

|| ஸ்ரீ: ||

ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜரின்

(ஸ்ரீலட்சுமி நாராயண முனிகளின்)

மத்வநாமா

கன்னடத்தில்:

சத்யாத்மதாச

சிக்கேரூரு முக்குந்தி ஸ்ரீகாந்தாச்சார்

BE (Mech)

தமிழில்:

'ஐகன்னாத கேசவ' சத்ய நாராயணன்

8904458276 haridasa.vijayam@gmail.com

jagannathakesava.blogspot.com

Madhwanama of Sri Sripadaraja - a Study,**In Kannada:****Chikkeruru Mukkundi Srikantacharya****Translated in Tamil by:****'Jagannatha Kesava' Sathya Narayanan****Ph: 8904458276 haridasa.vijayam@gmail.com****jagannathakesava.blogspot.com****No. of Pages :****Price : Rs.**

அட்டவணை

1. முன்னுரை
2. ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர்
3. க்ருதியைப் பற்றிய சர்ச்சைகள்
4. மத்வநாம (மூலம் மட்டும்)
 - * அருஞ்சொற்பொருள்
 - * பல்லவி (மங்களாசரணம்)
 - * மூலரூபத்தின் வர்ணனை
 - * அனுமத் அவதாரத்தின் வர்ணனை
 - * பீம அவதாரத்தின் வர்ணனை
 - * மத்வ அவதாரத்தின் வர்ணனை
5. பலஸ்துதி

முன்னுரை

வித்வத் உலகத்தில் மிகவும் போற்றத்தக்கவரான, ஸ்ரீமதானந்த தீர்த்த பகவத்பாதாசார்யரின் சிஷ்யரான ஸ்ரீபத்பனாப தீர்த்தரின் பரம்பரையில் வந்தவரான, விஜய நகர சாம்ராஜ்யத்தில் ராஜகுருகளாக கர்னாடக சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்தவரான ஸ்ரீமத் வியாஸராஜ குருசார்வபௌமரின் வித்யாகுருகளான எப்போதும் நினைக்கத்தக்கவரான ஸ்ரீபாதராஜரினால் பேசுமொழியான கன்னடத்தில் இயற்றப்பட்ட மிகச்சிறந்த கிருதி - ஸ்ரீமத்வநாமா. ஹரிபக்திக்கு காரணமான குருபக்தியை உண்டு பண்ணுவதற் காக இயற்றப்பட்ட கிருதி இது.

இந்த கிருதியின் நாயகன் முக்யபிராணர். பிராணனே ஜகத்ராணன். உலகத்தில் சுத்ராணன். அதுவே இந்த உலகத்தில் அவனது இடம். அவனது செயல்கள் அபாரம். அவன் உருவம் இல்லாதவன். மிகவும் உயர்ந்தவன். அவனது அறிவு நாம் கற்பனையும் செய்யமுடியாதது.

‘தெரிந்த சாஸ்திரிய விஷயங்களை சஜ்ஜனர்களுக்கு சொல்ல வேண்டியது நம் கடமை’ என்னும் வாக்கிற்கேற்ப, முக்ய பிராண ரின் மூல மற்றும் அவதாரங்களின் மகிமைகளை தொகுப்பு மற்றும் வர்ணனைகளை இந்த கிருதியின் மூலம் சஜ்ஜர்களுக்கு விவரித்து மிகப்பெரிய உதவியைச் செய்தவர் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் (ஸ்ரீலட்சுமி நாராயண முனிகள்).

முக்யபிராணனின் அபாரமான மகிமைகளை தெரிவிக்கும் இந்த கிருதியை படிக்க அமர்ந்தால், மகிழ்ச்சி மற்றும் பயம் இரண்டும் ஒன்றாக வருகின்றன. ஸ்ரீபாதராஜர் போன்ற மகான்களின் கிருதியைப் படிக்கும் மகிழ்ச்சி என்றால், அவரது நடை, பாட வித்தியாசங்கள், கிருதியின் நாயகரான முக்யபிராணதேவர் மூல ரூபத்தின் வர்ணனைகள், வேத உபநிஷத்கள் மற்றும் ஸ்ரீமதானந்த தீர்த்தரின் பாஷ்ய, டீகா, டிப்பணிகளில் உள்ள வர்ணனைகளின் விதங்களைக் கண்டு இன்னொரு பக்கம் பயம் உண்டாகிறது.

ஸ்ரீஹரியின் அருளால் பற்பல ஊர்களில் மற்றும் பெங்களூரின் பல்வேறு மடங்களில் மத்வநாமாவைப் பற்றி உபன்யாசம் செய்யும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அதனால், சரியான தகவல்களை சேகரிக்க வேண்டுமே என்ற பயம் அதிகரித்தது. தகவல்கள் கிடைக்கக் கிடைக்க, அவற்றை ஓரிடத்தில் சேர்க்கவேண்டும் என்று தோன்றியது. பரமகுருகளான, ஞானநிதிகளான, அஜாத சத்ருகளான முக்யபிராணதேவரின் விசேஷ சன்னிதானமான ஸ்ரீமத் உத்தராதி மடத்தின் பீடாதிபதிகளான ஸ்ரீஸ்ரீ சத்யாத்ம தீர்த்த ஸ்ரீபாதங்களவரிடம் இந்த எண்ணத்தைக் கூறினேன். சம்ஸ்தானம் அப்போது மத்தூரில் முகாம் இட்டிருந்தது. அன்று ஸ்ரீகளவர் ஹொளெய தீர்த்தில் இருக்கும் முக்யபிராணதேவரின் சன்னிதானத்திற்கு என்னையும் அழைத்துப் போவதாகக் கூறினார்.

முக்யபிராணருக்கு பூஜைகளை செய்தபிறகு, தாமே சமர்ப்பித்த பூர்ணபல நிர்மால்யங்களை, மந்திராக்ஷதைகளை எனக்கு அருளி 'மத்வ நாமத்தின் உரை என்னும் மிகப்பெரிய வேலை தடையின்றி நடக்கவேண்டும்' என்று நிறைந்த மனதுடன் ஆசிர்வதித்தார். 'இந்த பிராண தேவரின் சிலையை இங்கு நிறுவியவர் ஸ்ரீபாதராஜர் மற்றும் ஸ்ரீவியாஸராஜர். அதற்கே உன்னை இங்கு அழைத்து வந்தேன்' என்று கூறியபோது எனக்கேற்பட்ட மகிழ்ச்சியை எப்படி விளக்குவேன்? சாத்தியமே இல்லை. மகாகுருகளின் அருள் மற்றும் ஆசிகளின் பலன்களே இந்த எனது வேலை. இதன் புண்ணியங்கள் அனைத்தும் ஸ்ரீஸ்ரீ பாதங்களவருடையதே. குருவருளினாலேயே இறையருள். இந்த அருளினால், கிருமிகூட ராஜ்யம் ஆளலாம் என்னும் சாஸ்திரவாக்கு நூற்றுக்கு நூறு சரி.

ஸ்ரீகளவரின் பட்டாபிஷேகத்தின் 12ம் ஆண்டு நிறைவேறிய இந்த நல்ல நேரத்தில் அவரது அருள் ஆசிகளால் துவக்கப்பட்ட இந்த வேலையை அவரது பாதங்களில், எனது வித்யாகுருகளான பண்டிதர் ஸ்ரீ பகடால ஜயதீர்த்தாச்சார் மூலமாக சமர்ப்பிக்கிறேன்.

சிக்கேருரு முக்குந்தி ஸ்ரீகாந்தாச்சார்

ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர்

கர்வம் முதலான தோஷங்கள் அற்ற, பல நற்குணங் களைக் கொண்டவரான, சிறந்த பாண்டித்யம், வைராக்கிய ங்களைக் கொண்டவரான ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் வித்வத் உலகத்தில் மிகச்சிறந்த ஞானத்தைப் பெற்ற மகானு பாவர். தெய்வபுருஷர். இவர் கர்னாடக சாம்ராஜ்யாதிபதி யாக ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவராயருக்கு ராஜ குருவாக இருந்த ஸ்ரீவியாசராஜ குருசார்வபௌமருக்கு வித்யாகுருவாகி இருந்த மகாகுருகள் ஸ்ரீபாதராஜர். 'வாக்வஜர்' என்னும் சிறந்த கிரந்தத்தை இயற்றி, வியாச-த்ரயங்களுக்கு சிறந்த வழிகாட்டியாகி இருந்ததோடு மட்டுமல்லாமல், கர்னாடக ஹரிதாச சாகித்யத்தின் மூல புருஷராக தாச சாகித்யத்தின் பரம்பரைக்கு மூலகாரணமானவர் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர்.

இவரைப் பற்றிய மகிமைகளை சிறப்புகளை விளக்கக்கூடிய இவரது சமகாலத்திய அல்லது அவரது சமீப காலத்திய காவியங்கள் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. ஆகையால், இவரது வாழ்க்கை வரலாறு பற்றி அறிவ தற்கு சரியான ஆதாரங்கள் இல்லை. ஸ்ரீவியாசராஜரின், ஸ்ரீவாதிராஜரின் சில கிருதிகள், ஸ்ரீபிரம்மண்ய தீர்த்தரின் வரலாறு மற்றும் ஸ்ரீபாதராஜருடையதே ஆன சில கிருதி களையே சமகாலத்திய கிருதிகள் எனலாம். இவற்றிலிருந்தே இவரின் வரலாற்றையும் அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீபாதராஜ மடத்தின் பரம்பரையை துவக்கத்திலிருந்து விளக்கும் எந்தவொரு கிரந்தமும் கிடைக்கவில்லை. 1965ம் ஆண்டு வரை ஸ்ரீபாதராஜரின் வாழ்க்கை வரலாறு (ஸ்ரீபாதராஜ மடத்தி லிருந்துகூட) வெளியாகவில்லை. 1965ம் ஆண்டு ஸ்ரீபாதராஜ மடாதிசராக இருந்த ஸ்ரீசத்யநிதி தீர்த்தர், தமக்குக் கிடைத்த தகவல்களையும், மடத்தில் பரம்பரை பரம்பரையாக செவிவழி கேட்டு வந்த தகவல்களையும் தொகுத்து, தினமும் உபன்யாசம் செய்து வந்தார்.

அந்த உபன்யாசத்தில் சொன்னவற்றையும், பல ஆதாரங்களைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தும், பல அறிஞர்களிடம் கேட்டு அறிந்து கொண்டும், ஸ்ரீபாதராஜரின் வரலாற்றை எழுதினார் பண்டிதர்

ஹரபனஹள்ளி சிக்கேருரு கோவிந்தாசார்யர். இவர் விவாதித்த அறிஞர்களில் திரு.பி.என்.கே.ஷர்மாவும் ஒருவர். இவர்கள் விவாதித்த விஷயங்களைப் பற்றிய கடிதம் ஒன்று இன்றும் கிடைக்கிறது. இணைப்பு 4ல் உள்ளது. வேறு எந்த புத்தகமும் கிடைக்காத அந்த காலகட்டத்தில், இவ்வளவு உழைத்து பல அரிய தகவல்களை தொகுத்த திரு. கோவிந்தராயரை மனதார பாராட்டிய ஸ்ரீபாதராஜ மடாதிபதி ஸ்ரீசத்யநிதி தீர்த்தர், அதை புத்தகமாக அச்சிட்டு வெளியிட்டார். இந்த புத்தகத்தில் உள்ள தகவல்களை இதுவரை யாரும் மறுத்து பேசவில்லை.

பிற மடத்து பீடாதிபதிகளின் வரலாற்றினை சொல்லும் புத்தகத்தில், ஸ்ரீபாதராஜரைப் பற்றிய அரிய தகவல்கள் வந்திருப்பது சிறப்பான விஷயமாகும். அத்தகைய புத்தகம் / கட்டுரைகள் இவை:

1. ஸ்ரீபாதராஜருடையதேயான சில கிருதிகள்
2. ஸ்ரீவாதிராஜரின் ஸ்ரீபாதராஜாஷ்டகம்
3. ஸ்ரீவியாசராஜரின் சில கிருதிகள் (தேவர நாமாக்கள், ஸ்ரீபாதராஜ பஞ்சரத்னமாலிகா, ஸ்தோத்திரம், மந்திரங்கள்)
4. ஸ்ரீபிரம்மணயதீர்த்த விஜயம் (குந்தாபுர ஸ்ரீவியாசராஜ மடத்து புத்தகம்)
5. ஸ்ரீவியாசவிஜயம் (குந்தாபுர ஸ்ரீவியாசராஜ மடத்து புத்தகம்)
6. குருவிருத்தாந்தம் (ஸ்ரீ உத்தராதிமடம்)
7. ஸ்ரீ சத்யநிதி விலாஸ (ஸ்ரீ உத்தராதிமடம்)
8. ஸ்ரீ குருமகாத்மய ரத்னாவளி (ஸ்ரீ உத்தராதிமடம்)
9. குருசர்யா
10. ஸ்ரீ சத்யநாத குருஸ்துதி (ஸ்ரீ உத்தராதிமடம்)
11. அர்சாகதிக்கரம் (ஸ்ரீராயர மடம்)
12. ஸ்ரீ ஸ்ரீநிதி தீர்த்தரின் 'நவபத்ய சுரத்னமாலா' (ஸ்ரீபாத ராஜ மடம்)
13. ஸ்ரீஸ்ரீநிதிதீர்த்தரின் ஸ்ரீபாதராஜாஷ்டகம் (ஸ்ரீபாதராஜ மடம்)
14. ஸ்ரீ சத்யபோத விஜயம் (ஸ்ரீ உத்தராதிமடம்)
15. ஸ்ரீ பூர்ணபோத குருவம்ச கதாகல்பதரு (ஸ்ரீ உத்தராதிமடம்)
16. ஸ்ரீ விஜயீந்தர யதிக்குத ஸ்ரீபாதராஜாஷ்டகம் (ஸ்ரீஉத்தராதிமடம்)

இந்த அனைத்து கட்டுரை / புத்தகங்களிலிருந்து தெரியவரும் ஸ்ரீபாதராஜ குருசார்வபௌமரின் முக்கிய சிறப்புகள் / அவரது வாழ்க்கையில் நடந்த சம்பவங்களை இங்கே பார்ப்போம்.

ஸ்ரீ ஸ்ரீபாதராஜ குருசார்வபௌமர்

காலம்: 1412-1504

ஆசிரம குருகள் : ஸ்ரீ சுவர்ணவர்ண தீர்த்தர்

வித்யா குருகள் : ஸ்ரீ விபுதேந்திர தீர்த்தர் மற்றும் ரகுநாத தீர்த்தர்⁽¹⁾

சிஷ்யர் : ஸ்ரீஹயக்ரீவ தீர்த்தர்

வித்யா சிஷ்யர்களில் முக்கியமானவர் : ஸ்ரீ வியாசராஜர்

பூர்வாசிரம தந்தையின் பெயர் : ஸ்ரீ சேஷகிரியப்பா

பூர்வாசிரம தாயின் பெயர் : ஸ்ரீமதி. கிரியம்மா

ஆசிரம நாமம் : ஸ்ரீ லக்ஷ்மி நாராயண முனிகள்

ஸ்ரீபாதராஜர் என்னும் விருதினைக் கொடுத்தவர் : ஸ்ரீ ரகுநாத தீர்த்தர் (உத்தராதி மடம்)⁽²⁾

கிரந்தங்கள்: வாக்ஷஜ்ர (ஸ்ரீமன் நியாயசுதாவின் டிப்பணி) மற்றும் பல தேவர நாமாக்கள்

தரிசித்த க்ஷேத்திரங்கள்: அப்பூர், கொப்பர, விஜயநகரம், ஸ்ரீரங்கம், பண்டரிபுரம், காசி ஆகியவை

பிருந்தாவனம் இடம்: ஸ்ரீ நரசிம்மக்ஷேத்திரம் (முளபாகில்)

வரலாற்று மற்றும் இதிகாச அம்சங்கள்:

* ஸ்ரீபிரம்மணய தீர்த்தர் மற்றும் ஸ்ரீபாதராஜரின் தாய் இருவரும் சகோதரிகள்.⁽³⁾

* ஸ்ரீபத்னாப தீர்த்தரிடமிருந்து துவங்கி வந்த பரம்பரையில் எட்டாவது யதிகள் ஸ்ரீபாதராஜர். இவருக்குப் பிறகு அந்த பரம்பரை இவரது பெயரிலேயே அழைக்கப்பட்டது. இன்றும் ஸ்ரீபாதராஜர் மடம் என்றே அழைக்கப்படுகிறது.

* கொப்பர என்னும் நரசிம்ம க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீமத் உத்தராதி மடத்து ஸ்ரீரகுநாத தீர்த்தருடன் சந்திப்பு. தனது திறமையைக் காட்டினார். மூலமகாசம்ஸ்தானாதிபதிகளான, மிகச்சிறந்த

பண்டிதரான, நற்குணங்களைப் படைத்தவரான, பாட பிரவசனங்களில் சிறந்தவரான, அப்ரோக்ஷ ஞானிகளான ஸ்ரீரகுநாத தீர்த்தரிடமிருந்து 'ஸ்ரீபாதராஜ' என்னும் விருதினைப் பெற்றார். ஸ்ரீவிபுதேந்திர தீர்த்தரின் எதிரில் நடந்த இந்த சம்பவம் மிகவும் முக்கியமான சம்பவமாகும். பரவாதிகளை தோற்கடிப்பதில் வல்லவரான ஸ்ரீவிபுதேந்திரரின் மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை.⁽⁴⁾

* மிகச்சிறிய வயதிலேயே 'யோகி', 'முனி', 'ஸ்ரீபாதராஜ' என்னும் விருதுகளைப் பெற்றவர் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர்.

* ஸ்ரீவியாசராஜருக்கு பாடம் எடுத்த அறிஞர். பெரிய பாம்பு ஒன்று, ஒருமுறை ஸ்ரீவியாசராஜரை சுற்றிக் கொண்டபோது, அதன் மொழியிலேயே பேசி அதை விடுவித்த தெய்வ புருஷர்.⁽⁵⁾

* தீர்த்த ப்ரோக்ஷணம் செய்ததில், பிராமணருக்கு வந்த பிரம்மஹத்யா தோஷத்தை போக்கியவர். இதனை நம்பாமல் தூஷித்த இதரருக்கு, எண்ணெயில் மூழ்கிய ஒரு கருப்பு துணியை, ஷங்கோதகத்தின் மூலம் சுத்தம் செய்து காட்டிய மகாபுருஷர்.⁽⁶⁾

* விஜய நகர சாம்ராஜ்யத்தின் அரசரான ஸ்ரீசாளுவ நரசிம்ம ராஜனுக்கு வந்த பிரம்மஹத்யா தோஷத்தை போக்கியவர்.

* ஸ்ரீமத்விஜய நகர ரத்னசிம்மாசனத்தில் ஏறி ஸ்ரீசாளுவ நரசிம்ம ராஜனால் ரத்னாபிஷேகம் செய்துகொண்ட இதிகாச சம்பவம்⁽⁷⁾.

* ரத்ன கவசம், ரத்ன கர்ண குண்டலம், கஸ்தூரி திலக, சந்தன த்தை தடவி, 64 விதமான பக்ஷ்ய போஜ்யங்களை தினந்தோறும் ஸ்ரீஹரிக்கு நைவேத்தியம் செய்த மகா வைராக்யசாலி மகாபுருஷர்.⁽⁸⁾

* ஒரு பெரிய மிலேச்ச செல்வந்தர், ஒரு தட்டில் மாமிசங்களை மூடி வைத்து, நைவேத்தியத்திற்கு அனுப்பியபோது, ஷங்கோதகத் தினால் அதை பூ, பழங்களாக மாற்றிய மகானுபாவர்.⁽⁹⁾

* ஸ்ரீமத் உத்தராதி மடாதீசரான மகா சம்ஸ்தானாதி பதிகளான ஸ்ரீஸ்ரீ ரகுநாத தீர்த்த ஸ்ரீபாதங்களவருடன் சேர்ந்து கங்காதி தீர்த்த யாத்திரை செய்தது ஒரு இதிகாசிக சம்பவம்.

* ஸ்ரீ ரகுநாத தீர்த்தருடன் தீர்த்தயாத்திரை செய்தபோது, ஒரு ராஜன், வெறும் கௌபீனதாரிகளான ரகுநாத தீர்த்தரை பரிகாசம் செய்து, அடுத்து ஸ்ரீபாதராஜருக்கு மட்டும் பாதபூஜை செய்ய,

கோபம் கொண்டு அந்த ராஜரின் அரண்மனையிலிருந்து வெளியே வந்தார். உடனே அந்த அரண்மனையில் தீ பிடித்தது. அந்த ராஜன் ஓடிவந்து மன்னிப்பு கேட்டான். ஸ்ரீபாதராஜர் - 'ஹே ராஜன். நமக்கு கோபமில்லை. நமது நண்பரான ஸ்ரீரகுநாத தீர்த்த ரிடம் நீ காட்டிய அவமரியதைக்காகவே இந்த விபத்து' என்றார். இதுவும் ஒரு சிறப்பு சம்பவம். இரு ஸ்ரீகளவரின் நட்பினையும் அவர்களது மகிமையையும் இந்த சம்பவம் காட்டுகிறது.⁽¹⁰⁾

* ஸ்ரீபிரம்மன்ய தீர்த்தர், ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர், ஸ்ரீவியாசராஜர் மூவரும் ஒருமுறை கனவில் தோன்றியதைப் போல, பண்டரிபுரத்திற்கு வந்தனர். அங்கு மறுபடி இவருக்கு கனவில் வந்த செய்தியின் படி, பீமரதி நதிக்கரைக்கு சென்றனர். அங்கு பாண்டவரின் வம்சத்தவரான ஸ்ரீ க்ஷேமக மகாராஜனால், பூமியில் புதைக்கப் பட்ட ஒரு தேவர பெட்டி கிடைத்தது. அதில் இரண்டு சம்புஷ்டங்கள் இருந்தன. ஒன்றில் ஜாம்பவதி கரார்ச்சித ஸ்ரீருக்மிணி சத்யபாமா சமேத ஸ்ரீரங்கவிட்டல மூர்த்தி இருந்தன. ⁽¹¹⁾ மற்றொன்றில் ஸ்ரீலாதேவி கரார்ச்சித ஸ்ரீ ருக்மிணி சத்யபாமா சஹித ஸ்ரீ வேணுகோபால விட்டல மூர்த்தி கிடைத்தது. இந்த ஆறு விக்கிரகங்களையும் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் தினமும் பூஜித்துக் கொண்டிருந்தார்.

* ஒருமுறை ஸ்ரீபாதராஜர் எண்ணெய் ஸ்னானம் செய்து கொண்டிருந்தார். நிர்மால்ய விசர்ஜன வரை பூஜை செய்யுமாறு தமது சிஷ்யரான ஸ்ரீவியாசராஜருக்கு சொல்லியிருந்தார். ஸ்ரீ வியாசராஜரும் மிகுந்த பக்தியுடன் தமது குருவை நினைத்த வாறு சம்புஷ்டத்தை திறந்தார். ஸ்ரீகோபாலகிருஷ்ணன் இவரது பக்திக்கு மெச்சி, நடனமாடத் துவங்கினான். அங்கேயே இருந்த இரு சாலிகிராமங்களை எடுத்து, தாளம் போட்டவாறு நடன மாடத் துவங்கினார் ஸ்ரீவியாஸராஜர். சிஷ்யர் மூலமாக விஷயத்தை அறிந்த ஸ்ரீபாதராஜர் அங்கு விரைந்து வந்தார். குருகள் வந்தவுடன் கோபாலகிருஷ்ணன் தனது நடனத்தை நிறுத்தினான். நடன சாஸ்திரத்திற்கு எதிராக, தனது வலது கால் மேல் இடது காலை வைத்தவாறு அப்படியே நின்றவிட்டான். இந்த அற்புத சம்பவத்தின் நினைவாக, இந்த பிரதிமையை இன்றும் ஸ்ரீகுந்தாபுர வியாஸராஜ மடத்தில் பார்க்கலாம்.

ருக்மிணி சத்யபாமா சஹித ஸ்ரீகோபாலகிருஷ்ணனை மற்றும் அந்த இரு சாலிகிராமங்களையும் ஸ்ரீவியாஸராஜருக்கு அருளிக் கொடுத்தார் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர். ⁽¹²⁾

* ஒரு முறை மூலமகாசம்ஸ்தான ஸ்ரீமத் உத்தராதி மடாதீசரான ஸ்ரீஸ்ரீ ரகுநாத தீர்த்தர், தமது சம்ஸ்தான பூஜையை செய்து, தொட்டில் பூஜையில் இருந்தபோது, அங்கு வீற்றிருந்த ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர், 'தூகிரோ ராயன...' என்னும் பாடலை தாமே இயற்றிப் பாடினார். இந்தப் பாடலில் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர், ஸ்ரீரகுநாதரின் பூஜா வைபவத்தையும், மூல மகாசம்ஸ்தானத்தில் பூஜை பெற்றுக்கொள்ளும் முக்கிய பிரதிமைகளைப் பற்றிப் பாடியிருப்பது சிறப்பு⁽¹³⁾. இணைப்பு-3 பார்க்கவும்.

* காசியில் பரவாதிகளுடன் வாக்யார்த்தம். வாதத்தில் அவர்கள் தோற்றால், சன்யாசிகள் ஆவோம் என்றும், ஸ்ரீபாதராஜர் தோற்றால், அவர் கங்கையில் குதித்துவிட வேண்டும் என்றும் பரவாதிகள் கூறினர். இறுதியில் ஸ்ரீபாதராஜர் வென்றுவிட, அந்த பரவாதிகள் அனைவரும் வைராக்கியத்தைப் பெற்று சன்யாசிகள் ஆகவேண்டியதாயிற்று. ஸ்ரீபாதராஜர் ஹயக்ரீவ மந்திரத்தை உச்சரிக்கலானார். ஸ்ரீபாதராஜரின் வாக்கு, கங்கையைப் போல் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. துஷ்டர்களின் வாதங்களை முறியடித்து நர்த்தனம் செய்து கொண்டிருந்த ஹயக்ரீவ தேவருக்கு பக்தியுடன் ஒரு கவசத்தை செய்து அணிவித்தார். இந்த சம்பவத்தை நினைவுறுத்தும் வண்ணம், இந்த கவசத்துடன் கூடிய ஹயக்ரீவர் பிரதிமையை இன்றும் ஸ்ரீபாதராஜர் மடத்தில் காணலாம். ⁽¹⁴⁾

* விஜயநகரத்திற்கு விஜயம் செய்த ஸ்ரீபாதராஜரை வீர நரசிம்ம ராயர் வரவேற்றார். போரில் தான் வென்று கொண்டு வந்திருந்த வைர வளையல் ஒன்றை ஸ்ரீகளவருக்கு அர்ப்பித்தார். அதை ஸ்ரீகளவர், ஸ்ரீரங்க விட்டலனுக்கு அர்ப்பித்தார். ஸ்ரீபாதராஜரின் மகிமையைக் காட்டும் வகையில், ஸ்ரீரங்கவிட்டலன், ஒரு முறை, ஸ்ரீபாதராஜரின் வேடத்தில், மகாராஜரின் ஆஸ்தான நர்த்தகி ஒருவரின் சபைக்குச் சென்று, அவள் நடனத்தை மெச்சி அந்த வளையைக் கொடுத்து விட்டான். அடுத்த நாள், அந்த நர்த்தகி, மகாராஜாவின் எதிரில் நடனம் செய்யும் சந்தர்ப்பம் வந்தபோது,

அந்த வளையைப் பார்த்து, கேட்டு, முழு விவரத்தை தெரிந்து கொண்டான் ராஜன். ஸ்ரீபாதராஜர் மேல் கோபம் கொண்டான். மறு நாள், ஸ்ரீகளவரின் பூஜை நேரத்தில் அங்கு சென்று, அமர்ந்து, அந்த வைர வளையைக் காட்டுமாறு கேட்டான். ஸ்ரீகளவரும் உடனடியாக பெட்டியிலிருந்து அந்த வளையை எடுத்துக் காட்டினார். ⁽¹⁵⁾ அதிர்ச்சியடைந்த ராஜருக்கு பயம் உண்டாயிற்று. ஸ்ரீகளவரிடம் விசாரித்தபோது, ஸ்ரீரங்கவிட்டலனே இந்த நாடகத்தை நடத்தியதாக அறிந்தான். மகாராஜருக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. குருராஜரின் மகிமையை முழுவதுமாக அறிந்தவர்கள் யார்?

* இன்னொரு முறை காசி யாத்திரை செய்து கங்கா ஸ்னானம் செய்ய தீர்மானித்தார் ஸ்ரீகளவர். கங்காதேவி ஸ்ரீகளவரின் கனவில் வந்து - நானே உங்களிடம் வருவேன். நீங்கள் சிரமம் பட்டு இங்கு வர வேண்டாம். ஸ்ரீசர்வக்ரு சாஸ்திரம் எங்கு நிரந்தரமாக திகழ்கிறதோ அங்கு என் விசேஷ சன்னிதானம் இருக்கும். நாளை யே ஸ்ரீநரசிம்ம தீர்த்தத்தின் அக்னிமூலையில் நான் பிரத்யக்ஷம் ஆவேன் என்றாள். அடுத்த நாள் ஸ்ரீகளவரின் ஸ்னான நேரத்தில், அனைவருக்கும் தெரியுமாறு கங்கை அங்கு பிரவேசித்தாள்⁽¹⁶⁾. 'தீர்த்திகுர்வந்தி தீர்த்தானி' என்னும் நுடியைப் போல, கங்கையானவள், பாபிகள் அவளில் ஸ்னானம் செய்து சேர்த்த பாவங்கள் எல்லாம், ஸ்ரீபாதராஜர் ஸ்னானம் செய்ததில் போயிற்று - என்று சொல்வதில் அதிசயமே இல்லை.

* ஹரிதாஸ சாகித்யத்திற்கு மூலபுருஷராகி ஹரிதாஸ சாகித்யம் என்னும் கங்கா பிரவாகத்திற்கு பிறப்பிடமாக திகழ்ந்தவர் ஸ்ரீபாதராஜர். ஸ்ரீ நரஹரி தீர்த்தர் கன்னட ஹரிதாஸ சாகித்யத்திற்கு மூலபுருஷர் என்று நிர்ணயம் ஆகும் வரைக்கும் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜரே மூலபுருஷர் என்று ஸ்வீகரிப்பது நன்று. ஸ்ரீ நரஹரி தீர்த்தருடையது என்று தற்போது பரவியிருக்கும் சில பாடல்கள், அவரது காலகட்டத்திய மொழி நடைக்கு பொருந்தாமல் இருப்பது கவனிக்கப்பட வேண்டிய விஷயமாகும். இந்த விஷயங்களில் அதிக ஆராய்ச்சிகள் நடந்து வருகின்றன. இது என் அபிப்பிராயம்). இன்றும் பற்பல மாத்வர்களின் வீடுகளில், ஹரிதாச சாகித்யத்திற்கு ஆதாரமான

வியாஸ சாகித்யம் மிகுந்த பக்தியுடன் மரியாதையைப் பெற்றிருப்பதற்கு, கன்னட ஹரிதாச சாகித்யத்தின் பங்கு அளப்பரியது. இதற்குக் காரணம் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர்.

* ஸ்ரீபாதராஜர் ஒரு முறை பாடம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது, ஆகாயத்திலிருந்து ஒரு பூமாலை அவர் கழுத்தில் வந்து விழுந்தது. ஸ்ரீபாதராஜர் எழுந்து நின்று வணங்கினார். சிஷ்யர்கள் கேட்டபோது - 'ஸ்ரீமத் உத்தராதி மடத்தின் ஸ்ரீரகுநாத தீர்த்தர் இந்த உலகின் பயணத்தை முடித்து, தேவலோகத்திற்கு பயணம் செய்கிறார். நம் மேல் இருக்கும் அன்பினால் எனக்கு தரிசனம் அளித்து, இந்த மாலையை அணிவித்துவிட்டு, தம் விரல்களினால் என் ஆயுளையும் சமிக்ஞை காட்டி விட்டு செல்கிறார்' - என்றார். பகவத்பக்தர்களின் அன்யோன்ய நட்பினைக் குறிக்கும் இன்னொரு அற்புதமான சம்பவம் இது. ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜ மடத்து பரம்பரை மற்றும் ஸ்ரீமத் உத்தராதி மடத்து பரம்பரையில் பற்பல புகழ்பெற்ற காவிய கிருதிகளில் இந்த சம்பவத்தைப் பற்றிய தெளிவான குறிப்பு இருக்கிறது. ⁽¹⁷⁾

* 1504ம் ஆண்டு ஜேஷ்ட சுத்த சதுர்த்தியன்று ஸ்ரீபாதராஜர், நரசிம்ம க்ஷேத்திரத்திற்கு அருகில் பிருந்தாவனத்தில் பிரவேசித்தார். (ஸ்ரீஹயக்ரீவ தீர்த்தர் இவரது சிஷ்யர்). பிருந்தாவனத்தில் இன்றைக்கும் விசேஷ சன்னிதானத்துடன் இருக்கிறார். அவருக்கு சேவை செய்து, அவரின் அருளைப் பெறும் பக்தர்களின் எண்ணிக்கை இன்றைக்கும் மிக அதிகம்.

இதுவரை வந்த குறிப்புகள்:

- (1). இந்த விஷயம் 'குருமகாத்மய ரத்னாவளி' என்னும் புத்தகத்தில் உள்ளது. இதன் கையெழுத்து பிரதிகளும் உண்டு. மேலதிக ஆராய்ச்சிகளும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீவிபுதேந்திர தீர்த்தரிடம் பாடம் படித்தார் என்னும் விஷயமும் சரியானதே. இருவரிடம் படித்திருக்கலாம்.
- (2). இதே எழுத்தாளரால் இயற்றப்பட்ட புத்தகத்தில் - ஸ்ரீரகுநாத தீர்த்தர் மற்றும் ஸ்ரீபாதராஜரின் நட்பினை பார்த்து அறியலாம். வெளியிட்டவர்கள்: விஷ்வமத்வ மஹாபரிஷத். ஆண்டு 2009.

- (3). பிரம்மணயதீர்த்த விஜயம். 32வது ஸ்லோகம்.
- (4). குருவம்சுகதா கல்பதரு மற்றும் குருவிருத்தாந்தம்
- (5). ஸ்ரீபாதராஜாஷ்டகம் (ஸ்ரீநிதி தீர்த்தர் எழுதியது. ஸ்லோகம் 4)
- (6). ஸ்ரீவியாசராஜரின் 'மஹிமே சாலதே' என்னும் பாடலில் மற்றும் ஸ்ரீநிதிதீர்த்தரின் கிருதி ஸ்ரீபாதராஜாஷ்டகம் ஸ்லோ# 7.
- (7). ஸ்ரீவிஜயீந்திரர் இயற்றிய ஸ்ரீபாதராஜாஷ்டகம் ஸ்லோகம் 1.
- (8). ஸ்ரீவிஜயீந்திரர் இயற்றிய ஸ்ரீபாதராஜாஷ்டகம் ஸ்லோகம் 3.
- (9). ஸ்ரீநிதி தீர்த்தரின் கிருதி ஸ்ரீபாதராஜாஷ்டகம்.
- (10). ஸ்ரீ நிதி தீர்த்தரின் கிருதி ஸ்ரீபாதராஜாஷ்டகம் ஸ்லோகம் 5
- (11). ஸ்ரீ நிதி தீர்த்தரின் கிருதி ஸ்ரீபாதராஜாஷ்டகம் ஸ்லோகம் 1
- (12). ஸ்ரீ நிதி தீர்த்தரின் கிருதி ஸ்ரீபாதராஜாஷ்டகம் ஸ்லோகம் 8
- (13). 'தூகிரோ ராயன்...' என்னும் ஸ்ரீபாதராஜரின் கிருதி. ஸ்ரீவிஜயதாசரின் கட்டே சிப்பகிரியில் இருக்கும் கையெழுத்துப் பிரதிகளில் இருக்கிறது.
- (14). ஸ்ரீவிஜயீந்திரயதி இயற்றிய ஸ்ரீபாதராஜாஷ்டகம் ஸ்லோ# 6
- (15). ஸ்ரீ நிதி தீர்த்தரின் கிருதி ஸ்ரீபாதராஜாஷ்டகம் ஸ்லோகம். 4
- (16). ஸ்ரீ நிதி தீர்த்தரின் கிருதி ஸ்ரீபாதராஜாஷ்டகம் ஸ்லோகம். 4
- (17). ஸ்ரீசத்ய நிதி விலாஸ (3-25). ஸ்ரீபாதராஜாஷ்டகம் (6)

மத்வநாமா பற்றி நிலவும் சர்ச்சைகள்

வித்வத் சக்ரதூடாமணிகளான ஸ்ரீபாதராஜரின் கிருதி - மத்வ நாமா. நடையில், மொழியின் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டுவதில், அற்புதமான சொற்களை பயன்படுத்துவதில், பழமையில், குருபக்தியினால் ஹரிபக்தியை வளர்ப்பதில், கன்னடத்தின் கண்ணாடியாக தனக்கு தானே நிகரான அற்புதமான கிருதி - மத்வநாமா.

1. மத்வநாமத்தில் மொத்தம் எவ்வளவு நுடிகள்?

தற்போது நமக்குக் கிடைத்த வெவ்வேறு பாடங்களில் நுடிகள் இவ்வாறு உள்ளன.

- a. பொதுவாக அனைவரும் பாடும், அனைத்து புத்தகங் களிலும் இருப்பது - 29 நுடிகள்.
- b. மைசூர் பல்கலைக்கழகம் 1973ம் ஆண்டில் வெளியிட்டுள்ள புத்தகத்தில் இருப்பது - 27 நுடிகள்.
- c. மைசூர் பல்கலைக்கழகத்தில் இன்னொரு முறை பண்டிதர்களால் வெளியிடப்பட்ட புத்தகத்தில் அதிக நுடிகள் உள்ளன.
- d. ஸ்ரீ த.ரா.பேந்த்ரே அவர்களின் தொகுப்பில் இருப்பது - 27 நுடிகள்.
- e. ஸ்ரீஹரிதாச ரத்னம் கோபாலதாசருக்கு கிடைத்த - ஸ்ரீவிஜயதாசர கட்டேயின் மூல பிரதியில் இருப்பது - 27 நுடிகள்
- f. பண்டிதர் ராமவிட்டலாசார்யரின் மத்வநாமா புத்தகத்தில் இருப்பது - 28 நுடிகள்.

மேலுள்ள பிரதிகளில், மைசூர் பல்கலைக்கழக வெளியீடு மற்றும் ராமவிட்டலா சார்யரின் புத்தகம் இவற்றை விட்டால், 2 நுடிகளின் வித்தியாசம் வருகின்றன. இவ் விரண்டு தொகுப்பில் உள்ள அதிகப்படியான 2 நுடிகளையும், மற்ற தொகுப்பு களில் உள்ள வேறு நுடிகளையும் ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்தால், அவற்றில் உள்ள நடை மற்றும் சித்தாந்த த்தை நிரூபிக்கும் விஷயங்கள் மற்ற 27 நுடிகளைவிட வித்தியாசமாகவே இருக்கின்றன. பொருந்துவதும் இல்லை.

பழமையான பிரதிகளில் காணப்படும் மற்றும் புகழ்பெற்று இருக்கும் 27 நுடிகளில், எந்தவொரு நுடி யிலும், ஒரு சம்பவத்தை விளக்கிவிட்டு, அதே சம்பவ த்தை அடுத்த நுடியிலும் தொடர்வதை காண முடியாது. ஆனால் அதிகப்படியாக சேர்ப்படும் நுடிகளில் இந்த குறைகளை காணமுடியும். பழமையான பிரதிகளில் இந்த அதிகப்படியான நுடிகளை நாம் காண்பதில்லை. ஆகையால் இந்த அதிகப்படியான நுடிகளை நாம் விலக்குவதே சரியான முடிவாகும்.

பண்டிதர் ஸ்ரீராமவிட்டலாசார்யர் நுடிகளின் எண்ணிக்கையில், எண் கணித சாஸ்திரத்தைக் கொண்டு வந்து ஒரு புதிய வழி முறையை காட்ட முயல்கிறார். மத்வநாமாவில் முதல் பாகம் மூல அவதாரத்தை வர்ணிப்பதாக இருக்கிறது. வாயுத்தவமானது நான்காவது தத்வம் ஆகையால், இதில் உள்ள நுடிகள் 4. அடுத்தது ஹனுமன் அவதாரம். இது ஸ்ரீராமனின் சேவைக்காக எடுத்துக்கொண்ட அவதாரம். 'ராம' என்னும் சொல்லில் 'ரா' என்பது 2வது மற்றும் 'ம' என்பது 5வது எழுத்தாகும். ஆகமொத்தம் 7. இந்தப் பகுதியில் உள்ள நுடிகளும் 7. அடுத்து வருவது பீம அவதாரம். பீமனுக்கு இருக்கும் நற்குணங்களின் எண்ணிக்கை 10. ஆகவே இதில் உள்ள நுடிகளும் 10. இறுதிப் பகுதியில் மூன்றாவது அவதாரமான மத்வாசார்யரின் வர்ணனை. பஞ்சபேதங்களை நிரூபித்தவர் ஆகையால், அதை குறிக்கும் வண்ணம் இங்கு இருக்கும் நுடிகளின் எண்ணிக்கை 5. ஆக மொத்தம் $4+7+10+5=26$ நுடிகள். மங்கள (துவக்க) நுடி ஒன்றை சேர்த்தால் வருவது 27. ஆனால் அவரது தொகுப்பிலேயே வரும் நுடிகள் 28. அவர் மேலும் எவ்வளவு நுடிகள் இருக்கின்றனவோ, அதற்கேற்ப எண் கணிதத்திலும் மாற்றம் கொண்டு வந்து, அந்த நுடிகளுக்கேற்ப அதை நிரூபிக்கலாம் என்கிறார். ஆகையால் இந்த நிரூபணத்தை மாற்றிக்கொண்டே போகலாம் என்றாகிறது.

ஆக, 27 நுடிகள் சரியா அல்லது 29 நுடிகள் சரியா என்பதை நிரூபிப்பது சிறிது கடினமே. 27 நுடிகளே என்பவர்கள் எந்த 2 நுடிகளை விடுகிறார்கள் என்பதை பார்ப்போம். பீமாவதார வர்ணனையில் ஒரு நுடியையும் மற்றும் மத்வாவதாரத்தின் ஒரு நுடியையும் விட்டு விடுகிறார்கள். துரியோதனின் வதம் /

அஸ்வத்தாமனின் தண்டனையை வர்ணிக்கும் நுடி மற்றும் ஸ்ரீமத்வர் பாஷ்யத்தை இயற்றிய விஷயத்தை குறிக்கும் நுடி. இவ்விரண்டையும் விட்டுவிடுகிறார்கள். பீமசேனரின் பால்யம் மற்றும் பககீசகர்களின் வதம் ஆகியவற்றைக் கூறும் ஸ்ரீபாத ராஜர், பூமியின் எடையைக் குறைக்கும் மிக முக்கியமான வேலையான கலிதூர்யோதனனின் வதையைக் குறிக்கும் கதையை விட்டுவிடுவாரோ?

ருத்ராவதாரியான அஸ்வத்தாமனின் தலையில் இருக்கும் மணியை பறிக்கும் பீமசேனதேவரின் ஜீவோத்தமத்வத்தை மகிமையை விட்டுவிடுவது சாத்தியமா? ஸ்ரீமதானந்த தீர்த்தரும் தனது மகாபாரத தாற்பர்ய நிர்ணயத்தில், துச்சாதனனின் இதயத்தை பிளந்த பீமசேனதேவர் 'போர் என்னும் யக்ஞத்தில், துச்சாதனனின் ரத்தம் என்னும் சோமரசம் அர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் மிச்சம் இருப்பது தூர்யோதனன் என்னும் பலிபசு மட்டுமே' என்று கர்ஜித்ததை கூறியிருக்கிறார். பூமியின் பாரத்தைக் குறைக்கும் வேலையானது பீமசேன தேவருக்கு வந்தது என்று நிர்ணயத்தில் கூறியிருக்கிறார். ஆகையால் இந்த சம்பவம் பீமாவதாரத்தில் மிகவும் முக்கியமானதாகும். அதை விடுவது சாத்தியம் இல்லை.

போலவே, ஸ்ரீமதாசார்யரின் பாலலீலைகளை தொகுத்த ஸ்ரீபாத ராஜர், அவதாரத்தின் முக்கிய வேலையான ஸ்ரீமத் பாஷ்யத்தின் இயற்றலையே எழுதவில்லை என்றால் 'மத்வநாமா' என்னும் இந்தக் கிருதியின் பெயரே சரியில்லை என்றாகிறது. மேல் சொல்லப்படும் இரு நுடிகளும் ரிக்வேதத்தில் உள்ள ரிஷப மற்றும் பளித்தா சூக்தங்களில் சாரமே ஆகும். இத்தகைய வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயத்தை மற்றும் அவதாரத்தின் அதிமுக்கிய சம்பவங்களை வர்ணிக்காமல் இருப்பதற்கு என்ன காரணம்? என்னும் கேள்விகளும் எழுகின்றன.

இந்த அனைத்து காரணங்களாலும் இந்த இரு நுடிகளும் பாடலில் இருக்கவேண்டும் என்று நிரூபணமாகிறது. இல்லை யெனில் இந்த கிருதி முழுமையடைவதில்லை. அப்படியெனில், பழமையான மற்றும் கையெழுத்துப் பிரதிகளில் இவ்விரண்டு

நுடிகள் ஏன் காணப்படவில்லை என்னும் கேள்வி மட்டும் அப்படியே இருக்கிறது. இந்த 2 நுடிகளின் நடை மற்றவற்றின் நடைபோல் இல்லாதது கவனிக்க வேண்டும்.

இந்த 2 நுடிகள் பின்னர் சேர்க்கப்பட்டவையே என்று சொல்பவர்களுக்கு, ஸ்ரீமத் டீகாக்ருத்பாதரின் ஸ்ரீமத் விஷ்ணுதத்வ நிர்ணயத்தில் டீகையில், மூலத்தில் இல்லாத விஷயங்கள் சிலவும் இருப்பதைக் காட்டி அதன்படியே இதுவும் இருப்பதாக பொருள் கொள்ளலாம்^(1a). ஆக, இந்த 2 நுடிகள், மூலத்தில் இல்லாவிட்டாலும், அவற்றில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் விஷயங்கள் முக்கியமானவையே என்பதால் அவற்றை சேர்த்துக் கொள்ளலாம் என்று சமாதானம் சொல்லலாம். அதன்படியே இந்தப் புத்தகத்திலும் இந்த 2 நுடிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

2. மத்வநாமத்தின் மூலபாடம் எது?

மற்ற அனைத்து பழைய கிருதிகளைப் போலவே, மத்வ நாமா விற்கும் பல வித்தியாசமான பாடங்கள் உள்ளன. இதைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்தபோது, எனக்குக் கிடைத்தது, பல நூற்றாண்டுகளாக வெளிவராத, சிப்பகிரி ஸ்ரீவிஜயதாசரின் கட்டேயில் இருக்கும் கையெழுத்து மூலபிரதியாகும். இந்த மூலபிரதி ஸ்ரீஹரி மற்றும் ஸ்ரீவிஜயதாசரின் அருளினால் ஹரிதாச ரத்னம் கோபாலதாசருக்குக் கிடைத்ததே ஆகும். இந்த தாசரின் உதவியை நமது சமூகம், அதிலும் ஹரிதாச பரம்பரை மறப்பதற்கு சாத்தியமே இல்லை. பற்பல ஹரிதாசர்களின் கிருதிகளை மற்றும் அவர்களது வாழ்க்கை வரலாற்றினை மூல கையெழுத்துப் பிரதிகளில் இருப்பதைப் போன்றே வெளியிடுவது ஸ்ரீஹரிதாச ரத்னம் கோபாலதாசரின் பணி. என் முன்னோர்களுக்கும் இவருக்கும் அதிக பழக்கவழக்கம் இருந்தது.

அப்படியே தொடர்ந்த அந்த பழக்கத்தினால், தாசரின் புத்ரரான ஸ்ரீ த்ரிவிக்ரம தாசர், அந்த கையெழுத்துப் பிரதியின் நகல்களை எனக்குக் கொடுத்தார். இவருக்கு நன்றி சொல்லி மாளாது. அந்த மூல பிரதிகளைக் கொண்டு, சுத்த பாடங்களை அச்சிட்டு வெளியிடும் சிறு முயற்சியில் இருக்கிறேன். இதுவே நான்

அவருக்குக் காட்டும் நன்றி என்று நம்புகிறேன். இந்த மூல பிரதிகள் இன்றும் ஸ்ரீ ஹரிதாச ரத்னம் கோபாலதாசரின் ப்ரிய சிஷ்யரான ஸ்ரீமான் எம்.டி. பிரகலாத ராயரின் வீட்டில் (எம்.டி. நகர், பெங்களூரு), சுத்த மடியினால் பூஜிக்கப்பட்டு வருகிறது.

இந்த மூலபிரதியின் நகலை இணைப்பு-1ல் பார்க்கவும். இதில் உள்ள பாடமானது, ஸ்ரீமதானந்த தீர்த்தரின் ஸ்ரீமகா பாரத தாத்பர்ய நிர்ணய பாடத்திற்கேற்ப உள்ளது. இதர பல வெளியீடுகளில், மைசூர் பல்கலைக்கழக வெளியீடு உட்பட, பல வித்தியாசங்களைக் காணலாம். ஆகையால், இந்த பாடமே சரியானது என்று சஜ்ஜனர்களிடம் சொல்லக் கடமைபட்டிருக்கிறேன். எனது இந்த புத்தகத்திலும் இந்த மூல பிரதியின் பாடத்தைப் பின்பற்றியே வந்திருக்கிறேன்.

3. மத்வநாமாவிற்கு பலஸ்ருதி எழுதியவர் யார்?

மத்வநாமாவின் பலஸ்ருதியில் இருக்கும் நூடிகள் 3. இந்த பல ஸ்ருதியின் எண்ணிக்கையைப் பற்றி எவ்வித பிரச்சனைகளும் இல்லை எனினும், இதை எழுதியவர் யார் என்பதில் சிறு கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. பல ஸ்ருதியை எழுதியவர் என்று பெரும்பாலும் அனை வரும் ஒப்புக்கொள்வது - ஸ்ரீஜகன்னாத தாசரே. ஆனால் திவான் ஸ்ரீஹரிதாச ரத்னம் கோபாலதாசர் தமது ஒரு கையெழுத்துப் பிரதியில் - டிப்பணியில் - இந்த பல ஸ்ருதியை எழுதியவர் ஸ்ரீஜகன்னாததாசர் அல்ல; அது ஸ்ரீபதி விட்டலதாசர் என்கிறார்.

இதற்கு அவர் கொடுக்கும் காரணங்கள் இவை:

1. சிப்பகிரியில் இருக்கும் மூலபிரதியை எழுதிய வெங்கோப தாசர் (ஸ்ரீமோகனதாசரின் சாக்ஷாத் பேரன்), இந்த பலஸ்ருதியை தொகுக்கவில்லை. ஆக இவரைவிட முன்பு வாழ்ந்த ஸ்ரீஜகன்னாததாசர் இதை எழுதவில்லை. ஸ்ரீவெங்கோப தாசருக்குப் பிறகுவந்த ஸ்ரீபதிவிட்டல தாசரே (கெம்பாவி தாசரான ஸ்ரீனிவாச பூவராக ரகுபதி விட்டலதாசரின் சிஷ்யர்) இதை எழுதியிருக்கிறார்.

2. ஸ்ரீ த.ரா. பேந்திரே அவர்களின் கையெழுத்துப் பிரதியிலும் இந்த பலஸ்ருதி இல்லை.

3. நம் முன்னோர் (திவான் ஹரிதாசரத்னம் கோபால தாசரின் பாட்டி, கொள்ளுப்பாட்டி ஆகியோர்) பலஸ்ருதி சொல்லும்போது, 'ஸ்ரீபதி ஜகன்னாத விட்டலன்ன தோரி' என்று சொல்வதற்கு பதில் 'ஸ்ரீபதி விட்டல ஜகன்னாதன்ன தோரி' என்று சொல்லி வந்தனர்.

4. ஸ்ரீஹரிதாச ரத்னம் கோபாலதாசர் ஆதாரங்களுடன் பேசுபவர். தாம் கண்டுபிடித்ததை எவ்வித மறைவுமின்றி அனைவரின் முன் வைத்திருக்கிறார். ஆனால் அவர் மேலே கொடுத்திருக்கும் ஆதாரங்கள் இந்த விஷயத்திற்கு அதிகம் உதவவில்லை. சிப்பகிரியில் இருக்கும் மூலபிரதியில் ஆகட்டும், திவான் ஸ்ரீ த.ரா. பேந்திரே அவர்களின் பிரதியில் ஆகட்டும், பலஸ்ருதி இல்லை என்றபிறகு, அதை யார் இயற்றியது என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. மத்வநாமா இயற்றிய ஸ்ரீபாதராஜரைவிட பல ஸ்ருதி இயற்றியவர் வேறு என்பதால், இதை ஸ்ரீபாதராஜரின் கிருதியின் தொகுப்புகளில் யாரும் சேர்ப்பதில்லை. ஆகையால், ஸ்ரீபாதராஜரின் கிருதிகளை தொகுப்பவர்கள், அந்த பலஸ்ருதியையும் அதில் சேர்த்தி ருக்கின்றனர் என்ற வாதம் பொய்யாகிறது.

ஸ்ரீபாதராஜரின் காலத்திற்கும், இந்த பலஸ்ருதியை (அது யாராக இருக்கட்டும்) எழுதியவரின் காலத்திற்கும், சுமார் 300 ஆண்டுகள் வித்தியாசம் இருக்கின்றன. பலஸ்ருதி கிடைத்தபிறகு அதையும் சேர்த்து படிக்கும் வழக்கம் வந்திருக்கலாம். எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவர்கள், தாங்கள் கேட்டு வந்ததையே தொடர்ந்து சொல்லி வந்ததால், அதுவே சரி என்று சொல்வதும் கஷ்டமே.

மானவி க்ஷேத்திரத்தில், ஸ்ரீஜகன்னாததாசரின் சன்னிதானத்தில், அவர் எழுதிய கையெழுத்துப் பிரதிகள் இருக்கின்றன. இதில் பல பக்கங்கள் உள்ளன. வெவ்வேறு காலங்களில் எழுதப்பட்டு, வெவ்வேறு கையெழுத்துகளில் இவை காணப்படுகின்றன. இவற்றில் வெவ்வேறு விஷயங்களும் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன (உதா. பரம்பரை, பிருந்தாவன இடங்கள் ஆகியவை). சில எழுத்

துக்களின் நடை மிகப் பழமையானதாகவும், சில மிகத் தெளிவாக புதியதாகவும் உள்ளன. இந்த புதியதாகத் தோன்றும் எழுத்துக்கள் கொண்ட பக்கங்களில் ஸ்ரீஜகன்னாததாசரின் கிருதிகளும் உள்ளன. அதில் இந்த மத்வநாமாவில் பலஸ்ருதி மட்டும் இருக்கிறது. ஆனால் அதில் ஸ்ரீபாதராஜரின் மத்வநாமா இல்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இது வெறும் ஜகன்னாததாசரின் கிருதிகளின் தொகுப்பே ஆகையால் ஸ்ரீபாதராஜரின் கிருதி இல்லை என்றும் சொல்லலாம். (பார்க்க இணைப்பு 2).

மானவியில் இருக்கும் இந்த கையெழுத்துப் பிரதிகள், ஸ்ரீஜகன்னாததாசரின் மகனான ஸ்ரீதாமோதர தாசரின் கையெழுத்து என்று சொல்வர். நான் இந்த பிரதியை நன்கு ஆராய்ந்திருக்கிறேன். மேலே சொன்னது போல, வெவ்வேறு விஷயங்களை கொண்டு, வெவ்வேறு கையெழுத்துகளில், வெவ்வேறு காலங்களில் எழுதப்பட்டவை இவை. ஆக, இவை அனைத்தும் தாமோதர தாசருடையதே என்று சொல்வதற்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை. அவற்றில் பெயர்கள் இல்லை. மக்கள் பொதுவாக நம்புவது மட்டுமே.

மானவியின் இந்த கையெழுத்துப் பிரதிகளை மேலும் ஆராயவேண்டும். ஆனால் இதில் மத்வநாமாவின் பல ஸ்ருதி இருப்பதென்னவோ நிஜம். ஆக, இதற்கான ஆதாரம் இங்கு மட்டுமே இருப்பதால், வேறெங்கும் இல்லாததால், பலரும் சொல்வதைப் போல மத்வ நாமாவின் பலஸ்ருதியை ஸ்ரீஜகன்னாததாசர்தான் இயற்றியிருக்கிறார் என்று தற்போதைக்கு நம்ப வேண்டியிருக்கிறது. பலஸ்ருதியை யாராவது இயற்றியிருக்கட்டும், மூல கிருதியின் மகிமையை அது நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. ஸ்ரீஜகன்னாததாசரின் நடை, பாணியை அது ஒத்திருக்கிறது. மேலும் நான் பார்த்தவரை, ஸ்ரீபதி விட்டலதாசரின் கிருதிகளின் தொகுப்பில் இந்த பல ஸ்ருதி காணப்படவில்லை.

4. மத்வநாமாவின் சிறப்புகள் என்ன?

* கன்னட வாயுஸ்துதி என்று அழைக்கப்படுகிறது. கன்னடர்களான நமது பாக்கியம்.

* ஸ்ரீமுக்யபிராணதேவரின் மூலரூப மற்றும் அவதார ரூபங்களின் மகிமை - வேத, உபநிஷத், ராமாயண, மகாபாரத, பாகவதாதி புராணங்களில் மற்றும் மத்வ விஜயம் முதலான காவியங்களில் - வெகு விஸ்தாரமாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த அனைத்து கிரந்தங்களின் விஷயங்களின் தொகுப்பே 'மத்வநாமா'. அதுவும் திளிகன்னட (புதிய) மொழியில் வந்த ஆதி கிருதி இது. கன்னட ஹரிதாச சாகித்யத்தின் மூல புருஷரான ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜரினால் இயற்றப்பட்டிருப்பது மிகவும் விசேஷம்.

* இதை படிப்பதாலேயே புண்ணியத்தைத் தரக்கூடியது. குறிப்பாக பெண்களுக்கு.

* பண்டிதர் ராமவிட்டலாசார்யர் கூறுவதைப் போல, மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் சுலபமான கன்னட நூடிகள். ஆனால் ஆராய்ந்து பார்த்தால், பல ஆழ்ந்த கருத்துகளைக் கொண்ட கிருதி இது.

* சம்ஸ்கிருத ஸ்தோத்திர நடையிலேயே இயற்றப்பட்ட கன்னட கிருதி.

* சம்ஸ்கிருதத்தில் இருக்கும் ஸ்ரீவாயுஸ்துதி போன்றவை எப்படி மந்திர-துல்யமோ, அது போலவே இந்த மத்வ நாமாவும் மந்திர-துல்யமானது.

* பற்பல பக்தர்கள் நிரந்தர பாராயணம் செய்து, சித்தியை மற்றும் பல நற்பலன்களை இன்றைக்கும் பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் சிறந்த கிருதி.

* பளித்தா சூக்தம் முதலான ரிக்வேத மந்திரங்கள் தரும் பொருளை பல மகான்கள் எப்படி தங்கள் சம்ஸ்கிருத கிரந்தங்களில் தந்திருக்கிறார்களோ, அதையே இந்த கன்னட கிருதியும் விளக்குகின்றது. அதையே பேசு மொழியில் விளக்கியிருப்பது இதன் விசேஷம்.

இதுவரை வந்த குறிப்புகள்:

(1a). 'பூர்வம் வாக்யத்வயம் மூலகோஷேஷு அவர்ஷனாத் ப்ரக்ஷிப்த மித்யாஹு: | ததாபி கங்காஜலானு ப்ரவிஷ்ட க்ஷுத்ர

நதீஜலஸ்யேவ தஸ்யாப்யுபாதே யத்வாத் வியாக்யானம்
க்ரியதே || --ஸ்ரீமத் விஷ்ணுதத்வ நிர்ணய டிகா.

மத்வநாமா - மூலம் மட்டும்

(ஸ்ரீவிஜயதாசர கட்டே, சிப்பகிரியில் இருக்கும் மிகப் புரா
தனமான கையெழுத்து பிரதியிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது)

ஜய ஜய ஜகத்ராண ஜகதொளகே சுத்ராண
அகிள குணசத்தாம மத்வநாமா ||1||

ஆவ கச்சப ரூபதிந்த லண்டோதகவ
ஓவி தரிசித சேஷ மூருதியனு |
ஆவவன பளிபிடிது ஹரிய சுரரெய்துவரோ
ஆவாய நம்ம குல குருராயனு ||1||

ஆவவனு தேஹதலிரலு ஹரி நெலெசிஹனு
ஆவவனு தொலகெ ஹரி தா தொலகுவ |
ஆவவனு தேஹதொள ஹொரகெ நியாமகனு
ஆ வாய நம்ம குலகுருராயனு ||2||

கரணாபிமானி சுரருகளு தேஹவ பிடலு
குருட கிவுட மூகனெந்தெனிஸுவ |
பரம முக்யபிராண தொலகலா தேஹவனு
அரிது பெணவெந்து பேள்வரு புதஜன ||3||

சுரரொளகெ நரரொளகெ சர்வபூதகளொளகெ
பரதரனெனிஸி நியாமிஸி நெலெஸித |
ஹரியனல்லரெ பகிய அன்யரனு லோகதொளு
குருகுல திலக முக்ய பவமானனு ||4||

த்ரேதையலி ரகுபதிய சேவே மாடுவெனெந்து
வாதசுத ஹனுமந்த நெந்தெனிஸித |
போத பாவதி தரணி பிம்பனிகெ லங்க்ரிசித
ஈதக்யெணெ யாரு மூலோகதொளகெ ||5||

தரணிகபிமுகனாகி ஷப்த சாஸ்த்ரவ படிஸி
உரவணிஸி ஹிந்தெ முந்தாகி நடெத |
பரம பவமானசுத உதயாஸ்த ஷைலகௌ
பரதியைதிதகீத குபமெயுண்டே ||6||

அகிள வேதகௌ சாரவ தரிஸி முன்னயிவ
நிகிள வியாகரண நிவஹ பேள்வ |
முகதல்லி கிஞ்சிதப ஷப்தயிவ கில்லவெந்து
முக்யபிராணன ராமனனு கரிஸித ||7||

தரணி சுததனு காயிது ஷரதியனு ந்யெரெதாடி
தரணிசுதெயள கண்டு தனுஜரொடனெ |
பரதி ரணவனெ மாடி கெலிது திவ்யாஸ்த்ரகௌ
புரஹிலங்கெய பந்த ஹனுமந்தனு ||8||

ஹரிகெ சூடாமணியயித்து ஹரிகௌ கூடி
ஷரதியனு கட்டிபலு ரக்கசரனு |
வரஸி ரணதலி தஷஷிரன ஹூடிக்குட்டி தா
மெரெத ஹனுமந்த பலவந்த தீர ||9||

உரக பந்தக சிலுகி கபிவரரு மெய்மரெயெ
தரணி குல திலகனாக்குெய தாளித |
கிரி வடெது சஞ்சீவன தந்து கித்திட்டு
ஹரிவரகெ சரியுண்டெ ஹனுமந்தகெ ||10||

விஜயரகுபதி மெச்செ தரணி சுதெயளிகீயே
பஜிஸி மௌக்திகத ஹாரவனெ படெத |
அஜபதவியனு ராம கொடுவெனெனெ ஹனுமந்த
நிஜபகுதியனெ பேடி வரவ படெத ||11||

ஆ மாருதன பீமெனெனிஸி த்வாபரதல்லி
சோம குலதலி ஜனிஸி பார்த்தரொடனெ |
பீமவிக்ரம ரக்கசரன முரிதொட்டித
ஆ மஹிம நம்ம குல குருராயனு ||12||

கரதிந்த சிசுபாவனாத பீமன பிடலு
கிரிவடெது ஷதஸ்ருங்க வெந்தெனிஸிது |
ஹரிகள ஹரிகளிம் கரிகளா கரிகளிம்
அரெவ வீரவனிகெ சுரனரனு சரியே ||13||

குருப கரளவனிக்கெ நெரெயுண்டு தேகி ஹஸி
துருகுகள வியாலெ பிடலவனொரெஸித |
அரகின மனெயல்லி உரியனிக்கலு வீர
தரிஸி ஜான்ஹவிகொய்ய தன்னனுஜர ||14||

அல்லி மத்த ஹிடம்ப பகரெம்ப ரக்கஸர
நில்லதொரஸித லோக கண்டகரன |
பல்லிதசுரர கெலிது த்ரெளபதிய கைபிடிது
யல்ல சுஜனரிகெ ஹரிஷவ தோரித ||15||

ராஜகுல வஜ்ரனெனிஸித மாகதா சீளி
ராஜத்யா யாகவனெ மாடிஸிதனு |
ஆஜியொளு கௌரவர பலவ சவருவெனெந்து
மூஜகவரியெ கங்கணவ கட்டித ||16||

மானநிதி த்ரெளபதிய மனதிங்கிதவனரிது
தானவர சவரபேகெந்து ப்யாக |
கானனவ பொக்கு கிரீராதிகள முரிது
மானினிகெ செளகந்திகவனெ தந்த ||17||

துருள கீசகர தா த்ரெளபதிய சலுவிகெகெ
மருலாகி கரெகரெய மாடலவன |
கரடி மனெயொளு பரஸி ஸவரி அவனன்வயவ
குருபனட்டித மல்ல குலவ ஸதெத ||18||

குருசுதன சங்கரதி நாராயணாஸ்த்ரவண

புர வணிஸி பரலு சஸ்த்ரவ பிசுடரு |
ஹரிக்குபெய பபெதிர்த்த பீம ஹுங்காரதிம்
தரிய திவ்யாஸ்த்ரகள நெரெ அட்டித ||19||

கௌரவபல சவரி வைரிகள நெக்கொத்தி
போரந்தெ கௌரவர முரிது தரிது |
வைரி துஷ்ஷாசனன ரணதொள குருளகெடஹி
வீர நரஹரிய லீலெய தோரித ||20||

நீரொளடகித்த துர்யோதனன ஹொரகெடஹி
ஊருத்தய தன்ன கதெயிந்த முரித |
நாரிரோதன கேளி மர மருகி குருசுதன
ஹார்ஹிடிது ஷிரோரத்தன பபெத ||21||

சண்ட விக்ரமனு கதெகொண்டு கணதலினிந்த
மண்டலதொளு உத்பவிஸிதகிள களர |
ஹிண்டி பிசுடிஹ்ய வ்ருகோதரன ப்ரதாபவனு
கண்டு நில்லுவராரு த்ரிபுவனதொளு ||22||

தானவரு கலியுகதொளவதரிஸி விபுதரொளு
வேனன மதவ நருஹலதனரிது |
ஞானி தா பவமான பூதளதொளுத்பவிஸி
மானநிதி மத்வாக்ய நெந்தெனிஸித ||23||

சர்வேஷஹரி விஸ்வெயெல்ல தா ஹுஸியெம்ப
துர்வாதிகல மதவன்யேரி கண்டிஸி |
சர்வேஷ ஹரி விஷ்வ சத்யவெந்தருஹித
சர்வாதி கீர்வாண சந்ததியலி ||24||

அர்பகதனவன்னெய்தி பதரியலி மத்வமுனி
நிர்பயதி சகல சாஸ்த்ரவ படிஸித |
ஊர்வியொள காம்னாயதலி தத்வமார்கவனு
சர்ப சுஜனரி கருஹிதனு மோததி ||25||

ஏகவிம்ஷதி குபாஷ்யகள பேரனு தரித
ஸ்ரீகராரச்சித னொலுமெ சாஸ்த்ர ரசிஸி |

லோகத்ரயதொளித்த சுரரு ஆலிசுவந்தெ
ஆ கமலனாபாவி மதினிகரகொரெத ||26||

பதரிகாஸ்ரமகெ புனரபியெய்தி வியாசமுனி
பதக்யரகி நிகிள வேதார்த்தகளனு |
பதுமனாபன முகதி திளிது பிரம்மத்வவை
தித மத்வமுனிராய கபிவந்திபெ ||27||

ஜய ஜயது துர்வாதி மததிமிர மார்த்தாண்ட
ஜய ஜயது வாதிகஜ பஞ்சானன |
ஜய ஜயது சார்வாக கர்வ பர்வத குலித
ஜய ஜயது ஜகன்னாத மத்வனாத ||28||

துங்ககுல குருவரன ஹ்ருத்தமல தொளகிரிஸெ
பங்கவில்லத சுக சுஜனரிகெல்ல |
ஹிங்கதெ கொடுவ நம்ம மத்வாந்தராத்மக ஸ்ரீ
ரங்கவிட்டலனெந்து ந்யெரெ சாரிரோ ||29||

பலஸ்ருதி

சோமதூர்யோ பராகதி கோ ஸஹஸ்ரகள
பூமிதேவரிகெ சுரனதிய தடதி |
ஸ்ரீமுகுந்தார்ப்பணவெனுத கொட்ட பலவக்கு
ஈ மத்வநாம பரெதோதிதவகெ ||1||

புத்ரரில்லதவ சத்புத்ரரெய்துவனு ச
ர்வத்ரதலி திக்விஜயவஹுது அனுதின |
ஷத்ருகளு கெடுவரபம்ருத்யு பரலஞ்சுவது
சூத்ர நாமகன சம்ஸ்துதி மாத்ரதி ||2||

ஸ்ரீபாதராய பேளித மத்வநாம சம்
தாப களெதகிள சௌக்யவ நீவுது |
ஸ்ரீபதி ஜகன்னாதவிட்டலன தோரி பவ
கூபாரதிந்த கடெகெய்திசுவது ||3||

அருஞ்சொற்பொருள்

பல்லவி : ஜய = சிறந்த, அர்ஜுன, ஸ்ரீமன் மகாபாரத, வெல், ஜெயித்து; த்ராண = காத்தல் பாதுகாத்தல், வலிமை, சாமர்த்தியம்; ஸு = சிறந்த, மங்கள, பூர்ண

நுடி-1 : கச்சப = ஆமை; அண்டோதக = பிரம்மாண்டத்தில் இருக்கும் தண்ணீர்; ஓவி = காப்பாற்றும் பொறுப்பு, குணம்; ஐது = கொடுப்பது

நுடி-3 : கரணாபிமானிசுரரு = இந்திரியாபிமானி தேவதைகள்; பெண = பிணம்; புதஜன = வித்வாம்சர்கள்

நுடி-4 : சுரரு = தேவதைகள்; சர்வபூதகளு = அனைத்து பிராணிகள், அனைத்து பொருட்கள்; பரதர = மிகச் சிறந்த; பகிய = நினைத்து, கணக்கிட்டு

நுடி-5 : ரகுபதி = ஸ்ரீராமசந்திரன்; வாதசுத = வாயுபுத்திரன்; பூதபாவ = குழந்தையைப் போல (எதுவும் தெரியாததைப் போல); தரணிபிம்ப = சூரிய பிம்பம் (மண்டலம்), சூர்யாந்தர்யாமி; லங்கிஸு = பால்; எணை = ஈடு, சமம்; மூலோக = பூமி, அந்தரிக்ஷம் மற்றும் பாதாளத்தில் இருக்கும் 14 லோகங்கள்

நுடி-6 : தரணி = சூரியன்; ஷப்தசாஸ்திர = வியாகரண சாஸ்திர (சம்ஸ்கிருதத்தில் இந்திரன், சந்திரன், காஷக்ருத்ஸன், கௌமார, ஆபிஷல, ஷாகடாயன, பாணினி, சாரஸ்வத, ஷாகல என்னும் ஒன்பது வியாகரணங்கள் உண்டு); உரவணி = சீக்கிரம், வேகம்; உபமெ = உவமை, ஒப்புமை

நுடி-7 : நிவஹ = தரும், உருவாக்கும்; அனுசரிசித = அனுசரித்தான், அங்கிகரித்தான்

நுடி-8 : தரணிசுத = சூர்யாம்சனான சுகர்வன் (சூரியனின் அவதாரம் அல்லது சூரிய புத்திரன்); தரணிசுதெ = பூமிதேவியின் மகளான சீதை; நெரெ = பூர்ண; தனுஜரு = தனு என்னும் கஷ்யபரின் மகளான தக்ஷசர்கள்.

நுடி-9 : ஹரி = ஸ்ரீஹரியின் அவதாரமான ஸ்ரீராமன்; சுடாமணி = பெண்கள் தலையில் அணியும் ஆபரணம்; ஹரி = கபி, குரங்கு; தசவிர = ராவணன்; குடிக்குட்டு = பொடி செய், தூள்தூளாக்கு

நுடி-10 : உரக = அனைத்து; தரணிகுலதிலக = சூர்யவம்சத்திற்கு திலகம் போன்ற ஸ்ரீராமசந்திரன்; சஞ்சீவன = மேரு பர்வதத்தில் இருக்கும் உயிர் பிழைக்கவைக்கும் மரங்கள்; ஹரிவர = கபிஸ்ரேஷ்டனான ஹனுமந்தன்

நுடி-11 : விஜயரகுபதி = அனைத்தும் எப்போதும் வெல்பவன்; மௌக்திக = முத்து; அஜபதவி = நான்முக பிரம்ம பதவி

நுடி-12 : சோமகுல = சந்திரகுலம்; பார்தரு = குந்தியின் மக்களான பாண்டவர்கள்; பீம = பூர்ணசந்திரன்

நுடி-13 : ஷதஸ்ருங்க = பதரிகாஸ்ரமத்தில் இருக்கும் மலை; ஹரிகளு = சிங்கங்கள்; கரிகளு = யானைகள்

நுடி-14 : குருப = கௌரவர்கள், துரியோதனன்; கரள = விஷம்; உரக = சர்வ; ஜான்ஹவி = ஜான்ஹவி ரிஷியின் காது களிலிருந்து பிறந்த கங்கை; அனுஜரு = சகோதரர்கள், தம்பிகள்

நுடி-16 : மாகத = ஜராசந்தன்; ஆஜி = போர், யுத்தம்; கங்கணகட்டித = சபதம் செய்தான்

நுடி-17 : இங்கித = அபிப்பிராயம்; கானன = காடு; செளகந்த = மிகச் சிறந்த நறுமணமுள்ள பூ

நுடி-18 : அன்வய = வம்சம், குலம்; சதேத = நாசம் செய்தான்; கரடி மனெ = நடன சாலை

நுடி-19 : குருசுத = குரு துரோணாசார்யரின் மகனான அஸ்வத் தாமாசார்யர்.; சங்கர = போர், யுத்தம்

நுடி-20 : போரந்தெ = ஒரே மாதிரியாக; நெக்கொத்தி = கை வலிமையால் நாசம் செய்தான்

நுடி-21 : ஊரு = தொடை

நுடி-22 : விருகோதர = பக்தி, ஞானம் முதலான 10 முக்கிய குணங்களின் சங்கமமான பீமசேனதேவர்; த்ரிபுவன = மூன்று உலகங்கள்

நுடி-23 : விபுதரு = வித்வாம்சர்; வேன = அங்கராஜனின் மகன். மகாதுஷ்டன். நானே தெய்வம், நான் சொல்வதே மதம் என்று பிரசாரம் செய்தான். ; மானநிதி = ஆதாரங்களின் நிதி

நுடி-24 : ஹுஸி = பொய்; ஷர்வாதி கீர்வாண சந்ததி = ருத்ராதி தேவதைகளின் சமூகம்

நுடி-25 : அர்பகதன = இளமைப்பருவம்; ஊர்வி = பூமி; ஆம்னாய = வேதம், ஆகமம்

நுடி-26 : ஏகவிம்ஷதி = 21; ஸ்ரீகராச்சித = ஸ்ரீதேவியின் கரங்களினால் பூஜிக்கப்பட்ட ஸ்ரீஹரியின் அவதாரமான ஸ்ரீவேதவியாசர்; கமலனாபாதியதி = ஸ்ரீபத்னாப தீர்த்தர் முதலான யதிகள்; நிகர = சமூகம், குழு; ஓரெத = சொன்னான், தெரிவித்தான், நிரூபித்தான்.

நுடி-27 : புனரபி = மறுபடி; வியாசமுனி = ஸ்ரீவேதவியாச தேவர்; ப்ரம்மத்வ = நான்முக பிரம்ம பதவி

நுடி-28 : திமிர = இருட்டு, அஞ்ஞானம்; மார்த்தாண்ட = சூரியன்; பஞ்சானன = சிங்கம்; குலிஷ = வஜ்ராயுதம்

நுடி-29 : துங்க = உத்தம, சிறந்த; பங்கவில்லத சுக = நிரந்தர சுகம்; ஹிங்கதெ = விடாமல், தடைபடாமல்

பலஸ்ருதி

நுடி-1 : சோமசூர்யோபராக = சந்திர மற்றும் சூர்ய கிரகண காலம்; பூமிதேவ = பிராமண; சுரநதி = தேவ நதியான கங்கை.

நுடி-2 : சம்ஸம்ருதி = பக்தியுடன் நினைப்பது; சூத்ரநாமக = சேதன, அசேதனர்களில் நிலைத்திருக்கும் சேதன நாமக வாயுதேவர்

நுடி-3 : பவ = சம்சாரம், வாழ்க்கை; கூபார = கடல்; கடு ஹாயிஸு = தாண்டு

பல்லவி
(மங்களாசரணம்)

ஜய ஜய ஜகத்ராண ஜகதொளகெ சுத்ராண
அகில குணசத்தாம மத்வநாமா ||ப||

முகவுரை:

அனைத்து ஜீவகோடிகளைவிட உத்தமரான அனைத்து உலகத்தினருக்கும் பிராணரான த்ராணரான சுத்ராணரான ஸ்ரீமுக்யபிராணதேவருக்கு ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜ குருசார்வ பெளமர் சமர்ப்பிக்கும் மங்கள ஸ்துதி இது.

பொருளுரை:

அனைத்து உலகத்தையும் காப்பவரான, ஜீவகோடிகளில் மிகவும் சிறந்த ஞானம் மற்றும் வலிமை பெற்று, நற்குணங்களைக் கொண்ட ஸ்ரீஹரியின் முக்கிய பிரதி யான 'மத்வ' என்னும் பெயரில் அழைக்கப்படும் வாயு தேவருக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும்.

விளக்கம்:

ஜகத்ராண - 'த்ராண' என்றால் காப்பாற்றுபவர்⁽¹⁾, ஆதரிப்பவர், நிறைய சாமர்த்தியம் உள்ளவர் என்ற பொருள்கள் உண்டு. அனைத்து பிராணிகளிலும் வாயுதேவர், வாயு ரூபத்தில் நிலைத்திருந்து, அவர்களை காப்பாற்றுகிறார்⁽²⁾. ஞானம் மற்றும் வலிமையின் ரூபமாக மட்டுமல்லாமல், அனைத்து உலகத் திற்கும் ஞான, வலிமையை வழங்குபவராகவும் இருக்கிறார்⁽³⁾. மொத்த உலகின் செயல்களையும் வழிநடத்தும் சாமர்த்தியம்

உள்ளவர். அவரே சூத்ர நாமகன்⁽⁴⁾. பிறப்பு இறப்பு சுழற்சி இல்லாதவர். நம்மையும் அதிலிருந்து விடுவிக்கும் சக்தி உள்ளவர்.

ஐகதொளகெ சுத்ராண - 'சு' என்றால் 'சிறந்த' என்று பொருள். இந்த உலகில் காப்பாற்றப்பவர்கள், வழி நடத்துபவர்கள் என (தேவதைகள் / அசுரர்களில்) பலர் உண்டு. இந்த அனைவரை விடவும் அதிகமான வலிமை, ஞானம், காப்பாற்றும் திறன், வழி நடத்தும் திறன் ஆகிய திறமைகளைக் கொண்டு ஜீவோத்தமர் என்று அழைக்கப்படுகிறார் என்று ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர், தாம் முதலில் கூறிய ஐகத்ராண என்னும் சொல்லிற்கு மறுபடி 'சு' என்ற எழுத்தைச் சேர்த்து வாயுதேவரின் ஞான, வலிமைகளின் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டுகிறார். புருஷ, தேவதைகளில் யார் மிகச் சிறந்தவரோ அவர் தாரதம்யத்திலும் உயர்ந்தவர் என்கிற நிர்ணயத்தின் வாக்கினை மற்றும் பவிஷ்யோத்தர புராணத்தில் வரும் சேஷ-வாயு தேவதைகளின் வலிமையை சோதிக்கும் சம்பவத்தை (சேஷாசல மகாத்மயம்) இங்கு நினைவு கூறலாம்⁽⁵⁾.

அகிலகுண சத்தாம - அதர்வண உபநிஷத்தில் 'பிரம்மதாம' என்னும் சொல் இருக்கிறது.

சர்வேத்யேதத்வரமம் ப்ரம்மதாம
யத்ர விஷ்வம் நிஹிதம் பாதி ஷுப்ரம் |

'பிரம்மதாம' என்பதின் பொருளையே 'அகிலகுண சத்தாம' என்னும் சொல் உணர்த்துகிறது. 'பிரம்ம' என்றால் குண பரிபூர்ண த்வத்தை உணர்த்தும் விஷ்ணுவைக் குறிக்கும் சொல். 'அகில குண' என்னும் சொல் இதை குறிக்கிறது. 'தாம' என்னும் சொல் லிற்கு 'சத்' என்னும் சிறப்புச் சொல்லை இணைக்கிறார். இப்படியாக பல நற்குணங்களைக் கொண்ட ஸ்ரீஹரியே பிரம்மஷப்த வாச்யன். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஹரி வசிக்கும் இடம் - வீடு - முக்ய பிராணதேவரே.

‘பிரதானம் தாம விஷ்ணோஸ்து ப்ராண ஏவ ப்ரகீர்த்தித்’
என்னும் பிரமாண வாக்கியம் இந்த சிறப்பினையே
விளக்குகிறது.

அகிலகுண சத்தாம என்பது வாயுதேவரே என்பதை ஐதரேய
பாஷ்யத்தில் பிரம்மாண்ட புராணத்தின் வாக்கியத்தை
உதாரணம் கொடுத்தும் விளக்கலாம்.

த்வாவாத்மனௌ ஹி தேவேஷு த்ரௌப்ராணௌ த்ரௌச
சேதனௌ |

மத்யமோ வாயுரேவைக உத்தம: கேவலோ ஹரி: |

சர்வஷப்தோதிதௌ தஸ்மித் ஏகௌ த்வாவேவ நாபர: ||

அஞ்ஞான சம்பந்தங்களே இல்லாதிருப்பவர்கள் தேவதைகளில்
இருவரே. வாயு மற்றும் ஸ்ரீஹரி. அனைத்து சொற்களும்
குறிப்பது இவர்களையே. வாயு தேவர் மத்யம சேதனர் என்றால்
ஸ்ரீஹரி உத்தம சேதனர் ஆகியிருக்கிறார். இருவரும் பற்பல
பெயர்களைக் கொண்டவர்கள். பற்பல நற்குணங்களைக் கொண்
டவர்கள். இங்கு ஒரு விஷயத்தை கவனிக்க வேண்டும்.
உண்மையில் எண்ணிக்கையற்ற நற்குணங்களைக் கொண்டவன்
ஸ்ரீஹரியே. லக்ஷ்மிதேவி மற்றும் வாயு தேவர் இருவரும்
அவரைவிட சில நற்குணங்கள் குறைவானவர்களே(6).
முக்தியிலும் தாரதம்யம் உண்டு என்று மத்வமதம் சொல்கிறது.
நவீன எண் கணித சாஸ்திரம் அறிந்தவர்கள் இதைப் பற்றி
நன்றாக புரிந்து கொள்ளலாம்.

$\infty+1=\infty$; $\infty-1=\infty$ என்றால் எப்போதும் $\infty+1$ என்பது $\infty-1$ க்கு சமம்
இல்லை. இப்படியே தாரதம்யத்தை அறிந்தால், மேற்கூறிய
சூத்திரத்தின்படி வாயுதேவரும் கூட ‘அகில குண சத்தாம’ என்று
ஆகியிருக்கிறார் என்பதை அறிய முடியும். இந்த பின்னணி
யிலேயே வாயுதேவரின் அவதாரங்களை, அவரது குணங்களை
இதிகாச புராணங்கள் நமக்கு அறிமுகப்படுத்துவது கவனிக்க
வேண்டிய விஷயம்.(7).

மத்வநாம - ‘மத்வ’ என்னும் பெயர் உள்ளவர். ‘மத்வ’ என்னும்
சொல்லில் - ம த உ வ என்னும் எழுத்துக்கள் உள்ளன. த+உ=து.

ஆக, மதுவ. வேத வாக்கியமானதால், சந்தஸ்ஸைப் பின்பற்றி, உ'குறைந்து மத்வ என்றாகிறது. உபநிஷத் பாஷ்யங்களில் ஆசார்யர் பாவவிருத்த வசனங்களைக் கொடுத்து இந்த சொல்லின் பொருளை விவரிக்கிறார்.

மத்வித்யானந்த உத்திஷ்டோவேதி தீர்த்தமுதாஹ்ருதம் |
மத்வ ஆனந்ததீர்த்தஸ்ஸ்யாத் த்ருதீயோ மாருதீதனு: ||

மது என்றால் சுகம் அல்லது ஆனந்தம். வ என்றால் சாஸ்திர அபரவாச்யம். ஆக, மத்வ என்றால் சுகம் அல்லது ஆனந்தம். வ என்றால் தீர்த்தம். ஆக, மத்வர் என்றால் ஆனந்ததீர்த்தர் அல்லது சுகதீர்த்தர் என்று பொருள்.

அல்லது

மது என்றால் ஆனந்தம். வ என்றால் தீர்த்தம். தீர்த்த சொல்லை, பாத்திரம் என்று எடுத்துக் கொண்டால், 'ஆனந்தஸ்ய தீர்த்தபூத: பாத்ரபூத: அதிஷ்டான பூத: ஆனந்ததீர்த்த:' ஆனந்த ஸ்வருமான ஸ்ரீஹரியின் முக்கிய இருப்பிடம் என்றாகிறது.

அல்லது

தீர்த்த என்னும் சொல்லிலிருந்து சாஸ்திரம் என்னும் பொருளை எடுத்துக்கொண்டால் 'ஆனந்தபிரதம் தீர்த்தம் சாஸ்திரம் யஸ்ய ஸ ஆனந்ததீர்த்த'. ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் சாஸ்திரங்கள் யாரிமிருந்து வருகின்றதோ அவர் ஆனந்ததீர்த்தர். அதாவது மத்வ என்னும் நாம - பெயர் உள்ளவர்.

அல்லது

நாம என்றால் திலகம். திலகம் என்றால் சிறந்தது (கவி குலதிலக என்பது போல). ஆக, ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் சாஸ்திரங்களைக் கொடுப்பவர்களிலேயே சிறந்தவர் என்றும் பொருளும் வருகிறது.

ஜயஜய - ஜெயம் உண்டாகட்டும்.

இங்கு ஒரு கேள்வி. எப்போதும் வெற்றிவாகை தூடும் மற்றும் நமக்கும் வெற்றிகளைத் தரும் வாயுதேவருக்கு ஜெயம் உண்டாகட்டும் என்று எப்படி சொல்வது? இதற்கும் பல விளக்கங்கள் உள்ளன.

முதலில் இங்குள்ள ஜய என்னும் சொல்லிற்கு மிகச்சிறந்த என்று பொருள் கொள்ளலாம். 'ஜயதிஉத் க்ருஷ்டோ வர்தத இதி ஜய:' வாயுதேவர் ஜீவோத்தமர் என்று நாம் பொருள் கொள்ளலாம்.

அடுத்து, இங்கு பிம்ப பிரதிம்ப பாவம் மிக அழகாக சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. நம் அனைவருக்கும் பிம்ப ஸ்தானத்தில் இருப்பவர் ஸ்ரீவாயுதேவர். 'தச்சாத்மனே ப்ரதிமுக்யஸ்ய யதா முகஸ்ரீ:' என்னும் பாகவதத்தில் வரும் பிரகலாத ராஜரின் வாக்கினைப் போல, எதெல்லாம் பிம்பருக்கு சமர்ப்பிக்கப் படுகின்றதோ, அவை அனைத்தும் நமக்கு பிரதிபலிக்கும் என்பதைப் போல, பிம்பரான வாயுதேவருக்கு ஜயஜய என்றால், அது நமக்கு ஜயஜய - ஜெயம் உண்டாகட்டும் என்ற நல்வாக்கு அருள்வதைப் போல இருக்கிறது எனலாம்.

அடுத்து, ஜய என்னும் சொல்லிற்கு 'அனைத்தையும் தாண்டி' என்று பொருள். 'ஜயதி சர்வம் அபிபவதீதி ஜய:' வாயுதேவர் அனைத்தையும் அனைவரையும் தாண்டி (மீறி) நிற்பவர் என்று பொருள் வருகிறது.

அடுத்து ஜய என்றால் அனைத்தையும் நிர்வகிப்பவர் என்று பொருள். 'ஜய: அஸ்ய நியம்யதயாஸ்தேதி அர்ஷ ஆதிப்ய: அச் ஜய:' (8). இப்படி அனைத்து பொருட்களிலும் நிலைத்திருந்து அவற்றை நடத்துபவர் வாயுதேவர் என்று பொருள்.

அடுத்து, 'ஜயோ நாம இதிஹாஸோயம்' என்றதால், ஜய என்றால் இதிகாசமான மகாபாரதம் என்று பொருள். இதன் உரை, நிர்ணய ஆகியவற்றை செய்தவர் என்று பொருள். 'ஜய: மஹாபாரதாத்மக இதிஹாஸ: வியாக்யேயதயாஸ்ய அஸ்தீதி ஜய: |'.

அடுத்து, 'பகவதிதரத்ர ஆலோசனே சர்வ விஷயகம் ஞானம் ரூஜரோகி ஞானம். யத்யத் ஜம் ஸ்ருஷ்டம், தத்ஸர்வம் யாதி ஜானாதி இதி ஜய: |' (8). அதாவது, படைப்பில் உள்ள அனைத்து பொருட்களையும் நினைத்த மாத்திரத்தில் அறிந்துகொள்பவர் வாயுதேவர் என்று பொருள்.

அடுத்து, ஜய என்றால் அர்ஜுனன் என்று பொருள். அந்த அர்ஜுனனுக்கு யார் மூலமாக ஜெயம் உண்டாயிற்றோ, அவரே வாயுதேவர். 'ஜயஸ்ய விஜயஸ்ய அர்ஜுனஸ்ய ஜய: யஸ்மாத் ஸ:' ஆகையால் 'ஜயஜய'.

சில பிரதிகளில் இந்த பல்லவி நுடியானது 'ஜய ஜயா ஜகத்ராண ஜகதொளகே சூத்ராண | அகிலகுண சத்தாம மத்வநாம' என்று இருக்கிறது. இது சரியல்ல. 'ஜயா' 'சூத்ராண' என்றால் இரு மாத்திரைகள் அதிகமாகின்றன. பழமையான பிரதிகளிலும் இப்படி இல்லை. மகாபுருஷர்களின் கிருதிகள், சில நவீனர்களின் கைகளில் சிக்கி, சொற்பிழைகள் வந்துவிட்டாலும், பொருட் பிழைகள் வருவதில்லை என்பதற்கு இங்கு ஒரு உதாரணம் உள்ளது.

மேலே சொன்னபடி, ஜயா என்று எடுத்துக்கொண்டு, அவள் சங்கர்ஷண ரூபி பரமாத்மனின் மனைவி என்று சொல்லி, அவளே பிரகிருதிக்கு (உலகத்திற்கு) அபிமானியான காரணத்தால் 'ஜகத்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறாள். ஆக, ஜயா என்றால் ஜகத் என்று பொருள். அடுத்து ஜகதொளகே என்று சொல் இருக்கிறது. ஜகதொளகே என்றால், ஜகத் என்று அழைக்கப்படும் ஜயா நாமக லக்ஷ்மிதேவியிடம் சங்கர்ஷண ரூபி பரமாத்மாவால் படைப்பட்ட சூத்ர நாமக வாயுதேவர் என்று பொருள் சொல்லிவிடலாம்.

இந்த மத்வநாமா மந்திர-துல்யம் மற்றும் நற்பலன்களை தரக் கூடியது ஆகையால், இது வெறும் வாயுதேவரின் ஸ்துதி என்று சொல்லிவிட முடியாது. த்ரிவிக்ரம பண்டிதாசார்யர் இயற்றிய வாயுஸ்துதிக்கு ஸ்ரீமன் மத்வாசார்யரும், அனைவரும் நற்பலன்களைப் பெற வேண்டும் என்கிற நல்லெண்ணத்தில், நகஸ்துதி என்று இரு ஸ்லோகங்களை இயற்றிக் கொடுத்தார். அதுபோல,

இந்த மத்வநாமாவில் (பல்லவி / மங்களாசரணத்தில்) ஸ்ரீஹரி யைப் புகழும் சொற்களே இல்லையே என்று கேட்டால், இந்த முதல் மற்றும் இறுதி நுடிகளுக்கு ஸ்ரீஹரியைக் குறித்தான பொருள்களையும் சொல்லலாம். பல்லவி சொல்வது இதுவே:

1. வாயுதேவரின் ஸ்தோத்திரத்தினாலேயே ஸ்ரீஹரி மகிழ்ச்சி யடைகிறான் ஆகையால், தனியான ஸ்ரீஹரிக்கு ஒரு மங்களா சரணம் தேவையில்லை.
2. பல்லவியில் இருக்கும் முதல் சொல் - ஜய. 'ஜயதி உக்கிருஷ்டோ வர்தத இதி ஜய:' ஆகையால், மிகச் சிறந்த வனான சர்வோத்தமனான ஸ்ரீஹரியை துவக்கத்திலேயே சொல்லியாகி விட்டது என்று அறியலாம்.
3. இந்த பல்லவி முழுவதுமே ஸ்ரீஹரியைக் குறித்தானது என்றும் சொல்லலாம்.

ஜகத்ராண - த்ராண என்றால் காப்பாற்றுபவன், நிர்வகிப்பவன் என்று பல பொருள்கள் உள்ளன என்று அறியலாம். ஸ்வதந்த்ரமாக இந்த உலகின் அனைத்து வேலைகளையும் நிர்வகிப்பவன், அனைத்து உலகிற்கும் முக்ய பிராணனுக்கும் பிராணனான ஸ்ரீஹரியே(9). இது சாஸ்திரம் சொல்வது.

ஜகதொளகெ சுத்ராண - சு என்றால் சிறந்த. மிகச் சிறந்த வழியில் இந்த உலகத்தில் (அணு முதல் மிகப்பெரிய பொருட் களில்) நிலைத்திருந்து, சுதந்திரமாக அனைவரையும் படைத்து காப்பாற்றுபவன் ஸ்ரீஹரியே. (10).

அகிலகுண சத்தாம - அனந்தகல்யாண குணபரிபூர்ணனான (நற்குணங்களைக் கொண்டவன்) ஸ்ரீஹரியே என்று அனைத்து சாஸ்திரங்களும்(11) சொல்கின்றன. ஸ்ரீஹரியின் ஆணைப்படி உலகிற்கு இதனை நிர்ணயம் செய்து கொடுத்தவர் ஸ்ரீமதாசார்யர்.

மத்வநாமா

1. மத்வ என்றால் வேதத்தில் சொல்லிபடி - ஸ்ரீஹரியே.

2. மது என்றால் சுகம்; வ என்றால் தீர்த்தம் என்றதால், மத்வ என்றால் சுகதீர்த்த என்று பொருள். 'சுகபிரதம் தீர்த்தம் சாஸ்திரம் யஸ்ய ஸ: சுகதீர்த்த'. சுகத்தைக் கொடுக்கும் சாஸ்திரங்கள் யாரினால் இயற்றப்பட்டதோ, அவரே சுகதீர்த்தர். ஸ்ரீஹரி , ஸ்ரீவேதவியாஸராக அவதரித்து சாஸ்திரங்களை, அதிஉத்தமமான மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய பிரம்ம மீமாம்ஸ சாஸ்திரங்கள் மற்றும் ஸ்ரீமன் மகாபாரதாதி சாஸ்திர கிரந்தங்களை இயற்றிக் கொடுத்தார். ஆகையால், மத்வ என்னும் பெயர் உள்ளவன் ஆகிறான்.

3. 'பிரம்மணி ப்ரம்மரூபோஸௌ ஷிவரூபீ ஷிவே ஸ்தித:' - நான்முகப் பிரம்மணில் பிரம்மனாக, ருத்ர தேவரின் சிவனாக இருப்பவனாகையால், அனைத்து செயல்களையும் தானே செய்து செய்விப்பவன் ஆகையால், (சர்வகர்த்தா ந க்ரியதே தம் நமாமி ரமாபதிம்), மத்வராயரின் மத்வ என்னும் பெயரில் இருந்து மிகச் சிறந்த செயல்களை செய்தான் என்பதாலும் மத்வ என்னும் நாம உள்ளவன்.

4. மத்வ என்றால் சுகதீர்த்த. சுகத்தைக் கொடுக்கும் சாஸ்திரங்களை இயற்றிக் கொடுத்தவர். இத்தகைய சாஸ்திரங்களை இயற்றிக் கொடுத்தவர்களில் சிறந்தவர். நாம என்றால் திலக என்று பொருள் கொண்டால், சிறந்த என்று பொருள் வருகிறது. அப்போது, பிரம்ம மீமாம்ச சாஸ்திரம் மற்றும் ஸ்ரீமன் மகாபாரத ஸ்ரீமத் பாகவதாதி மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் சாஸ்திரங்களை இயற்றிக் கொடுத்து, இப்படி கொடுத்தவர்களிலேயே சிறந்தவர் இவரே என்று பொருள் சொல்லலாம்.

ஒரு கிருதியில் இருக்கவேண்டிய அனைத்து சிறப்புகளும் இந்த கிருதியில் உள்ளன என்று அவரே சொல்வது போல, இங்கு சொற்களை அவ்வளவு அழகாக வடிவமைத்துள்ளார். அகிலகுண (கிருதியில் இருக்க வேண்டிய அனைத்து குணங்களின்) சத்தாம (நல்ல இடம்) மத்வ நாம (இந்த மத்வ நாம என்னும் கிருதி) என்றும் பொருள் சொல்லலாம்.

வாக்வஜ்ர முதலான மிகச்சிறந்த கிரந்தங்களை இயற்றிய மகானுபாவர் ஸ்ரீபாதராஜர். ஆகையால், சம்ஸ்கிருத சாஸ்திரிய கிரந்தங்களில் மங்களாசரணம் எப்படி மொத்த கிரந்தத்தின் விஷயத்தை / சாரத்தை முதலிலேயே சொல்கிறதோ, அப்படி ஸ்ரீபாதராஜரும் தமது இந்த மத்வ நாம கிருதியின் மங்களா சரணத்திலும் (பல்லவி), கிருதியில் இருக்கும் மொத்த விஷயத்தையும் தொகுத்திருக்கிறார். மூலரூபம், ஹனும, பீம, மத்வ ரூபங்களின் வர்ணனையைக் கொண்ட இந்த கிருதியில், இந்த நான்கு பாகங்களின் விஷயத்தை பல்லவியின் நான்கு வரிகளில் விளக்கியிருக்கிறார்.

1. மொத்த உலகத்தையே மூலரூபத்தினால் அணிந்து எப்படி வாயுதேவர் இந்த உலகத்தை காப்பாற்றுகிறார் (த்ராண) என்பதை 'ஐகத்ராண' என்னும் சொல் விளக்குகிறது.

2. அனைத்துப் பொருட்களிலும் அந்தர்யாமியாக இருந்து, மிகச் சிறந்த வழியில் அனைத்தையும் வழி நடத்துகிறார் முக்ய பிராணதேவர் என்பதை (2,3,4 நுடிகளில் விஷயம்) 'ஐகதொளகெ சுத்ராண' என்னும் சொல் விளக்குகிறது.

3. ஹனும மற்றும் பீம ரூபத்தின் வர்ணனைகள் உள்ள இரண்டாம் மற்றும் மூன்றாம் பாகங்களின் விஷயத்தை 'அகில குண சத்தாம' என்ற சொற்கள் விளக்குகின்றன. எப்படியென்றால், சாஸ்திரங்கள் ஹனும பீம அவதாரங்களைப் பற்றி சொல்லும் போது:

புத்திர்பலம் யஷோதைர்யம் நிர்பயத்வம் அரோகதா
அஜாட்யம் வாக்படுத்வஞ்ச ஹனுமத்ஸ்மரணாத்பவேத் |

பராக்ரமௌதார்ய யஷ:ப்ரதாப்யை:
சௌஜன்ய மாதுர்ய நமானமைஸ்ச |
காம்பீர்ய சாதுர்ய சுவீர்யதைர்ய
ர்ஹனோமத: கோஃப்யதிக ஸ்த்ரிலோக்யம் ||

பக்திஞானம் சவைராக்யம் ப்ரக்ஞா மேதாத்ருதி:ஸ்திதி: |
யோக: பிராணோ பலம்சைவ வருகோதர இதிஸ்மருத: ||

என்று அறிமுகப்படுத்தியிருப்பதை கவனிக்க வேண்டும்.

4. மத்வ அவதாரத்தின் சுருக்கத்தை 'மத்வநாமா' என்னும் சொல் தெளிவாக விளக்குகிறது.

இப்படியாக, மிகப்பெரியவர்களின் கிருதிகள், பல சூக்ஷ்ம அர்த்தங்களை தனக்குள் அடக்கி, சாஸ்திரங்களை சொல்வதையே வழிமொழிகின்றன மற்றும் மங்களத்தைத் தருகின்றன.

இதுவரை வந்த குறிப்புகள்:

- (1). காப்பாற்றுபவர்
- (2). ஸ வாயுர்வாயுருபேண ஜகத்பாதி: ஷரீரக: | -- பிரபஞ்சனே (ப்ரு.ஸ.பாஷ்யத்தில்).
- (3). யஸ்தாதயிஞானவாசே வ ஷப்தோபலவாசக: |
தத்பல ஞான ஷீலோ ய: ஸ வாயு ரிதி கத்யதே ||
புத்திர்பலம் யஷோதைர்யம் நிர்பயத்வம் அரோகதா |
அஜாட்யம் வாக்படுத்வஞ்ச ஹனுமத் ஸ்மரணாத்பவேத் ||
- (4). ஸ்யூதம் ஜகதிதம் யஸ்மின்கூத்ரம் வாயுரஸௌ ஸம்ருத: |
ஏகோஹி கர்த்தா சர்வஸ்ய ரமானாத ப்ரஸாதத: || - சத்தத்வ ரத்னமாலா
- (5). தஸ்மின்யோ யோ பலஜ்யேஷ்ட: ஸகுணஜ்யேஷ்ட ஏவச |
தேவேஷ்டேவ ந சான்யேஷு வாசுதேவ ப்ரதீபத: ||
(தாத்தபர்ய நிர்ணயம். 2/20,22)
ந வாஜ்மாத்ரேண பெளருஷ்யம் க்ரியாகேவலமுத்தமம் |
(பவிஷ்யோத்தர புராணம் (வெங்கடேச மகாத்ம்யம் 1/130)
- (6).i. ததோப்யனந்த குணிதா: ஜீவானாம் ராஷய: ப்ருதக் இதி வத்ஸச்ருதி: |
ii. அனந்தாம்னாய வேத்யாஸௌ வினாவிஷ்ணௌ ப்ரஸித்தத: |
தத்யைவ சர்வனாமானி ப்ரவர்த்தந்தே ச மாருதே |
iii. ஷப்த ப்ரம்மாத்தமகோ பிரம்மா சர்வஷப்தாபிதேயத: |
ருதே நாராயணாதீனாம் நாம்னாம் ஸ விஷயோ யத: ||
(பாகவத தாத்தபர்ய)
- (7). புத்திர்பலம் யஷோதைர்யம் நிர்பயத்வம் அரோகதா |
அஜாட்யம் வாக்படுத்வம்ச ஹனுமத் ஸ்மரணாத்பவேத் ||

பராக்கரமௌதார்ய யஷ: ப்ரதாப்யை: செளஜன்ய மாதூர்ய
 நயானயைஸ்ச |
 காம்பீர்யசாதூர்ய சுவீர்ய தைர்யே: ஹனூமத:
 கோப்யதிகஸ்த்ரிலோக்யம் ||
 பக்திர்ஞானம் ஸ வைராக்யம் ப்ரக்ஞா மேத த்ருதி: ஸ்திதி: |
 யோக: ப்ராணோ பலம்சைவ விருகோதர இதி ஸ்ம்ருத: ||
 (ப்ருஹத் பாஷ்யே)
 (8). மத்வநாம - உரை. வித்வான் ஸ்ரீராமவிட்டலாசார்யர். பக்கம்3.
 (9). ஈஷான: பிராணத: பிராணோ ஜ்யேஷ்டஸ்ரேஷ்ட பிரஜாபதி: -
 விஷ்ணு சஹஸ்ர நாமம்.
 ந கேவலம் மே பவதஸ்ச ராஜன்
 ஸவை பலம் பலினாம் சாபரேஷாம் |
 பராவரேஸ்மி ஸ்திரசங்கமா மே
 ப்ரம்மாதயோ மேன வஷம் ப்ரணீதா: || (பாகவதம் 7-8-8)
 (10). 'தேன வினா த்ருணமபி ந சலதி'
 யோஸந்த: பிரவிஷ்ய மிமவாச மிமாம் பிரசுப்தாம்
 சஞ்சீவயத்யகில சக்திதர: ஸ்வதம்னா |
 அன்யாம்ஸ்ச ஹஸ்தசரண ஸ்ரவணத்வகாதீன்
 பிராணான் நமோ பகவதே புருஷாய துப்யம் || (பாகவதம் 4-10-6)
 ந பிராணேன நாப்ராணேன மர்த்யோ ஜீவதி கஸ்சன |
 இதரேண து ஜீவந்தி யஸ்மின்னேதாவு பாஸ்ரீதௌ ||
 (காடகோபநிஷத்)
 (11). காந்தாய கல்யாண குணைகதாம்னே - ஸ்ரீமத்வவிஜய
 நாராயணாம் நிகிலபூர்ண குர்ணைகதேஹம் - அனுவியாக்யான
 விஷ்ணும் சர்வகுணை: பூர்ணம் ஞாத்வா சம்ஸாரவர்ஜித: -
 பரமஸ்ருதி
 வர்ஜித: சர்வதோஷைர்ய: குணசர்வஸ்வமூர்த்திமான்
 ஸ்வதந்த்ரோ யத்வஷா: சர்வை சவிஷ்ணு:பரமோ மத: || -
 பரமோபனிஷத்.

மூலரூபத்தின் வர்ணனை

ஆவ கச்சபரூபதிந்த லண்டோதகதி
 வோவிதரிஸித சேஷ மூருதியனு |
 ஆவவனு பளி பிடிது ஹரிய சுரரெய்துவரோ
 ஆவாயு நம்ம குல குருராயனு ||1||

வாயுதேவரின் மூலரூபத்தை வர்ணிக்கும் இந்த முதல் பாகத்தில், ஸ்ரீபாதராஜர், வேத சாஸ்திரங்களில் வாயு தேவரைப் பற்றி புகழப்பட்ட அனைத்து விஷயங்களையும் தொகுத்திருக்கிறார். இந்த பாகம் மிகவும் அற்புதமாக இருக்கிறது. சாஸ்திரங்களை அறிந்தவர்கள் மட்டுமே முழுமையாக புரிந்து கொள்வது சாத்தியம் ஆகும்.

முன்னுரை

பிருஹதாரண்ய உபநிஷத்தில் மொத்த உலகத்தையும் தனது தலையில் அணிந்த சேஷதேவரை, கூர்ம ரூபத்தினால் வாயு தேவர் மிக அனாயாசமாக தனது வாலின் நுனியில் தாங்கிப் பிடித்திருக்கும் விஷயம் இங்கு உள்ளது. ஸ்ரீஹரியை அடைய வேண்டுமெனில், தேவதைகளுக்கும் வாயுதேவரே கதி என்னும் விஷயம் பிரம்ம மீமாம்ச சாஸ்திரங்களில் நிர்ணயம் கொடுக்கப் பட்டுள்ளது. அதுவே இங்கும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

பொருளுரை

எந்த கூர்மரூபத்தினால், உலகத்தைத் தாங்கிப் பிடித்த சேஷ தேவரையே தாங்கிப் பிடித்தாரோ, யாரின் பலத்தினால் யாரும் ஸ்ரீஹரியை சேர்வரோ, அந்த மகாமகிமரான வாயுதேவரே, நம் குலத்தை மேம்படுத்துபவரான குருகளான மத்வராயர்.

விளக்கம்

ஆவகச்சபரூப திந்தலண்டோகதி - இந்த வாக்கியம் புரிந்து, வாயுதேவரின் மகிமை, ஞானம் நமக்குப் புரியவேண்டுமெனில், சிறிதளவாவது சாஸ்திரங்களில் வர்ணிக்கப்பட்ட பிரம்மாண்டத்தின் அறிமுகம் நமக்கு இருக்கவேண்டும்.

பிரம்மாண்டம் ஒரு மிகப்பெரிய பந்தினைப் போல இருக்கிறது. அதன் பரப்பளவு ஒரு நூறு கோடி யோஜனை. நடுவில் இருக்கும் மேரு மலையைச் சுற்றிலும் இருக்கும் பாகமே 'பூ' (Bhu) பாகம். அதனுள் இருப்பது தமோ பாகம். பிறகு அந்தோதக (கனோதக). பிறகு பிரம்மாண்டத்தின் தாது பாகம். பூ பாகத்தின் மேல் புவ லோகம், ஸ்வர்க்க லோகம், மஹர் லோகம், ஜனோ லோகம், தபோலோகம், சத்யலோகம் என்று ஆறு லோகங்கள் இருக்கின்றன. பூலோகத்திற்குக் கீழ், அதல விதல சுதல தலாதல ரஸாதல மஹாதல பாதால எனும் ஏழு லோகங்கள் உள்ளன. பூபாகத்தின் கீழ் இருக்கும் தண்ணீருக்கு அண்டோதக என்று பெயர். (அண்ட=பிரம்மாண்ட. அதில் இருக்கும் தண்ணீர்). இதை சில இடங்களில் கனோதக என்றும் சொல்கின்றனர். இந்த அண்டோதகத்தில், அதல விதல... பாதால என்னும் ஏழு லோகங்கள் உள்ளன. இறுதியில் உள்ள பாதாள லோகத்தின் கீழ் சேஷதேவர், சங்கர்ஷண நாமக ஸ்ரீஹரியின் ரூபத்தில் இருக்கிறார். தனது ஆயிரம் தலைகளில் ஒரு தலையில் மொத்த லோகங்களை தாங்கியிருக்கிறார். அந்த லோகங்கள் அவருக்கு ஒரு கடுகினைப் போல தெரிகின்றன என்ற வர்ணனையை கவனிக்க வேண்டும்⁽¹⁾. இதிலிருந்து சேஷ தேவரின் ரூபம் மிகப்பெரியது என்று தெரிய வருகிறது. இதே சேஷதேவரை, அதே அண்டோதகத்தில் இருந்து சாக்ஷாத் வாயுதேவர் கூர்ம ரூபத்தில் தமது வாலின் நுனியில் தாங்கிப் பிடிக்கிறார்⁽²⁾.

ஓவிதரிஸிஹ சேஷமருதியனு

ஓவி என்னும் சொல்லிற்கு பற்பல பொருட்கள் உள்ளன. ஸ்ரீவாதிராஜர் தமது லக்ஷ்மி சோபானே கிருதியில் - ஓவி பாடுத்தா குணிதரு - என்று சொல்கிறார். ஆனால், இந்த சந்தர்ப் பத்திற்கு ஏற்றாற்போல் சிந்தித்தால், கன்னட பாடல் என்று பொருள் கொண்டால், காப்பாற்றும் பொறுப்பு என்று பொருள் வருகிறது. அப்படி பார்த்தால் இந்த வாக்கியத்தின் பொருள் - மொத்த உலகத்தையே தனது தலையில் ஏந்தி காப்பாற்றும் பொறுப்பு வகிக்கும் சேஷதேவர் என்று பொருள் வருகிறது.

1. தஸ்யேதம் க்ஷிதிமண்டலம் பகவதோ஽னந்த மூர்தே: சஹஸ்ர விரஸ
ஏகஸ்மின்னேவ சேர்ஷணி த்ரியமாணம் சித்தார்த்த இவ
லக்ஷ்மயேத | (பாகவதம் 5-23-33)

2. பிபர்த்யண்டம் ஹரி:கூர்மஸ்து அண்டேசாப்யுதகம் மஹத் |
உதகேகூர்மரூபஸ்ய வாயு: புச்சம் சமாஸ்ரித: ||
வாயோ: புச்சம் ஸமாஸ்ரீத்ய சேஷஸ்த்ருப்யமீமவாம் |
பிபர்தி தஸ்யாம் ச ஜகதிதம் சர்வம் ப்ரதிஸ்திதம் ||
(பிருஹத் பாஷ்யம்)

பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் அஸ்வமேத பிராமணரின் 2-3ம் மந்திரங்களில் பகவந்தன் ஸ்ருஷ்டி செய்யவேண்டும் என்று விருப்பப்பட்டு பிரம்மாண்டத்தை படைத்து அதில் தண்ணீரை படைத்தபிறகு, ஸ்வேத த்வீபத்தை உருவாக்கி அங்கு சென்று தங்கி, முதலில் முக்யபிராணரை படைத்து, அவருக்கு வாயு, அக்னி மற்றும் கூர்மரூபங்களை எடுத்துக் கொள்ளுமாறு ஆணை பிறப்பித்தார் என்று தெரிய வருகிறது. இந்த கூர்ம ரூபத்து வாயுதேவரே அண்டோதகத்தில் நிலைத்திருக்கிறார்.

இங்கு கவனிக்க வேண்டிய விஷயம்:

கூர்மரூபத்தில் இருக்கும் வாயுதேவர் சேஷரையும், சேஷதேவர் இந்த உலகத்தையும் தாங்கிப் பிடித்திருக்கும் விஷயத்தை பலர் ஓவியங்கள் மூலம் விளக்க முயல்கின்றனர். அவர்களின் முயற்சி சரியானதே. ஆனால், ஸ்ரீமதாசார்யரின் வியாக்யா னத்தின் பின்னணியில் இதன் விஷயம் இவ்வாறு உள்ளது.

ஸஏஷ கூர்ம ரூபேண வாயுரண்டோதகே ஸ்தித: |
விஷ்ணுனா கூர்மரூபேண தாரிதோ஽னந்ததாரக: ||
அஸ்யபாதாஹி சத்வாரோ ஹ்யண்டோதே கோண சம்ஸ்திதா: |
உரஸ்து பூமிசம்ஸ்லிஷ்டமதிரிச்ய புவம் புன: ||
பார்ஷ்வத: புச்ச தஸ்சைவ விரஸ்சோதக சம்ஸ்திதம் |
ஆகாஷமுதரே தஸ்ய த்யௌ: ப்ருஷ்டே சம்ஸ்திதா விபோ: ||
ஏவம் வித்வாம்ஸ்து யத்ரைதி தத்ரைவ ப்ரதிதிஷ்டதி ||
(இதி ப்ரபஞ்சனே - பிரு.உப. பாஷ்யம்)

அண்டோதகத்தின் கீழ் பாகத்தில், பகவந்தனான ஸ்ரீ விஷ்ணு கூர்மரூபத்தினால் (தன் வாலின் நுனியில்), கூர்ம ரூபியான முக்யபிராணரை தரித்திருக்கிறார். இந்த கூர்மரூபத்தினால் இருக்கும் வாயுதேவரின் நான்கு கால்கள் அண்டோதகத்தின் நான்கு மூலைகளில் இருக்கின்றன. மார்பில் பூமியை தாங்கியிருக்கிறார். தலை கிழக்கு திசையில் அண்டோதக த்தைவிட உயரத்தில் இருக்கிறது. வால் மேற்கில். ஆகாயம் வயிற்றில். பல இடங்களில் ஓவியங்களில் பார்ப்பதைப் போல, சேஷ தேவரின் கீழ் சிறிய வாயுகூர்மத்தின் படம் சரியான தல்ல என்பது இதிலிருந்து தெளிவு.

பளித்தா சூக்தத்தின் 'சஹஸ' சொல்லின் பொருள்.

ரிக்வேதத்தைச் சேர்ந்த முக்யபிராணரின் மகிமைகளை சொல்லும் பளித்தா சூக்தத்தில் வரும் 'சஹஸ' என்னும் சொல்லின் பொருளை, முன்னோர்கள் எந்த பொருளை சொல்லி விளக்கினாரோ, அதே பொருளையே ஸ்ரீபாதராஜர் இந்த நுடியில் விளக்கியுள்ளார். ஸ்ரீவாதிராஜரின் மேருகிருதியான யுக்தி மல்லிகாவிற்கு வியாக்யானம் எழுதும்போது, ஸ்ரீசுரோத்தம தீர்த்தர் - 'பிரம்மாண்டாந் தர்கத கனோதகமத்யஸ்த வாயு கூர்ம ரூபேண ஜகத் தாரக சேஷாதாரதயா பஹுதர ஸஹன ஷீலத்வாத் சஹஸ ஷப்தவாச்ய: |' என்று எழுதுகிறார். (பாவ விலாஸினி). பிரம்மாண்டத்தில் கனோதகத்தின் நடுவில் கூர்ம ரூபத்தில் இருந்து, உலகத்தைப் பிடித்திருக்கும் சேஷதேவரை தாங்கிப் பிடித்த வாயுதேவர், கருணாமயி ஆனதால், 'சஹஸ' என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

அதிக எடை தூக்கியிருப்பவர்களுக்கு கருணை / பொறுமை இருக்காது. கூர்மரூபத்தில் இருக்கும் வாயு தேவர், மொத்த உலகத்தையே தாங்கியிருக்கும் சேஷதேவரை தமது வாலின் நுனியில் பிடித்திருக்கிறார் என்றால் எவ்வளவு அனாயாசமாக எந்தவொரு பிரச்சனையுமில்லாமல் பிடித்திருக்க வேண்டும் என்று அறியலாம். இத்தகைய வலிமை, பொறுமை வேறொரு தேவதைக்கு இல்லை. புருஷ தேவர்களில் யாருக்கு வலிமை

அதிகமோ, அவரின் ஞான, பக்திகளும் அதிகமே(3). அவர் தாரதம்யத்தில் அதிகர் என்பது சாஸ்திரங்கள் சொல்லும் விஷயம். இப்படியாக இந்த விஷயம் வாயு ஜீவோத்த மத்வத்தை வலியுறுத்துகிறது.

நாராயண என்னும் சொல்லின் பொருள்:

பாவபோதகாரரான ஸ்ரீரகூத்தம தீர்த்தரின் பிரசிஷ்யரான மகா மகிமரான ஸ்ரீயாதவார்யரின் வித்யா சிஷ்யரான புகழ்பெற்ற டிப்பணிகாரரான ஸ்ரீனிவாச தீர்த்தர், தமது குருகளின் ஆணைப்படி தம் 'நாராயண ஷப்தார்த்த மாலா' என்னும் கிருதியில் நாராயண என்னும் சொல்லிற்கு 82 அர்த்தங்களை சொல்கிறார்.

பிரம்மாண்டாந்த: கூர்மரூபேண ஜகத்தாரக சேஷாஸ்ரய வாயுகூர்ம தாரகதயா அனந்தாஸ்ரயத்வாத் நாராயண: ||

என்கிறார். நர என்றால் சேஷதேவர். அவரை கூர்ம ரூபத்தினால் தாங்கிப் பிடித்த காரணத்தினால், வாயு தேவர் நார என்று அழைக்கப்படுகிறார். இந்த வாயு தேவருக்கு இன்னொரு கூர்ம ரூபியாகி வந்து தாங்கிப் பிடித்ததால், ஸ்ரீஹரி நர+அயன = நாராயண என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

சம்ஸ்கிருத உலகில் இருக்கும் இந்த விஷயங்களை கன்னடத்தில் அதுவும் முதல்முதலாகக் கொடுத்த பெருமை ஸ்ரீஸ்ரீபாத ராஜரையே சேரும். ஸ்ரீ சுரோத்தம தீர்த்தர் மற்றும் ஸ்ரீ ஸ்ரீனிவாச தீர்த்தரைவிட முந்தைய காலத்தவர் ஸ்ரீபாதராஜர் என்பதை கவனிக்க வேண்டும்.

ஆவவன பளி பிடிது ஹரிய சுரரெய்துவரோ

ஸ்ரீஹரியை அடைய வேண்டுமெனில், அனைத்து தேவதைகளும் முக்யபிராணரை அடைந்தே ஆக வேண்டும் வேறு கதி இல்லை.(4). 'சர்வே தேவா: பிராணமா விஷ்ய தேவே முக்தா லயம் பரமேயாந்தய சிந்த்யே' என்னும் வேதவாக்கே இந்த விஷயத்திற்கு ஆதாரம். பிரம்மதூதர் பாஷ்யம் நான்காவது

அத்தியாயம் 'வாயு கத்யதிகரண' த்தில் இந்த விஷயம் மிக விளக்கமாக வந்திருக்கிறது.

ஆவவன 'பளி' பிடிது என்ற பாடத்தில், முக்யபிராணனின் 'பளி' என்றால், பக்கத்தில் இருந்து (சேவகராக இருந்து) (5). அவரின் அருளால் ஹரியை அடையவேண்டும் என்று பொருள்.

ஆவவன 'பல' பிடிது என்ற பாடத்தில், அனைத்து தேவதைகளுக்கும் முக்யபிராணனே பலம். தத்வாபிமானிகளான தேவதைகளில் இருக்கும் பலம் முதலானவை வாயுதேவரின் பலத்தினாலேயே(6). தேவதைகள் ஸ்ரீஹரியை சேர்வது, வாயு தேவரின் பலத்தினாலேயே. பவிஷ்யோத்தர புராணத்தில், மலை ரூபத்தில் இருக்கும் சேஷனிடம் ஸ்ரீனிவாச தேவர் வந்து நிலைத்தது, வாயுதேவரின் அருளினாலேயே என்று இருக்கிறது. தேவதைகளின் நிலையே இப்படி என்ற பிறகு, தாரதம்யத்தில் கீழ் இருப்பவர்கள், முக்தியோக்ய ஜீவர்களின் நிலையைப் பற்றி சொல்லவே வேண்டாம். இதிலிருந்து முக்யபிராணரே மொத்த உலகத்திற்கு பலம் என்னும் தத்வத்தை அறியலாம்.

ஆ வாயு நம்ம குல குருராயனு

ஆ வாயு - மேலே பார்த்த மகிமைகளைக் கொண்ட முக்ய பிராணரே - நம்ம குல - மனுகுல / வைஷ்ணவ குல / சன்யாசகுல / குருகளின் குலத்திற்கு 'ராய' - தலைவன், ராஜன், அதிபதி என்று பொருள். மாத்வர் என்னும் சமூகத்திற்கு மட்டும் இவர் குருவல்ல. உண்மையான பொருளில், ஜகத்குரு, குரு சார்வ பெளமர் சாக்ஷாத் முக்யபிராணாவதாரரான ஸ்ரீமத்வராயர்(7). நம்ம என்னும் சொல் ஸ்ரீபாதராஜரின் அன்பைக் குறிக்கின்றதே தவிர, துரபிமானமல்ல.

யார் யார் எப்படி எப்படி ஹரிவாயுகளுக்கு பூஜை செய்கின்றனரோ, அப்படி அப்படி பலன்(8) என்னும் சாஸ்திர வசனத்தின் பின்னணியில் பார்த்தால், ஸ்ரீ லக்ஷ்மி நாராயண முனிகளான இவருக்கு 'ஸ்ரீபாதராஜர்' என்னும் புகழ்பெற்ற விருது(9), வாயு தேவரை 'குருராய' என்று அன்புடன் அழைத்து உபாசித்த தாலேயே வந்திருக்கலாம் என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

ஆவவனு தேஹதலிரலு ஹரி நெலெஸிஹனு
 ஆவவனு தொலகெ ஹரி தா தொலகுவ |
 ஆவவனு தேஹதொள ஹொரகெ நியாமகனு
 ஆ வாயு நம்ம குல குருராயனு ||2||

முன்னுரை

அனைத்து ஜீவர்களுக்கும் அனைத்தையும் வழங்கக் கூடியவர் முக்யபிராண தேவர். இந்த ஜீவன், உடலுக்குள் இருக்க வேண்டுமெனில் / வெளியே போகவேண்டுமெனில், அதற்கு முக்யபிராணரே காரணம். இந்த பிராண தேவரை அனுசரித்தே பகவந்தன் ஸ்ரீஹரியும் இருக்கிறான் என்றும், வாயுதேவர் அனைத்து ஜீவராசிகளின் உள்ளே / வெளியே (லிங்க தேகத்திலும், ஸ்வரூப தேகத்திலும்) இருக்கிறார் என்னும் வேத, உபநிஷத் வாக்கியங்களை இங்கே தொகுத்துக் கூறியிருக்கிறார்.

பொருளுரை

யார் நம் தேகத்தில் இருந்தால், ஸ்ரீஹரி இருப்பானோ, யார் வெளியேறினால் ஸ்ரீஹரி வெளியேறுவானோ, மற்றும் யார் தேகத்தின் உள்ளே மற்றும் வெளியே நிலைத்திருக்கிறானோ அந்த மகாமகிமரான வாயு தேவரே நம் குலகுருகளான ஸ்ரீமத்வராயர்.

விளக்கம்

ஆவவனு தேஹதிரெ ஹரி தா நெலெஸிருவ
 ஆவவனு தொலகெ ஹரி தா தொலகுவ |

படைப்பின் துவக்கத்தில் ஸ்ரீஹரி - யார் வெளியேறினால் நான் வெளியேறுவேனோ, யார் இருந்தால் நானும் இருப்பேனோ அத்தகைய தத்வத்தை படைப்பேன் - என்று சங்கல்பம் செய்து (மிகவும் அன்புடன், சுதந்திரமாக) பிராணதத்வத்தை படைத்தார்.

'கஸ்மின்வஹமுத்மாந்தே உத்மாந்தோ பவிஷ்யாமி | கஸ்மின் ஸ்வா ப்ரதிஸ்திதே ப்ரதிஷ்டாஸ்யாமி இதிஸ்ப்ராணமஸ்ருஜத |' என்னும் இந்த வேத வாக்கு இந்த விஷயத்தை மிகத் தெளிவாக சொல்கிறது. இந்த ஸ்ருதியின் பொருளை ஸ்ரீமதாசார்யர் தாத்பர்ய நிர்ணயத்தில்:

தேஹே஽பி யத்ர பவனோ஽த்ர ஹரிர்யதோஸௌ
தத்ராவ வாயுரிதி வேதவச: ப்ரஸித்தம் ||

என்று நிர்ணயிக்கிறார். ஸ்ரீமதாசார்யரின் நிர்ணயத்தின் இந்த பாகத்தையே ஸ்ரீபாதராஜர் கன்னட மொழியில் சொல்லி யிருக்கிறார்.

உபநிஷத்களில் ஸ்ரீஹரியை 'பரிஸர பத்ததி' என்று அழைக்கிறார்கள். பரிஸர: ப்ராண:பத்ததி: மார்கயஸ்யஸ: பரிஸரபத்ததி: ||

பரிஸர என்றால் முக்யபிராணர். இந்த பரிஸர நாமக முக்ய பிராணரின் வழியை பின்பற்றுபவனாகையால், பகவந்தனுக்கு பரிஸர பத்ததி என்று பெயர். இந்த விஷயத்தையே புராண இதிகாசங்கள், கதைகளின் ரூபத்தில் நம் முன் வைக்கின்றன.

ராமாயணத்தின் ஒரு உதாரணம். தந்தை சொல்லை ஏற்று 14 ஆண்டுகள் காட்டிற்கு வனவாசம் சென்றான் ஸ்ரீராமசந்திரன். சித்ரகூடத்தில் இருந்தபோது, தன் மனைவியான சீதையை (மாயசீதை), துஷ்ட ராவணன் கடத்திக் கொண்டு போனபிறகு, ஒரு சாமான்யனைப் போல துக்கத்தில் அரற்றியவாறு, லக்ஷ்மணனுடன் ரிஷ்யமுகு எனனும் மலைக்கு வருகிறான். அங்கு ஹனுமந்தனுடன் இருந்த சுக்ரீவர்கள், இவர்கள் வாலியின் ஆட்கள் என்று நினைத்து போரிட வந்தபோது (10), எப்போதும் உண்மையான தெளிவான அறிவைக் கொண்டுள்ள ஹனுமந்த தேவர், சுக்ரீவர்களை தடுத்து நிறுத்தி, தாம் பிக்ஷு வேஷத்தை தரித்து (11), ஸ்ரீராம சந்திரனின் அருகில் வந்து பக்தியுடன் வணங்கி, அவர்களை அறிந்து, தமது தோள்களில் அவர்களை அமர்த்தி, சுக்ரீவனிடம் கொண்டு வந்து சேர்த்தார். இதே சம்பவத்தை ஸ்ரீமதானந்த தீர்த்தர், தமது மகாபாரத தாத்பர்ய நிர்ணயத்தில்:

உத்தாப்ய சைனமரவிந்த தலாயதாக்ஷ
ஸ்சக்ராங்கிதேன வரதேன கராம்புசேன |
க்ருத்வாச ஸம்விதமனேன நுதோஸ்ய சாம்ஸம்
ப்ரீத்யாருரோஹ ஸஹஸன் ஸஹ லக்ஷ்மணேன ||

என்று சொல்கிறார். இங்கு ஸ்ரீராமசந்திரன், லக்ஷ்மணனுடன் ஹனுமந்தனின் தோள்களில் அமர்ந்தபோது, ஸ்ரீராமசந்திரன் சிரித்தான் என்கிறார். ஸ்ரீமத்வாதிராஜ பூஜ்யசரணர், தமது வியாக்யானமான 'பாவ பிரகாசிகா'வில் ஸ்ரீராமசந்திரன் எதற்கு சிரித்தான்? என்பதற்கு விளக்கம் கொடுத்தவாறு: 'ஹஸன் இத்யனேன த்வம் மூல ரூபேபி யாம் ச ஜீவஞ்ச ஸ்கந்தே ஆரோப்ய ஷரீராச்சரீராந்தரம் கச்சஸி | அதோ நேதம் அபூர்வ மிதி தூசயதி ||' என்கிறார். அதாவது, 'ஹே ஹனுமந்தனே, நீ மூல ரூபத்தில் எப்படி அனைத்து ஜீவர்களையும் இடது தோளிலும், என்னை வலது தோளிலும் தாங்கிக்கொண்டு, இந்த ஜீவனை ஒரு தேகத்திலிருந்து இன்னொரு தேகத்தில் நுழைக்கிறாயோ (இதையே பிறப்பு இறப்பு என்கிறோம்), அதுபோலவே தற்போதும் செய்கிறாய். இது ஒன்றும் புதிதல்ல (அபூர்வமல்ல) என்று ஸ்ரீராமசந்திரன் சிரித்தாராம். இதையே ஸ்ரீமதாசார்யர் 'ஹஸன்' என்று சொல்கிறார். ஹனுமந்தன் ராமலக்ஷ்மணர்களை தனது தோள்களில் தாங்கிக் கொண்டபோதும், பரமாத்மனான ஸ்ரீராம சந்திரனை வலது தோளிலும், ஜீவாபிமானியான சேஷாவதாரி யான லக்ஷ்மணனை இடது தோளிலும் தூக்கிக் கொண்டார். வழிமுறையை மாற்றவில்லை என்பதை கவனிக்க வேண்டும்.

இதைப் போலவே, கிருஷ்ணன் கம்சனை கொல்லும் போதும், முக்யபிராணதேவர், கம்சனின் உடலிலிருந்து ஜீவ மற்றும் பரமாத்மனை தூக்கிக்கொண்டு வெளியே வந்தார் என்று பிரம்மாதிகள் பிரத்யக்ஷமாக கண்டனர் என்பதை அறிய வேண்டும். (12). போலவே பளித்தா சூக்தத்தில் 'பர்க:' என்னும் சொல்லின் விவரமும் இந்த நுடியில் வந்திருப்பது சிறப்பு(13).

i). ஆவவனு தேஹத ஓள ஹொரகெ நியாமகனு

ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் இந்த ஒரு வாக்கியத்தில், அனைத்து பிராணிகளின் அனைத்து தேகங்களின் உள்ளே வெளியே (ஸ்வரூப, லிங்க, அனிருத்த, ஸ்தூல) முக்யபிராணர் பற்பல ரூபங்களில் பற்பல செயல்களை செய்து வருகிறார் என்னும் விஷயத்தை சொல்கிறார். முக்ய பிராணரின் பற்பல செயல்களை அறிவதற்கு தேவதை களாலும் சாத்தியமில்லை. முக்யபிராணனை சிறப்பாக

அறிவதற்கு முக்ய அதிகாரி - ருத்ரதேவர்(14). மற்றவர்கள் அவரவர்களின் தகுதிக்கேற்ப அறிகிறார்கள். ஆகவே, எனக்குத் தெரிந்ததற்கேற்ப தொகுத்து சொல்ல முயல்கிறேன்.

முக்யபிராணர், அனந்த ரூபங்களைக் கொண்டவரானாலும், முக்கியமாக பிராண, அபான, வியான, உதான, சமான என்னும் ஐந்து ரூபங்களினால் பிரம்மாண்டத்தின் பிரதியான இந்த பிண்டாண்டத்திலும் (மனிதனின் தேகம்) உள்ளே வெளியே இருந்து எப்படி அனைத்தையும் செய்கிறார் என்பதை ஷட்பிரஷ் னோபனிஷத் மிகத் தெளிவாக விளக்குகிறது.

பிராணரூபம்

தேகத்தின் உள்ளே: நம் தேகத்தின் உள்ளே முக்ய பிராணதேவர் பிராணரூபத்தினால் கண், காது, முகம், மூக்குகளில் இருந்து அவர்களின் செயல்களை நிர்வகிக்கிறார்.(15). உதாரணம்: கண்ணில் இருக்கும் சூரியனின் உள்ளே பிராண ரூபத்தில் இருந்து நமக்கு பார்வையைக் கொடுத்து பற்பல பொருட்களின் ரூபாதிகளின் ஞானத்தை தெரிவிக்கிறார்.

தேகத்தின் வெளியே: இதே பிராணரூபத்தினால் தேகத்தின் வெளியே சூரியனில் இருந்து, சூரியனை உதிக்க வைத்து, அதன்மூலம் உலகத்திற்கு வெளிச்சத்தைக் கொடுக்கும் செயலை செய்கிறார்(16)..

ஒரு பொருளைப் பற்றி அறிவதற்கு, அந்தப் பொருள் வேண்டும், கண் வேண்டும், கண்ணில் பார்வை வேண்டும். வெளிச்சம் வேண்டும். பொருள் இருக்கிறது. கண் இருக்கிறது. வெளிச்சம் இருக்கிறது. ஆனால் பார்வை இல்லை என்றால் பொருளைப் பற்றிய அறிவு வருவதில்லை. அப்படியே, கண், பார்வை, பொருள் ஆகியவை இருக்கின்றன. ஆனால் வெளிச்சம் இல்லை (இருட்டு). அப்போதும் பொருளைப் பற்றிய அறிவு வருவ தில்லை. முக்யபிராணதேவர் பிராணரூபத்தில் தேகத்தின் உள்ளே கண்ணில் இருந்து, பார்வை தெரியுமாறு செய்து, தேகத்தின் வெளியே சூரியனில் இருந்து வெளிச்சம் வருமாறு

செய்து, பொருட்களின் அறிவை நமக்கு அறியத் தருகிறார். இந்த விஷயங்களை அறியாதவர்கள் குருடர்களே ஆவர்.

அபானரூபம்

தேகத்தின் உள்ளே: அபான நாமக வாயுதேவர் தேகத்தின் உள்ளே மல மூத்திர உறுப்புகளிலிருந்து, அக்கழிவுகளை வெளியில் தள்ளும் செயல்களை நிர்வகிக்கிறார்(17).

தேகத்தின் வெளியே: இதே அபான நாமக வாயுதேவர் தேகத்தின் வெளியே, ப்ருதிவியில் இருந்து, அவளில் இருக்கும் கழிவுகளை நிர்வகிக்கிறார்(18). உள்ளேயும், வெளியேயும் அசுத்தமாக இருக்கும் நம்மை சுத்தப்படுத்துவதே முக்யபிராணர் தான். ஸ்ரீஹரியின் கோயிலான இந்த சாதனை சரீரத்தை, அந்த சாதனைக்கு தயார்படுத்தி உதவி செய்கிறார். கோயிலில் இருக்கும் குப்பைகளை அப்புறப்படுத்தி, அபான ரூபத்தினால் அவற்றை வெளியேற்றுகிறார். (இந்த செயல் நடக்கவில்லை யெனில், நம் கதி என்ன?).

போலவே, கேட்டல், மனப்பாடம் செய்தல், பின்பற்றுதல் போன்ற செயல்களுக்கு வெளியில் பூமியில் இருந்து, செய்பவர்களின் நினைவுத்திறன், குருவைத் தேடுதல் போன்ற செயல்களை நிர்வகிக்கிறார். நாம் அமரும், ஓடியாடும் அனைத்து செயல்களும் இவராலேயே நடக்கிறது என்பது அனைவரும் அறிந்தது (விண் வெளியில் செல்பவர்கள் மிதக்கிறார்கள் என்பதை பார்த்தால், இதன் மகிமை புரியும்). இந்த அனைத்து உதவிகளும் முக்ய பிராண தேவரினால் நடக்கிறது என்று அறியும் போது இவரில் பக்தி அதிகம் பிறக்கிறது.

வியானரூபம்

தேகத்தின் உள்ளே: நம் தேகத்தில் இருக்கும் 72,000 நாடிகளில் வியாபித்திருந்து, உள்ளே வரும் உணவினை அனைத்து நாடிகளுக்கும் பிரித்துக் கொடுக்கும் செயலை, வியானரூபத்தில் நம் தேகத்தினுள் இருந்து செய்கிறார் முக்யபிராணதேவர்(19).

தேகத்தின் வெளியே: தேகத்தின் வெளியில் இருக்கும் வாயுவில் இருந்து (காற்றில்), அவரின் குணதர்மங்களை பின்பற்றி வருபவரே வியான நாமக வாயுதேவர்(20).

நம் தேகத்தில் 101 முக்கிய நாடிகள் உள்ளன. 50 'இடா' நாடிகள், 50 'பிங்களா' நாடிகள் மற்றும் 1 'சுஷும்னா' நாடி. இந்த 101 நாடிகளில் ஒவ்வொன்றிற்கும் 100 உப-நாடிகள் உள்ளன. $101 \times 100 = 10,100$ நாடிகள். இவற்றில் 10,000 நாடிகளில் ஒவ்வொன்றிற்கும் 7 உப-நாடிகள் உள்ளன. $10,000 \times 7 = 70,000$. மிச்ச 100 நாடிகளில் ஒவ்வொன்றிற்கும் 20 உப-நாடிகள் உள்ளன. $100 \times 20 = 2,000$. ஆக மொத்தம் 72,000 நாடிகள். தேகத்தின் கீழ் பாகமான கால்களில் 12,000. நடு பாகத்தில் 14,000. கைகளில் 4,000. தலைகளில் 6,000. மொத்தம் 36,000. தேகத்தின் இடது மற்றும் வலது பாகங்களில் $36,000 + 36,000 = 72,000$ நாடிகள் உள்ளன என்கிறார் ஸ்ரீஜகன்னாததாசர்(21). இந்த அனைத்து நாடிகளுக்கும் நாம் உண்ணும் உணவின் ரசத்தைக் கொண்டு சேர்ப்பதாலேயே, வாயுதேவருக்கு 'வியான' என்று பெயர்.

இந்த வியான நாமக வாயுதேவரே, தேகத்தின் வெளியில் இருக்கும் வாயுவில் இருந்து, அவரின் முக்கிய குணதர்மங்களான கந்த / ஸ்பர்ஷ (முகர்தல் மற்றும் தொடுதல்) ஆகியவற்றை நிர்வகிக்கிறார். தூரத்தில் இருக்கும் மல்லிகை / சம்பிகை ஆகிய பூக்களின் நறுமணம் நமக்குக் கிடைப்பது வியான நாமக வாயுதேவரினாலேயே. இந்த நறுமணத்தை காற்றில் பரப்பிக் கொண்டு வந்து, நம் பிராணைந்திரியங்களின் மூலம் நம் அனுபவத்திற்குக் கொண்டு வருகிறார். இதே போல, ஒலிக்கற்றைகளை ஒரிடத்திலிருந்து நம்மிடம் கொண்டு வந்து, காதுகள் (இந்திரியங்கள்) மூலமாக நம்மை கேட்க வைக்கிறார். இன்றைய பற்பல தகவல் தொடர்பு சாதனங்கள் இயங்குவது வியான நாமக வாயுதேவர் மூலமாகவே. இதையே வேத வியாஸர், வேத புராணங்களில் தெளிவாக விளக்கியிருக்கிறார். பவிஷ்யோத்தர புராண, வெங்கடேச மகாத்மியத்தில், ஸ்ரீனிவாசன் தனது தாய் பகுளா தேவியின் ஆணையின் பேரில் அனைத்து தேவதைகளையும் தனது திருமணத்திற்கு அழைக்கும் காட்சி இருக்கிறது. முதலில் வந்த நான்முகப் பிரம்மனுக்குப் பிறகு,

பாரதி சஹித வாயுதேவர் வருகிறார். அவர் வரும் போதே அந்த இடமே நறுமண வாசனையில் மிதந்து, மங்கள் ஓசைகள் கேட்டன என்று தெளிவாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (22)

'ஜடக்கே ஸ்வத: ப்ரவ்ருத்தி எந்திசு இல்லா' என்று பிரம்ம மீமாம்ச சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட மிகப் பெரிய தத்வம் இது. இன்றைய நவீன அறிவியலில் சிக்கியிருக்கும் நாம், அனைத்து செயல்களையும் 'ஜடப்' பொருட்களே செய்கின்றன என்ற மாயையில் இருக்கிறோம். இது தவறான ஞானம். வியான நாமக பிராண தேவரின் செயல்களைப் புரிந்துகொண்டால் மட்டுமே இத்தகைய தவறான ஞானம் மறைந்து உண்மை ஞானம் புலப்படும். எந்தவொரு ஜடப் பொருட்களில் ஏதேனும் நடவடிக்கைகளைக் கண்டால், அதன் அபிமானி தேவதைகள் மற்றும் அங்கிருக்கும் ஹரிவாயுவின் செயல்களே அவை என்று அறியவேண்டும் (23).

உதானரூபம்

தேகத்தின் உள்ளே: தேகத்தில் இருக்கும் 72,000 நாடிகளில் முக்கியமான நாடியான சுஷும்னா நாடியில் மேல்முக்கமாக பார்த்திருந்து, விசேஷமாக யோகிகளுக்கு அவர்கள் மேம்படுவதற்கு உதவியாக இருக்கிறார். தேகத்தில் இருக்கும் தேஜஸ்ஸில் இருந்து அதன் குணதர்மங்களை நிர்வகிப்பது உதான நாமக வாயுதேவர்.

தேகத்தின் வெளியே: ஜீவன் செய்யும் புண்ணிய கர்மங்களினால் அவனை ஸ்வர்கத்திற்கும், பாவங்களினால் அவனை நரகத்திற்கும், பாப-புண்ணிய கர்மங்களால் மனித லோகத்திற்கு, மற்றும் தத்வஞானத்தைக் கற்றுக் கொடுத்து மோட்சத்தின் பாதையில் அழைத்துப் போகும் செயல்களை நிர்வகிப்பது உதான நாமக வாயுதேவர்.

தேகத்தின் வெளியிலிருக்கும் தேஜஸ்ஸில் இருந்து அதன் குணதர்மங்களை நிர்வகிக்கிறார். (24) தேகத்தின் உள்ளே மற்றும் வெளியில் இருக்கும் தேஜஸ்ஸில் இருந்து, ஜீவியின் ஜீவனத்திற்கு காரணமாக இருப்ப தாலேயே, அந்த தேஜஸ் வெளியேறி

விட்டால் அடுத்த பிறவியைப் பெறுவதற்காக அந்த ஜீவி இறந்து விட்டான் என்று உலகம் சொல்கிறது. பிராணன் வெளியேறி விட்டால் உடல் சூடு குறைந்து காணப்படுவது இதனாலேயே என்று சொல்லலாம்.

சமான ரூபம்

தேகத்தின் உள்ளே: தேகத்தில் இருக்கும் பிராண அபானங்களின் நடுவில், அதாவது நாபி பிரதேசத்தில் சமான நாமக பிராண தேவர் இருந்து நாம் உண்ட உணவுகளை உடலில் அனைத்து பாகங்களுக்கும் சரிசமமாக அனுப்புகிறார். (25).

தேகத்தின் வெளியே: இதே சமான ரூபத்தினால் முக்ய பிராணர் தேகத்தின் வெளியே ஆகாயத்தில் இருந்து, அதன் குண தர்மங்களை நிர்வகிக்கிறார். (26).

நம் கண், காது, மூக்கு, நாக்கு, தோல், மனது, புத்தி ஆகிய ஏழு இந்திரியங்கள் தத்தம் வேலைகளை சரியாக செய்ய வேண்டுமெனில் அவற்றிற்கு சக்தி வேண்டும். உண்ட உணவினை சக்தியாக மாற்றி, அந்த சக்தியை அனைத்து இந்திரியங்களுக்கும் பாகங்களுக்கும் சரிசமமாகப் பிரித்து, அதன் மூலம் அணு ரூபத்தில் இதயத்தில் இருக்கும் ஜீவன், அந்த உணவு பதார்த்தங்களை அனுபவிக்குமாறு செய்வது சமான நாமக வாயுதேவர். (27).

அனைத்து இந்திரியங்களின் அபிமானி தேவதைகளையும் நிர்வகிப்பவர் சமான நாமக வாயுதேவர். தேகத்தின் வெளியில் ஆகாயத்தில், அதாவது த்யாவா பிருதிவியில் நடுவில் இருக்கும் ஆகாயத்தில் இருந்து, அனைவருக்கும் சரியான முறையில் சந்தர்ப்பங்களைக் கொடுப்பவர், சமான ரூபத்தில் இருக்கும் வாயுதேவர்.

பஞ்சரூபி முக்யபிராணரின் இந்த மகிமைகளை யார் சரிவர தெரிந்து வைத்திருக்கின்றாரோ, அவர் மறு உலகத்தில் மோட்சத் தையும், இவ்வுலகில் சத்-சந்ததி என்னும் நற்பலன்களையும் பெறுகின்றனர் என்று ஸ்ருதி, உபநிஷத்கள் சொல்கின்றன. (28).

ii). ஆவவனு தேஹத ஓளஹாரகெ நியாமகனு

நம் உடலில் உள்ளே வெளியே நிர்வகிப்பது மட்டுமல்லாமல், தேவதைகளின் தேகத்தின் உள்ளே வெளியே இருந்து, அசுரர்களின் வேலைகள் நடக்காமல் இருக்குமாறு செய்பவர் முக்ய பிராணதேவர். இந்த விஷயம் பிருஹதாரண்யக மற்றும் சாந்தோக்ய உபநிஷத்களில் தெளிவாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

தேவதைகள் அசுரர்கள் இருவரும் பிரம்மதேவரின் மக்களே. 14 லோகங்களுக்கும் தலைவர் பிரம்மதேவர். அவரின் சொத்தான இந்த உலகத்தை பங்கு போடுவதில் தேவதைகள் அசுரர்களுக்கிடையே போட்டி நடந்தது. அதிக எண்ணிக்கையில் இருந்தாலும், ருத்ரதேவர் கொடுத்த வரம் பலத்தினாலும் அந்தப் போட்டியில் அசுரர்கள் வென்றனர். (29). இந்த உலகத்தை திரும்பப் பெறுவதற்காக, தேவதைகள் ய்க்கும் மூலமாக சாமகானத்தில் ஸ்ரீமன் நாராயணனை துதித்தவாறு, அவரின் அருளாசியுடன் தைத்யர்களை வெல்வதற்கு முயன்றனர். இதை அறிந்து கொண்ட தைத்யர்கள், அக்னிதேவரின் மேல் போர் தொடுத்து, சாஸ்திரத்திற்கு எதிரான சொற்களை அவர் வாயிலிருந்து வரவழைத்து, அத்தகைய ய்க்குத்தின் நற்பலன்கள் தேவர்களுக்குக் கிடைக்காதவாறு செய்தனர்.

அதன்படி பிராண, கண், காது, மனோபிமானிகளான மூக்கில் இருக்கும் வாயு, சூரியன், திக்தேவதைகள், சந்திரன், இந்திரன், ருத்ராதி தேவதைகள் சாமவேதம் சொல்ல முயன்றபோது, பார்க்கக்கூடாத, கேட்கக்கூடாத, நினைக்கக்கூடாத விஷயங்களை அவர்களுக்குக் கொடுத்து, அவர்களுக்கு பாவத்தை உண்டு பண்ணி விட்டனர் தைத்யர்கள். (30). இறுதியில் அனைத்து தேவதைகளும் சேர்ந்து, சாமகானம் பாடி வாயுதேவரை வணங்கத் தொடங்கினர். உடன் தைத்யர்கள் முக்ய பிராணரையும் தம் வசப்படுத்த நினைத்தனர். ஆனால், மண் உருண்டையை பாறையில் விசினால் எப்படி தூள்தூளாகுமோ, அதுபோல அசுரர்களும் தாக்குதல் பெற்று ஓடினர். (31). அவர்களால் முக்யபிராண தேவரின் தேகத்தில் நுழைய முடியவில்லை. அவரது மனதில் நுழைவதென்பது சாத்தியமேயில்லை. ஆகனா

ஷ்ம சமரான முக்யபிராண தேவர், அசுரர்களிடம் சிக்கியிருந்த அக்னிதேவரை அவர்களிடமிருந்து விடுவித்து (அசுரா வேஷத்தை நீக்கி), அந்த ஆவேசத்தை கடலுக்கு அந்தப்புறம் வீசினார். தேவதைகளை அவரவர்களின் உலகத்திற்குக் கொண்டு சென்று நிறுத்தினார். இப்படியாக, தேவதைகள் முக்யபிராணரின் உதவியுடன் அசுரர்களை வென்று மறுபடி தம் உலகங்களுக்கு அதிபதியாயினர்.

இதே விஷயத்தை சாந்தோக்ய உபநிஷத் சொல்லியவாறு, உத்கீத நாமக ஸ்ரீஹரியை, உத்கீத நாமகரான, தேகத்தின் வெளியே சூரியனின் அந்தர்கதனான, வியானரூபி முக்யபிராண ரிடம் பற்பல நாமங்களை சொல்லியவாறு பூஜித்ததற்கு, தேவதைகளுக்கு ரிஷிகளுக்கு - அங்கிரா, ப்ருஹஸ்பதி, அயாஸ்ய, இந்திர, சந்த்ராதி ஆகிய பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன என்று சொல்கிறது. (32). அதுபோல, அக்னி, சூர்யாதி தத்வாபிமானி தேவதைகள் தம்மிடம் இருக்கும் குணம், சாமர்த்தியம், ஆளுமை என அனைத்தும் முக்யபிராண தேவரின் பாதத்தில் என்று சொல்லி கொண்டாடும் விஷயத்தையும் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் பார்க்கலாம்.

ஒரே ரூபத்தில் இருந்து, தேவதைகளின் உள்ளே வெளியே அனைத்து செயல்களையும் செய்யவல்ல முக்யபிராணர், அனைத்து இந்திரியாபிமானி தேவதைகளின் உள் தனித்தனி ரூபங்களில் இருந்து அந்தந்த செயல்களை செய்கிறாரே, அது ஏன் என்றால், அதுவே ஸ்ரீஹரியின் விருப்பம். (33) இதிலிருந்து தெளிவாக தெரியவருவது என்னவென்றால், நம் தேகத்துக்குள் இருந்து செயல்களைப் புரிவதோடு மட்டுமல்லாமல், முக்யபிராணர், தேவதைகளின் தேகத்துக்குள்ளும் இருந்து செயல்களை செய்விக்கிறார் என்பதே.

iii). ஆவவனு தேஹதொள ஹொரகெ நியாமகனு

வெறும் ஸ்தூல தேகத்தில் மட்டுமல்லாமல், ஸ்வரூப தேகத்தின் இந்திரியங்களை நிர்வகிப்பவரும் வாயுதேவரே என்னும் விஷயம் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மோட்ச காலத்தில், இந்த ஜீவனுக்கு தற்போதைய இந்திரியங்கள் இல்லாமல், ஸ்வரூப இந்திரியங்கள் மட்டும் இருக்கின்றன. அந்த சமயத்தில், தற்போதைய இந்திரிய அபிமானி தேவதைகளால் எவ்வித ஞானமும் தோன்றாமல், முக்யபிராணரே அனைத்து இந்திரியங்களின் அபிமானராகி, அனைத்தையும் நிர்வகிக்கிறார்.

மோட்ச சமயத்தில், சில ஜீவர்களுக்கு அவர்கள் சம் சாரத்தில் இருந்தபோது தமது இந்திரியங்களினால் பெற்ற அனுபவங்களின் நினைவை, திரும்பக் கொண்டு தரும் வேலையையும் முக்ய பிராணரே செய்கிறார்.(34). இது சாத்தியம் ஆகவேண்டுமெனில், சம்சாரத்தில் இருக்கும்போதும், முக்யபிராணதேவரே அனைத்து இந்திரியங்களுக்கும் தலைவராக இருக்கவேண்டும். இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். சம்சாரத்தில் இருக்கும்போது, அந்தந்த இந்திரியங்களின் அபிமானி தேவதைகளால் அந்தந்த செயல்களை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும்போது, முக்யபிராணரின் தேவை / அவசியம் என்ன?

இதற்கும் ஸ்ரீமதானந்த தீர்த்த பகவத்பாதர், தமது உபநிஷத் பாஷ்யத்தில் பதில் அளித்திருக்கிறார். சிறு வயதில் நமக்கு வந்த முதல் அனுபவங்கள் (கர்ப்பவாசம், வெளியே வந்தது, தாய்ப்பால் குடித்தது ஆகியன) நமக்கு தற்போது நினைவில் இல்லை. ஒரு வேளை, மனோபிமானிகளான ருத்ர தேவர் மூலமாகவே அனைத்து அனுபவங்களும் நமக்கு உண்டாகிறது என்றால், அந்த அனுபவங்களின் நினைவு தற்போது நமக்கு இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அப்படியில்லை. ஆறு மாதங்கள் வரை, பிற இந்திரிய அபிமானி தேவதைகளின் சம்பந்தம் இல்லாமல், முக்யபிராணதேவரே அனைத்து செயல்களையும் நடத்துகிறார். (35).

கர்ப்பத்தில் அனுபவித்த கஷ்டம், வெளியில் வரும்போது அனுபவித்த துக்கம், ஆறு மாதங்கள் வரை குடித்த தாய்ப்பால், நமதேயான மல மூத்திரங்களில் விழுந்து புரண்ட அனுபவங்களின் நினைவு இருந்தால் நம் கதி என்ன? இதனால் பல பிரச்சனைகளே உண்டாகும். இத்தகைய சிறுவயது

அனுபவங்களை தாமே செய்து / செய்வித்து, அந்த அனைத்து அனுபவங்கள் நமக்கு மறக்குமாறு செய்பவர் முக்யபிராணர். எத்தகைய பெரிய உதவி?

இப்படி அனைவரின் தேகத்தின் உள்ளே வெளியே நின்று, அனைத்து செயல்களையும் செய்யும் முக்யபிராணரின் உதவியை எவ்வளவு நினைத்தாலும் அது குறைவே. இதையே உபநிஷத்கள் சொல்கின்றன. இத்தகைய ஆளுமையான முக்ய பிராணருக்கும் பிராணனாகி அவரையும் நிர்வகிக்கும் ஸ்ரீஹரியின் உதவியைப் பற்றி எப்படி சொல்வது? அதற்கு வேதங்கள் 'பூயிஷ்டாந்தே நம உக்திம் விதேம' என்றது. அந்த வேண்டுகளையும் அவனது விருப்பப்படியே என்று அறிந்தால் வரும் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை.

'ஆவவனு தேஹதொளஹொரகெ நியாமகனு' என்னும் இந்த ஒரு வாக்கியம் ஒரு மிகப்பெரிய ஞானநிதியே ஆகும். அனைவரின் வலது கண்ணில் இருந்து, சப்த ரிஷிகளின் பெயரில் இருக்கும், சப்த தேவதைகளினால் எப்போதும் பூஜிக்கப்பட்டு, அனைவரின் லிங்க தேகத்தில், கன்றுக்குட்டியில், புருஷரில், உத்தராயணத்தில், அனைத்து திசைகளிலும், பகலில், சுக்ல பட்சத்தில், வீரயத்தில் - என இன்னும் பற்பல ரூபங்களில், தேகத்தின் உள்ளே வெளியே நிர்வகித்தவாறு இருக்கும் - ஸ்ரீமுக்ய பிராணரின் மகிமைகளின் தொகுப்பு இந்த ஒரு வாக்கியத்தில் அடங்கியிருக்கிறது. அனைத்தையும் சொன்னால், புத்தகம் மிகப்பெரியதாகி விடும் என்ற பயத்தினால், சிலவற்றையே சொல்வதற்கு என் குறைந்த புத்தியாலும், குருகளின் அருளாலும் முயன்றிருக்கிறேன். தவறிருந்தால் மன்னிக்கவும்.

ஆ வாயு நம்ம குலகுரூராயனு

யார் அனைவரின், அனைத்து தேகத்திற்கு உள்ளும் வெளியேயும் இருக்கிறாரோ, அவரே நம் குலகுரூராயரான ஸ்ரீமத்வராயர். யார் 32 லட்சணங்களைக் கொண்டவரோ, சந்தேகம் அற்றவரோ, அனைவரின் சந்தேகங்களைப் போக்க வல்லவரோ, அவரே குருகள். 96 அங்குல உயரம், 48 அங்குல வயிறின் சுற்றளவு. 7 காலடி 4 முழங்கள் உயரம், ஐந்து பாகங்கள் பெரியதாகவும்

(தோள், கண், தாடை, முழங்கால், நகம்), ஏழு பாகங்கள் சிவப்பாகவும் (கண் ஓரங்கள், உள்ளங்கை, பாதம், நகம், நாக்கு, உதடு, முகம்), ஆறு பாகங்கள் சிறந்ததாகவும் (மார்பு, வயிறு, முடி, தோள், கைகள், முகம்), மூன்று பாகங்கள் சிறியதாகவும் (தொடை, கழுத்து, ஆணுறுப்பு), -- இப்படியாக லட்சணங்கள் உள்ளவரே குருகள். (36). தேவதைகளாலும் வழிபடுபவர். இத்தகைய அனைத்து லட்சணங்களையும் கொண்டவர் நம் முக்யபிராணர். (37). அவரே நம் குலகுருகளான ஸ்ரீமதானந்த தீர்த்த பகவத்பாதர். அனைத்து தேவதைகளுக்கும் அவரவரின் தகுதிக்கேற்ப குருகள் என்று அழைக்கப்படுபவர் என்பதை மறக்கக்கூடாது. ஆனால், பிரம்ம பதவிக்கு தகுதியானவர், அனைத்து உலகிற்கும் முக்ய பிராணராகி 'ஐகத்குரு' என்று அழைக்கப்படுபவர் ஸ்ரீ முக்ய பிராண தேவர் மட்டுமே. அத்தகைய சிறப்புகளைக் கொண்டவரே நம் குருவான ஸ்ரீமன் மத்வாசார்யர் என்பதை நினைக்கும்போதே மயிர் கூச்செறிகிறது.

ஸ்ரீஹரியின் கருணையால் இத்தகைய குருவின் பரம்பரையில் பிறந்தும் அவரது கிரந்தங்களைப் பற்றி அறியாது இருந்தால், அவற்றை தகுதிக்கேற்பவாறு படிக்காமல் இருந்தால், அவரில் பக்தி செய்யாமல் இருந்தால், அத்தகைய நீச புத்தியினர் உலகில் வேறு யாருமில்லை. இது ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜ மடத்திற்கு மூல புருஷரான, ஸ்ரீமதானந்த தீர்த்தரின் சாக்ஷாத் சிஷ்யரான ஸ்ரீஸ்ரீபத்பனாப தீர்த்தர் (ஸ்ரீ சோபன பட்டர்) நேரடியாகக் கூறிய விஷயம் என்று ஸ்ரீ நாராயண பண்டிதாசார்யர் கூறியிருப்பது கவனிக்கப்பட வேண்டும்(38).

இதைப் பற்றியே ஸ்ரீவிஜயதாசர் தமது வாயுதேவரின் சுளாதியில்:

குருவே மூல குருவே குருவே பரமகுருவே
 குருவே ஐகத்குருவே குரு விஷ்வ குருவே
 குருவே நித்ய குருவே குருவே லக்ஷண குருவே
 குருவே ஷாந்த குருவே குருவே என்ன குருவே
 குருகளிகெ குருவே குருராஜவர்யா
 குரு குலோத்துங்க குரு ஷிரோமணி
 குருதாத தம்ம விஜயவிட்டலன்னு

குரு லகு மூர்த்திய குரு எணிபகுருவே

என்று கொண்டாடியிருக்கிறார்.

கருணாபிமானி சுருகளு தேஹவ பிடலு
குருட கிவுட மூகனெந்தெனிஸுவ |
பரம முக்யபிராண தொலகலா தேஹவனு
அரிது பெணவெந்து பேள்வரு புதஜன ||3||

முன்னுரை:

தேகங்களில் பல்வேறு செயல்களை செய்வதற்கு பல தத்வாபிமானி தேவதைகளை (இந்திரியாபிமானி தேவதைகள்) பகவந்தன் நியமித்திருக்கிறார். இந்த அனைத்து இந்திரியாபிமானி தேவதைகளின் செயல்கள், முக்யபிராணதேவரின் கீழ் வருகின்றன. இந்த தேகத்தில், முக்யபிராணர் இருக்கும்வரை, எந்தவொரு இந்திரியாபிமானி தேவதைகள் வெளியேறினாலும், அந்த ஒரு செயல்களை தடைபடுமே தவிர, எப்போதும் அதை ஒரு பிணம் என்று சொல்லமுடியாது என்று உபநிஷத்கள் முக்யபிராணதேவரின் ஜீவோத்தமத்வத்தை தெளிவாக வலியுறுத்துகின்றன. அந்த விஷயங்களின் தொகுப்பே இந்த நுடியில் உள்ளது.

பொருளுரை:

கருணாபிமானிகளான உத்தம தேவதைகள் தேகத்திலிருந்து வெளியேறினால், அந்தந்த இந்திரியங்களின் செயல்கள் நின்று போய், குருடன், செவிடன், ஊமை என்று வெவ்வேறு பெயர்களில் அந்த தேகம் அழைக்கப்படும். ஆனால், முக்யபிராணதேவர் ஒரு தேகத்திலிருந்து வெளியேறினால், ஞானிகள் அதை பிணம் என்று அழைக்கின்றனர்.

விளக்கம்:

வாழ்க்கையில் நமக்கு சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து சொற்களுக்கும் அர்த்தம் கிடைப்பது ஹரிவாயுகளினால் மட்டுமே. எந்தவொரு பொருளை நாம் விரும்புவதும், ஹரிவாயுகளின் சம்பந்தம் மற்றும் சன்னிதானம் அங்கு இருப்பதால்தான். (39). ஒரு முறை முக்யபிராணர், தேகத்திலிருந்து வெளியேறினால், அந்த

தேகத்தை யாரும் விரும்புவதில்லை. எந்த பெயரால் இதுவரை அழைத்து வந்தனரோ (தந்தை, தாய், அண்ணன், மனைவி ஆகியன) அதை நிறுத்திவிட்டு, பிணம் என்று அழைக்கத் துவங்குவர்.

'தனு சம்பந்திகராத பந்து பாந்தவரெல்ல
அனுசூலவித்தாக ஹிததவரு |
ஹனும நீ தொலகலு ஹடெதவ்ய
சதிசுதரு பெணவெந்து முட்டுலஞ்சுவரய்யா..'

என்கிறார் ஸ்ரீபுரந்தரதாசர்

'சுட்டரே உரிஹிட்டு பிட்டரே க்ரிமிகெட்டு
இட்டரே இரது வாயுவிரதெ'

என்னும் ஸ்ரீபிரசன்னவெங்கட தாசரின் நுடிகள் இந்த விஷயத்தை விளக்குகின்றன(40).

நாம் உயிரோடு இருக்கும்போது, தந்தை தாய் உற்றார் உறவினர்களின் உள்ளிருந்து, இந்த தேகத்தை விட்ட பிறகும், உண்மையான தந்தை தாய் உற்றார் உறவினராக எப்போதும் நம்முடனேயே இருந்து காப்பாற்றப்பவர் ஸ்ரீமுக்யபிராண தேவர். ஆகையாலேயே,

'தந்தெ ஈதனு காணோ தாயி ஈதனு காணோ
பந்து பளக சர்வார்த்தவு ஈதனு ஹிந்தெமுந்தெ
நமகாதார ஈதனு எந்தெந்திகெ சம்பந்திகனீதனு..'

என்கிறார் ஸ்ரீவிஜயதாசர். ஐதரேய, பிருஹதாரண்யக, சாந்தோக்ய மற்றும் ஷட்பிரஷ்ண உபநிஷத்களில் இருக்கும் முக்யபிராண தேவரின் ஜீவோத்தமத்வத்தை இந்த நுடி விளக்குகிறது.

ஸ்ரீமன்மஹ ஐதரேய உபநிஷத்: ஒருமுறை இந்திரியாபிமானி தேவதைகளில், யார் சிறந்தவர் என்று போட்டி துவங்கியது (41). இதில் தகராறு ஏற்பட்டு, பின் ஸ்ரீஹரியின் விருப்பப்படி, ஒவ்வொருவராக நான்முகப் பிரம்மனின் உடலிலிருந்து வெளி

யேறுவதாகவும், யார் வெளியேறும்போது, உடல் விழுகிறதோ, அவரே சிறந்தவர் என்றும் தீர்மானித்தனர். அதன்படி தாரதம்ய த்தின்படி ஒவ்வொருவராக உடலிலிருந்து வெளியேறினர். அனைத்து தேவதைகளும் வெளியேறியபிறகும் உடல் விழவில்லை. (42). வாயுதேவர் (முக்யபிராணர்) வெளியேறிய பிறகு உடல் நிலத்தில் விழுந்தது. (அப்போது அந்த உடலிலிருந்த நான்முக பிரம்மனும், ஸ்ரீஹரியும் வாளாவிருந்து இந்த பரிசோதனைக்கு உதவி புரிந்தனர்).

இப்போது ஒவ்வொருவராக இந்த உடலில் நுழைவோம். யார் நுழையும்போது இந்த உடல் உயிர் பெறுகிறதோ, அவரே சிறந்தவர் என்று கூறி ஒவ்வொரு தத்வாபிமானி தேவதைகளாக உடலில் நுழைந்தபோதும் அந்த உடல் எழவில்லை. முக்ய பிராணதேவர் உள் நுழைந்தவுடன் அந்த உடல் எழுந்து நின்றது(43). அப்போது அனைத்து தேவதைகளும், முக்ய பிராண தேவரைக் குறித்து - நீங்களே சிறந்தவர், நற்குணங்கள் நிரம்பியவர், நாங்கள் உங்களின் சேவகர்கள், நீங்கள் எங்களின் ஸ்வாமி - என்று கொண்டாடியதோடு மட்டுமல்லாமல், இந்தப் போட்டியை நடத்தியதும் முக்யபிராணரின் விருப்பப்படியே தவிர தமது சக்தியினால் அல்ல என்று அறிந்து கொண்டனர். (44).

பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்: ஒரு முறை தேவதைகள் தங்களுக்குள் யார் சிறந்தவர் என்று முடிவு செய்ய, ஸ்ரீமன் நாராயணனிடம் சென்றனர். அப்போது ஸ்ரீஹரி, பிரம்மனைக் காட்டி, இந்த உடலிலிருந்து யார் வெளியேறும்போது இதை பிணம் என்கிறோமோ அவரே சிறந்தவர் என்றார். முதலில் வாக் அபிமானி அக்னி தேவர் பிரம்மனின் உடலிலிருந்து வெளியேறினார். ஒரு ஆண்டு வரை வெளியில் இருந்து திரும்பி வந்து 'நான் இல்லாமல் எப்படி நீங்கள் பிழைத்திருந்தீர்கள்?' என்று அந்த தேகத்தில் இருந்த இதர தேவதைகளை கேட்டார். 'உலகத்தில் ஊமையானவன், பேசுவதைத் தவிர எப்படி மற்ற காரியங்களை எல்லாம் செய்து பிழைத்திருக்கிறாரோ, அப்படி இருந்தோம்' என்று அந்த தேவதைகள் பதிலளித்தனர். அக்னி தேவர் அந்த உடலில் மறுபடி நுழைந்தார்.

இப்படி ஒவ்வொருவரும் அந்த உடலை விட்டு ஓராண்டு காலம் வெளியில் இருந்து பின் அந்த உடல் குருடன், செவிடன் என்று மட்டும் அழைக்கப்பட்டு, உயிரோடு இருந்ததைக் கண்டு, மறுபடி அவ்வுடலில் நுழைந்தனர். இறுதியில் முக்யபிராணரின் முறை வந்தது. எப்போது அவர் அந்த உடலிலிருந்து வெளியேற முடிவு செய்தாரோ, அப்போது அங்கிருந்த தேவதைகளுக்கு, ஒரு நல்ல குதிரையானது திமிறியவாறு தன்னைக் கட்டிய கயிற்றுடன் ஓடுவதைப் போல தோன்றியது. அவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து - 'ஹே பூஜ்யனே! இந்த உடலிலிருந்து கிளம்ப வேண்டாம். நாம் நீங்கள் இல்லாமல் பிழைத்திருக்க மாட்டோம். நீயே சிறந்தவன்' என்று வேண்டினர். (45)

இதே விஷயத்தை சாந்தோக்ய மற்றும் ஷட்பிரஷ்ன உபநிஷத் களிலும் காண்கிறோம். அனைத்து தேவதைகளும் உடலில் நுழைதல் மற்றும் வெளியேறுதல் இரண்டும், முக்யபிராணரை அனுசரித்தே நடத்துகின்றனர் என்பதை ராணித்தேனியின் உதாரணத்துடன் விளக்குகின்றன. ராணித்தேனி ஒரு கூட்டை விட்டு வெளியேறினால், அனைத்து தேனிக்களும் கூட அந்த கூட்டை விட்டுவிடுகின்றன. அதே ராணித்தேனி ஒரு கூட்டை சென்று அடைந்தால், அனைத்து தேனிக்களும் அங்கு வந்து விடுகின்றன. (46)

சிறப்பு பார்வை:

தேவதைகளுக்கிடையே நடந்த இந்த போட்டி, வெவ்வேறு உபநிஷத்களில் வெவ்வேறு விதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அதற்கு கல்பபேதமே காரணம் என்று ஸ்ரீவாதிராஜர் மற்றும் ஸ்ரீமங்காலி ஆசார்யரின் டிப்பணிகளில் சொல்கின்றனர்.

இந்த அனைத்து விஷயங்களை ஸ்ரீ ஸ்ரீபாதராஜர் 'கரணாபிமானி திவிஜரு தேஹவனு பிடலு...' என்று இந்த நுடியில் தொகுத்துள்ளார். ஸ்ரீவிஜயதாசர், ஸ்ரீஸ்ரீபாத ராஜரின் இந்த வாக்கிற்கு உரை எழுதியிருக்கிறாரோ என்பதுபோல, தமது வாயுதேவரின் சுளாதியில், கரணா பிமானி தேவதைகள் யார்யார் என்பதை தெரிவிக்கிறார்.(47).

சரணதிந்தலி இந்திரதனு போகலு ஹேளவ(48)
 கரகளிந்தலி தக்ஷ போகலு குருட
 தரணிமக்களு போகெ பரிமளவாகது(49)
 வருண போகலு ருசியே தோரது காணோ
 மருத சகனு போகெ மூகனாஹ(50)
 தெரளி திக்தேவதெகளு போகெ கிவுடனு(51)
 தரணி ஸ்வாயம்பு போகலு அல்லி யேனில்லா
 மருதனு போகலு மைஸ்மரணையில்ல(52)
 கருட சேஷ ருத்ர போகலு ஹானில்ல
 இரதெ கணேஷாதி போகெ அனிஸலில்ல பெணவெந்து
 வரமுக்யபிராண ஸ்தானதிந்தலி வேக தெரளி போகலு
 தேஹ பெணவெந்தெனிஸிது ||

அரிது பெணவெந்து பேள்வரு புதஜன

உடலிலிருந்து பிராணதேவர் புறப்பட்டபோது, அந்த உடல் பிணம் என்று அனைவருக்குமே தெரியும். ஆனால் ஸ்ரீபாபாதராஜர் 'அரிது பெணவெந்து பேள்வரு புதஜன' என்று ஏன் சொன்னார்? பதில் இதோ.

தேவதைகளில் சிறந்தவர் யார் என்னும் போட்டியில் முக்ய பிராண தேவர் உடலிலிருந்து புறப்பட்டபோது மட்டுமே அது பிணம் என்று, கீழே விழுகிறது. அப்போது 'புதஜன' என்றால், தேவதைகள் முக்யபிராணரின் மகிமைகளை நன்றாக அறிந்து, அந்த உடலை பிணம் என்று அறிந்து அறிவித்தனர் என்ற உபநிஷத்தின் பாவத்தை தெரிவிப்பதற்கு இந்த மாதிரியான சொற்களை பயன்படுத்தினார் என்று அறியவேண்டும். இது அனைத்தும் அந்த தேகத்தில் நடந்த தேவதா வியாபாரம் (செயல்கள்) என்று அறிந்து, ஜீவன் அமரன், தேகம் ஜடம் என்னும் தத்வத்தை அறிந்து, 'புதஜன' என்றால் ஞானிகள் புத்ர சோகத்தில் மூழ்கமாட்டார்கள் என்று அறிய வேண்டும். உதாரணத்திற்கு, ஸ்ரீபுரந்தரதாசர், ஸ்ரீவிஜயதாசர், ஸ்ரீபிதரஹல்லி ஸ்ரீனிவாஸதீர்த்தர் ஆகியோர் தத்தம் மக்களை இழந்தபோது, புத்ர சோகத்தில் மூழ்காது, இவை தேகத்தில் நடந்த தேவதா வியாபாரம் (செயல்கள்) என்று அறிந்து, இவை அனைத்துமே ஸ்ரீஹரியின்

விருப்பப்படியே என்று அறிந்து அவரவர் சாதனைகளில் மூழ்கினர்.

‘கிளியு பஞ்சரதொளில்லவண்ணா...’ என்று ஸ்ரீபுரந்தரதாசர் பாடினார். ஸ்ரீபிதருஹல்லி ஸ்ரீனிவாசதீர்த்தர், தம் குருகளான யாதவார்யரின் ஆணைப்படி நியாயம்ருத கிரந்தத்திற்கு டிப்பணி இயற்றி குருகளிடம் அர்ப்பித்தார். அப்போது யாதவார்யர் - ‘ஸ்ரீனிவாஸ! உன் மகள் மரணிக்கவில்லை. இந்த கிரந்தத்தின் ரூபத்தில் இருக்கிறாள்’ என்று ஆசிர்வதித்தார். இவரே புதஜனர். ஞானிகள். பகவத் பக்தர்.

**ஸூரரொளகெ நரரொளகெ சர்வபூதகளொளகெ
பரதரனெனிஸி நியாமிஸி நெலெஸிஹ |
ஹரியனல்லதெ பகிய அன்யரனு லோகதொளு
குருகுல திலக முக்ய பவமானனு ||4||**

முன்னுரை

முக்யபிராணதேவர் அனைத்து உலகங்களிலும் உள்ள அனைத்து ஜீவகோடிகளிலும் இருந்து அவரவரின் தகுதிக்கேற்ப மற்றும் வினைப்பயன்களுக்கேற்ப, அவர்களின் பல்வேறு நிலைகளில், ஸ்ரீஹரியின் ஆணைப்படி அவர்களை நடத்துகிறார். அனைத்திடங்களிலும் வியாபித்து, தன்னை வழி நடத்தும் ஸ்ரீஹரியைத் தவிர வேறு யாருக்கும் அடிபணியாமல், உண்மையான அர்த்தத்தில் குருகுலத்திற்கு ஒரு முன்னுதாரணமாக திகழ்ந்து, ஜகத் குருவாக இருக்கிறார் என்னும் பொருள் இந்த ஸ்லோகத்தில் அடங்கியிருக்கிறது.

பொருளுரை

தேவதைகளின் மனிதர்களின் அனைத்து பிராணிகளின் பொருட்களின் அந்தர்யாமியாக இருந்து, அனைத்தையும் அனாயாசமாக நிர்வகித்து ஸ்ரீஹரியைத் தவிர வேறு யாரையும் வணங்காது அனைத்து லோகங்களிலும் (14 லோகங்கள்) குருசார்வபெளமராக இருப்பவர் முக்ய பிராணதேவர்.

சிறப்புரை

1. மூன்று வித ஜீவர்களிலும் அவரவர்களின் தகுதிக் கேற்ப நிலைத்து நிர்வகித்து சாதனை செய்வித்து, அவர்களுக்கு மோக்ஷம், ஸ்வர்க்கம், நரகம், பூலோகம், அந்தம்தமஸ் ஆகியவை கிடைக்குமாறு செய்கிறார். இந்திரியாபிமானி தேவதைகளில் மற்றும் அந்தந்த இந்திரியங்களில் இருந்து நிர்வகிக்கிறார். வாயுதேவரில் இருக்கும் இந்த அனைத்து கட்டுப்பாடுகளும் ஸ்ரீஹரிக்கு கீழ்ப்படிந்தே நடக்கின்றன. இப்படியாக தாம் செய்யும் அனைத்து செயல்களிலும் ஸ்ரீஹரியைத் தவிர வேறு யாரையும் வணங்குவதில்லை.

அக்னிதேவரில் இருந்து சுடுகிறார். ஹவிர்பாகத்தை தேவதை களுக்கு அனுப்புகிறார். சூரியனில் இருந்து ஒளியை மற்றும் வெப்பத்தைக் கொடுக்கிறார். (53). மேகங்களில் இருந்து மழை பெய்விக்கிறார். தக்ஷாதி பிரஜாபதிகளில் இருந்து மக்கள் உற்பத்தியை செய்கிறார். கர்ப்பத்தில் இருந்து அங்கிருக்கும் குழந்தையைக் காக்கிறார். பிறப்பு என்னும் செயலை இவரே கட்டுப்படுத்துகிறார். (54). அனைவரின் தேகங்களில் பிராண அபான வியான உதான சமான என்னும் ஐந்து ரூபங்களில் இருப்பவர். அவனா, பிபாஸா, அபான, ம்ருத்யு என்னும் நான்கு ரூபங்களில் தேவதைகளில் இருந்து அவர்களை கட்டுப்படுத்துகிறார். (55). தேவதைகளுக்கு பித்ருகளுக்கு ஹவ்ய, கவ்யாதிகளைக் கொடுப்பவர். ரிஷிகளின், சதாசாரம், சத்யம் ஆகியவற்றைக் காப்பவர். மனுஷ்யர் மற்றும் தைத்யர்களில் இருந்து அவர்களின் அனைத்து காரியங்களின், குணங்களின், திறமைகளை வேண்டிப்பவர். இப்படி ஆத்யாத்ம, ஆதிதெய்வ, ஆதி பூதங்களின் அதிபதியாக இருந்து, ஒரு தாயைப் போல காப்பாற்றி அனைவரையும் மேம்படுத்துபவர் முக்ய பிராண தேவர்.(56). இவரால் காப்பாற்றப்படாத பொருள் (லக்ஷ்மி நாராயணரைத் தவிர) என்று இவ்வுலகில் எதுவும் இல்லை. அனைத்தும் இவருக்குக் கீழ். சாதாரண குருகளைப் போல வெளியில் நின்று உபதேசம் செய்பவரல்ல. ஞான உபதேசகரான ருத்ராதி தேவதைகளுக்கும் உள்ளே நின்று வழிகாட்டி அவர்களுக்கும் தத்வஞானத்தை உபதேசிப்பவராக இருக்கிறார்.

அதற்காகவே குருகுலதிலக என்று அழைக்கப்படுகிறார் முக்ய பிராணதேவர்.

2. இந்த நுடியின் முதல் வரி ஸ்ரீஹரியைக் குறித்தும், இரண்டாவது வரி வாயுதேவரைக் குறித்தும் இருப்பதாகவும் தெரிகிறது. முதல்வரியில் இருக்கும் பரதர என்னும் சொல்; சில பாடங்களில் காணப்படும் நேமதி என்னும் சொல் - ஸ்ரீஹரியையே குறிக்கும் சிறப்புச் சொற்கள் என்பதை கவனிக்க வேண்டும்.

ஸ்ரீமத்பகவத் கீதையில் ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மா, அர்ஜுனனுக்கு உபதேசிக்கும்போது - 'உலகத்தில் தத்வங்கள் இரண்டு விதம். பரதத்வம் மற்றும் அபரதத்வம். சம்சாரி ஜீவர்கள், பூமியில் இருக்கும் அனேக பொருட்கள் அபரதத்வத்தில் சேர்ந்தவை. நித்யமுக்தளான மகா லட்சுமிதேவி மற்றும் முக்தர்களான ஜீவர்கள் பரதத்வத்தில் சேர்ந்தவர்கள். நான் மட்டும் இந்த இரண்டிலும் சேராமல் பரதரமாக அனைத்து உலகங்களிலும் அங்கெங்கெனாதபடி எங்கும் நிலைத்து வியாபித்திருக்கிறேன்' - என்றார். (57).

'பரதர' என்னும் சொல்லிற்கு ஸ்ரீமதானந்த தீர்த்தர், கீதா பாஷ்யம் மற்றும் கீதா தாத்பர்யத்தில் 'இன்னொருவருக்கு சமமாகவோ அல்லது அவர்கள் கீழோ இல்லாதிருப்பது' மற்றும் 'மிகவும் அதிகமான சுகம் உள்ளவன்' என்று பொருள் கொடுக்கிறார். (58). இதைப்போல 'நேமதி' என்னும் சொல்லும், ஸ்ரீஹரி ஒருவனே தன் நியமங்களுக்கேற்ப இருப்பவன் என்று பொருள் தருகிறது.

இப்படியாக, ஸ்ரீஹரி தன் விருப்பங்களுக்கேற்ப, மற்றவர்களுக்கு அடிபணியாமல், தனதேயான நியமங்களுக்கேற்ப, இந்த உலகத்தில் அணு முதல் மிகப்பெரிய பொருட்கள் வரை அனைத்திலும் நிலைத்திருக்கிறான் என்பதே இந்த நுடியின் முதல் பாதியின் பொருள். இத்தகைய சிறப்புகளைக் கொண்ட ஸ்ரீஹரியைத் தவிர மற்றவரை வணங்காதவர் முக்யபிராணர் என்று இந்த நுடியின் இரண்டாம் பாதி சொல்கிறது. மேலும், இதிலிருந்து முக்யபிராணரின் பாகவததர்மத்தை நன்கு புரிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

இந்த நுடியானது, இந்த பாகத்தின் சாரமாகவும் இருக்கிறது. அடுத்தடுத்த பாகங்களில் முக்யபிராணரின் அவதாரங்கள், அந்த அவதாரங்களில் அவர் செய்த அற்புதங்கள் என அனைத்தும் ஸ்ரீஹரியின் விருப்பம் / ஆணையே தவிர வேறு யாரின் விருப்பமும் அல்ல (ஹரியனல்லதெ பகெய அன்யரனு லோகதொளு) என்பதையே இங்கு விளக்குகிறார். அடுத்த நுடியின் துவக்கமான 'ரகுபதிய சேவே மாடுவேனெந்து' என்பதிலிருந்து இது விளங்குகிறது.

ஆகவே, இந்த நுடியின் முதல் பாதியை ஸ்ரீஹரியைக் குறித்தும், இரண்டாம் பாதியை வாயுதேவரைக் குறித்தும் சொல்வதாக எடுத்துக் கொள்வதே சரியான விஷயமாகும். ||4||

மூலரூபத்தின் குறிப்புகளுக்கான விளக்கங்கள்:

- (1). தஸ்யேதம் க்ஷிதிமண்டலம் பகவதோசனந்த மூர்தே: சஹஸ்ர ஷிரஸ
ஏகஸ்மின்னேவ சீர்ஷணி த்ரியமாணம் ஸித்தார்த்த இவ
லக்ஷ்யேத |
(பாகவத 5-23-33) சித்தார்த:ஸர்ஷப: -- ஸ்ரீயாதவார்யர பிரகாசிகா
- (2). பிபர்த்யண்டம் ஹரி:கூர்மஸ்து அண்டேசாப்யதகம் மஹத் |
உதகேகூர்மரூபஸ்ய வாயு: புச்சம் சமாஸ்ரித: ||
வாயோ: புச்சம் சமாஸ்ரீத்ய சேஷஸ்துப்ருதி வீமிமாம் |
பிபர்த்தி தஸ்யாம் ச ஜகதிதம் சர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் ||
(ப்ருஹத் பாஷ்யே)
- (3). வேதேஷு பலினாமேவ பக்திஞானே நசான்யதா
ஸ ஏவச ப்ரியோ விஷ்ணோர் நான்யதாது கதஞ்சன ||
(தாத்தப்ர்ய நிர்ணயம் 2/19)
- (4). வித்யாத்திர்வாயுரேவ நமோத் பிரம்ம நசாபர: |
குதோன்யஸ்ய பவேச்சக்தி: தம்ருதே ப்ராணனாயகம் ||
(பிரம்மகூத்ர பாஷ்யம், பிரம்மதந்திர வசனம்).
- (5). ப்ருத்யாவயம் தமைவஸ்த:
த்வமஸ்மாகம் பதிஸ்ஸதா | (மஹைதரேயோபனிஷத் பாஷ்ய)
- (6). ஸ்பர்தாமஹே த்வத்பலேன த்வயா நான்யேன கேனசித் |
(ஸ்ரீமத் ஐதரேய உபநிஷத் பாஷ்ய)

- (7). அசம்ஷய: சம்ஷயஸ்சேத் குருருக்தோமனீஷிபி: |
தஸ்மாத் பிரம்மா(வாயு) குருர்முக்ய: சர்வேஷாமேவ சர்வதா ||
(தாத்பர்ய நிர்ணயம். 1/120)
- (8). தம் யதா யதோபாஸதே ஸதத்தேவ பவதி |
- (9). ஸ்ரீபாதராய என்னும் விருதினைக் கொடுத்தது ஸ்ரீமத்
உத்தராதிரி மடாதீசரான ஸ்ரீரகுநாத தீர்த்தர்
- (10). ஸமாகதே து ராகவே ப்லவங்கமா: ஸஸூர்யஜா: |
விபுல்புர்பயார்திதா நியாவாரயஸ்ச மாருதி: ||
(தாத்பர்ய நிர்ணயம். 5/50)
- (11). கபிரூபம் பரித்யஜ்ய ஹனுமான் மாருதாத்மஜ: |
பிக்ஷிரூபம் ததோ பீஜோ ஷடபுத்திதயா கபி: ||
(வால்மிகி ராமாயணம். 4/3/2)
- (12). தேஹே து யோஸ்பவதமுஷ்ய ரமேஷபந்து
ர்வாய: ஸ க்ருஷ்ணதனுமாஸ்ரயதன்ய பாபம் |
தைத்யம்ச கர்ஷஹரிரத்ர ஷரீரசம்ஸ்தம்
பஷ்யஸ்து கஞ்சஜமுகேஷு சுரேஷ்வனந்த: ||
(தாத்பர்ய நிர்ணயம். 13/131)
- (13). பரணகமனயோ: கர்த்ரு... இதமபி வாயுஷப்தவியாக்யானம்
(நியாயசுதா)
பர்க: - ஜகத்பரணகமனகுணம் | - தத்வபிரகாசிகா
பர்க: - பரதி ஷ்வாஸரூபேண ஜகத்பிபர்த்தி | - வாதிராஜர் (பாவ
ப்ரகாசிகா)
பர்க: - யதோ விஷ்ணோ: ஸ்வயமஜனி தத்ரூபஸ்ய ஸதா
ஸ்வஹ்ருதயகமலே பரணாத்
மனஸாகமனாதவகமனாச்ச பர்க: ஷப்தவாச்யம் தன்மலரூபம் |
- சுரோத்தம தீர்த்தர் (பாவ விலாஸினி)
- (14). ப்ராணவிஞான யோக்யஸ்து ருத்ரோ முக்யதமாஸ்க்ருத: |
தஸ்மாத்ஸ: சர்வ போக்தாஸ்யாத், ததன்யேஷாம் ஸ்வ
யோக்யத: || -- பிரபாவ (சந்தோக்ய பாஷ்யம்)
- (15). சக்ஷுஸ்ரோத்ரே முக நாகிகாப்யாம் ப்ராண: ஸ்வயம்
ப்ரதிஷ்டதே | (ஷட்பிரஷ்ணோபதிஷத்)
- (16). ஆதித்யோஹ தெய்பாஹ்ய: ப்ராணௌ தயத்யே ஷஹ்
யேனம்
சாக்ஷுஷம் ப்ராணமனுக்ருஷ்ணான: | (ஷட்பிரஷ்ணோபதிஷத்)

- (17). பாயோபஸ்தேசபானம் - ஷட்பிரஷ்ணோபனிஷத்
 (18). ப்ருதிவ்யாம் யா தேவதா ஸ்யைஷா புருஷஸ்யா
 பானமவஷ்ட ப்யாந்தரா | ஷட்பிரஷ்ணோபனிஷத்
 (19). அத்ரைத தேஷக ஷதன்னாடீனாம் | தாஸாம் ஷதமேகை
 கஸ்யாம்
 த்வாஸப்ததீம் பிரதிஷாகானாடீ சஹஸ்ராணி பவந்த்யாசு
 வியானஸ்சரதி | ஷட்பிரஷ்ணோபனிஷத்
 (20). வாயுர்வியான: - ஷட்பிரஷ்ணோபனிஷத்
 (21). சரணகளொளிஹ நாடிகளு ஹ
 ந்னெரடு சாவிர மத்யதேஹதொ
 ளிருதிஹவு ஹதினால்கு பாஹுகளொளகெ ஈரெரடு |
 ஷிரதொளாரு சஹஸ்ர சிந்திஸி
 இருளு ஹகலபிமானி திவிஜர
 நரிதுபாசனெ கெய்வரிளெயொளு ஸ்வர்கவாசிகளு ||
 (ஹரிகதாம்ருதசாரம், நாடி பிரகரண சந்தி)
 (22). கஸ்யவாத்யமிதம் பிரம்மன் கஸ்சமாம் உபகச்சதி |
 ஏணம் சமாருஹ்ய ஸ பாரதீஷோ
 சுகந்தமாதாய யயெள கிரீந்த்ரம் |
 (பவிஷ்யோத்தர புராணம் - வெங்கடேச மகாத்ம்யம் - 10/106,107)
 (23). ஓம் அபிமானி வ்யபதேஷஸ்து விஷேஷானு கதிப்யாம் ஓம்
 (பிரம்மதூத்ர 2-2-1)
 ஓம் ரசனானுபபத்தேஸ்ச நானுமானம் ஓம் (பிரம்மதூத்ர 2-2-1)
 (24). அத்யைகலோர்த்வ உதான: புண்யேனபுண்யம்லோகம்நயதி
 பாபேன பாபமுபாப்யாமேவ மனுஷ்யலோகம் |
 தேஜோஹவாஉதான: | தஸ்மாதுபஷாந்த தேஜா: புனர்பவ
 மிந்திரியைர்மனஸி ஸம்பத்யமான்யை:
 (ஷட்பிரஷ்ணோபனிஷத்)
 (25). மத்யேதுஸமான: (ஷட்பிரஷ்ணோபனிஷத்)
 (26). யதாகாஷ: ஸஸமானோ - (ஷட்பிரஷ்ணோபனிஷத்)
 (27). ஏஷஹ்யேதத்துத மன்னம் சமம் நயதி தஸ்மாதீதா:
 சப்தார்ச்சிஷோ பவந்தி | ஹ்ருதி ஹ்யேஷ ஆத்மா
 (ஷட்பிரஷ்ணோபனிஷத்)
 (28). ஏவம்வித்வான் பிராணம் வேத
 நஹாஸ்ய ப்ரஜா ஹேயதேம்ருதோ பவதி | ததேஷ ஸ்லோக: |

- உத்பத்திமாயதில் ஸ்தானம் விபுத்வம் சைவ பஞ்சதா |
அத்யாத்மம் சைவ ப்ராணஸ்ய விஞ்ஞாயாம்ருத மஸ்னுதே ||
விஞ்ஞாயாம்ருதமஸ்னுத இதி ||
(ஷட்பிரஷ்ணோபனிஷத்)
(29). பஹுத்வாத்தெய்ர்ஜிதா தேவா: சங்கரஸ்ய வரேண ச |
(பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்)
(30). ஓளகாத்ரேக்னிமுகா:சர்வே இந்த்ர ருத்ரௌ ச வேதிதௌ |
அசுரை: பாபபுகேன.. || -- பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்
(31). வைத்யாஸம் வேத்துமீப்ஸந்தோ த்வஸ்தா நேஷுஸ்ச
சர்வத: |
பாம்ஸுபிண்டோ யதா வஜ்ரஹிலாம் ப்ராப்யைவ நஷ்யதி ||
-- பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்
(32). அஸ்யோபாஸனயா தேவா: சர்வனாமானி பேஜிரே |
இந்த்ரோ ப்ருஹஸ்பதி: ஷம்பு: இத்யாத்யா: ப்ராணகாயத: |
இதி ப்ரத்யானே -- சாந்தோக்ய உபநிஷத் பாஷ்யே
(33). சர்வேந்திரியாணாம் வியாபாரான் ப்ராண ஏவ கலோத்யயம்|
இந்திரியஸ்த: ப்ருதக் சாஸௌ ஷக்தோஸ்பி ஸ்வயமேவ து ||
-- சாந்தோக்ய உபநிஷத் பாஷ்யே
(34). துரீயாயாம் அவஸ்தாயாம் ப்ராணாதேவ விபோதனம் |
ததாபி சம்ஸம்ருதி: தத்ர ப்ராணவஷ்யதயா பவேத் ||
(சாந்தோக்ய உபநிஷத் பாஷ்யே)
(35). ஷண்மாஸாத் பூர்வபாலானாம் கேவலம் ப்ராணதோ பவேத்
வியாபார்யம் மனஸா சர்வம் அத: பஸ்சாதசம்ஸம்ருதி: ||
(36). ஷண்ணவத் யங்குலோ யஸ்து ந்யக்ரோத பரிமண்டல: |
சப்தபாதஸ்ச துர்ஹஸ்த: ஸ தேவைரபி பூஜ்யதே ||
(பாகவத தாத்பர்ய)
(37). த்வாத்ரிம்ஷல் லக்ஷணை: சம்யக் யுக்தா வாயுத்வ
யோக்யகா
நியமேன்யைவ விஷ்ணோஸ்து ப்ராதுர்பாவா விசேஷத: ||
(ப்ருஹத் பாஷ்ய)
(38). அப்ரமேயமதி சாஸ்திரமீத்ருஷம்
யஸ்யஜத்யுபனதம் ஸுதுர்லபம் |
தஸ்யதுல்ய மதிரேஷ துர்ஜனோ
நாதவாஸ்ய சத்ருஷோஸ்தி நீசதீ: ||

(ஸ்ரீ சுமத்வவிஜய (9/22)

(39). பிராணபுத்தி மன:காத்மதேஹாபத்யதனாதய: |
யத்ஸம்பர்க்காத் ப்ரியா ஆஸன் தத: கோன்வபர:ப்ரிய: ||
(அனுவியாக்யான)

(40). நிர்விசேஷ்டம் ஷரீரந்து ப்ராணையுத்தம் ஜுகுப்ஸிதம் |
அஸ்ப்ருஷ்யம் ஜாயதே சத்யோ துர்கந்தம் ஸர்வனிந்திதம் ||
த்ரிதாவஸ்தா ஷரீரஸ்ய க்ருமிவிட் பஸ்மரூபத: || (கருட
புராணம்)

(41). வாசாஹிம்ஸா மகுர்வம்ஸ்தே வினிந்தந்த: பரஸ்பரம் |
தே விஷ்ணோ ராசுயாஸ்போசன் உத்க்ரமாம ப்ருதக் ப்ருதக் ||
(ஐதரேய பாஷ்ய)

(42). தத: க்ரமேணச அக்னாத்யா நிஷ்காந்தாஸ்தேஷு சர்வஷ: |
நிஷ்காந்தேஷு ந வை பாத: ஷரீரஸ்யா பவத் க்வசித் ||
(உபநிஷத் பாஷ்ய)

(43). புனஸ்தே ப்ராவிஷன் சர்வே வன்ஹிதூர்ய சஷீஷிவ: |
நோத்தான மபவத்தேஷு ப்ரவிஷேஷ்வபி சர்வஷ: |
வாயெள ப்ரவிஷ்டேது உத்தானம் காயஸ்யாஸேத்ததெய்வச |
(உபநிஷத் பாஷ்ய)

(44). உச்சத்வம் ச குணாதிக்யம் த்வமுச்சோஸீதி தேஸ்ப்ருவன் |
ப்ருத்யா வயம் தவைவ ஸ்ம: த்வமஸ்மாகம் பதி: சதா |
ஸ்பர்தாமஹே த்வத்பலேன த்வயா நான்யேன கேனசித் ||
(ஐதரேய பாஷ்யம்)

(45). தேஹோச: 'யாபகவ உத்கமீ: | நவைஷக்ஷ்யாமஸ்த்வய
த்ருதேஜீவிதுமி'தி | (ப்ருஹத் பாஷ்ய)

(46). தத்யதாமதுமக்ஷி காமதுகரராஜான முத்மாமந்தம் சர்வ
ஏவோத்மமந்தே |

தஸ்மின்ஸ்ச ப்ரதிஷ்டமானே சர்வா ஏவப்ரதிஷ்டந்தே | ஏவம்
வாங்மனஸ்சக்ஷ: ஸ்ரோத்ரம் சேதி || (ஷட்பிரஷ்ணோபனிஷத்)

(47). தாசசாகித்யத்திலும்கூட வியாக்யான எழுதுவோர்
இருக்கின்றனர் என்று தெரியவருகிறது.

(48). இந்திரகுணு = ஜயந்த

(49). தரணிமக்களு = அஸ்வினி தேவதைகள் (நாசத்ய தஸ்ர)

(50). மருதசக = அக்னி

- (51). திக்தேவதெகளு = மிஸ்ர, யம, வருண, குபேர, சந்திரன்
ஆகியோர்
- (52). மருதனு = அஹங்காரிக பிராண
- (53). அதித்யசம்ஸ்திதோ நித்யம் ப்ராணஸ்தபதி நாபர: |
ப்ரகாஷனம் ச தபனம் காஷ்டவத் சூர்யகம் பவேத் ||
(சாந்தோக்ய பாஷ்ய)
- (54). ஏஷோக்னிஸ்தபதி ஏஷசூர்ய ஏஷபர்ஜன்ய: |
ப்ரஜாபதிஸ்சரஸிகர்ப்பே த்வமேவ ப்ரதிஜாயஸே ||
(ஷட்பிரஸ்ன பாஷ்ய)
- (55). அஷ்ணாபிபாஸாஸ்பானஸ்ச ம்ருத்யுஸ்சேதி சதுர்வித: |
ஏக ஏவ மஹான்வாயு: சர்வதேவேஷு சம்ஸ்தித: ||
(ஐதரேய பாஷ்ய)
- (56). ப்ராணஸ்யை தத்வஷேசர்வம் த்ரிதிவே யத்ப்ரதிஷ்டிதம் |
மாதேவபுத்ரான் ரக்ஷஸ்வ ஸ்ரீஸ்ச ப்ரஞாம் ச விதேஹின |
(ஷட்ப்ரஷ்ன பாஷ்ய)
- (57). மத்த:பரதரன்னான்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தனஞ்சய |
மயிசர்வமிதம்ப்ரோதம் சூத்ரேமணிகணா இவ ||
(பகவத்கீதை 7/7)
- (58). 1. அஹமேவ பரதர: | மத்த: அன்யத்பரதரம் ந கிஞ்சிதபி |
(கீதாபாஷ்யம்)
2. அன்யாதீன ரூபத்வா தஸமாதிக செளக்யத: |
தத்தந்த்ரத்வாச்ச சர்வஸ்ய விஷ்ணு: பரதரோமத: || (கீதா
தாத்த்பர்ய)

ஹனுமத் அவதார வர்ணனை

த்ரேதெயலி ரகுபதிய சேவே மாடுவெனெந்து
வாதசுத ஹனுமந்த நெந்தெனிஸித |
போத பாவதி தரணி பிம்பனிகெ லங்கிஸித
ஈதக்யெணெ யாரு மூர்லோகதொளகெ ||5||

வேதங்களில் சொல்லப்பட்டவாறு முக்யபிராணதேவரின்
அவதாரங்களில் முதல் அவதாரமான ஹனுமத் அவதாரத்தின்
வர்ணனையை ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் இந்த பாகத்தில் விளக்குகிறார்.
ஸ்ரீமத் ராமாயணம், ஹரி-வாயுகளின் அவதாரமான ஸ்ரீராம

சந்திரன் மற்றும் ஹனுமந்தனின் மகிமைகளை விளக்கும் கிரந்தம். மூலராமாயணம் நூறு கோடி ஸ்லோகங்களைக் கொண்டிருந்தாலும், அவை அனைத்தும் இன்று கிடைப்பதில்லை. கிடைக்கும் பிரதிகளில், 24,000 ஸ்லோகங்களைக் கொண்டிருக்கும் வால்மீகி ராமாயணம் மற்றும் ஸ்ரீமதானந்த தீர்த்தரின் நிர்ணய கிரந்தங்கள் மட்டுமே சரியான ஆதார நூல்களாகும். இவ்விரண்டின் சாரமான இன்னொரு கிரந்தம், நாராயண பண்டிதாசார்யரின் சங்க்ரஹ ராமாயணம். இந்த அனைத்து கிரந்தங்களில் சொல்லப்பட்ட மகிமைகளையே இந்த பகுதியில் நாம் காணலாம்.

முன்னுரை

ஸ்ரீராமனாக அவதரித்த ஸ்ரீஹரியின் சேவைக்காக ஹனுமந்தன் அவதரித்தான். பிறந்த உடன், சூரியனிடம் தாவிச்சென்ற லீலையைக் குறிக்கும் வர்ணனை இந்த நுடியில் இருக்கிறது.

பொருளுரை

ரகுலத்தில் உதித்த ஸ்ரீராமசந்திரனுக்கு சேவை செய்வதற்காக த்ரேதாயுகத்தில் வாயுதேவர் ஹனுமந்தன் என்னும் பெயரில் அவதரித்து புகழ்பெற்றார். சிறிய வயதிலேயே தன் மகிமையை வெளிக்காட்டிய இவர், சூரியனைக் குறித்து தாவிச்சென்றார். இத்தகைய ஹனுமந்தனுக்கு இந்த மூன்று உலகங்களிலும் இணை யாரும் உண்டோ? (இல்லை).

சிறப்புரை

த்ரேதாயுகத்தில், கபி-ராஜ்யத்திற்கு அதிபதியாக இருந்த, கேசரி என்பவர் அஞ்சனாதேவியின் கணவர். மேரு மலையில் வாழ்ந்து வந்தார். அப்போது ஒரு முறை 'ஷங்கஷபல' என்னும் அசுரன் ஒருவன், யானையின் உருவில் வந்து பரத்வாஜ முனிவரைக் கொல்ல முயன்றான். அதைக் கண்ட கேசரி, சிங்க ரூபத்தை எடுத்து அந்த அசுரனைக் கொன்றார். அதில் மகிழ்ந்த பரத்வாஜர் ஒரு வரம் கேட்குமாறு கூறினார். அப்போது கேசரி - 'எனக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறக்க ஆசிர்வதியுங்கள். அவன்

நற்குணங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஸ்ரீஹரியைத் தவிர வேறு யாரும் அவனுக்கு இணையாக இருக்கக்கூடாது' - என்று கேட்டார். அவரது ஆசியால், (1) கேசரிக்கு ஹனுமந்தன் பிறந்தார். அவதாரம் நடந்தது சைத்ர மாதம் பௌர்ணமியன்று.

இதைப் போல, மதங்க மகரிஷியின் ஆசிர்வாதமும் ஹனுமத் அவதாரம் நிகழ்வதற்கு காரணமாக இருந்தது. ஒரு முறை தங்கள் ஆசிரமத்திற்கு வருகை புரிந்த மதங்க மகரிஷியிடம், தங்களுக்கு வாரிசு இல்லாத குறையை அஞ்சனாதேவி கூறினார். அப்போது அந்த ரிஷியின் ஆணைப்படி, வெங்கடாசல மலையில் இருந்த ஆகாசகங்கை என்னும் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்னானம் செய்ததன் பலனே ஹனுமந்தன் பிறக்கக் காரணம் என்று பவிஷ்யோத்தர புராணம் சொல்கிறது. (2). இந்த அவதாரத்தின் முக்கிய நோக்கம் ஸ்ரீராமசந்திரனின் சேவையே தவிர வேறொன்றும் இல்லை - என்பதை இந்த நூடி சொல்லிய வாறு, ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் தாம் முன்னர் கூறிய 'ஹரியனல்லதே பகைய அன்யரனு லோகதொளு' என்பதை மறுபடி நிரூபிக்கிறார்.

போதபாவதி தரணி பிம்பனிகெ லங்கிஸித

போத என்றால் குழந்தை, சிசு, பத்து வயதான யானைக் குழந்தை என்று பல அர்த்தங்கள் உள்ளன. ஹனுமந்தன் அஞ்சனாதேவியிடம் குழந்தை ரூபத்தில் தோன்றி, அந்த சிறிய உருவத்திலேயே சூரியனிடம் தாவினான். அந்த சூரியனைப் பிடிப்பதற்கு ராகுவும் வந்து கொண்டிருந்தான். அந்த ராகுவை தோற்கடிப்பதற்கே ஹனுமந்தன் தாவினான்.(3). துஷ்டர்களைக் கண்டு பொறுக்காதவன் ஹனுமந்தன். ஆகையால் இப்படி தாவியது சகஜமே.(4). சூரியனை ஒரு பழம் என்று எண்ணி தாவினான் என்றும் சொல்கின்றனர். ஆனால் ஹனுமந்தனுக்கு பிரமை / மயக்கம் போன்ற தோஷங்கள் கிடையாது. எதுவும் அறியா குழந்தைபோல காட்டிக்கொள்வது பிறரை மயக்குவதற்கே. இதையே 'போதபாவதி' என்னும் சொல்லின் மூலம் தெரிவிக்கிறார் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர்.

தாவி வந்த ஹனுமந்தனைக் கண்டு பயந்த ராகு, இந்திரனிடம் சென்று முறையிட்டான். இந்திரன் தனது வஜ்ராயுதத்தால் ஹனுமந்தனை தாக்கினான். குழந்தை ரூபத்தில் இருந்த ஹனுமந்தன் கீழே மலையில் விழுந்து மூர்ச்சையானான். இதனால் கோபமடைந்த வாயுதேவர், தனது குழந்தையான ஹனுமந்தனை மடியில் படுக்கவைத்து, அவரை பிழைக்க வைத்தார். மொத்த உலகமும் ஸ்தம்பித்தது. பிரம்மாதி தேவர்கள் ஓடிவந்து வாயுதேவரை ஸ்தோத்திரம் செய்தனர். ஹனுமந்தனுக்கு பல வரங்களைக் கொடுத்து அமைதியடையும் படி வேண்டினர். பிரம்மதேவர் ஹனுமந்தனைத் தொட்டு எழுப்பினார். உலகம் மறுபடி இயங்கத் தொடங்கியது. இந்திரனின் வஜ்ராயுதத்தால் தாக்கியும் அழியாத ஹனு (கன்னம்) உள்ளவன் ஆகையால், இவன் ஹனுமான் என்று அழைக்கப்படுவான் என்று சொல்லி, தாமரை மலர்களின் மாலையை ஹனுமந்தன் கழுத்தில் போட்டான் இந்திரன்.(5). பிரம்மதேவர் இந்தப் பெயரை முன்மொழிந்தார்.

ஹனுமந்த தேவருக்கு எவ்விதமான பிரமை, அஞ்ஞானம் ஆகியவை இல்லை. மற்றவர்களை மயக்குவதற்காக மூர்ச்சை ஆனதுபோல, மயக்கம் தெளிந்ததுபோல் நடித்தார் என்பது 'போதபாவதி' என்னும் சொல்லில் அடங்கியிருக்கிறது.

முந்தைய நூடியில் 'ஹரியனல்லதெ பகிய அன்யரனு லோகதொளு' என்று சொன்னதை இங்கு 'தரணி பிம்பனிகெ லங்கிஸித' என்று சொல்லி முன்னெடுக்கிறார் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர். 'தரணி' என்றால் சூரியன். அவனின் 'பிம்பம்' என்றால், சூரியனில் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் நாராயணன் என்று பொருள்(6). சூரியனிடம் ஸ்ரீஹனுமந்தன், வியாகரணம் படித்தார் என்று சிலர் தவறாக சொல்வதுண்டு. முக்யபிராணருக்கு ஸ்ரீஹரியைத் தவிர வேறு யாரும் குரு இல்லை. இந்த தத்வத்தை சொல்வதற் காகவே 'தரணி பிம்பனிகெ லங்கிஸித' என்று கூறுகிறார். மிகவும் பொருள் பொதிந்த வாக்கியங்கள் இவை.

ஈதக்யெணெ யாரு மூர்லோகதொளகெ

அவதரித்து வெறும் 15 நாட்களில் சூரியனிடம் தாவிச் சென்றான். அவதரித்தது சைத்ர பெளர்ணமியன்று. சூரியனிடம் ராகு சென்ற நாள் என்றால் அது கிரகண காலம். சூரிய கிரகணம் என்றால் அது அமாவாசை தினம். ஆக, சூரியனிடம் ஹனுமந்தன் தாவிச் சென்ற போது, பிறந்து 15 நாட்களே ஆகியிருந்தது. இவ்வளவு சிறிய வயதில் சூரியனிடம் தாவியது, ராகுவை வென்றது, மக்களை மயக்குவதற்கு மூர்ச்சையானது போல நடித்தது, போன்ற பல பாலலீலைகள் அற்புத மானவை. இத்தகைய சாதூர்யம், வீரம், தைரியம், சர்வக்ஞத்வம் போன்ற நற்குணங்களைக் கொண்ட ஹனுமந்தனுக்கு பூமி, ஆகாயம், பாதாளம் ஆகிய மூன்று உலகங்களிலும் வேறு யாரும் இணை உளரோ?(7) (இல்லை). 'வாயுவிகெ சமரில்லா ஜகதொளு வாயு தேவரே பிரம்மரு' என்னும் ஸ்ரீ புரந்தரதாசரின் வாக்கினை இங்கு நினைவில் கொள்ளலாம்.

பிறந்தவுடன் 1லட்சம் யோஜனை தூரமுள்ள சூரியனிடம் தாவிய ஹனுமந்தனுக்கு, சீதையை காப்பாற்றுவதற்கு வெறும் 100 யோஜனை தூரமுள்ள இடத்தை அடைவது கஷ்டமான செயலா? - என்னும் கேள்வியும் 'எணையாரு' என்னும் சொல்லில் அடங்கியிருக்கிறது.

**தரணிகபிமுகனாகி ஷப்த சாஸ்த்ரவ படிஸி
உரவணிஸி ஹிந்தெ முந்தாகி நடெத |
பரம பவமானசுத உதயாஸ்த ஷைலகள
பரதியெய்திதகீத குபமெயுண்டே ||6||**

முன்னுரை

ஸ்ரீஹனுமந்தன் சூரிய நாராயணனைப் பார்த்தவாறு சுத்த சாஸ்திரமான மஹாவியாகரண சாஸ்திரத்தை படித்த கதையை இங்கு விவரிக்கிறார். ஹனுமந்தன் சூரியனிடம் வியாகரண சாஸ்திரம் படித்தான் என்று பலர் சொல்லும் கதையின் ஆதாரம் இங்கு உள்ளது.

பொருளுரை

முக்யபிராணரின் மகனான ஸ்ரீஹனுமந்தன், சூரியனைப் பார்த்தவாறு நின்று மகாவியாகரண கிரந்தத்தைப் பிடித்தவாறு படித்து சூரியநாராயணனுக்கு முன்னும் பின்னும் (முதுகு காட்டாமல்) நடந்தவாறு உதயத்திலிருந்து அஸ்தமனம் வரை நடந்தான். இத்தகைய ஹனுமந்தனுக்கு வேறு யாரும் சமமானவர் உளரோ? எப்போதும் இல்லை.

சிறப்புரை

வால்மிகி ராமாயண உத்தர காண்டத்தில் வரும் ஸ்லோகத்தின் உரையாகவே இருக்கிறது. சங்க்ரஹ ராமாயணத்திலும் இதே பொருள் கொண்ட ஸ்லோகங்களைக் காணலாம்.(8). மூல ஸ்லோகத்தை அப்படியே மொழிபெயர்த்ததில் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார். ஹரிதாச சாகித்யத்தில் இத்தகைய மொழிபெயர்ப்பு மற்ற தாசர்களில் நாம் பார்க்கமுடிவதில்லை. மூல ஸ்லோகத்தின் பொருளை அப்படியே கடத்துவதில், ஸ்ரீபாதராஜருக்கு ஸ்ரீபாதராஜரே இணையாவார். இவரது பல கிருதிகளில் இதே போன்ற நடையை நாம் பார்க்க முடியும்.

வால்மிகி ராமாயணத்தின் ஸ்லோகம் இவ்வாறாக இருக்கிறது.

அஸௌ புனர்வியாகரணம் க்ரஹீஷ்யன்

சூர்யோன்முக: ப்ருஷ்டகம: கபீந்த்ர: |

உத்யத்திரேரஸ்தகிரிம் ஜகாம

கிரந்தம் மஹத்தாரயன ப்ரமேய: || (7-36-45)

தரணிகபிமுகனாகி = சூர்யோன்முக:

ஷப்தசாஸ்த்ரவ படிஸி = வியாகரண மஹத்தாஸ்த்ரம்
க்ரஹீஷ்யன்

உரவணிஸி = வேகதிந்த

ஹிந்தெ முந்தாகி நடுத = ப்ருஷ்டகம:

பரமபவமான சுத = கபீந்த்ர:

உதயாஸ்தலைலகள = உத்யத்திரே ரஸ்தகிரிம்

பரதி ஐதித = ஜகாம

ஈதகெ = அஸௌ

உபமெ உண்டே = அப்ரமேய:

மூல ஸ்லோகத்தின் பொருளை அப்படியே பேசுமொழியில் கொண்டு வருவது மிகவும் கடினம். கன்னடத்தின் பெருமை அந்தக் காலத்திலேயே ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜரால் வெளிக்கொணரப் பட்டுள்ளது. கன்னட சாகித்யம் இவரால் வளர்ந்திருக்கிறது. ஸ்ரீபரந்தரதாசரைவிட முந்தையவரான இவர் கன்னடத்திற்குக் கொடுத்த பரிசு மிகவும் அபாரமானது. இதனாலும், கன்னட ஹரிதாச சாகித்யத்திற்கு இவரே மூலபுருஷர் என்று சொல்லலாம். மொழி வேறு ஆனால் பாவம் ஒன்றே என்னும் அம்சம் இவரது சாகித்யங்களின் மூலமாக நாம் அறியலாம். இதற்கு இந்த நுடியே சரியான சாட்சியாகும்.

‘ஹிந்தெமுந்தாகி ந்தெத’ என்பது மூலஸ்லோகத்தில் இருக்கும் ‘ப்ருஷ்டகம்.’ என்னும் சொல்லின் மொழி பெயர்ப்பு மட்டுமல்லாமல் அந்த சொல்லின் உட்பொருள் அனைத்தையும் அப்படியே கொண்டு வந்திருக்கிறது என்று சொல்லலாம். முக்ய பிராணதேவர் என்றும் ஸ்ரீஹரிக்கு தன் முதுகைக் காட்டி நிற்பவரல்ல. சூரிய நாராயணனின் எதிரில் உதயகாலத்தில் நின்று மகாவியாகரண கிரந்தத்தைப் படிக்கத் தொடங்கிய ஹனுமந்தன், சூரியன் தன் பயணத்தில் தொடர்ந்து வந்து மாலையில் அஸ்தமனம் ஆகும்வரை, ஹனுமந்தன் பின்னோக்கி நடந்து, சூரியனுக்கு தன் முகத்தைக் காட்டியவாறே நடந்தானே தவிர, சூரிய நாராயணனுக்கு தன் முதுகைக் காட்டவில்லை என்னும் அம்சம் இங்கு அற்புதமாக தெரியவருகிறது.

அனாதி காலத்திலிருந்தே பரோக்ஷ ஞானம் மற்றும் நூறு பிரம்மங்களின் ஆயுட்காலத்திற்கு முன்பே அபரோக்ஷ ஞானத்தைப் பெற்ற முக்யபிராணருக்கு வியாகரண கிரந்தத்தின் ஞானம் முழுமையாக இருந்தது. இத்தகைய முக்யபிராண தேவரின் அவதாரமான ஹனுமந்தன் மற்றொருவரிடம் வியாகரண கிரந்தம் படிக்கும் அவசியமே இல்லை. மேலும், தாரதம்யத்தில் அவரை விட மிகவும் கீழே இருக்கும் சூரியனிடம் அவர் பாடம் படிக்கவில்லை. இந்த விஷயங்கள் இந்த நுடியில் இருக்கும் ‘ஷப்தசாஸ்திர படிஸி’ மற்றும் ‘பரம

பவமானசுத' என்னும் சொற்களிலிருந்து நாம் அறியலாம். சூரியன் உதயமாகி அஸ்தமனம் ஆவதற்குள் மொத்த மகா வியாகரண கிரந்தத்தை பாராயணம் செய்து முடித்து, உலக மக்களின் பார்வையில் படித்து முடித்த ஹனுமந்தனின் செயல் அற்புதமானது. (ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சாந்திபிணி ஆசார்யரிடம் படித்ததைப் போல).

இந்த அனைத்து விஷயங்களையும் ஒரே ஸ்லோகத்தில் அடக்கு வதில், மூல ஸ்லோகத்தின் பொருளை அப்படியே கடத்துவதில், அழகான உவமைகளைக் கொடுப்பதில் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜருக்கு இணை உண்டோ? - என்று நமக்குத் தோன்றுகிறது ||6||

அகிள வேதகள சாரவ தரிஸி முன்னல்லிவ
நிகிள வியாகரண நிவஹ பேள்வ |
முகதல்லி கிஞ்சிதப ஷப்தயிவகில்ல வெந்து
முக்யபிராணன ராமனனுகரிஸித ||7||

முன்னுரை

சீதையை தொலைத்துவிட்டதாக நடித்தவாறு ஸ்ரீராமன் லட்சுமணனுடன் அவளை காட்டினில் தேடியபோது ரிஷ்யமூக பர்வதத்தில் சுக்ரீவனுடன் இருந்த ஹனுமந்தனை சந்திக்கிறான். இருவரும் பேசிக்கொள்கின்றனர். அப்போது ஹனுமந்தனின் பேச்சினை, ஸ்ரீராமன் மிகவும் மனமகிழ்ந்து புகழும் விதத்தை இந்த நுடியில் விளக்குகிறார் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர்.

பொருளுரை

அனைத்து வேதங்களையும் அறிந்த, மகாவியாகரண முதலான சாஸ்திரங்களை அறிந்தவன், எந்தவொரு தவறான சொற்களையும் பேசாதவன் என்று முக்ய பிராணரின் அவதாரமான ஹனுமந்தனை ஸ்ரீராமசந்திரன் புகழ்கிறான்.

சிறப்புரை

அகிள வேதகள சாரவ தரிஸி முன்னயிவ

ரிஷ்யமூக பர்வதத்தின் அருகில் திரிந்தவாறு சுக்ரீவன் ஹனுமந்தனுடன் இருந்தான். அப்போது, லட்சுமணனுடன் வந்த

ஸ்ரீராமசந்திரனைப் பார்த்து, அவர் வாலியின் ஆட்கள் என்று தவறாக நினைத்து, அங்கிருந்து ஓடத் துவங்கினான் சுகர்வன். எப்போதும் ஸ்ரீஹரியைப் பற்றியே சிந்தித்திருக்கும் ஹனுமந்தன் ஸ்ரீராமசந்திரனை ரமாபதியான ஸ்ரீஹரி என்று அறிந்தான்.(9). பயந்திருந்த சுகர்வனுக்கு தைரியம் அளித்து, தான் மட்டும் சன்யாசி வேடம் தரித்து ஸ்ரீராமனின் அருகில் வந்து பக்தியுடன் வணங்கினான். இப்படி வேடத்தை தரித்து வந்தான் ஹனுமந்தன் என்னும் விஷயம், வால்மிகி ராமாயணம் மற்றும் சங்க்ரஹ ராமாயணத்தில் இருக்கிறது. (10). வைராக்கியம் கொண்ட ஞானிகள் என்றால் ஸ்ரீஹரிக்கு மிகவும் இஷ்டம். அனைத்து வேதங்களின் சாரமே ஸ்ரீஹரி. அத்தகைய பகவந்தனின் ஞானத்தை அளித்து, தமக்கேற்ப செயல்களை செய்வதைப் பற்றியும், வைராக்கியத்தைப் பற்றியும் போதிப்பதே வேதங்களின் முக்கிய சாரம். அதன்மூலம் நிரந்தமான சுகம் கிடைக்கும். ஒரு வகையில் வேதம், ஸ்ரீஹரியின் ஆணையும் ஆகும். இது அனைத்தின் குறிப்பே, அந்த சன்யாசி வேடம் என்று அறியலாம்.

இவற்றையே 'அகிள வேதகள சாரவ தரிஸி முன்ன இவ' என்னும் வாக்கியத்தின் மூலம் தொகுத்துள்ளார் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர். இதில் இருக்கும் 'தரிஸி' என்னும் சொல், 'அகிள வேதகள சாரவ' அனைத்தையும் அறிந்த ஹனுமந்தன் சன்யாசி வேடத்தை அணிந்தது மிகவும் பொருத்தமானதே என்று அறியலாம். 'முன்ன' என்னும் சொல், ஸ்ரீராமனை சந்திப்பதற்கு முன் சன்யாசி ரூபத்தை தரித்தவன் என்று விளக்குகிறது. அனைத்து வேதங்களினால் ஸ்ரீஹரியை அறிந்து அவனை பூஜிப்பவர் முக்ய பிராணதேவர்.

அனாதி காலத்திலிருந்து பரோக்ஷ ஞானம் உள்ள மகானுபாவரான முக்யபிராணரின் அவதாரம் - ஹனுமந்தன். அனைத்து வேதங்களையும் அறிந்தவன். ரிக்வேதத்தை சரியாக உச்சரிப்பதற்கு மனோ நியமம் வேண்டும். யஜுர்வேதத்தின் ஒவ்வொரு அனுவாக்கும் இன்னொரு அனுவாக்கோடு குழப்பிக் கொள்ளாமல் சரியாக உச்சரிக்க வேண்டும். இதற்கு அதிக கவனம் தேவை. சாமவேதம் ஊகம் மற்றும் ரகசியங்கள் நிறைய, சங்கீத வடிவில் இருப்பதால், அவற்றின் ஞானம் தேவை.

ஆக மொத்தம், வேதங்களை உச்சரிப்பதே கடினம். அதைவிட வேதார்த்தங்கள் கடினம் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. இவ்வளவு கடினமான அனைத்து வேதங்களின் அறிவு ஹனுமந்தனுக்கு இருக்கிறது. இது அவன் பேசுவதிலிருந்தே தெரிகிறது என்கிறார் ஸ்ரீராமசந்திரன். (11).

நிகிள வியாகரண நிவஹு பேள்வ

அனைத்து வியாகரண சாஸ்திரங்களை அறிந்தவன். 'நிவஹு' என்றால் சமூகம், படைப்பவன், கொண்டு வருபவன் என்று அர்த்தங்கள் உண்டு. ஹனுமந்தன் பேசினால், மகாவியாகரணாதி அனைத்து வியாகரண சாஸ்திரங்களின் சமூகத்தையே அழைத்து வருகிறானோ என்பது போல தோன்றியது அல்லது அனைத்து வியாகரண சாஸ்திரங்களையே இயற்றுகிறானோ (படைப்பது) என்பதுபோல தோன்றியது. மொத்த வியாகரண சாஸ்திரங்களை பற்பல முறைகள் படித்திருக்க வேண்டும். அப்படியில்லை எனில், இப்படி பேசுவது சாத்தியமில்லை என்கிறார் ஸ்ரீராமசந்திரன்(12).

முகதல்லி கிஞ்சிதப ஷப்தயிவகில்லவெந்து

தொடர்ந்து நீண்ட நேரம் பேசினாலும் ஹனுமந்தனின் வாயிலிருந்து ஒரு தவறான சொல்லும் வருவதில்லை. சொற்கள் வெளியில் வருவது வாயிலிருந்து. ஆனால் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் 'முகதல்லி' என்று சொல்கிறார். இதற்கு விளக்கம் இருக்கிறது. வெறும் வாயிலிருந்து வரும் சொற்களில் எவ்வித தோஷங்கள் இல்லை; அதனுடன் ஹனுமந்தனின் முகத்தில் இருக்கும் கண், காது, மூக்கு, புருவம், நெற்றி ஆகிய எவ்வித உறுப்புகளிலும் எவ்வித தோஷங்களும் வரவில்லை. (13). பலர் பேசும்போது ஒரு விதமாக சிரிப்பர். அவசரத்தில் பேசுவர். ராகத்துடன் இழுத்துப் பேசுவர். புருவங்களை வளைப்பர். (14). காது, மூக்குகள் சிவந்து விடும். முகம் விகாரம் ஆகிவிடும். இத்தகைய தோஷங்கள் ஹனுமந்தனில் இல்லை. (இதர உறுப்புகளையும் தேவையில்லாமல் பயன்படுத்தும் வகைகளையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்). பேசும் போது எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவே

குரல் (ஓசை), வாயைத் திறப்பது - ஆகியவற்றிலும் எவ்வித தோஷங்களும் இல்லை. இந்த அனைத்து விஷயங்களும், ஸ்ரீபாதராஜரின் 'முகதல்வி' என்னும் வார்த்தையில் அடங்கியிருப்பது கவனிக்க வேண்டும்.

ஒரு வார்த்தை கூடவே குறைவோ இல்லாமல், சமயோஜிதமாக, கேட்பவர்களின் மனதிற்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகும்படியாக வார்த்தைகள் ஹனுமந்தனின் முகத்திலிருந்து வந்தன. இதயம், தொண்டை மற்றும் தலை (புத்தி) வழியாக மிக அழகாக வெளிவந்த ஹனுமந்தனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டால், ஆயுதம் தாங்கியிருக்கும் எதிரியின் மனம்கூட இளகிவிடும் என்கிறார் வால்மிகி ரிஷிகள்.

முக்யபிராணன ராமனனுகரிஸித

இத்தகைய ஞானநிதிகளான, தோஷங்கள் அற்ற, பரிசுத்தமான முக்யபிராணனை (ஹனுமந்தனை) ஸ்ரீராமசந்திரன் பின்பற்றினான். பிராணதத்வத்தை படைக்கும்போது பகவந்தன், இந்த பிராணதத்வத்தை அனுசரித்து நான் நடப்பேன் என்று சங்கல்பம் செய்தான். (15). அப்படியே தனது சங்கல்பத்திற்கேற்ப பின்பற்றினான். அல்லது அனுசரித்தான் என்றால் ஆமோதித்தான் என்று பொருள். பூமியின் பாரத்தை குறைக்கும் தனது வேலையில் ஹனுமந்தனே முக்கியமான உதவியாளன் என்று ஒப்பினான். அல்லது அங்கீகரித்தான் என்றால் தனது சேவகனில், பக்தனில் இவனே முதலாமவன் என்றான் என்று பொருள்.

சிலரது நடை உடை பாவனைகளிலிருந்தே அவரது ஆளுமை தெரிந்துவிடும் என்னும் விஷயம் மற்றும் சாஸ்திரோக்தமான நடை உடை பாவனைகளினால், பகவந்தன் இவர் தன்னுடையவர் என்று ஏற்கிறான் என்னும் விஷயம் இதிலிருந்து தெரியவருகிறது. ||7||

தரணி சுதனனு காயிது ஷரதியனு ந்யரெதாடி
தரணிசுதெயள கண்டு தனுஜரொடனெ |
பரதி ரணவனெ மாடி மெலிது திவ்யாஸ்த்ரகள
புரஹிலங்கெய பந்த ஹனுமந்தனு ||8||

முன்னுரை:

சூரிய புத்திரனான சுகர்வனுக்கு ஸ்ரீராமசந்திரனுடன் நட்பு கொள்ளச் செய்து, கடல் தாண்டி, சீதாதேவியை (மாயா சீதா) கண்டு, அசுரர்களுடன் போர் புரிந்து, லங்கா பட்டணத்தை எரித்து வந்த விஷயங்கள் இந்த நுடியில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

பொருளுரை

சூரிய புத்திரனான சுகர்வனை காப்பாற்றி, அவனின் ஆணையின் பேரில் (ஸ்ரீராமசந்திரனின் வேலையாக) சீதா தேவியை கண்டுபிடிக்க, கடலை அனாயாசமாக தாண்டி, இலங்கையில் பூதேவியின் மகளான சீதாதேவியை தரிசனம் செய்து, அசுரர்களுடன் போர் புரிந்து, பிரம்மா ஸ்திரங்கள் முதலான அஸ்திரங்களை வென்று, இலங்கையை எரித்து திரும்பி வந்தான் ஹனுமந்தன்.

சிறப்புரை

தரணி சுதனனு காயிது

தரணி என்றால் சூரியன். சூரியனின் சுதன் (மகன்) சுகர்வன். அவனை பாதுகாப்பவன் ஹனுமந்தன். அனைத்து ஜீவர்களையும் (விசேஷமாக சு-ஜீவர்களை) பாதுகாப்பவரும் ஹனுமந்த தேவரே. ஹனுமந்தன் யாருடைய பக்கத்தில் இருக்கிறாரோ, அந்த பக்கத்தில் ஸ்ரீஹரியும் இருக்கிறார். இது சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சுகர்வனை ஹனுமந்தன் பாதுகாத்த விதம் இப்படி இருக்கிறது.

ரிஷ்யமூக பர்வதத்தில் லட்சுமணனுடன் வந்த ஸ்ரீராமசந்திரனை பார்த்தபோது, அவர் வாலியின் ஆளாக இருக்குமோ என்று பயம் கொள்கிறான் சுகர்வன். அப்போது, ஸ்ரீராமசந்திரனைப் பற்றி சரியான விஷயங்களைச் சொல்லி சுகர்வனை தவறான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவிடாமல் பாதுகாக்கிறார் ஹனுமந்தன்.

அனாதி காலத்திலிருந்தும் ஜீவனின் நண்பன் பகவந்தனே என்று சாஸ்திரங்கள் சொல்கின்றன. (16). அத்தகைய பகவந்தனின் அவதாரமான ஸ்ரீராமசந்திரனிடம் சுகர்வனுக்கு நட்பு உண்டாக்கி காப்பாற்றியவன் ஹனுமந்தன்.

அண்ணனான வாலியின் பலத்தை அறிந்த சுகீர்வனுக்கு, ஸ்ரீராமசந்திரனின் பலம் பற்றிய சந்தேகம் வந்தபோது, வாலியினால் கொல்லப்பட்டு கிடந்த துந்துபியின் உடலை தன் கால் விரல்களினால் தூக்கி எறிந்தான் ஸ்ரீராமசந்திரன். அதற்கும் சமாதானமடையாத சுகீர்வனுக்கு, அங்கிருந்த ஏழு மரங்களை தனது ஒரே பாணத்தால் துளைத்துக் காட்டினான். பிறகு அண்ணனான வாலியைக் கொன்றான். சுகீர்வனை அரசனாக்கினான். இவை அனைத்தையும் ஸ்ரீராமசந்திரனே செய்தான் - ஹனுமந்தனுக்காக. சுகீர்வன், ஹனுமந்தனின் பக்கத்தில் இருந்ததால், அந்த தரணி-சுதனான சுகீர்வனை காப்பாற்றியது / பாதுகாத்தது ஹனுமந்தன் என்கிறார். இது கவனிக்க வேண்டிய விஷயம். 'ஹனுமன மதவே ஹரிய மத. ஹரிய மதவே ஹனுமன மத' என்பதை மறக்கக்கூடாது. ஸ்ரீஹரி அனைத்தையும் முக்யபிராணர் மூலமாகவே செய்கிறார் என்னும் தத்வம் இதிலிருந்து அறியலாம்.

ஷரதியனு நெரெ தாடி

கடலைத் தாண்டிய கதை இங்கு வருகிறது. 'நெரெதாடி' என்னும் சொல் மிகவும் பொருள் பொதிந்தது. முக்ய பிராணர் ஜீவோத் தமர் என்ற பொருள் இங்கு உள்ளது. 'நெரெ' என்றால் முழுமையான, நுழைந்த போன்ற அர்த்தங்கள் உள்ளன. ஹனுமந்தன் கடலைத் தாண்டுவதற்கு முழுவதும் தகுதியானவன். முழுமையான சாமர்த்தியத்தால் கடலைத் தாண்டினான் என்பதில், அனாயாசமாக தாண்டினான் என்ற பொருளும் வருகிறது. ஹனுமந்தன் கடலைத் தாண்டும்போது, மேலே வந்த மைனாக பர்வதத்தில் அவர் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளவில்லை. தன் சாமர்த்தியத்தை சோதனை செய்வதற்கு வந்த தேவதையான நாகமாதையின் வேண்டுகலை சமயோஜிதமாக வென்றார். இலங்கையில் பிரவேசித்தார். இந்த அனைத்து செயல்களையும் எந்தவொரு சோர்வும் இல்லாமல், அனாயாசமாக செய்தது, ஹனுமந்தன் அசாதாரணமான சாமர்த்தியம் உள்ளவர் என்பதையே குறிக்கிறது. இந்த அனைத்து விஷயங்களையும் 'நெரெதாடி' என்னும் ஒரே சொல்லில் அடக்கியிருக்கிறார் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர்.

முக்யபிராணதேவருக்கு எப்போதும் சோர்வு இருப்பதில்லை என்பது ப்ருஹதாரண்ய உபநிஷத்தில் இருக்கிறது. ஒருமுறை தேவதைகள் தங்களுக்குள் யார் மிகச் சிறந்தவர் என்னும் போட்டியை துவக்கினர். வாயுதேவரே சிறந்தவர் என்று தெரிந்திருந்தாலும், உலகத்திற்கு அதை தெரிவிப்பதற்காக இந்தப் போட்டியில் இறங்கினர். 'உங்களில் உங்கள் வேலையை யார் எப்போதும் சோர்வில்லாமல் செய்கிறீர்களோ, செய்கிக்கிறீரோ அவரே சிறந்தவர்' என்று ஸ்ரீஹரி கூறினார். தேவதைகள் தங்கள் செயல்களை துவக்கினர். அந்தந்த இந்திரியங்களுக்கு அபிமானிகளான தேவதைகள் (கை, கால், கண் முதலான இந்திரியங்களுக்கு) சோர்வு உண்டாயிற்று. ஆனால், எப்போதும் குரங்கிக் கொண்டிருக்கும் போதும்), மூச்சு விடும் செயலை செய்து வந்தாலும், அந்த இந்திரியத்திற்கு சோர்வு உண்டாகவில்லை (17). மூச்சு விட்டு சோர்வு ஆகிவிட்டது என்று இதுவரை யாரும் சொன்னதில்லை. அத்தகைய செயலை செய்பவர் முக்ய பிராணர். இந்த உபநிஷத்தின் கதை, வாயுதேவருக்கு என்றும் சோர்வில்லை என்பதையும் அவரே ஜீவோத்தமர் என்பதையும் நிரூபிக்கிறது. இதையே ராமாயணத்திலிருந்தும் அறிகிறோம். அதுவே ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜரின் 'நெரெதாடி' என்னும் வாக்கியத்தில் அடங்கியிருப்பதை பார்க்கிறோம்.

ஹனுமந்தனின் கடல் தாண்டும் படலத்தை, நம் சம்சார சாகரத்துடன் ஒப்பிடலாம். இந்த சாகரத்தை அனாயாசமாக தாண்டும் சாமர்த்தியம் முக்யபிராணருக்கு இருக்கிறது. அவர் சம்சாரத்தில் இருந்தாலும் முக்திக்கான பாதையில் இருக்கிறார். இது ருஜுகணஸ்தர் களுக்கான சிறந்த நற்குணம் ஆகும். இது ஸ்ரீஹரியின் அருளே ஆகும். இதையே 'நெரெதாடி' என்னும் சொல் சொல்கிறது. இது மற்ற சாதக ஜீவர்களுக்கு அசாத்தியம் ஆகும். சம்சார சாகரத்தை தாண்டும்போது என்னென்ன பிரச்சனைகள் வருகின்றன, அவற்றை எப்படி சமாளித்து அந்த சாகரத்தை தாண்டவேண்டும் என்னும் சிந்தனையே இங்கு சொல்லப்படும் செய்தி ஆகும்.

தரணி சுதெயள கண்டு

சீதாதேவி மகாலட்சுமியின் அவதாரம். இவரையே 'தரணி சுதெ' என்று அழைக்கிறார் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர். ஒரு முறை ஜனக மகாராஜா, தனது யாகத்திற்காக நிலத்தை உழுதபோது கிடைத்தவரே சீதாதேவி. நிலத்தை உழும்போது தோன்றும் வரிசைக்கு 'சீதா' என்று பெயர். (18). 'சீதாயாம் ஜாதத்வாத் சீதா'. சீதையில் பிறந்தவள் சீதா. ஜனக மகாராஜா உழும் நிலத்தில், மகாலட்சுமி தானாகவே வந்து, உத்திரட்டாதி நட்சத்திரத்தில், பற்பல சூரியர்களின் ஒளியுடன், தாமரையை கையில் பிடித்தவாறு அவதரித்தாள். இப்படியாகப் பிறந்ததால் அவள் பெயர் சீதை என்று பத்மபுராணம் சொல்கிறது. (19).

ஹனுமந்தன் இலங்கையில் நுழைந்து, அசுரர்களை மயக்கு வதற்காக சீதையை தேடுவதாக நாடகமாடி, இறுதியில் அவளை அசோகவனத்தில் சந்திக்கிறான். அசோகவனத்தில் இருந்தது சீதையா மாயா-சீதையா? என்னும் கேள்விக்கும் இங்கு சொல்லும் 'தரணி சுதெ' என்னும் சொல்லிலேயே விடை இருக்கிறது. துஷ்ட னான ராவணன், மாயமான முன்வைத்து ஏமாற்றி சீதையை கடத்திச் செல்ல முயன்றான். அப்போது சீதாதேவி தன்னைப் போலவே உடை அலங்காரங்களுடன் கூடிய ஒரு மாயா-சீதையை உருவாக்கினாள். அந்த மாயா உருவத்தில் இந்திரன் நுழைந்தான். சீதாதேவியின் சன்னிதானமும் அந்த உருவத்தில் இருந்தது. அவளின் சன்னிதானம், ஹனுமந்தன் வணங்குவதற்காகவே அங்கு இருந்தது என்பதை அறியலாம். (20). ஹனுமந்தன் இலங்கையில் கண்டது மாயா-சீதாதேவியை மற்றும் அந்த உருவத்தில் இருந்த சீதாதேவியையும் கூட. இந்த அனைத்து விஷயங்களின் பின்னணியிலேயே ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் 'தரணி சுதெயள கண்டு' என்ற சொல்லை பயன்படுத்தியுள்ளார்.

தனுஜரொடனெ பரதி ரணவனெ மாடி

மாயா-சீதாவில் இருக்கும் சீதாதேவியினுடனான சந்திப்பில், ஸ்ரீராமனின் மோதிரத்தைக் கொடுத்து, அவளின் சூடாமணியைப் பெற்று, பிறகு ஹனுமந்தன் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு,

அதன் மூலம் தன் தலைவனான ஸ்ரீராமசந்திரனின் வலிமையை அசுரர்களுக்கு தெரியப்படுத்த வேண்டும் என்று நிச்சயித்தார்.(21). ஒரு நொடியில் அசோகவனத்தை அழித்தார். இலங்கையே நடுங்கும் வண்ணம் கர்ஜித்தார். அசுரர்கள் ஓடிப்போய் இந்த விஷயத்தை ராவணனிடம் தெரிவித்தனர். உடனடியாக ராவணன், தன்னுடைய படையினரை அனுப்பினான்.

இலங்கையில் ஹனுமந்தன் தனுவின் மக்களான தானவருடன் போரிட்டு அவர்களை அழித்ததின் விவரம் இங்கு உள்ளது:

ருத்ரதேவரின் வரத்தில் சாகாவரம் பெற்ற 80கோடி சேனாதிபதிகளுடன் மற்றும் 80ஆயிரம் மகாசேனாதிபதி களுடன் கூடிய மிகப்பெரிய சேனையை, வெறும் தன் கைகளால் அடித்துக் கொன்றான் ஹனுமந்தன். பிரம்மன் மற்றும் ருத்ரதேவரின் வரத்தினால் வலிமை பெற்றிருந்த ஜம்புமாலி முதலான 7 பேர்களை தன் கைகளினால், கால்களினால், நகங்களினால் மற்றும் தன் கர்ஜனையினால் கொன்றான். துர்தர்ஷ, யோபாக்ஷ, விநுப, பாஸகர்ண, கஷேஸர் என்னும் சேனாதிபதிகளைக் கொன்றான்.

ராவணனின் பலத்திற்கு சமமான, மண்டோதரியின் மகனான அக்ஷகுமாரனின் கால்களைப் பிடித்து தூக்கி நிலத்தில் அடித்துக் கொண்டு, அதன் மூலம், தான் ராவணனையும் கொல்வதற்கு சாமர்த்தியம் உள்ளவன் என்பதை நிரூபித்தான். ராவணனின் மொத்த சேனையின், மூன்றில் ஒரு பாகத்தை, தனியொருவனாக, எந்தவொரு ஆயுதங்களும் இல்லாமல் ஹனுமந்தன் அழித்தான். இது ஒரு அற்புதமான செயலாகும்.

விஷ்ணுபக்தியுடன் கூடிய வலிமை யாரிடம் அதிகம் இருக்கிறதோ அவர் தாரதம்யத்திலும் சிறந்தவர்(22) என்னும் வாக்கிற்கு சிறந்த உதாரணம் ஆனார் ஹனுமந்தன்.

கெலிது திவ்யாஸ்த்ரகள

இதுவரை ஹனுமந்தனுடன் போர் புரிந்த சேனாதிபதிகள் பல ஆயுதங்களை பயன்படுத்தினர். அந்த ஆயுதங்களை

பொருட்படுத்தாமல் அவர்களை கொன்றார் ஹனுமந்தன். அக்ஷுகமாரன் அழிந்தான் என்னும் செய்தியைக் கேட்ட ராவணன், புத்திர சோகத்தில் ஆழ்ந்து கவலைப்பட்டு, தன் வலிமைக்கு சமமான இன்னொரு மகனான இந்திரஜித்தை போருக்கு அனுப்பினான்.

பற்பல ஆயுதங்களை பெற்றிருந்த மகாவீரன் இந்திரஜித். இத்தகைய இந்திரஜித், ஹனுமந்தன் மேல் ஆயுதங்களின் மழையைப் பொழிந்தான். ஆனால் ஹனுமந்தன் எந்த ஆயுதங்களுக்கும் பயப்படாமல், அவற்றில் சிக்காமல் போரிட்டான். இதைக் கண்டு கவலைப்பட்ட இந்திரஜித், மிகச்சிறந்த ஆயுதமான பிரம்மாஸ்திரத்தை ஹனுமந்தன் மேல் ஏவினான்.

ஸ்ரீஹரியின் அருளால் எந்தவொரு ஆயுதமும் ஹனுமந்தனை கட்டுப்படுத்தவில்லை. பிரம்மாஸ்திரத்திற்கு பிரம்மதேவரே அபிமானிகள். அதாவது, பாவி-பிரம்மான (எதிர்கால பிரம்மன்) ஹனுமந்தனே. ஆகவே, பிரம்மதேவரின் ஆசியைப் பெற்ற அந்த ஆயுதத்திற்கு மரியாதை கொடுப்பதற்காகவும், ராவணனை சந்திப்பதற்காகவும், இந்த பிரம்மாஸ்திரத்திற்கு கட்டுப்பட்டதைப் போல ஹனுமந்தன் நாடகமாடினான். அப்போது, அசுரர்கள் வேறு அஸ்திரங்களை அவர் மேல் பிரயோகித்தனர். அவை பிரம்மாஸ்திரத்தை அவமானம் செய்தது போல இருந்தது. பிரம்மாஸ்திரமும் அதன் இருப்பிடத்திற்கு திரும்பியது. இப்படி அனைத்து ஆயுதத்தையும் வென்ற ஹனுமந்தன், ஜீவோத்தமனே ஆவார். அந்தந்த ஆயுதங்களில் அந்தந்த தேவதைகளை (அக்னி, வருணன் ஆகிய) ஆவாஹனம் செய்து வணங்கி, தம் விருப்பங்களை நிறைவேற்றுங்கள் என்று வணங்கி பிரயோகிப்பர். அனைத்து அஸ்திரங்களையும் ஹனுமந்தன் வென்றான் என்றால் அனைத்து தேவதைகளையும் விட இவரே உத்தமர் என்றும் தெரியவருகிறது.

புரஹி லங்கைய பந்த ஹனுமந்தனு

இந்திரஜித் பிரயோகித்த பிரம்மாஸ்திரத்திற்கு கட்டுப்பட்டதைப் போல நாடகமாடினான் ஹனுமந்தன். ராவணனின் சபையில்,

அவனின் எதிரிலேயே அமர்ந்து, தான் ராவணனின் குலத்தையே அழிக்கவல்ல ஸ்ரீராமசந்திரனின் தூதன் என்று கூறினான். சீதாதேவியை ஸ்ரீராமசந்திரனிடம் ஒப்படைக்காவிடில், ராவணன் தன் மக்கள், நண்பர்கள், உறவினர்களுடன் அழியப்போவது உறுதி என்று கர்ஜித்தான். இதனால் கோபமடைந்த ராவணன், தூதனான ஹனுமந்தனை கொல்லுமாறு ஆணையிட்டான். அப்போது தூதரைக் கொல்வது சரியாகாது என்று விபீஷணன் சொல்ல, கபிக்கு இஷ்டமான அதன் வாலில் நெருப்பு வைத்து கொளுத்துமாறு தன் சேவகர்களுக்கு ஆணையிட்டான் ராவணன்.

ஹனுமந்தனின் வாலில் நெருப்பு வைத்தனர் அசுரர்கள். ஆனால் அந்த நெருப்பானது ஹனுமந்தனுக்கு எவ்வித பிரச்சனையும் தரவில்லை. மாறாக, ஒரு பெரிய பனிக்கட்டி இருந்ததுபோல் தோன்றியதாம் ஹனுமந்தனுக்கு. ஸ்ரீராமசந்திரனின் கருணையே அதற்குக் காரணம் என்கிறார் வால்மிகி மகரிஷி (23). தாரதம்ய த்தில், அக்னி முக்யபிராணனைவிட மிகவும் குறைவான இடத்தில் இருக்கிறார். அக்னியை கட்டுப்படுத்துபவரே பிராண தேவர். ஆகவே இவரை அக்னி சுடுவதற்கு சாத்தியமே இல்லை. எவ்வித துக்கங்களும் இல்லாத ஹனுமந்தன், இலங்கையை தனது வாலில் இருந்த நெருப்பினால் சுட்டான்.

பிரம்மனின் ஆணைப்படி, விஸ்வகர்மாவால், வைர வைடூரியங்களால் இழைத்துக் கட்டப்பட்ட நகரம் இலங்கை. நெருப்பினால் சுடப்பட முடியாத நகரமாக இருந்தது. ஒரு வேளை நெருப்பே அந்நகரத்தை சுட்டிருந்தால், ராவண இந்திரஜித்கள் தங்களின் வருணா ஸ்திரத்தினால் அதனை அணைத்திருப்பர். ஆனால், தற்போது பிடித்திருக்கும் நெருப்பை பார்த்தவாறு இருந்து விட்டனர். இதிலிருந்து, இலங்கையை சுட்டிருப்பது அக்னிகேவதையால் வந்த நெருப்பு இல்லை என்று தெரியவருகிறது. அப்படியெனில், இலங்கையை சுட்டது எந்த நெருப்பு? ஹனுமந்தனின் தேஜஸ்ஸே இலங்கையை சுட்டது. இதுவே உண்மை. (24). ஆகவே ஸ்ரீபாதராஜர் 'உரஹி லங்கெய பந்த ஹனுமந்தனு' என்றார். ஹனுமந்தனே தன்னுடைய தேஜஸ்ஸினால் இலங்கையை சுட்டிருக்கிறான் என்று அறிவதே சரியான, கவனிக்க தக்க விஷயம். ||8||

ஹரிகெ சூடாமணியயித்து ஹரிகள கூடி
 ஷரதியனு கட்டி பலு ரக்கசரனு |
 வரஸி ரணதலி தஷஷிரன ஹுடிசூட்டி தா
 மெரெத ஹனுமந்த பலவந்த தீர ||9||

முன்னுரை

ஹனுமந்தன் இலங்கையை சுட்டு, பின் சீதாதேவியிடமிருந்து (மாயா-சீதா) சூடாமணியை பெற்றான். அதை ஸ்ரீராமசந்திரனிடம் அர்ப்பித்து, கபிகளுடன் சேர்ந்து சேதுவைக் கட்டி, போரில் ராவணாதிகளை எதிர்த்து நின்று, பற்பல அசுரர்களைக் கொன்ற விஷயங்கள் இந்த நுடியில் இருக்கின்றன.

பொருளுரை

ஸ்ரீஹரியின் அவதாரமான ஸ்ரீராமசந்திரனின் பாதங்களில், சீதா தேவியின் சூடாமணியை அர்ப்பித்தான் ஹனுமந்தன். கபிகளுடன் சேர்ந்து, கடல் மேல் சேதுவைக் கட்டினான். போரில் பல அசுரர்களைக் கொன்றான். ராவணனின் இதயத்தில் தன் முஷ்டியால் குத்தி, தனது வலிமையை நிரூபித்து, போர்க் களத்தில் ஸ்ரீராமசந்திரனுக்கு முக்கிய உதவியாளராக திகழ்ந்தான் ஹனுமந்தன்.

சிறப்புரை

ஹரிகெ சூடாமணியயித்து

நெருப்பினால் நாசமாகாத இலங்கையை, தன்னுடைய தேஜஸ்ஸினால் சுட்டு, ராவண இந்திரஜித்களை வென்று, மறுபடி கடலைத் தாண்டி வந்தான் ஹனுமந்தன். அனைத்து கபிகளுக்கும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தான். வழியில் இருந்த வனத்தில் மதுவைக் குடித்து, பின் அனைவருடன் சேர்ந்து ஸ்ரீராமனிடம் வந்தான்.

ஸ்ரீராமசந்திரனைப் பற்றி சரியான ஞானத்தைப் பெற்றிருப்பவர் ஹனுமந்தன். பரசுக்ல த்ரயர்களில் ஒருவர். ஸ்ரீராமசந்திரன், சாக்ஷாத் ஸ்ரீஹரியின் அவதாரமே என்று அறிந்தவர். ஸ்ரீராம சந்திரன் சீதையை தொலைத்தது, அவளைத் தேடுவதற்காக

தன்னை அனுப்பியது, அடையாளத்திற்காக தன் மோதிரத்தைக் கொடுத்தது, அங்கிருந்து தான் சூடாமணி கொண்டு வந்தது, ஆகிய அனைத்தும் ஸ்ரீஹரியின் லீலைகளே ஆகும். அசுரர்களை மயக்குவதற்காக நடத்தப்பட்ட நாடகமே ஆகும் என்னும் தத்வத்தை அறிந்தவர் ஹனுமந்தன். இவை அனைத்தையும் குறிப்பதற்காகவே ஸ்ரீபாதராஜர் - 'ராமகே சூடாமணியித்து' - என்று சொல்லாமல், 'ஹரிகே சூடாமணியித்து' என்று கூறினார். ஸ்ரீராமசந்திரன் சாக்ஷாத் ஸ்ரீஹரியே என்று அறிந்து சூடாமணியை சமர்ப்பித்தார் ஹனுமந்தன். ஸ்ரீமதாசார்யரின் நிர்ணயத்திற்கேற்ப ஸ்ரீபாதராஜர் கூறிய வாக்கு இது. (25)

'சூடாமணி' என்றால் பெண்கள் தலையில் அணியும் ஒரு ஆபரணம். சீதாதேவிக்கு திருமண சமயத்தில் ஜனக மகாராஜா கொடுத்தது. ஜனக மகாராஜனின் யக்ஞத்தில் மகிழ்ந்த தேவேந்திரன், ஜனகருக்குக் கொடுத்த ஆபரணம் அது என்கிறார் வால்மிகி மகரிஷி.(26).

ஹரிகள கூடி

'ஹரிகே சூடாமணியித்து' என்ற முந்தைய நுடியுடன் சேர்த்தும், 'ஹரதியனு கட்டி' என்னும் அடுத்த நுடியுடனும் சேர்த்து படிக்க வேண்டும்.

ஸ்ரீஹரியின் அவதாரமான ஸ்ரீராமசந்திரனின் பாதங்களில் சூடாமணியை சமர்ப்பித்தபோது ஹரிகளுடன் (கபி களுடன்) சேர்ந்து வந்தே சமர்ப்பித்தார். அந்த கபிகளுடன் சேர்ந்து ஸ்ரீராமசந்திரனை வணங்கி, தானும் மிகுந்த பக்தியுடன் வணங்கினான்.

ராமம் சுரேஷ்வரமகண்ய குணாபிராமம்
சம்பிராப்ய சர்வ கபிவீரவரை: சமேத: ||
சூடாமணிம் பவனஜ: பதயோர்னிதாய

என்னும் ஸ்ரீமதாசார்யரின் நிர்ணய ஸ்லோகத்தின் பொருளை ஸ்ரீபாதராஜர் 'ஹரிகே சூடாமணியித்து ஹரி கள கூடி' என்னும் வாக்கியத்தில் அடக்கியிருக்கிறார்.

முக்யபிராணதேவரே அனைத்து சஜ்ஜனர்களின் உள்ளே வெளியே நின்று, அவரே அனைத்து சாதனைகளையும் செய்து / செய்வித்து, தேவர்களிடம் அழைத்துக் கொண்டு போய், ஸ்ரீஹரியை வணங்கவைத்து முழுமையான பலன் வருமாறு செய்யும் கருணாமயி ஆவார் (27). கபிகள் கடலைத் தாண்ட வில்லை. சீதாதேவியைக் காண வில்லை. இலங்கையை சுட வில்லை. சூடாமணியைக் கொண்டு வரவில்லை. அவர்கள் ஹனுமந்தன் பின் இருந்தவர்கள் மட்டுமே. அதற்கே ஸ்ரீராம சந்திரனின் தரிசனம் மற்றும் அருள் கிடைக்கப் பெற்றனர். இதுவே இங்கிருக்கும் மிகப்பெரிய செய்தி. ஹனுமந்தனின் பின் தொடர்பவர்களாகி வாழ்வதே முக்திக்கு சாதனை. (28).

ஹரதியனு கட்டி

சீதாதேவியின் நலனை ஹனுமந்தனிடம் அறிந்த சுகர்வன், ஹனுமந்தன், ஜாம்பவான் ஆகியோருடன், ஸ்ரீராமசந்திரன், லட்சுமணனுடன் இலங்கையைக் குறித்து புறப்பட்டான். கடலை நோக்கி நடந்தான். சமுத்திர ராஜனுக்கு பாடம் கற்பித்து, பின் அந்தக் கடல் மேல் பாலம் கட்ட தீர்மானித்தான். அந்த வேலைக்காக விஸ்வ கர்மாவின் அவதாரமான நளன் ஆகியோரை நியமித்தான் ஸ்ரீராமசந்திரன்.

அங்கதன் கைலாச மலையின் உப-மலையைக் கொண்டு வந்தான். மைந்தன் இமாலய மலையின் உப-மலையைக் கொண்டு வந்தான். ஜாம்பவான் மகேந்திர மலையின் உப-மலையைக் கொண்டு வந்தான். ஹனுமந்தன் மேரு மலையின் உப-மலையைக் கொண்டு வந்து, கடலில் போட்டு பாலத்தைக் கட்டினர்.

அனைவரில் நின்று அனைத்து செயல்களையும் செய்விப்பவர் முக்யபிராணரே. ஆகையால், பிற கபிகள் உடன் இருந்தாலும், பாலத்தைக் கட்டியவர் ஹனுமந்தனே என்கிறார் ஸ்ரீபாதராஜர். முன்னர் கூறியதுபோல 'ஹரிகள கூடி' என்பதை 'ஹரதியனு கட்டி' என்பதுடன் சேர்த்துப் படித்தால் ராமாயண கதையின் சுருக்கமே ஆகி விடுகிறது.

இதிகாச புராணங்களில் வரும் சம்பவங்களில் அடங்கியிருக்கும் ஆன்மிக சிந்தனையை கவனிக்க வேண்டும். இந்த பாலம் கட்டும் சம்பவத்திலும் மறைந்திருக்கும் சிந்தனையை பார்க்க வேண்டும். கடலைத் தாண்டுவதற்கு ஸ்ரீராமனுக்கு பாலமே தேவையில்லை. சாக்ஷாத் ஸ்ரீஹரியின் அவதாரம் ஸ்ரீராமன். ஹனுமந்தனுக்கும் பாலம் தேவையில்லை. கடலை மிக அனாயாசமாக தாண்டி விடுவர். இப்படி இருக்கையில் அந்த பாலம் எதற்கு? அது கபிகளுக்காக. கபிகள் என்றால் சுஜீவிகள். (முக்தி யோக்யர்). கடல் என்றால் சம்சார சாகரம் அல்லது சம்சார சாகரத்தைத் தாண்டுவதற்கு உதவும் வேத வேதாங்கங்கள். இவை அனைத்தையும் மீறியவன் ஸ்ரீஹரி.

அனாதி காலம் முதலே பரோக்ஷ ஞானமுள்ள ஹனுமந்தன் முக்தர்களுக்கு உதவுபவன். அதற்காகவே சேது பாலம் நிர்மாணம் ஆகியது. ஸ்ரீராமசந்திரனின் ஆணைப்படி சேதுவைக் கட்டியவர் ஹனுமந்தன். வெவ்வேறு இடங்களிலிருந்து கல், பாறைகளைக் கொண்டு வந்து கட்டினார். ஸ்ரீராமசந்திரனின் வாக்குகள், ஸ்ரீவேதவியாசரின் சூத்திரங்களுக்கு ஒப்பானவை. ஹனுமந்தரே மத்வராயர். பல்வேறு இடங்களே பல்வேறு கிரந்தங்கள். கல், பாறைகளே அந்த கிரந்தங்களில் இருக்கும் பிரமாண வாக்கியங்கள். இவற்றினால் கட்டப்பட்டதே பிரம்ம சூத்திர பாஷ்யம் என்னும் சேது. இந்த சேதுவே முக்தி யோக்ய ரான சுஜீவர்களின் பயன்பாட்டிற்காக என்று விளக்குகிறார் ஸ்ரீ வாதிராஜ ஸ்ரீபாதங்களவர்.(29). இந்த சிந்தனையையே ஸ்ரீவாதி ராஜரின் முந்தைய காலத்தவரான ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் நம் பேசு மொழியில் அழகாக விளக்கியிருக்கிறார். 'ஓரதியனு கட்டி' என்னும் வாக்கியத்தில் இவ்வளவு விஷயங்கள் அடங்கி யிருக்கின்றன.

பலு ரக்கசரனு வரஸி

சேதுவின் உதவியால் அனைத்து கபிகளும் கடல் தாண்டினர். இலங்கையை ஸ்ரீராமசந்திரன் நான்கு திசைகளிலும் சூழ்ந்தார். ராவணன் கிழக்கில் பிரஹஸ்தனை, மேற்கில் இந்திரஜித்தை, தெற்கில் வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனை, வடக்கில் தானே நின்று போர்

புரியலானான். ஸ்ரீராமன், கிழக்கில் நீலன், மேற்கில் ஹனுமந்தன், தெற்கில் அங்கதன் மற்றும் வடக்கில் தானே நின்று போர் புரியத் துவங்கினான்.

இந்திரஜித் ஹனுமந்தனின் கையில் சிக்கினாலும், ஸ்ரீராமனின் ஆணை கிடைக்காததால் அவனை கொல்லவில்லை. தூம்ர நேத்ரனை, அகம்பனை ஹனுமந்தன் கொன்றான். அவர்கள் இருவரும் ருத்ரதேவரிடம் சாகாவரம் பெற்றிருந்தனர். நிசம்பன், சும்பகர்ணனின் மகன். ருத்ரதேவரின் வரத்தைப் பெற்றவன். ஹனுமந்தனை ஆயுதத்தால் அடித்தபோது அந்த ஆயுதமே பொடிப்பொடியானது. ஹனுமந்தனை தூக்கிப் போவதற்கு முயற்சித்த அவனை, அந்த போர் என்னும் யக்ஞத்தில் பலி பசுவாக ஆக்கினார் ஹனுமந்தன். சுகர்வனை மூர்ச்சையடையச் செய்த சுராந்தகனை, நிலத்தில் தள்ளி தலை மேல் கால் வைத்து மிதித்துக் கொன்றார். அவன் ருத்ரதேவரிடமிருந்து சாகாவரம் பெற்றிருந்தான்.

கபிகளை போரினில் தாக்கியவன் த்ரிஷிரஸ். பிரம்ம தேவரிடமிருந்து வரத்தை பெற்றவன். அவனின் மூன்று தலைகளையும் பிய்த்து அவனைக் கொன்றான் ஹனுமந்தன். பார்வதி தேவியின் வரத்தினால் வலிமை பெற்றிருந்த யுத்தோன் மத்தனை தன் கையினால் அடித்துக் கொன்றான் ஹனுமந்தன். இப்படி பற்பல அசுரர்களை போரினில் மிகவும் அனாயாசமாக கொன்றான் ஹனுமந்தன்.

தஷசிரன ஹூடிகுட்டி

போர்க்களத்தில் அசுரர்களைக் கொன்று குவித்து வந்த ஹனுமந்தனிடம், ராவணன் வந்தான். அப்போது ஹனுமந்தன் தன் கையை தூக்கி, தன் முஷ்டியினால் ராவணனின் இதயத்தில் அடித்தான். அந்த அடியால், ராவணன் தன் பத்து முகங்களிலிருந்து ரத்தம் கக்கி, மூர்ச்சையாகி கீழே விழுந்தான். பின் எழுந்தவுடன் சுதாரித்த ராவணன் இவ்வாறு கூறினான் - 'எனக்கு சமமானவர் வேறு யாரும் இல்லை'. அதற்கு ஹனுமந்தன் -

‘நான் மெதுவாகவே அடித்திருக்கிறேன். நீ உயிர் பிழைத் திருப்பதே அதற்கு சாட்சி’. (30)

மெரெத ஹனுமந்த பலவந்த தீர

பின் நீலனுடன் சேர்ந்து ஹனுமந்தனை எதிர்த்த ராவணன், ஹனுமந்தனை ஆக்னேயாஸ்திரத்தினால் அடித்து கட்டுப் படுத்தியபோது, அங்கு லட்சுமணன் வந்தான். பிரம்மதேவர் கொடுத்த பாணம் ஒன்றை லட்சுமணனைக் குறி பார்த்து அடித்தான். லட்சுமணன் மூர்ச்சையாகி கீழே விழுந்தான். ராவணன் தன் ரதத்திலிருந்து கீழே இறங்கி, லட்சுமணனை தூக்கிச் செல்ல முயன்றான். ராமனின் ஆணையின் பேரில், லட்சுமணன் தன் மூலரூபத்தை எடுத்தான். மொத்த பூலோகத் தையே தூக்கி நிறுத்திய சேஷனின் வலிமையைப் பெற்றான். பூமியே ஆடத்தொடங்கியது. ஆனால் லட்சுமணன் ஸ்திரமாக நின்றான். அப்போது ஹனுமந்தன் இன்னொரு முறை ராவணன் முன் வந்து, தன் முஷ்டியினால் போர் புரியத் துவங்கினான். ராவணன் மறுபடி தன் முகங்களிலிருந்து ரத்தம் வடிய கீழே விழுந்தான். (31).

மூலரூபத்தை ஸ்மரணை செய்த லட்சுமணனை, ஹனுமந்தன் அனாயாசமாக தூக்கிக் கொண்டு ஸ்ரீராமனிடம் வந்தான். பிரம்ம தேவரின் வரம் பெற்றிருந்த ராவணனுக்கு லட்சுமணனை வெல்ல முடியவில்லை. அத்தகைய வலிமையைப் பெற்றிருந்த லட்சுமணனை அனாயாசமாக தூக்கிக் கொண்டு வந்தது மற்றும் எந்தவொரு ஆயுதங்களும் இல்லாமல் தன் முஷ்டியினால் ராவணனை அடித்த ஹனுமந்தனின் வலிமை மற்றும் தைரியங்களை இந்த நுடி வெளிப்படுத்துகிறது. அதற்கே ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் ‘பலவந்த தீர’ என்னும் வாக்கியத்தை இந்த இடத்தில் பயன்படுத்துகிறார். ||9||

உரக பந்தகெ சிலுகி கபிவரரு மெய்மரெயெ
தரணி குல திலகனாக்ஞெய தாளித |
கிரி வடெது சஞ்சீவன தந்து கித்திட்டு
ஹரிவரகெ சரியுண்டே ஹனுமந்தகெ ||10||

முன்னுரை

போரில் இந்திரஜித் நாகாஸ்திரத்தை பிரயோகித்து, அனைவரையும் மூர்ச்சையாக்கினான். அப்போது ஸ்ரீராமனின் கட்டளைப்படி சஞ்சீவினி மலையையே எடுத்து வந்து அனைவரையும் காப்பாற்றிய ஹனுமந்தனின் அற்புத செயல்களை இந்த நுடியில் கொண்டாடுகிறார்.

பொருளுரை

நாகாஸ்திரத்திற்கு மயங்கி விழுந்தனர் கபிகள். சூரிய வம்சத்தின் அரசனான ஸ்ரீராமனின் கட்டளைப்படி கந்தமாதன மலையில் அருகில் இருந்த சஞ்சீவினி மலையை பிய்த்தெடுத்து வந்து அனைத்து கபிகளையும் உயிர் பிழைக்க வைத்த ஹனுமந்தனுக்கு இணை உண்டா? இல்லை.

சிறப்புரை

உரக பந்தகெ சிலுகி கபிவரரு மெய் மரெயெ கிரி வடெது சஞ்சீவன தந்து

ஸ்ரீராமசந்திரனால் கும்பகர்ணன் இறந்தபிறகு, இந்திரஜித் போர்க்களத்திற்கு வந்தான். நாகபாஷணத்தால் கபிகள் அனைவரையும் கட்டிப் போட்டான். கருடனும் ஸ்ரீஹரியின் ஆணைப்படி தன் இறக்கையிலிருந்து வரும் காற்றினாலேயே நாகபாஷணத்தை நீக்கினான். இன்னொரு முறை ஹோமங்களைச் செய்து, இந்திரஜித் போருக்கு வந்து, மறைந்து நின்று, நாகாஸ்திரத்தை பயன்படுத்தி அனைவரையும் மயக்கம் கொள்ளச் செய்தான். அனைத்து கபிகளும் மயங்கி நிலத்தில் விழுந்தன. லட்சுமணனும் விழுந்தான். அந்த சமயத்தில் விபீஷணன் இலங்கைக்குள் சென்றிருந்தான். அவன் திரும்பி வந்து ஜாம்பவந்தனை அழைத்துக் கொண்டு, ஹனுமந்தனிடம் வந்தான். இந்த மூவரும் சிரஞ்சீவிகள். ஜாம்பவந்தனின் யோசனைப்படி, நொடிப்பொழுதில் ஹனுமந்தன் மேரு மலையின் அருகில் இருக்கும் கந்தமாதன மலைக்கு விரைந்தான். அங்கிருந்த மருந்துகள் (மூலிகைகள்) மறைந்திருப்பதைக் கண்ட ஹனுமந்தன், அவை இருந்த பாகத்தையே பிய்த்தெடுத்து, அனாயாசமான வேகத்துடன் வானத்தில் பறந்து கபிகள் விழுந்து

கிடந்த போர்க்களத்திற்கு வந்தான். அந்த மலையின் காற்று பட்டதுமே லட்சுமணன் மற்றும் அனைத்து கபிகளும் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்தனர். ஹனுமந்தனை வணங்கினர். தேவதைகள் ஹனுமந்தனை கொண்டாடினர்.

தரணிகுலதிலகனாக்ஞெய தாளித கிரிவடெது சஞ்சீவன தந்த

லட்சுமணனால் இந்திரஜித் கொல்லப்பட்ட பிறகு, ராவணனே போருக்கு வந்தான். அனைத்து கபிகளையும் கொண்டு, சக்ரீவனை தாக்கி பின், ராமனிடம் வந்தான். லட்சுமணன் ராவணனை தடுத்தான். அப்போது தன்னிடமிருந்த ஷக்ரியாயுதத்தை எடுத்தான் ராவணன். அது பிரம்மதேவர் மயாசுரனுக்கு கொடுத்ததாகும். மயாசுரன், தன் மகளான மண்டோதரியை ராவணனுக்கு திருமணம் செய்து கொடுத்த போது, அதையே காணிக்கையாகக் கொடுத்தான். அதை லட்சுமணன் மேல் பிரயோகித்த போது, லட்சுமணனின் இதயத்தில் தாக்கியது. அப்போது அங்கு வந்த ஹனுமந்தன், ராவணனின் இதயத்தில் பலம்கொண்டு தாக்கிவிட்டு, லட்சுமணனை ராமனிடம் தூக்கி வந்தான். அப்போது ஸ்ரீராமனின் ஆணைப்படி இன்னொருமுறை சஞ்சீவினி மலையைக் கொண்டு வந்து லட்சுமணனை பிழைக்க வைத்தான். (32)

இப்படியாக, சஞ்சீவினி மலையை இரு முறை கொண்டு வந்தவன் ஹனுமந்தன். ஒரு முறை லட்சுமணன் மற்றும் கபிகள், இந்திரஜித்தின் நாகாஸ்திரத்தில் கட்டுண்டு மயங்கிக் கிடந்தபோதும்; இன்னொரு முறை லட்சுமணன், ராவணனின் ஷக்ரியாயுதத்திற்கு கட்டுண்டு மூர்ச்சையாகிக் கிடந்தபோதும் - ஆக இருமுறை. முதல் முறை ஜாம்பவந்தன் கேட்டுக் கொண்ட தற்கிணங்கவும்; அடுத்த முறை ஸ்ரீராமனின் ஆணைப்படியும் என இந்த இரு முறையை தெரிவிப்பதற்காக ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் - 'உரக பந்தகெ சிலுகி' மற்றும் 'தரணிகுலதிலகன ஆக்ஞெய தாளித' என்று வர்ணித்து இரண்டுக்கும் பொருந்துமாறு 'கிரிவடெது சஞ்சீவன தந்து' என்பதாக சொல்லியிருக்கிறார்.

தந்து கித்திட்டு ஹரிவரகெ சரியுண்டே

மேரு மலை இருப்பது ஜம்புத்வீபத்தின் நடுவில். ஜம்புத்வீபம் என்பது ஒரு லட்சம் யோஜனை பரப்பளவு கொண்டதாகும். ஜம்புத்வீபத்தின் தெற்கில் முனையில் இருப்பது பரதவர்ஷம். அதற்கு தெற்கில் கடலுக்கு அந்தப் பக்கம் நூறு யோஜனை தூரத்தில் இருப்பது இலங்கை. இலங்கையில் நகரத்திற்கு வெளியே - போர்க்களம். அதாவது மேரு மலைக்கு அருகில் இருக்கும் கந்தமாதன மலை இருப்பது - 50,000 யோஜனை தூரத்தில். 2000 யோஜனை பரப்பளவு கொண்டது கந்தமாதன மலை. அதற்குள் 100 யோஜனை பரப்பளவு கொண்ட பாகமே சஞ்சீவினி மலை. நான்கு விதமான மூலிகை மருந்து களைக் கொண்டது இது. இறந்தவர்களை பிழைக்க வைப்பது - ம்ருத சஞ்சீவினி. உடைந்த உடற்பாகங்களை ஒட்டவைப்பது - சந்தானக. காயங்களை சரிப்படுத்துவது - சவர்ணகரணி. தைத்த அம்புகளை எடுப்பது - விஷல்யகரணி.

இத்தகைய அபூர்வமான, 100 யோஜனை பரப்பளவு கொண்ட, 50000 யோஜனை தூரமுள்ள மலையை, ஒரு நொடியில் அடைந்து, தன் கைகளாலேயே பிய்த்தெடுத்து அனாயாசமாக தூக்கிக்கொண்டு வந்த கபிஸ்ரேஷ்டர் ஹனுமந்தனுக்கு இணை உண்டோ? யாரும் இல்லை. தேவதைகளே கபிகளாக அவதரித்திருக்கின்றனர் என்று ராமாயணம் சொல்கிறது. அந்த தேவதைகளால் செய்ய முடியாத செயல்களை ஹனுமந்தன் செய்திருக்கிறார் என்றால், அவர் ஜீவோத்தமனே ஆவார்.

இரு முறை இத்தகைய அற்புத செயலை செய்தவர் ஹனுமந்தன். இரு முறையும், வேலை முடிந்தபிறகு அந்த சஞ்சீவினி மலையை திருப்பி அனுப்பியது இன்னொரு ஆச்சரியமான விஷயம். இரு முறையும் இருந்த இடத்திலிருந்தே அந்த மலையை தூக்கி எறிந்திருக்கிறார். பிய்த்தெடுத்த தடமே தெரியாமல் முதலில் இருந்ததைப் போலவே அந்த மலை அதே இடத்திற்குச் சென்று சேர்ந்திருக்கிறது. இந்த அற்புதம் வேறு யாராலும் சாத்தியமே இல்லை. இந்த விஷயத்திலும் ஹனுமந்தனுக்கு இணை இல்லை. (33).

ஸ்ரீபாதராஜர் 'கிரிவடெது', 'சஞ்சீவன', 'கித்தி', 'தந்து', 'இட்டு' என்ற சொற்களைப் பயன்படுத்தியதன் மூலம் இவ்வளவு விஷயங்களை விளக்கிச் சொல்லியிருக்கிறார். ||10||

விஜயரகுபதி மெச்சி தரணிஸுதெயளிகீயெ
பஜிஸி மெளக்திகத ஹாரவனெ படெத |
அஜபதவியனு ராம கொடுவெனெனெ ஹனுமந்த
நிஜபகுதியனெ பேடி வரவ படெத ||11||

முன்னுரை

ராவணாதிகளை கொண்டு பின், அயோத்தியில் பட்டாபிஷேகம் ஆனபோது, தனக்கு உதவியர்களில் முதல்வனான ஹனுமந்தனுக்கு, ஸ்ரீராமசந்திரன் சீதையுடன் சேர்ந்து அருளியது மற்றும் ஹனுமந்தனின் சுத்தமான பாகவத தர்ம சிந்தனை இங்குள்ளது.

பொருளுரை

எப்போதும் வெற்றிவாகை சூடுபவனான ஸ்ரீராமசந்திரன், முத்து மாலை ஒன்றினை சீதாதேவி மூலம் ஹனுமந்தனுக்குக் கொடுத்தார். இது லட்சுமிதேவியின் உபாசனையின் பலனே ஆகும். பிரம்ம பதவியைக் கொடுப்பதற்கு ஸ்ரீராமன் முன்வந்த போது, ஹனுமந்தன் திடமான பக்தியை மட்டும் வேண்டினான். அதையே வரமாகக் கேட்டான்.

சிறப்புரை

விஜயரகுபதி

ராவண கும்பகர்ணாதிகளை வென்ற ராமசந்திரன் என்று மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் தெரிகிறது. அதுவே சரி என்றும் பலர் புரிந்து கொள்ளலாம். அதுவே நடந்த விஷயமுமாகும். ஆனால், ஸ்ரீஹரியின் விஷயத்தில் அப்படி புரிந்துகொள்வது சாஸ்திர சம்மதமானதல்ல. இந்த வெற்றிகள் ஸ்ரீஹரிக்கு புதிதாக வருபவை அல்ல. அவர் எப்போதும் வெற்றியாளரே. அசுரர்களை புதிதாக வென்றவர் என்று அறிவது தவறான ஞானம். இந்த விஷயத்தை ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் தெளிவாகக் காண முடியும்.

ஸ்ரீசுகாசார்யர் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தின் பத்தாவது ஸ்கந்தத்தில் இறுதி பாகத்தில் (103ம் அத்தியாயம்) கூறிய விஷயம் கவனிக்கத்தக்கது:

ஏவம் யோகேஷ்வர: க்ருஷ்ணோ பகவான் தேவகிசுத: |
ஈயதே பஷுத்ருஷ்டனாம் ஜீயதே ஜயதீதி ஸ: ||32||

யோகேஸ்வரனான ஆறு நற்குணங்களைப் பெற்றவனான தேவகியின் மகனான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் எப்போதும் வெற்றியாளன். அவன் தோற்றான், வென்றான் என்று அறிவது தவறான ஞானம். அப்படி அறிபவர்கள் பசுக்கள். (34) எப் போதும் வெற்றியாளராக இருக்கும் ஒருவருக்கு வெற்றி என்றால் அது நமக்கு வெற்றி வரவேண்டுமென்று விரும்புவதே ஆகும். பிம்பத்தில் தெரிவது, பிரதிபிம்பத்திலும் தெரிவதைப் போல, நாம் பிரதிபிம்பர், ஸ்ரீஹரி பிம்பர்.(35) இதனாலும், ஸ்ரீராமசந்திரன் 'விஜய' என்னும் சொல்லால் அழைக்கப்படுகிறார்.

இத்தகைய நுட்பமான ஆதாரங்களை அறிந்த மகானுபாவர் ஸ்ரீஸ்ரீ பாதராஜர். சஜ்ஜனர்களின் மேம்பாட்டிற்காக, நம்மைப் போன்ற சாதாரணர்கள் கற்பதற்காக மிகவும் நுட்பமான இந்த ஆதாரங்களை 'விஜயரகுபதி' என்னும் வாக்கியத்தில் அடக்கியிருக்கிறார்.

'பவித்ராணாய சாதானாம் வினாஷாயச துஷ்க்ருதாம்' என்று சொல்வதை போல, ராவண கும்பகர்ணர்களை அழித்து, சாது சஜ்ஜனர்களை காப்பாற்றினார் ஸ்ரீராமசந்திரன். 'விஜய ரகுபதி' என்றால் ஸ்ரீராமசந்திரன் தனது பொலிவை அடைந்தார். பிரம்ம தேவர். வந்து வணங்கினார். ஆனால், ருத்ரதேவர் வந்து ஸ்ரீராம சந்திரனை போருக்கு அழைத்தார். தன் சிஷ்யனான ராவணனுக்கு தான் கொடுத்த வரத்தை பொருட்படுத்தாமல் அவரை ஸ்ரீராமன் கொன்றதே, ருத்ரதேவரின் கோபத்திற்கு காரணம். ஸ்ரீராமசந்திரனும் தனது வில்லில் அம்பை பொருத்தியே விட்டான். (36). பூமி நடுங்கியது. ருத்ரதேவர் நிலத்தில் விழுந்தார். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு சுயநினைவை அடைந்தார். அசுர ஆவேசம் வந்ததால் அப்படி ஆகிவிட்டது. அந்த ஆவேசம் தீர்ந்ததால், ஸ்ரீராமசந்திரனின் கால்களில் விழுந்து மன்னிப்பு

கேட்டார். பிரம்மதேவரின் ஸ்தோத்திரம் மற்றும் ருத்ர தேவரின் மன்னிப்பு - இவற்றால், ஸ்ரீஹரியின் அவதாரமான ஸ்ரீராமசந்திரன் சர்வோத்தமன் என்பது மறுபடி ஒருமுறை நிரூபணம் ஆயிற்று. இது உண்மையான 'விஜய' - வெற்றி. ஆகவே, 'விஜய ரகுபதி' என்னும் வாக்கியம் வந்தது. ஸ்ரீஹரியின் சர்வோத்தமத்வத்தை தெரிவிக்கும் வார்த்தை. (37)

பஜிஸி மௌக்திகத ஹாரவனெ பபெத

அயோத்தியில் ஸ்ரீராமசந்திரன் பட்டாபிஷேகத்திற்குப் பிறகு தனக்கு சேவை செய்தவர்களுக்கெல்லாம், முக்தியே பலன் என்று கூறுகிறார். ஆனால் ஹனுமந்தனுக்கு பலனாக முக்தியே கொடுத்தாலும், அது சரியான பலன் இல்லை என்பது ஸ்ரீராம சந்திரனின் அபிப்பிராயம். (38)

சுப லட்சணங்களைக் கொண்ட லட்சம் பசுக்களை, 30 தங்க நாணயங்களை பிராமணர்களுக்கு தானம் அளித்தான் ஸ்ரீராம சந்திரன். ரத்ன முத்து ஆபரணங்களை சீதாதேவிக்கு அளித்தான். கபிகளுக்கு அவரவர்களின் இஷ்டார்த்தங்களை நிறைவேற்றினான். ஸ்ரீராமன் அளித்த அற்புத ரத்ன மாலைகளில் சிறந்த ஒன்றை தன் கழுத்திலிருந்து எடுத்து, அதில் ஸ்ரீராமசந்திரனின் முக அழகைப் பார்த்தாள் சீதாதேவி. அப்போது ஸ்ரீராமன் 'அனைத்து கல்விகளிலும் சிறந்தவன், பிரம்மசர்யாதி குணங்களில் முதல்வன், அனைவரையும் விட வலிமையானவன், எனக்கு மிகவும் பிடித்த, என்னை வணங்குபவர்களில் உனக்கு பிடித்தவனான ஒருவருக்கு இதைக் கொடு' என்றான். ஸ்ரீராம சந்திரன் கூறியதைப் போல சீதாதேவி, அற்புதமான அந்த முத்து மாலையை ஹனுமந்தனின் கழுத்தில் அணிவித்தாள். (39). சங்க்ரஹ ராமாயண மற்றும் சுமத்வ விஜய காவியங்களில் சொல்லப்பட்ட இந்த விஷயத்தை, ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் இங்கு தொகுத்திருக்கிறார்.

முத்து - தூய்மையின் அடையாளம். அதில் லட்சுமிதேவியின் விசேஷ சன்னிதானம் இருக்கிறது. இத்தகைய சிறப்பு மிக்க முத்து மாலையை, சீதாதேவியே ஹனுமந்தனுக்கு

அணிவிக்கிறாள் என்றால், அவளது அருளினாலேயே ஹனுமந்தன் தூய்மையானான் என்று பொருள். அவர் சுஜீவர், ஸ்வரூபத்தில் தூய்மையானவர், ஆனால் அனாதி காலத்திலிருந்து பூமி அவரை அசுத்தராகியிருக்கிறது. அந்த பூமிக்கு அபிமானி ஸ்ரீமகாலட்சுமி தேவி. பூமியில் இருக்கும் மூன்று குணங்களான சத்வ, ரஜஸ், தமஸ்களுக்கு ஸ்ரீ, பூ, துர்கா ரூபத்தினால் அபிமானியானவள் லட்சுமிதேவி. பிராணதேவருக்கு லிங்கதேகம் என்பது அவருக்கு ஒரு தடையல்ல. அதற்கு அபிமானினியான மகாலட்சுமி, அந்த லிங்கதேகம் பிராணதேவருக்கு எந்தவொரு விளைவையும் ஏற்படுத்தாதவாறு அருளியிருக்கிறாள். இது ருஜு கணஸ்தர்களின் மேல் அவள் செய்யும் அருள். ஹனுமந்தன் மேல் தன் மனைவியான சீதாதேவியின் அருள் எவ்வளவு இருக்கிறது என்று காட்டுவதற்காகவே ஸ்ரீராமசந்திரன், முத்து மாலையை சீதாதேவியின் மூலமாக ஹனுமந்தனுக்கு அணிவித்தான். 'மம மயா துரத்யயா' என்பது போல, என் அருள் கிடைத்தால், எனது மனைவியான மகாலட்சுமியின் அருளும் கிடைக்கும் என்று உலகத்திற்கு தெரிவிப்பதற்காக செய்ததே இந்த சம்பவம். அதையே 'பஜிஸி மெளக்திகத ஹாரவனெ படெத' என்று ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் விளக்குகிறார்.

அஜபதவியனு ராம கொடுவெனெனெ ஹனுமந்த நிஜபகுதியெனே பேடி வரவ படெத

ஹனுமந்தன் செய்த உதவிக்கு பதிலாக எதையும் கொடுக்க முடியாமல், தன்னையே கொடுக்க முன்வந்தான் ஸ்ரீராமசந்திரன். அனைத்து பிராணிகளும் செய்யும் புண்ணிய கர்மங்கள் அனைத்தும் ஸ்ரீஹரிக்கு கட்டுப்பட்டவை. அந்த அனைத்து புண்ணிய கர்மங்களின் நற்பலன்களும், பிரம்மபதவிக்காக வருபவர்களுக்குக் கிடைக்கிறது. இதையே 'ஸஹபோக' என்கின்றனர். (40). இத்தகைய ஸஹபோக என்னும் பிரம்மபதவியை ஹனுமந்தனுக்குக் கொடுக்கிறார் ஸ்ரீராமசந்திரன். ஹனுமந்தனோ, ஸ்ரீஹரியின் பாதசேவையைத் தவிர வேறெதையும் கேட்காமல் 'ஸ்ரீஹரியிடம் எனக்கு எப்போதும் தூய்மையான பக்தி ஒவ்வொரு நிமிடமும் அதிகரித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். அதற்காக ஸ்ரீஹரியின் அருள் எப்போதும் என்னிடம்

இருக்க வேண்டும். இந்த இரண்டையே நான் விரும்புகிறேன்' (41) என்று வேண்டுகிறான். ஸ்ரீராமசந்திரனும் இந்த இரண்டு விஷயங்களையும் அவனுக்கு அருள்கிறார். இத்தகைய மேம்பட்ட பக்தி வேறு யாருக்கும் இல்லை. அதனாலேயே ஹனுமந்தன் ஜீவோத்தமன். பக்தர்களின் முதல்வர். சுத்த பாகவத தர்மத்தையே எப்போதும் பின்பற்றுபவர். ||11||

ஹனுமத் அவதார குறிப்புகள்:

- (1). i. யதிபிரசன்னா பகவத்தமாமே சுதம்வ்ருணே சர்வகுணாபிராமம் |
தச்மானமுக்க்யோஸ்து வினாமுகுந்தம் ஏவம் சவத்ரேத வரம் த்விஜேப்ய: || (சங்க்ரஹ ராமாயண 1/4)
- ii. பபுவனாம்னா ஹனுமான் ப்ரபஞ்சன: |
ஸ்வசம்பவ: கேஸரிணோக்ருஹேப்ரபு: ||
(தாத்தர்ய நிர்ணயம் 3/65)
- (2). வியத்கங்கேதி விக்யாதா தத்ரகச்சயதா சுகம் |
தத்ரஸனாத்வாது கல்யாணி த்வாதஷாப்த தபஸ்சர |
தேன புண்யேன தே புத்ரோ பவிஷ்யதி குணாதிக: ||
அஞ்சனா ப்ரதமாஸ்தாய ப்ராப்தபுத்ரா பவத்கிரௌ ||
(பவிஷ்யோத்தர புராணெ வெங்கடேச மகாத்ம்யம் 1/72-82)
- (3). யமேவ திவஸம்ஹயேஷு க்ரஹீதும்பாஸ்கரம்ப்லுத: |
தமேவ திவசம்ராஹூர் ஜிக்ருக்ஷதி திவாகரம் |
அபக்ராந்தஸ்த தஸ்த்ரோஸ்தோ ராஹுஸ்சந்த்ரார்கமர்தன: ||
(வால்மிகி ராமாயண உத்தரகாண்டம் 35-31,32)
- (4). ப்ரத்யுத்யயௌனாத மலம்விசின்வன் |
நிஸர்கதோ துஷ்டஜனா சஹோசௌ ||
(சங்க்ரஹ ராமாயண 4-1-10)
- (5). பங்கேப்ரசப்தேபி ந பங்கமாபஹனு: |
ஷிஷோர்யத்தனுமானதோயம் |
உக்த்வேத்தாமம்லான சரோஜமாலாம் |
திவ்யாம் மஹேந்த்ரோனிததே ததம்ஸே ||
(சங்க்ரஹ ராமாயணம் 4-1-23)
- (6). சூர்யகத நாராயணாந்திகே... மூல வியாகரண சாஸ்த்ராதி சாஸ்த்ரே பாடக்ரஹவான்... - சங்க்ரஹ ராமாயணம் 4-1-26

- (7). சாதுர்யமாதூர்ய சுவீர்யஜெளர்யை
 ரௌதார்யதைய்ப்ரமுக்யைர் குணை: ஸ்வை: |
 சர்வஞாதா சர்வசமர்ததாத்யை
 ர்ஹனுமாத: கோஸ்தி சமஸ்த்ரிலோக்யாம் |
 (சங்க்ரஹ ராமாயணம் 4-1-28)
- (8). சூர்யாந்திகே வியாகரணாபியோகி
 சூர்யாபிமுக்யேன பதம்ஸ்சபஸ்சாத் |
 ப்ராச்யாத்கிரேரஸ்த கிரிஞ்சகாம
 க்ரந்தம் மஹாம்தம் ஹனுமான் ததான: ||
 (சங்க்ரஹ ராமாயணம் 4-1-26)
- (9). சுகர்வமித்ரம் சஜகத் பவித்ரம்
 ரமாபதிம் ராமதனும் ததர்ஷ (சுமத்வவிஜயம் 1-11)
- (10). கபிரூபம் பரித்யஜ்ய ஹனுமான்மருதாத்மஜ: |
 பிக்ஷூரூபம் ததோபேஜே ஷட்புத்திதயா கபி: ||
 (வால்மிகி ராமாயணம் 4-3-2)
 ஸ பிக்ஷுவேஷோ ஹனுமான்
 ஸ்வவேஷம் விஹாய விஷ்வேஷ்வர பார்ஷ்வமாப்ய ||
 (சங்க்ரஹ ராமாயணம் 4-1-35)
- (11). நான்ருக்யேவ வினீதஸ்ய நா யஜுர்வேத தாரிண: |
 நா ஸாமவேத விதுஷ: ஷக்யமேவம் ப்ரபாஷிதும் ||
 (வால்மிகி ராமாயணம் 4-3-27)
- (12). நூனம் வியாகரணம் கிருஸ்த்னம் அனேன பஹுதாஷ்ருதம்
 | (வா.ரா. 4-3-28)
- (13). பஹுவியாஹரதானேன ந கிஞ்சிதபஷ்ப்திதம் |
 ந முகே நேத்ரயோர்வாபி, லலாடே ச ப்ருவோஸ்ததா |
 அன்யேஷ்வபி ச காத்ரேஷு தோஷ:சம்விதித: க்வசித் ||
 (வா.ரா. 4-3-28,29)
- (14). கீதே ஷீக்ரே ஷிர:கம்பே ததா லிகிதபாடக: |
 அனர்த்தஜ்ஜோஸ்பகண்டஸ்ச ஷடேதே பாடகதமா: ||
 (வியா.ஸா.வியா) - (ஸம்ருதி)
- (15). கஸ்மின்வஹமுத்க்ராந்தே உத்க்ராந்தோபவிஷ்யாமி |
 கஸ்மின்வாப்ரதிஷ்டிதே ப்ரதிஷ்டாஸ்யாமீதி சப்ராணமஸம்ருஜத்
 || (ஸ்ருதி)
- (16). யோவிஞாதாஹ்வயஸ்தஸ்ய புருஷஸ்ய சகேஸ்வர: |

- யன்னவிஞ்ஞாதேரூப்யை ர்னாமபிர்வா க்ரியாகுணை: ||
 (பாகவதம் 4-29-3)
- (17). ஞ்ரமாத் பாபாத்மகோம்ருத்யு: பகவத்கர்ம வர்ஜனாத் |
 அன்யான் தேவானவாபாஷு ந்யைவ வாயும் கதாசன |
 தே வாயும் ஞாதுமைச்சந்த ச்ரேஷ்டோயமிதி நிஸ்சிதா: |
 (ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத் பாஷ்ய)
- (18). க்ஷேத்ரம் ஷோதயாது லப்தா நாம்னா சீதேதி விஷ்ருதா |
 (வா.ரா.1-66-13)
- (19). அத லோகேஸ்வரீ லக்ஷ்மீ ர்ஜனகஸ்ய புரேஸ்வத: |
 ஷுபக்ஷேத்ரேஹ லோத்காதே சோத்தரபால்குணே ||
 அயோனிஜா பத்மகரா பாலார்க்க ஷதஸன்னிபா |
 சீதாமுகே சமுத்பன்னா பாலபாவேன சுந்தரீ|(பத்மபுராணம்)
- (20). தஸ்யாஸ்து தாம் ப்ரதிக்ருதிம் ப்ரவிவேஷ ஷக்ரோ
 தேவாஸ்ச சன்னிதியுதாம் வியவஹாரஸித்தை ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய 5-38)
- (21). க்ருத்வாகார்ய மிதம்ஸர்வம் விஷங்க: பவனாத்மஜ: |
 ஆத்மாவிஷ்கரணேசித்தம் சக்ரே மதிமதாம் வர: ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணயம் 7-16)
- (22). தேவேஷு பலினாமேவ பக்திஞானே ந ஜான்யதா |
 ஸ ஏவ ச ப்ரியோவிஷ்ணோர் நான்யதா து கதஞ்சன |
 தஸ்மாத்யோயோ பலஜ்யேஷ்ட: ஸ குணஜ்யேஷ்ட ஏவ ச ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணயம் 2-19,20)
- (23). த்ருஷ்யதே ச மஹாஜ்வால: கரோதி ச நமேருஜம் |
 விஷிரஸ்யேவ சம்பாதோ லாங்கோலாக்ரே ப்ரதிஷ்டித: ||
 (வா.ரா. 5-53-33)
- (24). ததாஹசாகிலாம்புரீம் ஸ்வபுச்சகேன வன்ஹினா |
 க்ருதிஸ்து விஷ்வகர்மணோ ப்யதஹ்யதாஸ்ய தேஜஸா ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய 7-45)
- அஸ்ய ஹனுமத: தேஜஸா அதஹ்யத |
 நது அக்னிப்ரபாவேண இத்யர்த்த: |
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய ஸ்ரீஜனார்த்தன பட் வியாக்யானம்)
- (25). ராமம்சுரேஷ்வர மகண்ய குணாபிராமம்
 (தாத்தபர்ய நிர்ணயம் 7-49)
- (26). மணிரத்னமிதந்தத்தம் வைதேஹ்யா: ஸ்வஷுரேண மே |

வதூகாலே யதாபத்த மதிகம் மூர்த்நினோபதே ||
 அயம் ஹி ஜலசம்புதோ மணி:ஸஜ்ஜன பூஜித: |
 யக்ஞே பரமதுஷ்டேன தத்த:ஷக்ரேண தீமதா ||(வா ரா 5-66-4,5)
 (27). ஸ்வபக்தமாமுத்திஷ்ய பகவத:புர: பரமதயாலோ
 க்ஷமாஸமுத்ர பக்தவத்ஸல பக்தாபராதஸஹிஷ்டேணா தீனம்
 துனமனாதம் ஷரணாகதமேனமுத்தரீதி விஞ்ஞாபன
 கர்த்ருணாம்...
 (ஸ்ரீராகவேந்திர யதிகளின் பிராத: சங்கல்ப கத்யம்)
 (28). மத்வராயர பகுதி மாடே முகுதி -- ஸ்ரீவிஜயதாசர்(29).
 பாராவாராக்ய ரம்யோபனிஷதி விலஸத் ஸீதலே சூத்ரமாத்ரே
 ராமவியாஸேன ஸேனா னுகதிபலக்ருதே தர்ஷிதே ராமப்ருத்ய:|
 நானாஸ்தானோ பனித்ருஹனுமதபினவ ஸ்ரீமதானந்ததீர்த்த
 ஸ்தேனே மானாத்ரிமானை ஸ்தமிமதித்ருடம்
 ரம்யமாத்மேயகம்யம் ||
 (தீர்த்த பிரபந்த - தக்ஷிண 18)
 (30). த்வமோ ஸமோ நாஸ்தி புமான் ஹி கஸ்சித் |
 அத்யல்பமேதத்ய துபாத்த ஜீவித: |
 (தாத்தப்ர்ய நிர்ணய 8-78,79)
 (31). ஸ முஷ்டிமாவ்ருத்ய ச வஜ்ரகல்பம்
 ஜகான தேனைவ ச ராவணம் ருஷா |
 ப்ரஸார்ய பாஹூனகிலைர் முகைர்வமன்
 ஸ ரத்னமுஷ்டணம் வ்யஸுவத் பபாத ||
 (தாத்தப்ர்ய நிர்ணய 8-90)
 (32). ப்ரபு: சமானேதுமதோ வரெளஷீ: |
 ஸ ஜானினாயாஷு கிரிம் புனஸ்தும் ||
 (தாத்தப்ர்ய நிர்ணய 8-200)
 (33). புனர்கிரீம் தம் ஷதயோஜனோச்ச்ருதம்
 ந்யபாதயத் சம்ஸ்தித ஏவ தத்ர ச ||
 (தாத்தப்ர்ய நிர்ணய 8-159)
 க்ஷிப்தபஸ்சாத்சலீலம் ஷதமதுலமதே யோஜனானாம்ஸ உச்ச
 ஸ்தாவத் விஸ்தார வாம்ஸப்யுபல லவஇவ வியக்ரபுத்த்யா
 த்வயாத: |
 ஸ்வஸ்வஸ்தா னஸ்திதாதி ஸ்திரசகலஷிலா ஜால
 சம்ஸ்லேஷ்ட நஷ்ட

- சேதாங்க:ப்ராகி வாபுத் கபிவரவபுஷ: தே நம: கௌஷலாய ||
 (ஹரிவாயுஸ்துதி #19)
- (34). ஜீயதே ஜயதி இதி ச பஷுத்ருஷ்டனாம் ஈயதே |
 (ஸ்ரீசத்யதர்மர்)
- (35). நைவாத்மன: ப்ரபுரயம் நிஜலாபபூர்ணோ
 மானம் ஜனாதவிதுஷ: கருணோவ்ருணீதே |
 யத்யஜ்ஜனோ பகவதே விததீத மானம்
 தச்சாத்மனே ப்ரதிமுகஸ்ய யதாமுகஸ்ரீ: ||
 (ஸ்ரீமத் பாகவதம் 7-9-11)
- (36). வரம் மதீயம் த்வகணய்ய ரக்ஷோ
 ஹதம் த்வயா தேன ரணாய மைஹி |
 இதீரிதேஸ்தி த்யபிதாய ராகவோ
 தனு: ப்ரகைஹ்யாஷு ஷரம் ச ஸந்ததே |
 விக்ருஷ்யமானே சலிதா வசந்தரா
 பபாத ருத்ரோ஽பி தராப்ரகம்பத: ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய 8-218,219)
- (37). ஜயதி உத்க்ருஷ்டோவர்த்த இதி ஜய: |
 ஜயதி சர்வம் அபிபவதீதி ஜய: |
- (38). முக்திப்ரதானாத் ப்ரதிகத்ருதா மே
 சர்வஸ்ய சாதோ பவதாம் பவேத |
 ஹனுமதோ ந ப்ரதிகர்த்ருதாஸ்யாத்
 ஸ்வபாவபக்தஸ்ய நிரைபதம் மே ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய 8-232)
- (39). ராஜ்யாபிஷேகே வசிடேத்ர சீதா
 ப்ரேஷ்டாய நஸ்தாம் பஜதாம் திஷேதி |
 ராமஸ்ய வாண்யா மணிமஞ்சுமாலா
 வியாஜேன தீர்க்காம் கருணாம் பிரபந்த ||
 (மத்வவிஜயம் 1-22)
- (40). போகாஸ்சயே மானி ச கர்மசாதா
 ந்யனாத்யனந்தானி மமேஹ சந்தி |
 துராஜயா தான்யகிலானி சந்தி
 தாது: பதே தத் சஹபோகனாம ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய - 8-241)
- (41). ப்ரவர்த்தாம் பக்திரலம் க்ஷணே க்ஷணே

த்வயீஷ மே ஹ்ராஸ விவர்ஜிதா ஸதா |
 அசுக்ரஹஸ்தே மயி சைவமேவ
 நிருபதௌ தெள மம சர்வகாம ||
 (தாத்தர்ய நிர்ணய 8-247)

பீமாவதார வர்ணனை

வேதங்களில் சொல்லியவாறு, முக்யபிராணதேவரின் இரண்டா வது அவதாரமான பீமசேனதேவரின் மகிமையின் வர்ணனை இங்கு உள்ளது. நிர்ணய சாஸ்திரங்களில் சிறந்த கிரந்தம் - ஸ்ரீமன் மகாபாரதம். ஐந்தாவது வேதம். அனைத்து சாஸ்திர ஆதாரங்களையும் வெளிப்படுத்தும் கிரந்தம் இது. மகாபாரதத்தில் முக்கியமான பாத்திரமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனை விட்டால், அதில் நடக்கும் மிக முக்கிய சம்பவங்களில் பங்கு பெற்றிருக்கும் பீம சேனதேவரே முக்கியமானவர். பூமியின் பாரத்தைக் குறைக்கும் வேலையில் முக்கிய பங்காற்றியிருப்பவர் மாருதியின் அவதாரமான பீமசேனதேவர் என்று பல ஆதாரங்கள் சொல்கின்றன. (1). ஸ்ரீமதானந்த தீர்த்த பகவத்பாதர், மூல மகாபாரதத்தை அறிந்த சர்வக்ஞர். அதில் 60 லட்ச ஸ்லோகங்கள் உள்ளன. அதில் 30 லட்சம் தேவலோகத்தில், 15 லட்சம் பித்ரு லோகத்தில், 14 லட்ச ஸ்லோகங்கள் ரக்ஷோலோகத்தில் மற்றும் 1லட்ச ஸ்லோகங்கள் மனித உலகத்தில் உள்ளன என்று மகாபாரதத்திலேயே எழுதியிருக்கிறது.(2) இத்தகைய சிறப்பு மிக்க மகாபாரதத்தை அறிந்த ஸ்ரீமதானந்ததீர்த்த பகவத்பாதர், அனைத்து ரீதியான நிர்ணயங்களையும் தனது மகாபாரத தாத்தர்ய நிர்ணய கிரந்தத்தில் இயற்றிக் கொடுத்திருக்கிறார். நிர்ணய மற்றும் மூல கிரந்தத்தின் ஆதாரத்தின் பேரில் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் ஸ்ரீபீமசேன தேவரின் மகிமைகளை இங்கு தொகுத்திருக்கிறார்.

ஆ மாருதனெ பீமனெனிஸி த்வாபரதல்லி
 சோம குலதலி ஜனிஸி பார்த்தனொடனெ |
 பீமவிக்ரம ரக்கஸரன முரிதொட்டித
 ஆ மஹிம நம்ம குல குருராயனு ||12||

முன்னுரை

வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட மகிமைகளை உடைய முக்ய பிராணதேவர் 28வது த்வாபரத்தில் சந்திர வம்சத்தில் அர்ஜுனாதி களுடன் பீமரூபத்தில் அவதரித்த விஷயம் இங்கு உள்ளது.

பொருளுரை

முக்யபிராணதேவரே, பீமரூபத்தில் த்வாபரயுகத்தில் சந்திர குலத்தில் அர்ஜுனாதிகளுடன் அவதரித்தான். பயங்கர வலிமையுடன் கூடிய பீமசேனன், அனைத்து துஷ்ட அரக்கர்களின் இதயத்தை உடைத்தவனானான். இத்தகைய மகாமகிமையுள்ள பீமசேனதேவரே நம் குலகுருவானவர்.

சிறப்புரை

ஆ மாருதனெ பீமனெனிஸி

முன்பு பார்த்த மூலரூபத்தின் வாயுதேவரே பிறகு ஹனுமந்தன். அந்த வாயுநந்தனரே பீமசேனதேவர். இது மகாபாரதத்தில் தெளிவாகக் காணப்படும் விஷயம்.

பீ என்றால் முழுமையான / நிரம்பிய என்று பொருள். மா என்றால் கல்வி. ஆக, பீம என்றால், கல்விகளால் நிரம்பியவன் (வலிமை மற்றும் கல்விகள் இரண்டிலும்). பூர்ணப்ரக்குன். ஸ+இன=சேன. இன என்றால் சர்வ ஸ்வாமியான விஷ்ணு. விஷ்ணுவுடனேயே எப்போதும் இருப்பவன். (3). நாம் பகவந்தனுடனேயே எப்போதும் இருக்கிறோமா என்ற கேள்வி வந்தால், இருக்கிறேன் என்னும் ஞானம் அவருக்கு எப்போதும் இருக்கிற தென்றும், நமக்கு அத்தகைய ஞானம் இல்லை என்றும் பொருள்.

த்வாபரதல்லி சோம குலதலி

எழாம் மன்வந்தரமான வைவஸ்வத மன்வந்தரத்தின் 28வது த்வாபர யுகத்தில் வாயுதேவர், பீமசேனதேவராக அவதரித்தார்.

அத்ரி ரிஷிகளுக்கு சந்திரன். சந்திரனிடமிருந்து புதன். புதனிடமிருந்து புரூரவ. பிறகு ஆயு, நஹுஷ, யயாதி மகாராஜர்கள் சந்திர வம்சத்தை அலங்கரித்தனர். யயாதி யின் மகன்

யது சக்ரவர்த்தி. அவனின் மகனான க்ருதவீர்யனிடம் பிறந்தவர் கார்த்தவீர்யார்ஜுனன். பிறகு வந்தவர்கள் யது வம்சத்தினர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இந்த யது வம்சத்தில் பகவந்தன், ஸ்ரீகிருஷ்ணனான அவதரித்தான்.

யயாதியின் இன்னொரு மகன் பூரு. பூருவிடமிருந்து வரிசையாக பிறந்தவர்கள் - ஜனமேஜய, ரந்தினார, சுமதி, ரைப்ய, துஷ்யந்த, பரத, பரத்வாஜ, மன்ய, ஹஸ்தி, அஜமீட - மகாராஜர்கள் சந்திர வம்சத்தை அலங்கரித்தனர். அஜமீடனுக்கு ருக்ஷ என்னும் மகனிடம் சம்வரணன் பிறந்தான். சம்வரணனின் மகன் குருராஜ. இவனின் மகனே பிரதீப மகாராஜா. பிரதீப மகாராஜனுக்கு தேவாபி, பால்ஹிக, ஷந்தனு ஆகிய மூன்று மகன்கள். ஷந்தனுவின் மக்களே சித்ராங்கத மற்றும் விசித்ர வீர்யன். சித்ராங்கதன் ஒரு கந்தர்வனுடன் போரிட்டு மடிந்தான். விசித்ர வீர்யன் நோயாளியாகி மரணமடைந்தான். வம்சமே தடைபடும் நிலை. ஷந்தனுவின் மனைவியான, ஸ்ரீவேதவியாசரின் தாயான சத்யவதி தேவியின் வேண்டுகலின்படி விசித்ரவீர்யனின் மனைவியான அம்பிகே, அம்பாலி கையர்கள் வேதவியாசருடன் சேர்ந்ததால் பிறந்தவர்களே த்ருதராஷ்டிரன், பாண்டு மற்றும் தாசியிடம் விதுரர். அம்பாலிகையின் மகனான பாண்டுராஜனிடம் குந்தியின் மூலம் சந்திர வம்சத்தில் அவதரித்தவர் பீமசேனதேவர்.

ஜனிஸி பார்த்தரொடனே

கிந்தமுனி தம்பதிகள் மான் ரூபத்தில் சேர்ந்திருந்தபோது, பாண்டுராஜன் அவர்கள் மேல் பாணத்தை பிரயோகித்தான். அதனால் கோபமடைந்த முனிவர் - நீ உன் மனைவியுடன் சேர்ந்திருக்கும் போது உனக்கு மரணம் வரட்டும் - என்று சாபமிட்டார். முன்னொருமுறை, இந்திரன் மற்றும் சசிதேவியரின் ஏகாந்தத்திற்கு தடை ஏற்படுத்திய பராவஹ என்னும் தேவதையே தற்போது பாண்டு ராஜன்.. (4). ஆக, வாரிசு பெறும் யோக்கியம் அவருக்கு இல்லாமல் போனது.

ஒருமுறை பதரிகாஸ்ரமத்தில் ஷதஸ்ருங்க மலையில் வாசம் செய்துவந்த பாண்டுராஜன் மற்றும் குந்திதேவி, ரிஷிகளின்

ஆணைப்படி நியோக பத்தியில் வாரிசுகளைப் பெறுவதற்கு முயன்றனர். குந்தி தனக்கு செய்த சேவைகளை மெச்சிய துர்வாச முனிகள், தேவதைகளை தன் வசம் செய்யும் மந்திரத்தை அவளுக்கு உபதேசம் செய்திருந்தார். இந்த விஷயத்தை அறிந்திருந்த பாண்டுராஜன், தேவதைகளிடமிருந்தே வாரிசுகளைப் பெறுவதாக தீர்மானித்தார். முதலில் அந்த தம்பதிகளின் மனதில் தோன்றியது தர்மம். தர்மத்தைப் பின்பற்றும் மகனுக்காக தர்மதேவதையான யமதர்மராஜனை அழைத்தனர். அவரிடமிருந்து அவதரித்தவரே தர்மராஜன். வெறும் தர்மம் இருந்தால் போதாது என்று, வலிமை மற்றும் ஞானம் உள்ள வாயுதேவரை நினைத்தனர். வாயுதேவர் வந்து குந்தியை தொட்ட மாத்திரத்திலேயே, தாமே ஒரு அம்சத்தில் இருந்து பீமசேனதேவராக அவதரித்தார். (5). பிறகு இந்திரனிடமிருந்து அர்ஜுனன், அஸ்வினி தேவதைகளிடமிருந்து நகுல சகதேவர்கள் பிறந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் 'ப்ருதே' என்னும் பெயர் பெற்ற குந்தியிடம் பிறந்தவர் ஆகையால், 'பார்த்த' என்னும் பெயர் பெற்றவர்களாயினர். ஆகவே 'பார்த்தரொடனெ' என்று கூறினார் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர். 'ஜனிஸி' என்றால் 'அவதரித்து' என்றே பொருள். வாயுதேவருக்கு கர்ப்பவாசம் முதலான தோஷங்கள் இல்லை. 'ஜனி ப்ராதுர்பாவ' என்றதன் பின்னணியில் 'ஜனிஸி' என்று பயன்படுத்தியிருக்கிறார்.

தொடுவதன் மூலம் எப்படி வாரிசு உருவாகமுடியும்?. வெறும் நினைத்த மாத்திரத்தில், பேச்சினால், பார்வையினால், தொடுவதினால், மைதுனத்தினால் வாரிசுகளைப் பெறும் சாமர்த்தியம் தேவதைகளுக்கு உண்டு என்று மகாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. (6). ஆகையால், முக்யபிராணதேவர் குந்தியை தொட்ட மாத்திரத்திலேயே பீமசேனனை பிறக்க வைத்ததில் ஒன்றும் ஆச்சரியம் இல்லை. பால்குண சுத்த த்ரயோதசியன்று பீமசேனனின் அவதாரம் ஆனது என்று மகாபாரதம் சொல்கிறது. (ஆதி பர்வம்).

பீம விக்ரம ரக்கஸரன முரிதுட்டித

வலிமை மற்றும் ஞான காரியங்களை செய்யும் வாயு தேவர், பீம சேனதேவராக இருந்தபோது வலிமையான செயல்களை அதிகம் செய்தார். அவதாரத்தின் நோக்கத்தை விளக்கிய ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் உடனடியாக 'ரக்கஸரன முரிதுட்டித' என்று சொன்னது ஏன்? பீம சேனன் பிறந்து பெரியவனாக வேண்டுமே? என்றால், அப்படியில்லை. பீமசேனதேவரின் அவதாரத்தினாலேயே பூமியில் பிரளயம் உண்டாயிற்று. மூலரூபத்தில் இருக்கும் மகா அசுரர்கள், அரக்கர்கள், அசுர சபாவம் கொண்ட ராஜகுருகள், பூமியில் பிறந்த கம்சன், கீசகன், ஜராசந்தன் ஆகியோர், ஹரிடம்பன், பகன், கிமீராதி அரக்கர்கள், நவ-துவாரங்களிலும் ரத்தம் வர பயந்திருக்கிறார்கள். (7). பின்னர் இவர்களில் பலரைக் கொன்றவர் பீமசேனதேவரே. அதற்காகவே இந்த வாக்கியத்தைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர்.

இத்தகைய மகாமகிமையுள்ள பீமசேனதேவரே நம் வைஷ்ணவ குலத்திற்கு குருசார்வபெளமர். அவரே நம் ஸ்ரீமதாசார்யர், ஸ்ரீமதானந்ததீர்த்த பகவத்பாதாசார்யர் என்னும் சிந்தனையைக் கொண்டுவருவது முக்கியம். 'ஆ மஹிமெ' என்று சொல்வதில் மகாத்மய ஞானம் அதிகமாகி, திடமான அன்பு, அபிமானம் ஆகியவை வரவேண்டும் என்று தெரிவிக்கிறார். ||12||

**கரதிந்த சிசுபாவனாத பீமன பிடலு
கிரிவடெது ஷதஸ்ருங்க வெந்தெனிஸிது |
ஹரிகள ஹரிகளிம் கரிகள கரிகளிம்
அரெவ வீரனிகெ சுரனரரு சரியே ||13||**

முன்னுரை

பாண்டராஜா மற்றும் குந்தி பதரிகாசிரமத்தில் இருந்தபோது, பீமசேனதேவர் குழந்தை ரூபத்தில் காட்டிய மகிமைகள் இங்கு பாடப்பட்டுள்ளது.

பொருளுரை

பதரிகாசிரமத்தில் ஒரு முறை குந்தியின் கையிலிருந்து சிசு ரூபத்தில் இருந்த பீமசேனதேவர், தவறி கீழே விழுந்ததும் அந்த

மலை சுக்குநூறாக உடைந்து ஷதஸ்ருங்க என்று அழைக்கப் பட்டது. சிங்கங்களினால் சிங்கங்களை, யானைகளினால் யானைகளை அடித்துக் கொன்ற பீமசேனருக்கு தேவதைகளில், மனிதர்களில் இணை உண்டோ? இல்லை.

சிறப்புரை

கரதிந்த சிசுபாவனாத பீமன பிடலு

பாண்டராஜா மற்றும் குந்திதேவியர், பீமசேனதேவரை மகனாகப் பெற்றது பதரிகாசிரமத்தில் ஷதஸ்ருங்க மலையில். குழந்தை பிறந்து 11வது நாள் ஸ்னானம் செய்து, குழந்தையை தூக்கிக் கொண்டு ஆசிரமத்திலிருந்து குந்தி வெளிவந்தபோது புலி ஒன்று உறுமியது. உடனடியாக, பாண்டராஜன் அந்த புலியை தன் அம்பினால் அடித்துத் துரத்தினான். அப்போது அந்த புலி விசித்திரமாக உறுமியது. (8). குந்திதேவி பயந்தாள். கையிலிருந்த குழந்தை வடிவிலான பீமசேனதேவர், அந்த மலையில் விழுந்தார்.

முக்யபிராணருக்கு அஞ்ஞானம் என்பதே கிடையாது. (9). மூல ரூப மற்றும் அவதார ரூபங்களில் ஒரே மாதிரியான வலிமை மற்றும் ஞானங்களை பெற்றிருந்தார். ஆனால், அந்தந்த யுகம் மற்றும் சந்தர்ப்பத்திற்கு தக்கவாறு அதனை வெளிப்படுத்தினார். குழந்தை வடிவிலிருந்த பீமசேனதேவர், சாதாரண குழந்தையைப் போல எதுவும் அறியாத அஞ்ஞானி அல்லர் என்பதையே 'சிசுபாவனாத' என்னும் சொல்லில் விளக்குகிறார் ஸ்ரீபாதராஜர்.

அதுபோல இங்குள்ள 'கரதிந்த' என்னும் சொல்லும் சிறப்பாக இருக்கிறது. குந்தியில் தொடையில் இருந்த குழந்தை விழுந்தது என்று மகாபாரதம் சொல்கிறது. (10). தொடையிலிருக்கும் குழந்தை கீழே விழுவதற்கு சாத்தியம் இல்லை. தொடையிலிருந்த குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு, ஆசிரமத்திலிருந்து வரும்போது, அக்குழந்தை கீழே விழுந்தது என்று ஸ்ரீமதாசார்யர் நிர்ணயத்தில் விளக்குகிறார். இதே அம்சத்தையே ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் 'கரதிந்த' என்னும் சொல்லில் கூறியிருக்கிறார்.

கிரி வடெது ஷதஸ்ருங்கவெந்தெனிஸிது

குழந்தை ரூபத்தில் இருந்த பீமசேனதேவர் குந்தியின் கையிலிருந்து விழுந்தபோது ஷதஸ்ருங்க மலை பொடிப் பொடியானது. ஸ்ரீமதாசார்யர் தமது நிர்ணயத்தில், பாண்டூராஜா மற்றும் குந்தி, வசித்தது ஷதஸ்ருங்க மலையில் என்கிறார். ஆனால், அந்தக் குழந்தை விழுந்து, அந்த மலை உடைந்தபிறகே அதற்கு ஷதஸ்ருங்க என்று பெயர் வந்தது என்கிறார் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர். இந்த வேறுபாடு ஏன் வந்தது? இந்த சம்பவத்தை விளக்கும்போது, ஸ்ரீமதாசார்யரின் வாக்கு தெளிவாக இல்லாதது போல் இருக்கிறது. 'பர்வத: சஞ்சூர்ணித: தேன அஸௌ ஷதஸ்ருங்க நாமா'(11) மலை பொடிப்பொடியானது. ஆகவே அதற்கு ஷதஸ்ருங்க என்று பெயர் வந்தது என்று பொருள் வருகிறது. நிர்ணயத்தின் இந்த வாக்கியத்திற்கு ஸ்ரீஸ்ரீபாத ராஜரின் இந்த மத்வ நாமாவிலும், ஜனார்த்தன பட்டரின் உரையிலும் 'கிரி வடெது ஷதஸ்ருங்கவெனிஸிது' என்று விளக்கம் இருக்கிறது.

ஆனால் வரதராஜரின் மற்றும் வாதிராஜரின் உரையிலும் 'ஷதஸ்ருங்க என்னும் பெயருள்ள மலை பீமனால் பொடிப் பொடியானது' என்று வருகிறது. (12). ஆகையால் இந்த வேறுபாட்டினை தெளிவாகப் புரிந்துகொள்வது அவசியம். முதலிலேயே அந்த மலைக்கு ஷதஸ்ருங்க என்று பெயர் இருந்தது. பீமனால் நூறு தூள் ஆனபிறகு, அந்தப் பெயர் காரணப் பெயரானது. உலகப் புகழ் பெற்றது. பீமசேனதேவரின் மகிமைகளை பறைசாற்றியது என்று அறியவேண்டும். இந்த விளக்கத்தை தாமிரபரணி உரையில் காணலாம்.

ஹரிகள ஹரிகளும் கரிகள கரிகளும் அரெத வீர

சிறிய வயதிலான பீமசேனதேவர் எப்படி, யாருடன் சேர்ந்து விளையாடினான் என்னும் விஷயம் இங்கு உள்ளது. ஷதஸ்ருங்க மலையில் இருந்தபோது, காட்டினில் ஹரி (சிங்கம்) மற்றும் கரி (யானை) ஆகிய விலங்குகளுடன் விளையாடினான். அவ்வளவு வலிமையானவன் என்று பொருள். அப்போது பல அசுரர்கள், பீமசேனரைக் கொல்வதற்கு சிங்கம் மற்றும்

யானையின் ரூபத்தில் வந்தனர். அப்போது ஒரு சிங்கத்தின் வாலைப் பிடித்து மற்றொரு சிங்கத்தையும், ஒரு யானையின் வாலைப் பிடித்து மற்றொரு யானையையும் அடித்த மகாவீரன், பீமன்.

பின்னர் ஹஸ்தினாபுரத்திற்கு வந்து துர்யோதனாதி ராஜகுமாரர் களுடன் விளையாடும்போது, வலிமையற்ற அவர்களுடன் விளையாடுவதைவிட, தான் காட்டினில் யானை சிங்கங்களுடன் விளையாடி அவற்றை கொன்றதை நினைத்துக் கொண்டான் என்கிறார் ஸ்ரீமன் நாராயண பண்டிதாசார்யர். (13). பீமசேனதேவர் தனது முந்தைய பிறவியான ஹனுமத் அவதாரத்திலும், குதிரைகளை குதிரைகளாலும், யானைகளை யானைகளாலும், ரதங்களை ரதங்களினால் அடித்துக் கொன்றதன் வர்ணனை வால்மிகி ராமாயணத்தில் இருக்கிறது. (14). மகாபாரத போரிலும் இதே போலவே எதிரிகளைக் கொன்று தன் வலிமையைக் காட்டினார் பீமசேனதேவர்.

சுரநரகு சரியே

இத்தகைய வலிமையானவரான பீமசேனதேவருக்கு சமம் யாராவது உண்டோ? எப்போதும் இல்லை. தேவதைகளில் யார் வலிமையானவரோ அவரே தாரதம்யத்திலும் சிறந்தவர். இது நிர்ணயம். வலிமையான சுரர்களிலேயே (தேவதைகளில்) இவருக்கு சமமானவர் இல்லை என்ற பிறகு, வலிமையற்ற நரர்களில் சமமானவர் இல்லை. இருப்பதற்கு சாத்தியம் இல்லை என்பது நிச்சயம். ஆனாலும் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் 'சுரநரகு சரியே' என்கிறார். ஏன்?

அதாவது அந்த சுரரே தற்போது பூலோகத்தில் நரராக அவதரித்திருக்கின்றனர். வலிமையில் சிறந்தவரே தாரதம்யத்தில் சிறந்தவர் என்பது தேவதைகளுக்கே. அந்த தேவதைகளே க்ஷத்திரியர்களாக அவதரித்தபோதும், இதே விதி உண்டென்றும் தாத்தபர்ய நிர்ணயம் சொல்கிறது. பூமியின் பாரத்தைக் குறைக்கும் வேலையில் இருக்கும் தேவதைகளின் அவதாரங்களான பிராமணர்களிலும் (துரோணர், அஸ்வத்தாமன், க்ருபா

சார்யர் ஆகியோர்) இதே விதி பொருந்துகிறது. விஷ்ணுத்வேதிகளுக்கு இந்த விதி பொருந்துவதில்லை. (15).

இந்த அனைத்து விஷயங்களும் 'சுரநரரு சரியே' என்னும் வாக்கியத்தில் வருகிறது. இதிலிருந்து வாயுஜீவோ த்தமத்வத்தை விளக்குகிறார். ||13||

குருப கரளவனிக்கெ நெரெயுண்டு தேகி ஹஸி
துருககள ம்யாலே பிடலவனொரெஸித |
அரகின மனெயல்லி உரியனிக்கலு வீர
தரிஸி ஜான்ஹவிகொய்த தன்னனுஜர ||14||

முன்னுரை

பற்பல பால லீலைகளில் தனது வலிமையைக் காட்டினார் பீமசேனதேவர். இந்த அபாரமான பக்தியை கண்ணாரக் கண்ட கல்யாதி அசுரர்களான துரியோதனாதிகளுக்கு அவர் மேல் துவேஷம் உண்டாயிற்று. அவரை எப்படியாவது கொல்ல வேண்டுமென்ற எண்ணமும் வளர்ந்தது. (16). அவரைக் கொல்வதற்கு பற்பல முயற்சிகளையும் அந்த துஷ்டர்கள் செய்தனர். அந்த முயற்சிகள் என்ன, பீமசேனதேவரைக் கொல்ல நடந்த அந்த முயற்சிகள் எப்படி தோல்வி அடைந்தன என்னும் விஷயங்கள் இந்த நுடியில் வருகின்றன.

பொருளுரை

துரியோதனன், சமையலில் விஷத்தைக் கலந்தபோது, பீமசேன தேவர் அனாயாசமாக அந்த விஷத்தை உண்டார். படுத்திருந்த பீமசேனர் மீது விஷப் பாம்புகளை ஏவிய போது, அவற்றை எறும்புகளைப் போன்று கருதி தூக்கி எறிந்தார். அரக்கு மாளிகையில் வைத்து இவரை எரிக்க முற்பட்டபோது, அந்த மாளிகைக்கு தானே தீ வைத்து விட்டு, தன் தாய், சகோதரர்களை தூக்கிக் கொண்டு, சுரங்கம் வழியாக கங்கா நதிக்கரைக்கு தப்பி வந்த மகாவீரர் பீமசேனர்.

சிறப்புரை

குருப கரளவனிக்கெ

'குருப' என்றால் குரு வம்சத்து அரசன் - துரியோதனன். 'கரள' என்றால் விஷம். பீமனின் மேல் இருந்த துவேஷத்தால் முதலில் உணவில் விஷத்தைக் கலப்பதற்கு எண்ணினார்கள் துரியோதனாதிகள். சாதாரண விஷம் பீமசேனரை எதுவும் செய்யாது என்பது அவர்களின் நம்பிக்கை. ஆகையால், பாற்கடல் கடைந்த சமயத்தில் வந்த பயங்கரமான விஷமான 'காலகூட' விஷத்தையே பயன்படுத்த வேண்டுமென்று நிச்சயித்தனர். காலகூட விஷம் மிகக் கொடிய விஷம். அதன் வாசத்திலேயே மரணம். இத்தகைய விஷம் இவர்களுக்கு எப்படி கிடைத்தது? என்னும் கேள்வி வருகிறது.

அதற்கான பதில் இதோ. பாற்கடலைக் கடைந்தபோது வந்த கொடிய விஷமான காலகூட விஷத்தைக் குடித்து உலகத்தைக் காப்பாற்றியவர் முக்யபிராணதேவர் என்னும் விஷயம் ரிக்வேதத்தில் வருகிறது. (17). ருத்ர தேவருக்கு சிறிது புகழ் வரவேண்டுமென்று அவர் வேண்டியபோது, முக்யபிராணதேவர் அந்த விஷத்தை சிறிய குழந்தைக்கு கொடுப்பதைப் போல ஒரு கையில் சிறிதளவே ஊற்றிக்கொண்டு, அதன் வீரியத்தைக் குறைத்து, அதை ருத்ரருக்குக் கொடுத்தார். (18). அதிலும் சிறிய பாகத்தை, ருத்ரர் தன் வாயில் போட்டுக் கொண்டபோது, அவர் தொண்டையில் எரிச்சல் ஏற்பட்டு விஷத்தின் பலன் தெரியத் துவங்கியது. அதனால் அவரது கழுத்து நீல வண்ணம் ஆகி, அவருக்கு நீலகண்டன், கங்காதரன், சந்திரமௌலீஸ்வரன், நாகா பரணன் என்றெல்லாம் புகழ்பெயர் வந்தது. இது அந்த விஷத்தின் வலிமையைக் குறித்த கதை. இத்தகைய கடும் விஷம் - முக்யபிராணர் கொடுத்தது, ருத்ரதேவரிடம் இருந்தது. ருத்ரதேவரின் சிஷ்யரான சுக்ராசார்யர், தனது தவத்தின் பலனாக அந்த விஷத்தைப் பெற்றிருந்தார். அவரை வேண்டி வணங்கிய சகுனி, அந்த விஷத்தைத் தான் பெற்றிருந்தார். (19). கௌரவர்கள் சகுனியுடன் சேர்ந்து, சமையல்காரர்களின் உதவியுடன் அந்த விஷத்தை சமையலில் சேர்த்தனர்.

நெரெ உண்டு தேகி

தனது சிறிய மக்களுடன் துஷ்டர்களின் நடுவில் இருக்க வேண்டிய சூழ்நிலை குந்தி தேவிக்கு வந்தது. பீமசேனதேவரின்

வலிமையை கண்ணாரக் கண்டு அனுபவித்தாள். ஆகவே, அந்த விஷத்தை தாங்கும் வலிமையும் பீமசேனருக்கு உண்டு என்பது அவள் நம்பிக்கை. துஷ்டர்கள் உணவில் விஷத்தைக் கலக்கப் போகின்றனர் என்பதை எப்போதோ ஊகித்தாள் அந்தத் தாய். ஆகவே, யார் எதை உண்பதற்குக் கொடுத்தாலும், முதலில் அதை பீமசேனர் தின்று, விஷம் இல்லை என்று சொன்னபிறகே மற்றவர்கள் உண்ணும் பழக்கம் வந்தது.

காலகூட விஷம் உணவில் சேர்ந்த அந்த நாளிலும் அனைத்து உணவினையும் தின்று ஜீரணித்து விட்டார் பீமசேனர். இது எப்படி சாத்தியம் ஆயிற்று என்றால், ஸ்ரீஹரியின் அருளாலேயே சாத்தியம் என்பதே பதில்.(20). காலகூட விஷத்தை முழுமை யாகக் குடித்த முக்ய பிராணருக்கு, மிகச்சிறிய அளவிலான, வீரியம் குறைந்த இந்த விஷத்தைக் குடித்து ஜீரணிப்பதில் எந்தவொரு ஆச்சரியமும் இல்லை என்னும் விஷயம் 'நெரெ உண்டு தேகி' என்னும் வாக்கியத்தில் வருகிறது. 'நெரெ' என்றால் முழுமையான என்று பொருள்.

ஹஸித உரககள ம்யாலே பிடலு

ஆகாரத்தில் காலகூட விஷத்தை கலந்தாலும், அதை அனாயாசமாக ஜீரணித்துக் கொண்ட பீமசேனரைக் கண்ட துஷ்டர்கள் அடுத்ததாக கொடிய பாம்புகளை அவர் மேல் எறிய தீர்மானித்தனர். சாதாரண பாம்புகளுக்கு பீமன் பயப்படமாட்டார் என்று துரியோதனாதிகள், சுக்ராசாரியரின் உபதேசத்தால், சர்ப்ப மந்திரத்தின் வலிமையால் அஷ்டமஹா சர்ப்பங்களை, அவற்றின் வம்சத்தில் பிறந்த பல்வேறு சர்ப்பங்களை வரவழைத்தனர். (21). துரியோதனனின் சாரதியின் கையில் அந்த பாம்புகளைக் கொடுத்து, பீமன் தூங்கியபிறகு அவர் மேல் அவற்றை எறியச் சொல்லி வேண்டினர். சாரதியும் அப்படியே செய்தான். பீமனை கொத்த பாய்ந்த அந்த பாம்புகள், தம் பற்களை இழந்தன.

அவனொரெஸித

பீமசேனன் தன்னிலை மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார் என்று நினைத்ததே தவறு. அவருக்கு தூக்கமே இல்லை. தூக்கம்

தமோகுணத்தின் செயல். இந்த தமோகுணம் வாயுதேவரிடம் இல்லை. இதனை அறியாதவர்கள் தைத்யர்கள்.

அந்த பாம்புகளில் எட்டு மகா சர்ப்பங்களான - அனந்த, வாசுகி, தக்ஷக, கர்கோடக, பத்ம, மகாபத்ம, ஷம்ப, குலிக ஆகியவற்றை மொத்தமாகப் பிடித்து வெகுதூரத்திற்கு வீசினார். அவை சாத்தவிகமான விஷ்ணு பக்தியுள்ள பாம்புகள். இதர பாம்புகளை சிறிய எறும்புகளைப் போல் நினைத்து கொன்றான். துரியோதனின் சாரதியையும் தன் கைகளால் கொண்டு (22) எதுவும் தெரியாததைப் போல மறுபடி படுக்கச் சென்றார்.

அரகின மனையல்லி உரியனிக்கலு

என்ன முயற்சி செய்தாலும், பீமசேனரைக் கொல்ல துரியோதனாதிகளால் முடியவில்லை. பிறகு துரோணாசார்யரிடம் கல்வியை முடித்து, குருதட்சிணை கொடுத்து, பாண்டவர்கள் அஸ்தினாபுரத்து அரண்மனைக்குத் திரும்பினர். பீமார்ஜுனர்கள் அனைத்து இடங்களுக்கும் திக்விஜயம் செய்தார்கள். அனைத்து அரசர்களும் தம் காணிக்கைகளை கொண்டு வந்து, பெரியப்பா வான திருதராஷ்டிரனின் முன் வைத்துப் போகுமாறு செய்தார்.

கலிங்கன் எனும் துஷ்டனுடன் நட்பில் இருந்த துரியோதனன், அவனின் ஆலோசனையை தன் தந்தையான திருதராஷ்டிரனிடம் தெரிவித்தான். பாண்டவர்களால் நமக்கு ஆபத்து இருக்கிறது. அவர்களை தூரத்தில் இருக்கும் வாரணாவதத்திற்கு அனுப்பிவிடுமாறு தந்தையிடம் கூறினான். தந்தை அதற்கு ஒப்பாதபோது 'சொந்த மக்களான எங்களுக்கு அரசு கிடைக்காதவாறு செய்தாய். இப்போது நாங்கள் பாண்டவர்களுக்குக் கீழ். பிறகும் எங்கள் வாரிசுகள் அவர்களின் வாரிசுகளுக்குக் கீழ். இப்படியே நம் பரம்பரை முழுவதும் அவர்களின் தாசர்களாகவே இருக்கவேண்டியதுதான். இந்த அவமானத்தை சகிப்பதற்கு சாத்தியமில்லை. நாங்கள் தற்கொலை செய்துகொள்ளப் போகிறோம்' என்று எச்சரிக்கை செய்தான். திருதராஷ்டிரன் புத்திர பாசத்தில் சிக்கிக் கொண்டான். 'வாரணவதம் ஹரி-ஹரர்களின் க்ஷேத்திரம். ஜயந்த என்னும் லிங்கரூபத்தில் ஹரிஹரர்

கள் இருக்கும் தலம். அங்கு நடக்கும் உற்சவத்தைப் பார்ப்ப தற்காக அவர்களை அனுப்பிவிடுவோம்' - என்னும் யோசனையை யும் கூறினான் துரியோதனன். (23)

பெரியப்பாவின் பேச்சினை மரியாதையுடன் ஏற்றுக் கொண்டார் தர்மராஜன். 'நாம் க்ஷத்திரியர்கள். ஸ்வதர்மத்தை விடக்கூடாது. நம் ஊரை விட்டு வேறொரு ஊருக்குப் போனால் பிக்ஷை கேட்கும் நிலை நமக்கு. ஸ்வதர்மத்தில் இருக்கும் நம்மை வெளியே விசும் முயற்சியை யாராவது செய்தால், அத்தகைய துஷ்டரை கொல்வதே நமது ஸ்வதர்மம் ஆகும்' என்று கர்ஜித்தான் பீமன். ஆனாலும், அண்ணனின் ஆணை என்பதால் சகோதரர்களுடன் வாரணாவதத்திற்குப் புறப்பட்டான். ஸ்வதர்மத்தை காப்பாற்றிக் கொண்டான்.

துஷ்டனான துரியோதனன், வாரணாவதத்தில் தன் மந்திரி புரோசனன் மூலமாக தங்கத்தினால் இழைக்கப்பட்ட அரக்கு மாளிகை ஒன்றை நிர்மாணித்தான். அந்த மாளிகையிலேயே பாண்டவர்கள் தங்குமாறு ஏற்பாடு செய்து, இரவில் அவர்கள் தூங்கும்போது அந்த மாளிகைக்கு தீ வைத்து அவர்களை கொன்றுவிடுவதாக அவனது திட்டம் இருந்தது. புரோசனன் துரியோதனாதிகளை திட்டியவாறு பாண்டவர்களிடம் வந்தான். 'உங்களுக்காக அழகான அரண்மனையை கட்டியிருக்கிறேன். பாபியான துரியோதனனின் சகவாசம் எனக்கு வேண்டாம்' என்றவாறு பாண்டவர்களுடன் வாரணாவதத்திற்கு புறப்பட்டான். இதுவுமே துரியோதனின் ஏற்பாடே ஆகும். ராமாயண காலத்து ப்ரஹஸ்தன் என்னும் அரக்கனே இந்த புரோசனன். (24).

புரோசனனுடன் வாரணாவதத்திற்கு வந்த பாண்டவர்கள் தம் தாய் குந்தியுடன் அரக்கு மாளிகைக்குள் பிரவேசித்தனர். அரக்கு வாசனையை கண்டுபிடித்த தர்மராஜன், பீமசேனனை எச்சரிக்கையாக இருக்கும்படி கூறினான். அனைத்தையும் அறிந்த, சாத்விகனான விதுரன் அரக்கு மாளிகையை சுற்றி ஒரு நடைபாதை கட்டுவதாகக் கூறி ஒரு சுரங்கப்பாதையை கட்டி, அதன் வாயிலை மூடி வைத்திருந்தான்.

ஒரு நாள் புரோசனனின் அக்கா, தன் ஐந்து மக்களுடன் அந்த அரக்கு மாளிகைக்கு வந்தாள். அவள் குந்திக்கு அவ்வப்போது காட்டிலிருந்து தேன் போன்றவற்றை கொண்டு தந்திருந்த காரணத்தால், குந்தியின் நட்பு இருந்தது. புரோசனனின் ஆணைப்படி, பாண்டவர்களுக்கு விஷம் கொடுப்பதற்காக காத்திருந்தாள். ஒரு முறை சமையலில் விஷம் கலந்து கொடுத்தாள். வழக்கம் போல முதலில் பீமசேனன் உண்டான். உணவில் விஷம் இருப்பதைக் கண்டு, அனைத்தையும் தானே உண்டு விட்டான். அன்றிரவு பாண்டவர்கள் விஷம் கலந்த சாப்பாட்டை சாப்பிட்டு தூங்கி, இறந்துவிடுவார்கள் என்று எண்ணிய புரோசனன் மற்றும் அவனது அக்கா மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

அந்த மகிழ்ச்சியில் மதுபானம் செய்து மயக்கமடைந்தனர். பாண்டவர்களை தீ வைத்து கொளுத்த வேண்டும் என்பது இவர்களது திட்டம் என்றால், இவர்களைக் கொல்வது பீமனின் திட்டமாக இருந்தது. ஆனால் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் இருந்தான் பீமன் - மகாவீரன். அதற்கே ஸ்ரீஸ்ரீ பாதராஜர் 'அரகின மனெயல்லி உரியனிக்கலு வீர' என்றார். 'உரியனிக்கி தா வீர' என்பதிலிருந்து 'உரிய நிக்கலு வீர' என்று வந்திருப்பது மிகவும் அற்புதம்.

எப்போதும் விழிப்புடனே இருக்கும் பீமன், விதுரன் கட்டிய சுரங்கப்பாதையில், தன் தாய் மற்றும் சகோதரர்களை இறக்கி, பின் அரக்கு மாளிகைக்கு தானே தீ வைத்தான். (25). புரோசனனின் அக்கா, முன் ருத்ர தேவரிடம் - தான் அதிதி ஆக வேண்டும். தன் மக்கள் தேவதைகள் ஆகவேண்டும் என்று வரம் பெற்றிருந்தாள். (26). அதற்கு ருத்ரதேவர் - நீ உன் மக்களுடன் சேர்ந்து இறந்தால், உன் விருப்பம் நிறைவேறும் - என்றிருந்தார். நம் தகுதிக்கு மீறிய பதவிக்கு ஆசைப்படுதல் தவறு. புரோசனன் பெரிய பாவி. அவன் அக்கா மிகப்பெரிய பதவியை கேட்ட பாவி. பாண்டவர்களைக் கொல்வதில் பங்கு பெற்ற அவளின் மக்களும் பாவிக்களே. ஆகையால், க்ஷத்ரியரான பீமசேனர், அவர்களை அரக்கு மாளிகையில் உயிருடன் சுட்டுக் கொன்றதில் தவறில்லை. அத்தகைய பாப கர்மங்களுக்கு வதையே தண்டனை.

தரிஸி ஜான்ஹவிகொய்த தன்னனுஜர

பீமசேனதேவர், அரக்கு மாளிகைக்கு தீ வைத்துவிட்டு, சுரங்கத்தில் இருந்த தன் தாய் மற்றும் சகோதரர்களைக் கண்டார். அவர்கள் அனைவரும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு எவ்வித தொந்தரவும் ஆகாமல், இடது இடுப்பில் தாய் குந்தியை, வலது இடுப்பில் தர்மராஜரை, தோள்களில் நகுல-சகாதேவர்களை, முதுகில் அர்ஜுனனை தூக்கிக் கொண்டு (27) சுரங்கப்பாதை வழியாக நடந்து கங்கைக் கரையை அடைந்தார். விதுரர் ஏற்பாடு செய்திருந்த படகுகளில், கங்கையைக் கடந்து, அந்தப் பக்கம் இருந்த ஹரிடம்பவனத்தை அடைந்தார். ஒரு இரவில் (28) யோஜனை தூரத்திற்கு பயணம் செய்து வந்திருந்தார். தாய் மற்றும் சகோதரர்கள் மிகவும் தாகத்துடன் தண்ணீர் கேட்டனர். உடனடியாக அவர்களை இறக்கி வைத்த பீமசேனர், தான் ஸ்னானம் செய்து, தாமரை இலைகளில் தண்ணீர் பிடித்து வந்து தன் தாய் மற்றும் சகோதரர்களுக்குக் கொடுத்தார். இந்த விஷயமும் 'தரிஸி தன்னனுஜரிகெ ஓய்த' என்னும் வாக்கியத்தில் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அறிய வேண்டும். ஜான்ஹவிகெ ஓய்த தன்னனுஜர என்று ஒரு பொருள் கொண்டால் தன் சகோதரர்களின் தாகத்தை தீர்க்க தாமரை இலைகளில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தான் என்று இன்னொரு பொருளும் கொள்ளலாம்.

'அனுஜ' என்னும் சொல்லிற்கு சகோதரர்கள் மற்றும் தனது என்ற பொருள் உண்டு. தனது என்ற பொருளில் பயன்படுத்துவதே அதிகம். ஜீவோத்தமரான ஸ்ரீவாயுதேவரே பீமசேனதேவரான காரணம் மற்றும் தர்மராஜரிடமும் தர்ம என்னும் ரூபத்தில் இருக்கிறார். பீமசேனதேவரே சிறந்தவர் மற்றும் மூத்தவர். இப்படியாக 'தன் னனுஜர' என்னும் சொல் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது.

இதற்குள் அஸ்தினாபுரம் மற்றும் வாரணாவதத்தில் பாண்டவர்கள் தீயில் சிக்கி இறந்தனர் என்ற பேச்சு பரவிற்று. துஷ்டர்கள் மகிழ்ந்தனர். விதுரன் மற்றும் விதுரரிடமிருந்து செய்தி அறிந்த பீஷ்மர், துரோணர்கள் மட்டும் உண்மை

நிலையை அறிந்திருந்தனர். துரியோதனாதிகளின் துவ்஢ுத தனத்தை கவனித்திருந்தனர். ||14||

அல்லி மத்த ஹரி஢ிம்ப பகரெம்ப ரக்கஸர
நில்லதொரஸித லோக கண்டகரன |
பல்லிதகரர கெலிது த்ரெளபதிய கைபி஢ிது
யல்ல சுஜனரிகெ ஹருஷவ தோரித ||15||

முன்னுரை

அரக்கு மாளிகையை சுட்டு, தாய் மற்றும் சகோதரர்களுடன் தப்பி, ஹரி஢ிம்ப வனத்தை அடைந்த பீமசேனதேவர், அங்கு ஹரி஢ிம்பாசரன் என்னும் அசுரனைக் கொன்று ஹரி஢ிம்பையை மணந்து, ஏகசக்ர நகரத்தில் மக்களை துன்புறுத்தி வந்த பகாசுரனைக் கொன்று, வேதவியாஸ தேவரின் ஆணைப்படி பாஞ்சால நகரத்தில் திரௌபதியின் சுயம்வரத்தில் அவரைக் கைபி஢ித்து சஜ்ஜனர்களுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்த பீமசேன தேவரின் அற்புத செயல்களின் தொகுப்பு இந்த நுடியில் உள்ளது.

பொருளுரை

கங்கைக்கரையில் இருந்த ஹரி஢ிம்ப வனத்தில் இருந்த ஹரி஢ிம்ப என்னும் அசுரன் மற்றும் ஏகசக்ர நகரத்தில் இருந்த பகாசுரன் ஆகியோரைக் கொன்றார். திரௌபதியின் சுயம்வரத்திற்கு வந்திருந்த அனைவரையும் வென்று திரௌபதியை பாணி கிரஹணம் செய்து மூன்று உலகத்து சஜ்ஜனர்கள் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தார் பீமசேனதேவர்.

சிறப்புரை

மத்த ஹரி஢ிம்ப

கங்கைக்கரையின் அந்தப்பக்கம் இருந்தது ஹரி஢ிம்ப வனம். அங்கு இருந்த ஒரு சால-மரத்தின் மேல் ஹரி஢ிம்பாசுரன் வசித்து வந்தான். கோரமான உருவம். மனிதர்களை உண்பவன். ருத்ர தேவரின் வரத்தினால் வலிமை பெற்றவன். மக்களை துன்புறுத்தி வந்தான்.

பீமசேனதேவர், அரக்கு மாளிகைக்கு தீ வைத்துவிட்டு, தாய் மற்றும் சகோதரர்களை தூக்கிக் கொண்டு, சுரங்கப்பாதை வழியாக தப்பி, கங்கையைத் தாண்டி, ஹரிடம்பவனத்தில் தாகத்தால் தவித்த அவர்களுக்கு தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுத்து காப்பாற்றினார். ஹரிடம்பாசுரன் தன் தங்கையான ஹரிடம்பையை அழைத்து 'மனித வாடை வருகிறது. நம் வனத்திற்கு மனிதர்கள் வந்திருக்கின்றனர். அவர்களைக் கொன்று உணவிற்கு கொண்டு வா' என்று ஆணையிட்டான்.

ஹரிடம்பை அசுர குலத்தில் பிறந்திருந்தாலும், அவள் சபாவத்தில் ஒரு தேவதை. இந்திரனின் மனைவியான சசிதேவியுடன் போட்டியிட்டதால் அவளின் சாபத்திற்கு ஆளாகி அசுரபிறவியைப் பெற்ற, தேவலோகத்து செல்வத்திற்கு அபிமானினியான 'ஸ்ரீ' என்னும் அப்சரை. 28. பாரதி தேவியை வணங்கி அவளின் ஆவேசத்துடன் பிறந்திருந்தாள். பீமசேனதேவரினால் சாப விமோசனம் என்ற வரத்தைப் பெற்றிருந்தாள். அழகான ரூபம் கொண்டு பீமனிடம் வந்து, தன்னை மணம் செய்துகொள்ளுமாறு வேண்டினாள். சாப விமோசனத்திற்காக ஏங்கினாள். ஆனால் பீமன் ஒப்பவில்லை.

அதே சமயத்தில் அங்கு வந்த ஹரிடம்பன், பீமசேனரைக் கொல்வதற்கு முயன்றான். தன் தாய் மற்றும் சகோதரர்களின் தூக்கத்திற்கு பங்கம் வரக்கூடாது என்று, பீமசேனர், ஹரிடம்பனை தூரம் அழைத்துச் சென்று, தன் கரங்களால், மரங்களால் அவனது இதயத்தில் அடித்து நொறுக்கினான். அசுரன் மயங்கிக் கீழே விழுந்து இறந்தான்.

மத்த பகாசுர

ஹரிடம்பாசுரனைக் கொன்றபிறகு, ஸ்ரீவேதவியாசதேவர் தரிசனம் அளித்தார். அந்த பகவந்தனுக்கு தன் அனைத்து செயல்களை சமர்ப்பித்து, முன்னர் செய்யவேண்டிய பூஜா சங்கல்பத்தை அவரின் முன்னாலேயே செய்தார் பீமசேன தேவர். (29). வேதவியாசரின் ஆணைப்படி ஹரிடம்பையை மனைவியாக ஏற்றுக் கொண்டார். கடோத்கஜன் பிறந்த பிறகு ஹரிடம்பை புறப்பட்டாள்.

பின்னர், வேதவியாசதேவரே பாண்டவர்களை அழைத்துக் கொண்டு ஏகசக்ரபுரத்திற்கு வந்து அங்கு ஒரு பிராமணரின் வீட்டில் தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்தார். அங்கு பாண்டவர்கள், பிராமணரின் வேடத்தில் இருந்தனர். ஒரு முறை பீமசேனர் தன் தாய் குந்தியுடன் வீட்டில் இருந்த போது, அந்த பிராமணரின் வீட்டில் அழுகுரல் கேட்டது. என்ன விஷயம் என்று கேட்டுவர பீமசேனர் தாயை அனுப்பினார்.

அந்த ஊரின் வெளியில் காட்டினில் ஒரு குகையில் வசித்து வந்தான் பகாசுரன். ஏகசக்ரபுரத்தை பாதுகாத்து வந்தவன் அவனே. மகாபாவி. த்ரேதாயுகத்தவன். மாரீசனிடமிருந்து ஸ்ரீராம சந்திரனின் பாணத்தின் மகிமையை அறிந்து குகையில் பதுங்கி யிருந்தவன். யமுனா நதிக்கரையின் ஒரு குகையில் வாசம். ருத்ரதேவரின் வரத்தைப் பெற்றவன். கோரமான உருவம். மனிதர்களை உண்பவன். ஜராசந்தன் முதலானவர்களுடன் சண்டை போட்டவன். விஷ்ணு த்வேஷி. இத்தகையவனுடன், ஏக சக்ர நகரத்தில் இருந்த பிராமணர்கள் ஒரு ஒப்பந்தத்தைப் போட்டிருந்தனர்.

'நீ மனதிற்கு வந்தாற்போல் யாரையும் கொல்லாதே. நாங்களே தினந்தோறும் இரு மாட்டு வண்டி பூட்டிய ஒரு வண்டியில், ஒரு வண்டியோட்டியுடன் உனக்கான உணவை - இனிப்பு, பாயசம், மாமிசம், பால், தயிர், அன்னம் ஆகிய அனைத்தையும் அனுப்புகிறோம். இவை அனைத்தும் உனக்கே' - என்றனர். இத்தகைய கோரமான ஒப்பந்தத்தைத் தவிர, ஜபம், தபம், மந்திரம், யாகம், ஆராதனை என எதை செய்தாலும் அது பகாசுரனின் ஆணைப் படியே செய்யவேண்டியிருந்தது. இத்தகைய விருந்து அனுப்பு வது, அன்று பாண்டவர்கள் தங்கியிருந்த வீட்டினரின் முறையாக இருந்தது. பகாசுரனின் விருந்தாக யார் போவது? பிராமணனோ, அவன் மனைவியோ, மகளோ அல்லது சிறுவனான மகளோ என்னும் சர்ச்சை எழுந்தது. ஒவ்வொருவரும் நான் போகிறேன், நீங்கள் இருங்கள் என்று சொல்ல, அங்கு குழப்பம் நிலவியது.

குந்திதேவி அந்த பிராமணருக்கு சமாதானம் சொல்லி, தன் மகன்களில் ஒருவரை அனுப்புவதாக சொல்லி வந்து பீமனிடம்

விஷயத்தைக் கூறினாள். பிராமண த்வேஷிகளை, மக்களை துன்புறுத்துபவர்களை கொல்லும் பாக்கியம் கிடைத்ததென்று பீமசேனர் மகிழ்ந்தார்.

மறு நாள் பீமசேனர், எண்ணெய் ஸ்னானம் செய்து, சந்தனங்களைத் தடவிக் கொண்டு, சுத்தமான அன்ன, இனிப்பு, பாயசங்களுடன் கூடிய உணவினைக் கொண்ட வண்டியை தானே ஓட்டியவாறு பகாசுரனிடம் வந்தார். எந்தவொரு துக்கமும் அவர் படவில்லை. மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் வந்த அவரைப் பார்த்து அந்த ஊர் மக்களுக்கு வியப்பு. கடந்த 12 ஆண்டுகளில் இத்தகைய காட்சியையே அவர்கள் கண்டிருக்கவில்லை.

அந்த அரக்கன் வந்து உணவைப் பெற்றுக்கொள்ளும் முன்னர், பீமசேனரே அவற்றை உண்ணத் துவங்கினார். உயரமான மரத்தில் அமர்ந்து தன் உணவிற்காக காத்திருந்த பகாசுரன் வியந்தான். தாமதமானதுகூட பரவாயில்லை. தன் உணவை வேறொருவன் தின்கிறானே? கோபம் தலைக்கேறியது. பெரிய மரத்தை பிடுங்கி பீமனின் மேல் எறிந்தான். ஆனால் பீமனோ அவனைப் பார்க்காமல் (உணவு உண்ணும்போது துஷ்டர்களை பார்க்கக்கூடாது என்பது சாஸ்திர விதி) வேகமாக உணவை உண்டு, கை கழுவி, ஆசமனம் செய்து போருக்கு வந்தார். மரம், மலை, பாறை, கைகள் ஆகியவற்றால் போர் துவங்கியது. தன் கை வலிமையாலே அந்த துஷ்டனை கீழே இழுத்து, அவன் கால் மேல் தன் காலை வைத்து, அவன் இன்னொரு காலை தன் கையால் பிய்த்து எடுத்து, அவனை கொன்றுவிட்டார். (30)

மனிதனை உண்பவர்களான, மக்களை துன்புறுத்துபவர்களான இரு அரக்கர்களை அழித்த மகானுபாவர் பீமசேனர். தனக்கு இடப்பட்ட கர்மங்களாக அவற்றை செய்து, ஸ்ரீஹரிக்கு சமர்ப்பித்தார், பூமியின் பாரத்தைக் குறைக்கும் ஸ்ரீஹரியின் சேவையில் முதன்மையானவரான பீமசேனர். மிகவும் வலிமை வாய்ந்தவர். தாரதம்யத்திலும் உயர்ந்தவர். ஜீவோத்தமர்.

பல்லிதசுரர கெலிது த்ரௌபதிய கைபிடிது

ருத்ரரின் வரத்தின் தைரியத்தால் அனைவரையும் துன்புறுத்திய பகாசுரனை பீமசேனர் கொன்று, ஏகசக்ரபுரத்தில் இருந்த நரசிம்ம தேவரின் ஆலயத்தில் நிரந்தர பூஜை நடைபெறும் வண்ணம் ஏற்பாடு செய்தார். பிறகு வேதவியாசதேவரின் ஆணைப்படி பாஞ்சால நகரத்திற்கு விரைந்தார். பிராமண வேடத்தில் இருந்த பாண்டவர்கள், பிராமணர்களின் கும்பலுடனே சேர்ந்து, த்ருபத ராஜரின் நகரத்திற்குச் சென்று சேர்ந்தார்.

திரௌபதியின் சுயம்வர நிகழ்ச்சிக்காக பாஞ்சால நகரம் விழாக் கோலம் பூண்டிருந்தது. த்ருபத மகாராஜா, துரோணரைக் கொல்லும் ஒரு மகனையும், அர்ஜுனனை மணக்கும் ஒரு மகளையும், யாகங்களை செய்து பெற்றிருந்தான். பாண்டவர்கள் அரக்கு மாளிகையில் சிக்கி இறந்தனர் என்ற செய்தி கிடைத்தாலும், மந்திர சக்தியின் பலனாக தன் மகளான திரௌபதியை அர்ஜுனன் கண்டிப்பாக கைபிடிப்பான் என்ற நம்பிக்கையுடன் சுயம்வரத்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தான். ஆகவே, அர்ஜுனனைத் தவிர வேறு யாராலும் தூக்க முடியாத, ஜா என்னும் தந்தியுடன் கூடிய கிந்தூர என்னும் ருத்ர தேவரின் வரத்தினால் பெற்றிருந்த பெரிய வில்லை சுயம்வரத்தில் போட்டிக்காக வைத்திருந்தான்.

பாண்டவர்கள் திரௌபதியின் சுயம்வர மண்டபத்தை அடைந்தனர். அரசர்களின் நடுவில் யதுவீர்களுடன் அமர்ந்திருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்து மனதார வணங்கினர். பிராமணர்கள் நடுவில் அமர்ந்தனர். அரசர்கள் நிறைந்த சபை. பல சுரர்கள், அசுரர்கள் நிறைந்த சபை. பெண் யானையின் மேல் அமர்ந்திருந்த திரௌபதியை, குதிரையின் மேல் அமர்ந்த அவளது அண்ணன் த்ருஷ்டத்யும்னன் சபைக்கு அழைத்து வந்தான். சபையின் நடுவில் நின்று, அங்கு வீற்றிருந்த ராஜர்களான ஜராசந்தன், சிசுபாலன், துரியோதனன், ஷல்யன், கர்ணன் ஆகியோரின் குலம், வீரங்களை வர்ணித்தான்.

‘வீரர்களே, மரத்தின் மேல் மத்ஸ்ய யந்திரம் இருக்கிறது. அதன் நிழல் கிழே தண்ணீரில் தெரிகிறது. இந்த நிழலைப் பார்த்தவாறு

இந்த வில்லினால், ஐந்து பாணங்களால், மேலே இருக்கும் இலக்கினை சரியாக எப்பவர்களுக்கு, திரௌபதி மாலை அணிவித்து மணம் முடிப்பாள்' என்று கோஷமிட்டான். இதைக் கேட்ட ராஜர்கள் அனைவரும் மகிழ்ந்தனர்.

சிலர் அந்த பெரிய வில்லை பார்த்ததுமே திரும்பி விட்டனர். அந்த வில்லில் நாண் ஏற்றும் சக்தி, சிசு பாலனுக்கு இருக்க வில்லை. நாண் இழுத்ததில் அவனுக்கு அடிபட்டது. ஷல்ய ராஜனுக்கும் நாண் ஏற்ற முடியவில்லை. ஜராசந்தன், கர்ணன் ஆகியோருக்கும் இலக்கை சரியாக அடையமுடியவில்லை. அனைத்து அரசர்களும் தலை குனிந்து அமர்ந்தனர். அப்போது அர்ஜுனன் எழுந்து - பிராமணர் இதை முயற்சிக்கலாமா? என்று கேட்டான். த்ருஷ்டத்யும்னன் அதற்கு சரி என்றான். அர்ஜுனனும் பீமசேனரின் ஆணையைப் பெற்று, மனதில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை வணங்கி இலக்கை நொடிப்பொழுதில் அம்பெய்தி வீழ்த்தினான். தாமரை மாலையை திரௌபதி அர்ஜுனனின் கழுத்தில் போட்டாள்.

அரசர்கள் நிறைந்த சபை கோபம் கொண்டது. பீம அர்ஜுனர்கள் மேல் பாய்ந்தது. உடனடியாக பீமசேனர், பத்து யோஜனை உயரமுள்ள ஒரு மரத்தை பிய்த்து அவர்கள் எதிரில் நின்றான். இதைக் கண்ட பல அரசர்கள் ஓடிப்போயினர். கர்ணனை அர்ஜுனன் எதிர்த்தால், ஷல்யனை பீமசேனர் எதிர்த்தார். ஷல்யனை ஆகாயத்தில் தூக்கி, பின் அவர் ஹரிபக்தர் என்பதால் நிலத்தில் இறக்கினார்.

பீமனின் வலிமையை அறிந்த ஷல்யன் பின்வாங்கினான். வீரனான ஷல்யனே பின்வாங்கியபிறகு, பீமனை எதிர்க்க யாருக்கும் தைரியம் வரவில்லை. இப்படியாக துரியோதனாதிகளை மற்றும் ஷல்யனை வென்றவர் பீமசேனதேவர். சிலர் சுரர். சிலர் அசுரர். இருவரும் வீரரே. என்றால் போரிடத் தகுதியானவர்களே. அதற்காகவே ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் 'பல்லித சுரரகெலிது' என்றார். அர்ஜுனன் கர்ணனை வீழ்த்தினான். அர்ஜுனனில் வாயுதேவரின் ஆவேசம் இருந்தது. ஆகையால் அனைவரையும் வென்றவர் பீமசேனதேவரே எனலாம்.

பாண்டவர்கள் திரௌபதியை அழைத்துக்கொண்டு தாம் தங்கியிருந்த வீட்டிற்கு வந்தனர். 'பிக்ஷை கிடைத்தது' என்றபோது, குந்தி அனைவரும் பிரித்து எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்றாள். பிறகு அவர்கள் திரௌபதியை சொன்னார்கள் என்று அறிந்தாள். தாய் குந்தியின் வாக்கு பொய் ஆகக்கூடாது என்ற அவர்கள் நினைத்தனர். அங்கு த்ருபதனும் கவலைப்பட்டு, தன் மகன் த்ருஷ்டத்யும்னனை அனுப்பினான். இருளில் மறைந்து நின்று பாண்டவர்களை நோட்டமிட்ட த்ருஷ்டத்யும்னன், இவர்கள் க்ஷத்திரியர்களே என்று அறிந்து தன் தந்தையிடம் தெரிவித்தான். அடுத்த நாள் அவர்களை அரண்மனைக்கு அழைக்க ஏற்பாடு செய்தான்.

த்ருபத மகாராஜா கேட்டுக்கொண்டதன் பேரில், பாண்டவர்கள் தம் வேடத்தை கலைத்து, நடந்த விஷயங்களை தெரிவித்தனர். மகிழ்ந்த த்ருபதன், என் மகளை அர்ஜுனன் மணக்கட்டும் அல்லது உங்களில் யாராவது மணந்து கொள்ளுங்கள் என்றான். அதற்கு தர்மராஜன் - அனைவரும் சேர்ந்து பாணிகிரஹணம் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறோம் - என்றான். (31). இது சாஸ்திரத்திற்கும் நடைமுறைக்கும் ஒப்பாத விஷயம் என்று த்ருபதன் மறுத்தான். அப்போது பகவான் வேதவியாசர் அங்கு தரிசனம் அளித்து 'அனைவருக்கும் கன்யாதானம் செய். இவர்கள் அனைவரின் முன்னர் இந்திர பதவியை ஆண்ட தேவதைகள்' என்றும் கூட த்ருபதன் ஒப்பவில்லை. அப்போது வேதவியாசர், த்ருபதனுக்கு திவ்யத்ருஷ்டியைக் கொடுத்து, தேவலோகத்தில் பாண்டவர்கள் தங்களின் மனைவியோடு இருக்கும் காட்சியைக் காட்டி, திரௌபதியின் பிறப்பு ரகசியத்தை தெரிவித்து, ஒப்புக்கொள்ள வைத்தார். தெளம்யாசார்யருடன் வேதவியாசர் தாமே நின்று, ஒரு நாளுக்கு ஒருவராக பஞ்ச பாண்டவரும் தனித்தனி பாணிகிரகணம் செய்தனர். புஷ்ப விருஷ்டி ஆயிற்று.

பஞ்சபாண்டவர்கள் பாணிகிரகணம் செய்தாலும் இது முக்கியமாக பீம-திரௌபதியின் திருமணமே. அனைத்து பாண்டவர்களிடமும் வாயுதேவர் சிறப்பு அம்சத்தில் இருக்கிறார். பாரதிதேவியே திரௌபதிதேவியாக இருக்கிறார். அவளில் இதர

பெண் தேவதைகள் இருந்து தமக்கு இருக்கும் சாபத்தின் பலனாக, அதன் விமோசனத்திற்காக காத்திருந்தனர். ஆகையாலேயே ஸ்ரீபாத ராஜர் 'பல்லிதசுரர கெலிது த்ரௌபதிய கைபிடித்' என்று பீமசேனதேவரை சொல்கிறார்.

எல்ல சுஜனரிகெ ஹருஷவ தோரித

பாஞ்சால நகரம் விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. பாண்டவர் களுடன் சம்பந்தம் ஆயிற்று என்று த்ருபதனுக்கு மகிழ்ச்சி. இனி யாருக்கும் பயப்படத் தேவையில்லை. தேவதைகளிடமும் பயமி ல்லை என்று நினைத்தார். சாக்ஷாத் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மற்றும் பலராமன், யதுதேவியருடன் அந்த விழாவிற்கு வந்து தேவதை களுக்கான தங்க ஆடை ஆபரணங்கள், பாத்திரங்கள் ஆகிய வற்றைக் கொடுத்து அனைவரையும் மகிழ்வித்தனர். ஸ்ரீவேத வியாச ரூபத்தில் நின்று ஆசிர்வாதம் செய்தார். மூன்று உலகத்து சுஜனர்களுக்கு ஆனந்தம் உண்டாயிற்று. அரக்கு மாளிகையில் பாண்டவர்கள் இறந்தனர் என்று நினைத்திருந்த துஷ்டர்களுக்கு மட்டும் துக்கம் உண்டாயிற்று. பீஷ்ம துரோணர்களுக்கு ஏற்பட்ட ஆனந்தத்திற்கு அளவே இல்லை.

உண்மையான மகிழ்ச்சி திரௌபதிக்கே. அதிலும் மகிழ்ச்சி யடைந்தது திரௌபதியில், சாபத்தின் பலனாக இருந்த சசி, ஷ்யாமல, உஷா, பார்வதியர்க்கு. இதர ஆண்களின் தொடுதலால் சாப விமோசனம் என்றதால், தந்தை ஸ்தானத்தில் இருக்கும் வாயுதேவரின் தொடுதலால் தற்போது அந்த சாப விமோசனம் கிடைக்கும் என்பதால் வந்த மகிழ்ச்சி. சஜ்ஜனர்களுக்கு மகிழ்ச்சி யைக் கொடுப்பது வாயுதேவரின் வழக்கம். கெட்டவர்களை அழிப்பது, நல்லவர்களைக் காப்பது க்ஷத்திரியர்களின் கடமை. அதை சரியாக பின்பற்றுபவர் ஸ்ரீபீமசேனதேவர். மங்கள விழா முடிந்த பிறகு ஸ்ரீகிருஷ்ணன், பலராமனுடன் துவாரகைக்குத் திரும்பினான். ஸ்ரீவேதவியாசர் தன் இருப்பிடத்திற்கு திரும்பினார். பாண்டவர்கள் ஒரு ஆண்டு காலம் பாஞ்சால நாட்டில் இருந்தனர். ||15||

ராஜகுல வஜ்ரனெனிஸித மாகதன ஸீளி
 ராஜத்யாகவனெ மாடிஸிதனு |
 ஆஜியொளு கௌரவர பலவ சவருவெனெந்து
 முஜகவரியெ கங்கணவ கட்டித ||16||

முன்னுரை

மகத நாட்டின் அரசன் ஜராசந்தன். பலசாலி. அனைத்து அரசர்களையும் வென்றிருந்தான். பீமசேனதேவர் அத்தகைய ஜராசந்தனைக் கொன்று பின், ராஜத்யா யாகத்தை செய்தார். திரௌபதியை அவமானம் செய்த துஷ்டர்களை போரில் வெல்வேன் என்று சபையில் சபதம் செய்தார். இந்த விஷயங்களின் தொகுப்பு இந்த நுடியில் இருக்கிறது.

பொருளுரை

க்ஷத்திரிய குலத்தின் தலைவன் என்று திரிந்து கொண்டிருந்த ஜராசந்தனைக் கொன்று, ராஜத்யா யாகத்தை அண்ணனான தர்மராஜர் மூலமாக செய்வித்தார் பீமசேனர். திரௌபதியை அவமானம் செய்தவர்களை, மூன்று உலகங்களிலும் இருப்பவர்கள் அறியுமாறு போர்க்களத்தில் கௌரவர்களின் மொத்த பலத்தையும் அழிப்பேன் என்று சபதம் செய்து, அந்த சபதத்திற்காக கங்கணம் கட்டினார் பீமசேனதேவர்.

சிறப்புரை

ராஜகுலவஜ்ரனெனிஸித மாகத

பூலோகத்தில் ஆகட்டும், பாதாளத்திலாகட்டும் ஜராசந்தனுக்கு சமமான பலசாலி யாரும் இருக்கவில்லை. பிரம்ம மற்றும் ருத்ரர்களிடம் வரம் பெற்று பலசாலியாக இருந்தான். அனைத்து அரசர்களையும் வென்றிருந்தான். விப்ரசித்தி என்னும் தைத்யனே ஜராசந்தன். (32). மகத நாட்டு அரசன். பிரம்ம ருத்ரரிடமிருந்து மட்டுமல்லாமல், சண்ட கௌசிகர், துர்வாசர் ஆகியோரின் வரத்தினால் யாராலும் வெல்லப்பட முடியாத வனாக இருந்தான். முந்தைய தேவ - அசுர போரின் சந்தர்ப்பத்தில், முக்ய பிராணரால் தோற்கடிக்கப்பட்டிருந்தான். மகத அரசனின் ப்ருஹத்ரதனின் மகன். ப்ருஹத்ரதனின்

ராணியர், காசி ராஜனின் மகள்களான இரட்டையர். சண்டகௌசிகர் மந்திரித்துக் கொடுத்த பழத்தை, இரண்டாகப் பிரித்து இருவரும் உண்டனர். அதன் பலனாக, குழந்தையானது இருபாகங்களாக இருவருக்கும் பிறந்தது. தாதியரின் உதவியுடன் குழந்தையை அப்புறப்படுத்தினர்.

கிராமதேவதையான 'ஜரா' என்னும் அரக்கி, அந்தக் குழந்தையை தின்பதற்காக சேர்த்தபோது அது ஆண் குழந்தையாக மாறியது. ஜரையினால் சேர்க்கப்பட்டு பிறந்த காரணத்தால், ஜராசந்தன் என்று புகழ்பெற்றான். அக்குழந்தையை ஜரா கொண்டு வந்து ப்ருஹத்ரதனிடம் கொடுத்தான். ப்ருஹத்ரதன் சைவன். சைவ ஆக மங்களில் அறிகுள். சைவ பக்தர்களை வணங்குபவன். பைரவ உபாசகன். பைரவனை சமாதானப் படுத்துவதற்காக, புருஷ ஹோமம் செய்வதற்கு, 22,800 ராஜகுமாரர்களை சிறையில் அடைத்து வைத்திருந்தான். ஒவ்வொரு முறையும் 23 அக்ஷோஹிணி சைன்யத்துடன் போய், 18 முறை ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடன் போர் புரிந்த வீரன். விஷ்ணுத்வேஷி.

இந்த அனைத்து விஷயங்களின் பின்னணியில், ஸ்ரீபாதராஜர், ஜராசந்தனை 'ராஜகுல வஜ்ர நெனிஸித மாகத' என்ற வாக்கியத்தால் அழைக்கிறார். இத்தகையவனின் வலிமையை அறிந்தபோது, இவனையே கொன்ற பீமசேனதேவரின் வலிமையை அறிவது சாத்தியம். தைத்யனின் வலிமையை விசேஷமாக சொல்வதும், பீமனின் மகிமையை வெளிப்படுத்துவதற்காகத்தான் என்பது ஸ்ரீபாதராஜரின் கருத்து.

மாகதன ஸீளி

ஒரு முறை தர்மராஜரின் சபைக்கு நாரதர் வந்திருந்தார். அவர் மூன்று உலகங்களையும் சுற்றி வருபவராகையால், அந்த உலகங்களின் சபைகளைப் பற்றி சொல்லுமாறு கேட்டார் தர்மராஜர். இந்திரன், யமன் ஆகியோரின் சபைகளைப் பற்றி நாரதர் வர்ணித்தபோது, யம சபையில் பாண்டுராஜன், இந்திர சபையில் ஹரி சந்திரன் ஆகியோர் இருந்தனர் என்று தெரிவித்தார். தன் தந்தை, இந்திர சபையில் இல்லாமல் யம சபையில் இருப்பது

ஏன் என்று தர்மராஜர் கேட்டார். கூடவே, தன் தந்தையும் ஹரிசந்திரனைப் போல இந்திரசபையில் இருப்பதற்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்று கேட்கிறார். அதற்கு நாரதர் - 'என் மகன் ராஜத்யா யாகம் செய்யட்டும்' - என்று பாண்டுராஜனே கூறியதை சொல்கிறார். தர்மராஜன், ஸ்ரீகிருஷ்ணனை அழைத்து யாகத்தைப் பற்றி கேட்டபோது, ஸ்ரீகிருஷ்ணன், 'பிரம்ம ருத்ரர்களின் வரத்தினால் அனைத்து உலகத்து அரசர்களையும் வென்றிருக்கும் ஜராசந்தன் இருக்கும்வரை இந்த யாகம் செய்ய முடியாது' என்றார். (33).

ஜராசந்தனின் வலிமையை அறிந்த தர்மராஜர், இந்த யாகமே வேண்டாம் என்கிறார். ஸ்ரீகிருஷ்ணனே அவனுடன் 18 முறை போரிட்டு பயந்து கடல் நடுவே போய் வசிக்கிறார். பீம அர்ஜுனர்கள் என் இரு கண்கள் போன்றவர்கள். ஜராசந்தனுடன் எப்போதும் சண்டை வேண்டாம் என்று கூறுகிறார். இந்த பேச்சைக் கேட்டு சகிக்க முடியாத பீமசேனதேவர், ரமா பிரம்மமாதிகளால் வணங்கப்படுகிற ஸ்ரீகிருஷ்ணன், சர்வோத்தமனான சாக்ஷாத் ஸ்ரீஹரியின் அவதாரம். அவன் முன் இந்த ஜராசந்தன் எம்மாத்திரம்? இந்த ஜராசந்தனை எனக்காக விட்டு வைத்திருக்கும் மகானுபாவர் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் என்று சொல்லி, அவனை எதிர்க்க தயாராகிறார் பீமன். ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் தர்மராஜனுக்கு சமாதானம் கூறி, பீம அர்ஜுனர்களை திரும்ப நலமாக கொண்டு சேர்ப்பதின் பொறுப்பு தன்னுடையது என்று சொல்லி, அவர்களை பிராமண வேடம் பூணுமாறு சொல்கிறான். தானும் பிராமண வேடம் தரித்து, அவர்களுடன் மாகத நாட்டிற்குச் செல்கிறான்.

ஸ்ரீகிருஷ்ண பீம அர்ஜுனர்கள் மாகத நாட்டிற்குச் சென்று, கிரிவஜ்ர என்னும் ஜராசந்தன் வழிபடும் லிங்க வடிவிலான மலையை பொடிப்பொடியாக்கினர். எதிரியின் நகரை பின்புறத்திலிருந்து நுழைந்து, எப்போதும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்த நகாரியை நிறுத்தினர். கடைத் தெருவில் பூமாலை, சந்தனங்களை அவர்களிடமிருந்து பறித்துக்கொண்டு அணிந்தனர். அவர்களை பிராமணர்கள் என்று எண்ணி மரியாதை செலுத்தி, அவர்கள் யாக சாலையில் தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்த ஜராசந்தன், அவர்களது பேச்சினைக் கேட்டு கோபம் வந்து, நீங்கள் யார்

என்று கேட்டான். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தங்களின் உண்மையான ரூபத்தைக் காட்டினார்.

வைதிக மார்க்கத்திற்கு எதிரியான, பைரவ யாகத்திற்கு நரபலி கொடுப்பதற்கு தயாராக இருக்கும் உன்னை அழிப்பதற்கு வந்திருக்கிறோம் என்றார். தம்மில் யாராவது ஒருவருடன் சண்டை போடுமாறு கூறினார். ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் வலிமையை அறிந்து பயந்திருந்த ஜரா சந்தன், அவன் ஒரு கோபாலகன் (இடையன்) என்று கூறி மறுத்தான். அர்ஜுனன் சிறுவன் என்று மறுத்தான். பீமசேனனே தனக்கு சரிசமமானவன் என்று போருக்கு அழைத்தான். இந்தப் போரில் தான் உயிர் பிழைப்பேன் என்ற நம்பிக்கையை இழந்த ஜராசந்தன், தன் மகனான சகாதேவனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்துவிட்டே போருக்கு வந்தான். (34).

முதலில் பீமசேனதேவர், ஜராசந்தனுடன் வாத யுத்தம் செய்தார். ஜராசந்தன் செய்த பல வாதங்களை தன் வாதங்களை வீழ்த்தி, ஹரி சர்வோத்தமத்வத்தை நிறுவினார். தோற்றாலும் அதை ஒப்புக்கொள்ளாத சிவ பக்தனான ஜராசந்தனுடன் கதா யுத்தத்திற்கு தயாரானார் பீமசேனர். சிவ-பலம் அதிகமோ ஹரி-பலம் அதிகமோ என்று சொல்வதைப் போல இருந்தது. மல்யுத்தத்திற்கு பயந்த ஜராசந்தன், கதாயுத்தத்தை விரும்பியதால், பீமனும் கதையை தூக்க வேண்டியதாக இருந்தது.

கோரமான யுத்தத்தில் கதைகள் பொடியாயின. பிறகு மல்யுத்த மும் துவங்கியது. பிரம்மாதி தேவதைகள் ஆகாயத்தில் வந்து நின்று போரினைப் பார்த்தனர். 15 நாட்கள் போர் நடந்தது. பிரம்ம தேவரின் வரத்தை மதிப்பதற்காக ஜராசந்தனுடன் 15 நாட்கள் யுத்தம் செய்வதாக நாடகமாடினார் பீமன். ஸ்ரீஹரியின் விருப்பமும் அவ்வாறே இருந்தது. பின் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை வணங்கி, அர்ஜுனனை ஆலிங்கனம் செய்து, சிம்ம கர்ஜனை செய்து, சிங்கம் யானையை எப்படிக் கொல்லுமோ அப்படி, ஜராசந்தனின் தலையைப் பிடித்து திருப்பி, அவன் முதுகில் கால் வைத்து, அவனை இரு பாகமாகக் கிழித்தார். (35). பிரம்மாண்டமே

கடகடத்தது. அந்த துஷ்டனைக் கொன்றது கிருஷ்ணனுக்கு செய்த சேவை என்று பக்தியுடன் அர்ப்பித்தபோது, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அதை ஏற்று பீமனை கட்டித் தழுவினான். இன்னொரு முறை வாயு ஜீவோத்தமத்வம் திடமாக நிரூபணம் ஆயிற்று.

ராஜசூய யாகவனெ மாடிஸிதனு

ஜராசந்தனை பீமசேனர் மூலமாக கொன்றபிறகு, பீம அர்ஜுனர் களுடன் ரதத்தில் ஏறி, கிருஷ்ணன், தர்ம ராஜனிடம் வந்தார். அவர்களின் சங்க நாதத்திலிருந்தே தர்மராஜன் அந்த போரின் வெற்றியை அறிந்தான். மகிழ்ந்தான். பகவான் வேதவியாசரும் பாண்டவர்களிடம் வந்தார். ராஜசூய மற்றும் மகா-அஸ்வமேத யாகத்தை செய்வதற்கு ஒப்புதல் அளித்தார்.

ராஜசூய யாகத்தின் முக்கிய பலன் பிரம்மபதவி. பீமசேனர் வாயுதேவரின் அவதாரம். பிரம்மனின் சமாளர். அந்த யாகத்தின் முழுப்பலன் கிடைப்பதற்காக, வேத வியாசர், பீமசேனரை யாகத்தின் திக்விஜயம் செய்ய ஆணையிட்டார். எந்த வேலைக்கு யார் முக்கிய காரணரோ, அவரே அந்த காரியத்தின் முழுப்பலனுக்கு பங்குதாரர் ஆகிறார். இது சாஸ்திரத்தின் வாக்கு. (36). அதற்காகவே ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் 'ராஜசூயாகவனெ மாடிஸிதனு' என்ற வாக்கியத்தைப் பயன்படுத்தினார். ஸ்ரீமதாசார் யரின் நிர்ணயத்திற்கேற்பவே வார்த்தைகள் வந்திருக்கின்றன என்பது சிறப்பு.

அவரவர்களின் தகுதிக்கேற்ப அவரவர்களுக்கு பலன் என்று சொல்லி, யுதிஷ்டிரன் மற்றும் இதர பாண்டவர்களையும் திக்விஜயத்திற்குப் போகுமாறு கூறினார். வடக்கில் சப்தத்வீப, பாதாள உலகத்தில் இருக்கும் அனைவரையும் வென்று வருமாறு அர்ஜுனனிடம் கூறினார். நகுலனை மேற்கிலும்; சகா தேவனை தெற்கிலும் போகுமாறு கூறினார்.

பீமசேனர், கிழக்கில் சென்று அனைத்து அரசர்களையும், பெளண்ட்ரக வாசுதேவன் மற்றும் கர்ணனை வென்றார். இமாலயத்தில் இந்திராதி தேவதைகளை வென்றார். பாணனின் நகரத்திற்கு சென்று, அங்கு யானையின் ரூபத்தில் வந்த

ருத்ரதேவரை வென்றார். சிங்கம், புலி ரூபத்தில் வந்த கருட, சேஷர்களை வென்று வெற்றி வாகையுடன் திரும்பினார். பூலோகத்தில் இருந்த மற்றவர்களையும் மற்றும் தேவதைகளையும் வென்று வந்தவர் பீமசேனர் மட்டுமே. இதர தம்பியரும் அவரவர் திக்விஜயத்தை முடித்து பெரும் செல்வங்களுடன் திரும்பினர். இந்திரபிரஸ்தத்தின் நான்கு திசையில் நான்கு ரத்தின (செல்வ) மலைகளையே கொண்டு வந்திருந்தனர் பாண்டவர்கள்.

ராஜதூயா யாகம் துவங்கிற்று. வேதவியாசதேவரின் தலைமையில் நடந்த யாகம். வர்ணிப்பதற்கு வார்த்தைகள் இல்லை. யாகத்தின் அனைத்து இடத்திலும் தங்க, ரத்னமயம். யக்கு பாத்திரங்களும் தங்க, ரத்னமயமாக இருந்தன. 14 உலகங்களில் அனைவரையும் அழைத்திருந்தனர். பிரம்ம ருத்ராதிகள் வந்திருந்தனர். அனைத்து தேவதைகள், ரிஷிகள், ராஜாதிராஜர்கள், யாகசாலையில் தத்வ நிர்ணயத்திற்காக வித்வத் கோஷ்டிகள் நிறைந்திருந்தனர்.

அக்ரபூஜை யாருக்கு செய்வது என்று யுதிஷ்டிரன் கேட்ட போது, பிதாமகர் பீஷ்மர், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கே செய்ய வேண்டும் என்றார். ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மனுக்கு அக்ரபூஜை துவங்கிற்று. அங்கிருந்த சிசுபாலன், கோபத்துடன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை திட்டத் துவங்கினான். யாரெல்லாம் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை திட்டிகிறார்களோ, அவர்களின் நாக்கை அறுப்பேன் என்றிருந்த பீமசேனன், தன் வாக்கைக் காப்பாற்ற புறப்பட்டான். பீஷ்மர் தடுத்தார். மூத்தவர்களின் பேச்சை மீறாமல், தன் தர்மத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டார் பீமன்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணனே சிசுபாலனை தன் சக்கரத்தால் கொன்றான். ஸ்ரீஹரியின் விருப்பத்தை அறிந்திருந்தான் பீமசேனன். ஆனால் தன் தர்மத்தை தான் விடவில்லை. இதுவே ருஜுகணஸ்தரின் விசேஷ தர்மம். தர்ம ராஜனுக்கு கப்பம் (காணிக்கை) கொடுப்பதற்கு மொத்த உலகமுமே நின்றிருந்தது. ஒவ்வொருவரும் 20,000 தோலா அளவு இருக்கும் ரத்னத்திற்குக் குறைவாக கொண்டு வரவேயில்லை. ஒரு லட்சம் பிராமணர்களின் உணவு

ஆயிற்றென்றால், ஒரு முறை சங்கு நாதம் செய்ய வேண்டும் என்ற ஏற்பாடு ஆகியிருந்தது. இந்த கைய சங்க நாதம் தொடர்ந்து கேட்டவாறு இருந்தது. துரியோதனாதிகள் பட்ட சங்கடம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. இத்தகைய ராஜத்ய யாகம் இதுவரை நடந்ததில்லை. இனியும் நடக்கப் போவதில்லை என்று அனைவரும் பேசிக்கொண்டனர். இறுதியாக கங்கையில் அவ்ருத ஸ்னானம் செய்து யாகத்தை ஸ்ரீஹரியிடம் சமர்ப்பித்தனர்.

இந்த யாகத்தை செய்தது தர்மராஜன் என்றால் செய்வித்தது பீமசேனர். ஜராசந்தனுக்குப் பயந்து யாகமே வேண்டாம் என்றிருந்தார் தர்மராஜன். ஆகவே யாகத்தின் பலனும் பீமசேனருக்கே சேர்ந்தது. 'ராஜத்யாகவனெ மாடிஸிதனு' என்று ஸ்ரீபாதராஜர் சொல்வது, மிகவும் அற்புதம். பொருத்தம்.

ஆஜியொளு கௌரவர பலவ சவருவெனெந்து

ராஜத்ய யாகத்தின் அவ்ருத ஸ்னானத்திற்குப் பிறகு, அனைத்து தேவதைகள், அரசர்கள் தங்கள் இடத்திற்குத் திரும்பினர். துரியோதனன் மட்டும் திரும்பவில்லை. ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடன், திரௌபதி மற்றும் பாண்டவர்கள் அனைவரும் மயன் நிர்மாணித்த சபையில் அமர்ந்திருந்தனர். ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் மனைவியரும் வந்திருந்தனர். அப்போது துரியோதனன் ஆயுதத்துடன் அங்கு வந்தான். தண்ணீர் இருந்த இடத்தில் இல்லாதவாறும், தண்ணீர் இல்லாத இடத்தில் இருந்த மாதிரியும் நினைத்து மயங்கினான். அப்படி மயக்கம் வருமாறு மயன் அந்த சபையை கட்டியிருந்தார். சுவர் இருந்த இடத்தில் தெரியாமல் தலையை இடித்து, தண்ணீரில் விழுந்து, பிறரின் கேலிக்கு ஆளானான் துரியோதனன். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கூறியதைப் போல, இதைக் கண்டு அதிகமாக சிரித்தாள் திரௌபதி.

இந்த அவமானமே மகாபாரதத்தின் போருக்கு காரணமாயிற்று. முதலிலேயே பாண்டவர்களின் செல்வச் செழிப்பு மிக்க ராஜத்ய யாகத்தைப் பார்த்து சங்கடத்தில் இருந்த துரியோதனன், இந்த அவமானத்தினால் மிகவும் கோபம் கொண்டான்.

துரியோதனனின் த்வேஷத்தை அறிந்த சகுனி, சூதாட்டத்தின் மூலம் பாண்டவர்களின் அனைத்து செல்வங்களையும் பறித்து விடலாம் என்று துரியோதனனிடம் சொல்கிறார். அதன்படி அழைக்க, தர்மராஜனும் சூதாட்டத்திற்கு ஒப்பினான். மோசடியால் தர்மராஜரை வென்று வந்தார்கள். தன் செல்வங்களை ஒவ்வொன்றாக இழந்துகொண்டே வந்த தர்மராஜன், தன் அரசாட்சியையும் இழந்தான். இறுதியில் மனைவியான திரௌபதியை பணயத்தில் வைத்தான். அண்ணன் என்றும் பாராமல், பீமசேனன், தர்மராஜனின் கையை முறிக்க வேண்டும் என்றார். தன் தர்மத்தை இவ்வாறு காப்பாற்றினார். தன் சாரதியான ப்ராதி காமியை, த்ரௌபதியை அழைத்து வருமாறு ஆணையிட்டான்

துரியோதனன். திரௌபதி சபைக்கு வர மறுத்தபோது, வீட்டு விலக்காக இருந்தபோதிலும், துச்சாதனன் அவளின் கூந்தலைப் பிடித்து சபைக்கு இழுத்து வந்தான். அவளை இவ்வாறு அவமானப்படுத்தியபோது, அண்ணன் தம்பியர் அமைதியாக இருக்கையில், கலி ஆவேசம் இல்லாத பீமசேனர் அந்த சபையில் கர்ஜித்தவாறு இருந்தார்.

பாவியான துரியோதனன் திரௌபதிக்கு தன் தொடையைக் காட்டினான். அப்போது பீமன் உறுமினார். 'உன் இந்த தொடையை என் கதையினால் பொடிப்பொடி ஆக்குகிறேன்' என்றார். (37). மறுபடி துரியோதனின் ஆணைப்படி துச்சாதனன், திரௌபதியின் சேலையில் கை வைத்தபோது, இன்னொரு சபதத்தையும் செய்தார் பீம சேனர். 'அனைவரின் முன்னிலையில் இந்த துச்சா தனனின் இதயத்தைப் பிளந்து, அவன் ரத்தத்தைக் குடிப்பேன்' என்றார். (38). ஸ்ரீகிருஷ்ணனை பணயத்தில் வை என்றபோது, 'ஹே துரியோதனா! உன்னை கீழே தள்ளி உன் தலையைக் கொய்வேன்' என்றார்.(39). இந்த மூன்று செயல்களையும் போர்க்களத்தில் செய்வேன் என்றார். இதையே ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர், 'ஆஜியலி' என்னும் சொல்லின் மூலம் தெரிவிக்கிறார்.

மூலகவரியெ கங்கண கட்டித

மூன்று உலகத்தினர் முன்னிலையில், துச்சாதனின் இதயத்தைப் பிளப்பேன், துரியோதனனின் தொடையைக் கிழிப்பேன், அவனை கீழே தள்ளி தலை மேல் கால் வைத்து கொய்வேன் என்ற பெரிய சபதங்களைப் போட்டார் பீமசேனர். திரௌபதிக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணன், முடிவில்லா ஆடைகளை தந்து அவளை காப்பாற்றினார். அப்போது திரௌபதி ஒரு சபதம் செய்தாள். 'பீமன் துரியோதனனை, அர்ஜுனன் கர்ணனை, சகாதேவன் சகுனியை கொல்வார்கள்' என்றாள். உடனே பீமசேனர் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றார். ||16||

மானநிதி த்ரௌபதிய மனதிங்கிதவனரிது
தானவர சவரபேகெந்து ப்யாக |
கானனவ பொக்கு கிரமீராதிகள முரிது
மானினிகெ செளகந்திகவனெ தந்த ||17||

முன்னுரை

சூதாட்டத்தில் தோற்ற பாண்டவர்கள் வனவாசத்திற்குப் புறப்பட்டபோது, திரௌபதி தன் மனவோட்டத்தை தெரிவித்தாள். அந்த சபையிலிருந்து வெளியேறும்போது தன் அவிழ்ந்த கூந்தலுடன் புறப்பட்டாள். இதே போல் துரியோதனாதிகளின் மனைவியரும் எப்போதும் அவிழ்ந்த கூந்தலும் இருக்க வேண்டும் (அதாவது, விதவையாக) என்று கூறினாள். அரண்ய வாசத்தில் இருந்தபோது திரௌபதி, பீமனிடம் செளகந்திகா புஷ்பத்தைக் கேட்கும்போதும், அவளின் மனதின் ஆசையை புரிந்துகொண்டவர் பீமசேனரே. அஞ்ஞாத வாசத்தில் இருந்த போது பூமியின் பாரத்தைக் குறைப்பதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கும் தன் கணவரான பீமசேனதேவரே, கிரமீரன் முதலான அசுரர்களைக் கொல்லவேண்டும் என்று நினைத்தாள். அதற்காகவே இந்த செளகந்திகா புஷ்ப சம்பவம். இந்த விஷயத்தின் தொகுப்பே இந்த நுடியில் உள்ளது.

பொருளுரை

பற்பல அசுரர்கள் கொல்லப்பட வேண்டும் என்ற திரௌபதியின் மனதின் ஆசையைப் புரிந்துகொண்ட பீமசேனர், காட்டினை அடைந்து உடனடியாக கிரமீரன் முதலான அசுரர்களைக் கொன்று தன் மனைவிக்கு சௌகந்திகா புஷ்பத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்.

சிறப்புரை

மானநிதி திரௌபதி

திரௌபதிக்கு ஐந்து பேர் கணவர்கள். பல பேருக்கு இந்த விஷயத்தில் குழப்பம் உண்டு. திரௌபதியை ஒரு காமுகளாக நினைப்பவரும் உண்டு. ஒரு பெண்ணிற்கு எப்போதும் ஒரே கணவன் என்பதே இந்திய பண்பாடு. அதையே சாஸ்திரமும் சொல்கிறது. அப்படியெனில் இங்கு இந்தப் பெண்ணிற்கு ஐந்து கணவர்கள் இருப்பது சாஸ்திரத்திற்கு எதிரானதா? என்னும் கேள்வி வருகிறது. ஸ்ரீமன் மகாபாரதத்திலேயே இதற்கு விடை இருக்கிறது. ஸ்ரீமதானந்ததீர்த்த பகவத்பாதர் இதைப் பற்றிய தெளிவான விடையைக் கொடுத்திருக்கிறார்.

திரௌபதி பிறந்தது எப்படி? த்ருபதனின் யக்ஞ குண்டத்தில், யௌவன வயதில், பற்பல அணிகலன் களுடன் அவதரித்தவள். பிறந்ததிலிருந்தே சர்வக்ஞள் (அனைத்தையும் அறிந்தவள்). வயதாகாதவள். மிகவும் அழகானவள். (40). ஆக, பொதுவான மனித உடலைப் போன்ற உடல் அவளுடையது என்று எண்ணக் கூடாது. அவள் பாரதிதேவி. அவளின் தேகத்தில் சசிதேவி, ஷ்யாமளாதேவி, உஷாதேவி, பார்வதிதேவி என்று ஐந்து தேவதா பெண்கள் இருக்கின்றனர். இதற்குப் பின் ஒரு சாபம் இருக்கிறது. தர்மராஜன், அர்ஜுனன் ஆகியோர் தேவதைகள். இவர்களின் மனைவியரே, திரௌபதி என்னும் ஒரே பெண்ணின் உடலில் ஒரு சாபத்தின் காரணமாக இருக்கின்றனர்.

ஒவ்வொருவரிடம் சேரும்போது அந்த உடலில் இருக்கும் அந்தந்த மனைவியரோடு மட்டும் சேர்கின்றனர் என்று அறிய வேண்டும். மற்றவர்கள் ஒதுங்கி இருந்தனர் என்றும் அறிய

வேண்டும். ஒவ்வொரு முறையும் திரௌபதி கன்னித் தன்மையோடு இருந்தாள். இதுவே இந்த உடலில் உன்னத ரகசியம். சாதாரண மனிதனுக்கு புரியாத விஷயம் இது. இங்கு எவ்விதமான துர்நடத்தைக்கான சிந்தனையும் இல்லை. ஒரு வானொலி அல்லது தொலைக்காட்சியில் ஒரு அலைவரிசையை நாம் கேட்கும்போது / பார்க்கும்போது, இதர அலைவரிசைகள் அமைதியாக இருப்பதுபோலவே இதுவும். ஜடப் பொருட்களான இவற்றிலேயே இந்த வசதிகள் இருக்கும்போது, தேவதைகளுக்கு ஏன் இது சாத்தியமில்லை? திரௌபதி மிகவும் புனிதமானவள்.

‘மான’ என்றால் உண்மை. உண்மையான ஞானத்தின் நிதியே திரௌபதி. பாரதிதேவியின் அவதாரமான திரௌபதி அனைத்து நற்சாஸ்திரங்களுக்கு அபிமானினி. சர்வக்ஞள். கல்விக்கு அதிபதி. இந்த பின்னணியிலேயே ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் ‘மானநிதி’ என்னும் சொல்லை பயன் படுத்தியிருக்கிறார். த்ருபதராஜனின் மகளான காரணத் தால் ‘திரௌபதி’ என்னும் பெயர் புகழடைந்திருக்கிறது.

மனதிங்கிதவனரிது

சர்வக்ஞளான திரௌபதியின் மனதின் ஆசையை அறிவதற்கு, அவளின் உண்மையான கணவரான, சர்வக்ஞரான பீமசேன தேவரைத் தவிர வேறு யாருக்கு சாத்தியம்? திரௌபதியின் மனதில் இருந்த எண்ணங்கள் இவ்வாறு இருந்தன:

* தன்னை அவமானம் செய்த சபையிலிருந்து அவிழ்ந்த கூந்தலுடன் வெளிவந்தாள். இதன் பொருள் - இதே போல் அனைத்து துரியோதனாதிகளின் மனைவியரும் அவிழ்ந்த கூந்தலுடன் (விதவைக் கோலத்தில்) இருக்க வேண்டும் என்பது.

* காட்டில் மற்றும் கந்தமாதன மலையில் இருந்தபோது செளகந்திகா புஷ்பத்தைக் கேட்டதன் பொருள் - பகாசுரனின் தம்பியான, மக்களைத் துன்புறுத்துபவனான கிரமீரணைக் கொல்லவேண்டும் என்பது.

* ருத்ரதேவரிடமிருந்து வரத்தைப் பெற்றிருந்த, தீர்த்த யாத்திரை ஸ்னானம் செய்ய வருபவர்களை துன்புறுத்தி வந்த - மூன்று கோடி அசுரர்களைக் கொல்லவேண்டும் என்பது.

* பார்வதிதேவியிடமிருந்து பெற்ற சாகாவரத்தைப் பெற்ற ஜடாசுரன் என்பவனைக் கொல்லவேண்டும் என்பது.

* க்ரோதவஷர் என்னும் 100 கோடி அசுரர்களைக் கொல்ல வேண்டும் என்பது.

* மூன்று பத்ம எண்ணிக்கையில் இருந்த அசுரர்கள் மற்றும் அவர்களின் தலைவனான மணிமந்தன் என்னும் அசுரனைக் கொல்லவேண்டும் என்பது. ($3 \times 10^4 \wedge 12$ என்றும் $3 \times 10^4 \wedge 32$ என்றும் இரு கருத்துகள் உள்ளன).

பூலோகத்தின் எடையைக் குறைப்பதில் முக்கிய காரணமாக இருக்கும் தன் கணவரான பீமசேனர் மூலமாக இவ்வளவு அசுரர்கள் கொல்லப்பட வேண்டும் என்பதே திரௌபதியின் மனதில் இருந்த எண்ணம். இதற்கு செளகந்திகா புஷ்பம் வேண்டும் என்றது ஒரு காரணமே. இதை அறிந்தவர் பீமசேனதேவர்.

தானவர சவர பேகெந்து ப்யாக காணவ பொக்கு

பூலோகத்தின் எடையைக் குறைக்கவேண்டி, பல அசுரர்களைக் கொல்வதற்காக, பாண்டவர்கள் அதிலும் முக்கியமாக பீமசேன தேவர் வனவாசத்திற்கு புறப்பட்டனர். காட்டில் இருந்தாலும் அவர்கள் அரசர்களே. தம் பின்னர் காட்டிற்கு வந்த மக்களை, நல்வார்த்தைகள் சொல்லி திருப்பி அனுப்பிட்டு, பாண்டவர்கள் மட்டும் காட்டிற்கு வந்தனர்.

ஹஸ்தினாபுரத்திலிருந்து வனவாசத்திற்கு வந்த பாண்டவர் மூன்று நாட்கள் பயணித்து, காம்பக வனம் என்னும் காட்டிற்கு வந்தனர். அங்கு கிரமீரன் என்னும் அசுரன் வாழ்ந்திருந்தான்.

கிரமீராதிகள் முரிது

காம்பக வனத்தில் இருந்த கிரமீரன், பகாசுரனின் தம்பி. மனிதர்களை தின்பவன். ருத்ரதேவரிடம் சாகாவரம் பெற்றவன். ஹரிடம் பாசுரனின் நண்பன். இவ்வளவு விஷயங்களையும் தானே

தர்மராஜரிடம் சொல்லி, தன்னை அறிமுகம் செய்துகொண்டான். பகாசுரன் மற்றும் ஹரிடிமாசுரனை பீமசேனர் கொன்றதினால் கோபம் கொண்டிருந்தான். பழிக்குப்பழி வாங்குவதற்காக வந்தான். பீமசேனரைக் கொன்று அவரது ரத்தத்தால் பக மற்றும் ஹரிடிம்பகருக்கு தர்ப்பணம் கொடுக்கவேண்டி நினைத்திருந்தான்.

பெரிய மரங்களை, மலைகளை பிய்த்தெடுத்து, பீமசேனருடன் போருக்குத் தயாராக வந்து நின்றான் கிரமீரன். பீமசேனர் அவனுடன் அஸ்திர சாஸ்திரங்களினால் போர் புரியவில்லை. அவன் கழுத்தைப் பிடித்து திருகி அனாயாசமாக அவனை கொன்றுவிட்டார். இப்படியாக கழுத்தைப் பிடித்து கொன்றதை சொல்வதற்காகவே ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் 'முரிது' என்னும் சொல்லை பயன்படுத்தியிருக்கிறார்.

'கிரமீராத்' என்று ஸ்ரீபாதராஜர் சொல்வதில், 'ஆதி' என்றதால், அவர் தொகுத்துள்ள விஷயங்கள் இவ்வாறு:

* லோமஷ ரிஷிகள், பாண்டவர்களிடம் வந்து தீர்த்தயாத்திரைக்கு உதவி செய்யுமாறு கோரினார். அனைத்து தீர்த்தக்ஷேத்திரங்களில் யாத்ரிகர்களுக்கு தொந்தரவு கொடுத்து வந்தனர் - மூன்று கோடி அசுரர்கள். அவர்கள் அனைவரும் ருத்ரரிடமிருந்து சாகா வரம் பெற்றிருந்தனர். (41). அவர்கள் அனைவரையும் பீமசேனர் ஒருவரே கொன்று ரிஷிகளுக்கு, பிராமணர்களுக்கு, உலகத்து மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தார். யாத்ரிகர்களுக்கு உதவி செய்த புண்ணியம் வந்து சேர்ந்தது.

* பிராமணர் வேடம் தரித்து ஜடாசுரன் பாண்டவர்களுடன் சேர்ந்திருந்தான். அப்போது பாண்டவர்கள் பதரிகாஸ்ரமத்தில் இருந்தனர். பாண்டவர்களின் ஆயுதங்களையும், திரௌபதியையும் கடத்திச் செல்ல வேண்டுமென்று ஜடாசுரன் எண்ணியிருந்தான். அர்ஜுனன் ஆயுதப்பயிற்சிக்காக சுவர்க்கத்திற்குச் சென்றிருந்தான். பீமன், வேட்டைக்காக காட்டிற்குச் சென்றிருந்தபோது, ஜடாசுரன் தன்னுடைய உண்மையான ஸ்வரூபத்தை எடுத்து, திரௌபதி மற்றும் இதர பாண்டவர்களின் ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டு ஓடத் துவங்கினான். பார்வதி தேவியின்

வரத்தினால் ஜடாசுரன் யாராலும் வெல்லப்பட முடியாதவனாகி இருந்தான். பீமசேனருக்கு இவ்விஷயங்கள் அனைத்தும் தெரிந்திருந்தாலும், தாம் போட்டிருந்த பிராமண வேடத்திற்கு மதிப்பு கொடுத்து அமைதியாக இருந்தார். அவன் எதிரில் வந்து, அவனை நிலத்தில் தள்ளி, அவன் தலை மேல் கால் வைத்து மிதித்துக் கொன்றார். (42).

* தங்கத்தின் வாசம் நிறைந்த, இவ்வுலகில் கிடைக்காதது - செளகந்திகா புஷ்பம். கந்தமாதன மலையில் இருக்கும் சரோவரத்தில் கிடைக்கின்றது. ஒருமுறை கந்தமாதனத்தின் பதரியில் திரௌபதியுடன், பீமசேனதேவர் தனிமையில் இருந்தபோது, ஒரு பெரிய பாம்பினை கருடன் அந்த ஏரியிலிருந்து எடுத்தான். கருடனின் இறக்கையின் காற்றிலிருந்து, அந்த செளகந்திகா புஷ்பத்தின் வாசனை திரௌபதிக்கு எட்டியது. திரௌபதி உடனே அத்தகைய புஷ்பங்களை வேண்டினாள். (43).

கதாயுதத்தை தரித்தவரான பீமசேனர், கந்தமாதன மலையில் ஏறினார். அங்கிருந்த கமல வனத்தை அடைந்தார். அங்கிருந்த க்ரோதவஷர் என்னும் 100 கோடி அசுரர்கள் பீமசேனரை தடுத்தனர். சிவனின் வரத்தினால் அவர்கள் வெல்ல முடியாதவர்களாக இருந்தனர். பீமசேனர் தமது கதையினால் அவர்கள் அனைவரையும் வீழ்த்தி, செளகந்திகா புஷ்பத்தைக் கொண்டு வந்து திரௌபதிக்குக் கொடுத்தார்.

* இன்னொரு முறை, பாண்டவர்கள் கந்தமாதன மலையில் வசித்திருந்தபோது, பலமாக வீசிய காற்றில், குபேரனின் கமல வனத்திலிருந்து, ஐந்து வர்ணங்களைக் கொண்ட புஷ்பங்கள் திரௌபதியிடம் பறந்து வந்து விழுந்தன. (44). அங்கிருந்த கிரோத வஷர் என்னும் அசுரர்களின் தலைவனான மணிமந்தனை பீமசேனர் கொல்லவேண்டும் என்ற நோக்கத்தில், திரௌபதி அந்த புஷ்பங்களைக் கேட்டார். பீமசேனரும் இரண்டாம் முறை மலையில் ஏறி மூன்று பத்மம் அளவிலிருந்த (3x10x12 என்பது ஒரு பத்மம். இதை 3x10x32 என்றும் சொல்வதுண்டு) அசுரர்களை, அவர்களின் தலைவனான மணிமந்தனை பீமசேனர் கொன்றார்.

மானினிகெ செளகந்திகவென தந்த

‘மானினி’ என்றால் மனைவி. ‘செளகந்த’ என்றால் புகழ். க்ஷத்திரிய ராணி ஆதலால், துஷ்டர்களைக் கொல்வதும், இஷ்டர்களை காப்பாற்றுவதுமே அவரின் கடமையாக இருந்தது. இதுவே ஸ்ரீஹரிக்கும் பிடித்தமானது. இதை அறிந்த பீமசேன தேவர், கணக்கிலடங்கா அசுரர்களைக் கொண்டு தன் புகழ் என்னும் நறுமணமிக்க புஷ்பத்துடன், ஐந்து வர்ணங்களைக் கொண்ட புஷ்பத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். கணவரின் புகழே மனைவியின் புகழ். இதுவே அவளின் விருப்பமாக இருந்தது. அதற்காகவே, ஸ்ரீபாதராஜர் ‘மானினிகெ செளகந்திகவென தந்த’ என்னும் பொருள் பொதிந்த வரிகளை எழுதினார். ||17||

துருள கீசகனு தா த்ரெளபதிய சலுவிகெகெ

மருளாகி கரெகரெய மாடலவன |

கரடி மனெயொளு பரசி சவரி அவனன்வயவ

குருபனட்டித மல்ல குலவ சதெத ||18||

முன்னுரை

பாண்டவரின் அஞ்ஞாதவாசம். விராட ராஜனின் நகரத்தில் ஒரு ஆண்டு காலம் வரை தங்களின் அடையாளங்களை மறைத்து வாழ்ந்த காலம். விராட ராஜனான சுதேஷ்ணையின் தம்பியே கீசகன். சைரந்திரி வேடத்திலிருந்த திரௌபதியுடன் தவறான கண்ணோட்டத்துடன் பேசினான். பீமசேனன், அவனை, அவனது சகோதரனைக் கொன்றார். இதை அறிந்த துரியோதனன், சுஷர்மா என்னும் மல்லனை விராட ராஜ்யத்துடன் போரிடுமாறு அனுப்பினார். அந்த சுஷர்மா மற்றும் அவரது சேனையையும் கொண்டு விழ்த்தினார் பீமசேனர். இந்த சம்பவங்களின் தொகுப்பு இந்த பத்தியில் உள்ளது.

பொருளுரை

துஷ்டனான கீசகன், திரௌபதியின் அழகுக்கு மயங்கி அவளுக்கு தொந்தரவு கொடுத்தபோது, அவனை சமையலறைக்கு வரச் செய்து, அவனையும் அவனது சகோதரனையும் இரவோடு இரவாக பீமசேனர் கொன்றார். இதனை அறிந்த துரியோதனன்,

சுஷர்மா முதலான வீரர்களை அனுப்பிய வீரர்களை அனைவரையும் கூட பீமசேனர் கொன்று குவித்தார்.

சிறப்புரை துருள கீசகனு

விராடராஜனின் நகரத்தில் பாண்டவர்களின் அஞ்ஞாத வாசம். தங்களின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை மறைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்திருந்தனர். விராட ராணியின் பணிப்பெண்ணாக சைரந்திரி என்னும் பெயரில் திரௌபதி இருந்தார். சமையற் கலைஞராக பீமன் பல்லவ (வல்லவ) என்னும் பெயரில் இருந்தார். ஓராண்டு கால அஞ்ஞாத வாசத்தில் பத்து மாதங்கள் கழிந்திருந்தன.

ராணி சுதேஷ்ணையின் தம்பி கீசகன். ராஜனின் மைத்துனன். மிகவும் துஷ்டன். பலசாலி. கேகெய ராஜனுக்கு மாலவி என்னும் பெண்ணிடம் பிறந்தவன். இவனுக்கு 105 பேர் தம்பிகள் இருந்தனர். அவர்கள் உப கீசகர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். பீமன், பலபத்ரன், சல்யனுக்குப் பிறகு அதிக பலசாலி என்று பெயர் பெற்றவன் கீசகனே. இவனுக்குப் பிறகான ஐந்தாவது பலசாலி என்று யாருமேயில்லை என்கிறது மகாபாரதம். விராடனே அவனைக் கண்டு பயந்திருந்தான். அவனையே சேனாதிபதி என்று பதவி அளித்திருந்தான். கீசகன், பாணாசுரனின் அவதாரம். மிகவும் துஷ்டன். அதற்காகவே, ஸ்ரீபாதராஜர், 'துருள கீசகன்' என்று அவனை அழைத்திருக்கிறார்.

திரௌபதிய சலுவிகெகெ

தேவதா ஸ்தீரியர்களுக்கு அவர்களின் தாரதம்யத்திற்கேற்ப அழகான லட்சணங்களுடன் கூடிய உடலமைப்பு அமைந்திருக்கும்.(45). அது அவர்கள் பெற்ற வரத்திற்கு ஏற்ப வந்த அழகு அல்ல. சுபாவத்திலேயே வந்திருக்கும் அழகாக இருக்க வேண்டும். இத்தகைய அழகு, குணங்களைக் கொண்டிருந்தவள் திரௌபதி. லட்சுமிதேவிக்குப் பிறகான அழகான வடிவம், பாரதி தேவியுடையது. பாரதிதேவியின் அவதாரமே திரௌபதி. அவளில் இன்னும் வேறு சில தேவதைகள், ஒரு சாபத்தின் காரணமாக குடிகொண்டிருந்தனர். பூமியின் எடையைக்

குறைக்கும் ஸ்ரீஹரியின் வேலையில் முக்கியமான பங்கு திரௌபதியுடையதாகும். தேவதா ஸ்த்ரீகளின் அழகினை வர்ணிப்பது சாத்தியமில்லை. இத்தகைய அழகு, வடிவமைப்பு நமக்கு வாய்ப்பதும் சாத்தியமில்லை.

லட்சண சாஸ்திரத்தைப் பற்றி சரியாக அறிந்தவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மா, லட்சுமிதேவியின் அவதாரமான சத்ய பாமாதேவி, வாயுதேவரின் அவதாரமான பீமசேனர் மற்றும் பாரதிதேவியான திரௌபதி - என்று இந்த நால்வரைத் தவிர ஐந்தாவது யாரும் இல்லை. (46). இப்படியிருக்கையில், திரௌபதியின் அழகினை வர்ணிப்பது யாரால் சாத்தியம்? அவரது அழகுக்கு இணையானவர் இவ்வுலகில் யாருமில்லை.

மருளாகி கரெகரெய மாடலு

பாண்டவர்களின் அஞ்ஞாத வாசத்தில் இன்னும் இரு மாதங்களே இருக்கின்றன. திக்விஜயத்திற்குப் போயிருந்த சேனாதிபதியான கீசகன் விராட ராஜ்யத்திற்கு திரும்பி வந்தான். அக்கா சுதேஷ்ணையை சந்திந்து ஆசி பெறுவதற்கு அவரது அந்தப்புரத்திற்கு வந்தான். அப்போது அங்கு பணிப்பெண்ணாக இருந்த, உலகிலேயே மிகவும் அழகானவளான சைரந்திரியைக் (திரௌபதி) கண்டான். அவன் ஏற்கனவே காமுகன். மேலும் திரௌபதி போன்ற அழகானவரைக் கண்டபோது, மன்மதனின் பாணத்திற்கு ஆட்பட்டான்.

பூமியின் எடையைக் குறைக்கும் வேலையில் திரௌபதி மிகவும் முக்கிய பங்கு வகிப்பவர். துஷ்டர்களுக்கு எதிரியாக இருக்கிறார். வேண்டுமென்றே துஷ்டனான கீசகனின் பார்வையில் விழுந்தார். ராணி சுதேஷ்ணையிடம் சைரந்திரியாக வந்து வேலையில் சேர்ந்தபோது, ராணி 'அந்தப்புரத்தில் உன்னைப் போன்ற வர்கள் இருந்தால், மற்ற ஆண்களின் மனது சஞ்சலப்படும்' என்றார். 'அப்படியொரு சந்தர்ப்பம் வந்தால், அந்த ஆண்களின் கண்களிலேயே நான் படமாட்டேன்' என்று ராணிக்கு வாக்குறுதி கொடுத்தார் திரௌபதி. ஆனாலும், அந்த வாக்கினை

மீறி தற்போது கீசகனின் பார்வையில் பட்டது, பூமியின் எடையைக் குறைக்கும் வேலையின் ஒரு அங்கமே ஆகும்.

திரௌபதியின் அழகில் மயங்கிய கீசகன், அவளிடம் பேச முற்பட்டான். ஒரு மாதகாலம் இப்படி முயன்றபிறகு, அவளை அடைவதற்காக, தன் சகோதரியான சுதேஷ்ணையிடம் வேண்டினான். சுதேஷ்ணை அவனுக்கு எவ்வளவு அறிவுரை கூறினாலும் அதை அவன் ஏற்கவில்லை. பிறகு, சுதேஷ்ணையும், ஏதோ ஒரு வேலையாக திரௌபதியை கீசகனின் வீட்டிற்கு அனுப்பினான். கீசகனும் அவளின் கையைப் பிடித்தபோது, அதை உதறி விட்டு, சூரிய நாராயணரை நினைத்தவாறு, ஓடி விராட ராஜனின் சபைக்கு வந்தான். அவளை துரத்தியவாறே வந்த கீசகன், அவளை கீழே தள்ளி, காலினால் எத்தினான். திரௌபதி அவமானத்தால் குறுகினாள். கீசகனின் தொந்தரவு அதிகமானது. இந்த விஷயங்களையே 'கரெகரெய மாடலு' என்று சொல்லி ஸ்ரீபாதராஜர் விளக்கியிருக்கிறார்.

அவன் கரடிமனையொரு பரசி சவரி

அவமானப்பட்ட திரௌபதி, அன்றிரவு சமையலறைக்குச் சென்று பீமசேனரிடம் தன் துக்கத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டாள். பீமசேனர் அவளுக்கு சமாதானம் சொல்லியவாறு, கீசகனை நர்த்தன சாலைக்கு வரவழைக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். 'நாட்டியம் கற்பிக்கும் அந்த சபையில், இரவில் யாரும் இருப்பதில்லை. என் கந்தர்வ கணவர்களுக்கும் தெரியாது. அங்கு வந்துவிடு' என்று அடுத்த நாள் கீசகனிடம் கூறினாள் திரௌபதி. கீசகனும் அந்த சொற்களைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக் குதித்தான்.

இங்கு ஸ்ரீபாதராஜர், நாட்டிய சபை என்று சொல்லாமல், மூல புத்தகத்தில் இருப்பதை, 'கரடிமனை' (சமையலறை) என்று ஏன் கூறினார்? எவ்வளவு முடியுமோ மூலத்தில் இருப்பதையே பயன்படுத்துவது ஸ்ரீபாதராஜரின் நடை. ஆனால் சில இடங்களில் வேறுபட்டும் இருக்கிறார். இங்கு அவரது எண்ணம் இப்படி இருந்திருக்கலாம்:

கரடி - என்றால் இருப்பிடம், ஓய்விடம் என்றிருக்கிறது. ஆயுதப் பயிற்சிகளை செய்யும்போது உடல் சோர்வு உண்டாகும். நாட்டியமும் ஒரு கலையே. இதை பயிற்சி செய்யும்போதும் சோர்வு உண்டாகும். இந்த பின்னணியில் நடன சாலையை கரடிமனெ என்று அழைத்திருக்கலாம்.

அல்லது

கரடிமனெ என்றால் உடம்பு அடிபடும் இடம் என்று பொருள். நாட்டிய சாலையானாலும், அங்கு கீசகனுக்கு அடிபடப்போகிறது என்று பொருள் படுவதால் இப்படி ஒரு சொல்லை பயன்படுத்தி யிருக்கலாம்.

அல்லது

கரடிமனெ என்றால் வீரர்கள் வசிக்கும் இடம் என்று பொருள். மிகவும் வீரனான பீமசேனர், இன்னொரு வீரனான கீசகனுக்கு, பாடம் எடுப்பதற்காக வரச்சொன்ன இடம் என்ற பொருள் படும்படி கரடி என்று சொல்லியிருக்கலாம்.

அல்லது

நடனசாலை என்று பீமசேனுக்கு தெரிந்திருந்தாலும், வேண்டுமென்றே ஸ்ரீபாதராஜர் கரடிமனெ என்று சொல்லி, பீமசேனுக்கு அப்போது வந்த கோபத்தை வெளிப்படுத்தினார் எனலாம்.

மற்ற பெண்களை தவறான கண்ணோட்டத்தில் பார்ப்பவர் மேல் அவருக்கு எவ்வளவு கோபம் இருக்கிறது என்பதைக் காட்ட, அவனின் கை கால்கள் என்று அடையாளம் காணமுடியாதவாறு அவரை கொன்று போட்டதே சாட்சி. வீரசத்தின் உதாரணம் இதுவே.

துஷ்டனான கீசகன், திரௌபதி தனக்கு கிடைத்துவிட்டாள் என்று மகிழ்ச்சியில், பலவிதமான அலங்காரங்களை செய்துகொண்டு இரவுக்காக காத்திருந்தான். அவனது அலங்காரங்கள், ஸ்ரீபாதராஜரே இன்னொரு இடத்தில் சொல்லியதைப் போல, பலியாட்டுக்கு செய்ததைப் போல இருக்கின்றன. இருட்டான, யாரும் நடமாடாத பகுதியான அந்த நடனசாலைக்கு கீசகன் வருவதற்கு முன்னரே பீமசேனர் வந்து அவனுக்காக காத்திருந்தார். கீசகன்

வந்து ஆசை வார்த்தைகளைப் பேசத் துவங்கியபோது, பீமசேனர் அவனுடன் மல்யுத்தம் செய்து அவனை வென்றார். தலை, கை, கால் என்று அனைத்தையும் பிய்த்து ஒரு மாமிச மலையைப் போல அவனை கொன்றுவிட்டார். (47).

சவரி அவனன்வயவ

கீசகனின் தம்பிகள் உபகீசகர்கள். அவர்கள் மொத்தம் 105 பேர். மிகவும் துஷ்டர்கள். தங்கள் அண்ணனின் சாவிற்ருக் காரணமான சைரந்திரியை கீசகனின் பிணத்துடனே கட்டி இடுகாட்டிற்ரு இழுத்து வந்தனர். அப்போது திரௌபதி 'ஐய, ஐயந்த, விஜய, ஐயத்தேன, ஐயத்பலரே! என்னைக் காப்பாற்றுங்கள் என்று வேண்டினாள். சமையலறையில் இருந்த பீமசேனர், பின் வாசல் வழியாக வந்து, ஒரு பெரிய மரத்தை வேரோடு பிடுங்கி தன் கையில் பிடித்தவாறு நின்றிருந்தார். இதைக் கண்டு பயந்த சிவனின் வரத்தை வாங்கியிருந்த உபகீசகர்கள், தலைதெறிக்க ஓட, அவர்கள் அனைவரையும் தேடித்தேடி கொன்றார் பீமசேனர். திரௌபதியை காப்பாற்றினார். ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் இந்த விஷயத்தை 'சவரி அவனன்வயவ' என்று விளக்கியிருக்கிறார். 'அவன்' என்றால் காப்பாற்றுவது. அவன் என்றால் சம்பந்தப்பட்ட. அதாவது கீசகனால் காப்பாற்றப்பட்டு வந்த, அவனுக்கு சம்பந்தப்பட்ட அவனது தம்பிகள் என்று பொருள். கீசகனுடன் அவர்களையும் கொன்றார் பீமசேனர்.

குருப நட்டித மல்ல குலவ சதெத

மிகவும் பலசாலியான கீசகனின் மரணம் நாலாபுறமும் செய்தியாக பரவியது. இங்கு, துரியோதனன், பாண்டவர் களை கண்டுபிடித்துவிட்டால், அவர்களை மறுபடி வனவாசத்திற்கு அனுப்பிவிடலாம் என்று அவர்களைத் தேடிவந்தான். பாண்டவர் களைப் பற்றி தகவல் இல்லை. ஆனால் கீசகனின் மரணத் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது. அதுவும் அவன் இறந்தது ஒரு பெண்ணிற்காக - ஒரு கந்தர்வனால் கொல்லப்பட்டு. அந்த கந்தர்வனே பீமன் என்று அறிந்த துரியோதனன், அந்தப் பெண்ணை திரௌபதி என்றும் அறிந்தான். மொத்தம் நான்கு

மகாவீரர்கள் - பீமன், பலபத்ரன், ஷல்யன் மற்றும் கீசகன். ஐந்தாவது என்று யாரும் இல்லை. பலபத்ரன் த்வாரா வதியில் இருக்கிறான். மத்ர தேசத்தின் அரசன் ஷல்யன் வெகு தூரத்தில் இருக்கிறான். அவன் இந்த வேலையை செய்திருக்க வாய்ப்பில்லை. அப்படியெனில், மீதம் இருக்கும் வீரன் பீமசேனனே. அவனே இந்த வேலையை செய்திருக்க வேண்டும் என்று துரியோதனன் எண்ணினான்.

உடனடியாக விராட நகரத்தை அடைந்து அவர்களை கண்டு பிடிப்பது என்று தீர்மானித்தான். முந்தைய சம்பவத்திற்கு பழி வாங்குவதற்காக, த்ரிகர்த ராஜ்யத்தின் அரசனான சுஷர்மா, விராட அரசின் மேல் போர் புரிவதற்கு தயாரானான். சுஷர்மா முதலானவர் தென் திசையிலிருந்து வரட்டும். அப்போது விராடன் அவர்களுடன் போருக்குச் செல்வான். அடுத்த நாள் நாம் அனைவரும் வடக்கு திசையிலிருந்து அந்த நகரத்தில் நுழைவோம். ஒரு வேளை, பாண்டவர்கள் அந்த நகரத்தில் இருந்தால், தமக்கு அடைக்கலம் அளித்த விராடனுக்கு உதவி புரிவதற்காக அவர்களும் வருவார்கள். ஒரு வேளை அவர்கள் வரவில்லையெனில், செல்வங்களை அபகரிப்போம். இப்படியாக நினைத்து, அனைவருக்கும் ஆணை பிறப்பித்தான் துரியோதனன்.

சுஷர்மா தனது படைவீரர்களுடன் விராட நகரத்தின் தெற்கு வாயிலை அடைந்து, ஒரு லட்சம் பசுக்களை அபகரித்தான். கோபாலகர்ளிடமிருந்து தகவலை அறிந்த விராடராஜன், போருக்கு புறப்பட்டு வந்தான். சுஷர்மனின் தம்பி, விராடனின் குதிரைகளை அபகரித்தான். வேறொரு ரதத்தில் ஏற முற்பட்ட விராடனை சுஷர்மா சிறைப்பிடித்து வெற்றியில் கர்ஜித்தான். இதனை அறிந்த தர்மராஜர், விராடனை காப்பாற்றுமாறு பீமசேனரிடம் தெரிவித்தார். அஞ்ஞாதவாசத்தில், சமையல் வேலையில் இருந்த பீமசேனுக்கு இவ்வார்த்தை மிகவும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. தன் தர்மத்தை (கடமையை) செய்வதற்கு ஒரு நல்வாய்ப்பு என்று எண்ணி மகிழ்ந்தார். நகுல சகாதேவர்களுடன் தர்மராஜரும் போருக்கு விரைந்தார்.

பீமசேனர் ஒருவரே ஏழாயிரம் ரதங்களை யானைகளை குதிரைகளை வீரர்களைக் கொண்டு குவித்தார். யுதிஷ்டிரர், சுஷர்மனின் தேரை முறித்து குதிரைகளைக் கொன்றார். அப்போது சுஷர்மனின் தேரிலிருந்த விராட ராஜன் உற்சாக த்துடன் எழுந்து சுஷர்மனை வீழ்த்தினார். அதே சமயத்தில், சுஷர்மனின் தேரின் மேல் பாய்ந்த பீமசேனர், அவனை பிடித்து கீழே தள்ளி, சிம்மநாதம் புரிந்தார். இதைக்கேட்ட எதிரியின் வீரர்கள் நாலாபுறமும் ஓடினர். சுஷர்மா பிடித்த ஒரு லட்சம் பசுக்களை மறுபடி விராட நகரத்தின் வழியில் அனுப்பினார். சுஷர்மனை தர்மராஜனின் காலில் விழவைத்து, 'சுரணடை. இல்லையென்றால் மரணமடைவாய்' என்று கர்ஜித்தார்.

வாழைத் தோட்டத்தில் நுழைந்த யானையைப் போல, பீமசேனர் எதிரிகளின் சேனைகளை பந்தாடினார். கைக்கு சிக்கியவர்கள் அனைவரையும் மேலே தூக்கி எறிந்தார். ஒருவரை இன்னொருவர் மேல் வீசி மோதினார். பீமசேனர் மேல் எதிரிகள் வீசிய அம்புகள் நொறுங்கி விழுந்தன. தூரியோதனன் அனுப்பிய சேனையை துரத்தியடித்து, விராடனுக்கு வெற்றியை தேடித்தந்து, அவனுக்கு வாழ்க்கையையே அளித்த வீராவீரர் பீமசேனர்.

வடக்கு வாயிலில் அபகரிக்கப்பட்ட பசுக்கள் 60,000. தெற்கில் ஒரு லட்சம். வடக்கில் போர் புரிய வந்தவர் களில் சிலர் விஷ்ணு பக்தர்களாக இருந்தனர். விஷ்ணு பக்தர்கள் மேல் என்றும் கை வைப்பதில்லை. விஷ்ணு த்வேஷிகளை என்றும் விடுவதில்லை என்பது பீமசேனரின் சபதம். தீர்மானம். வடக்கில் சமீ விருக்ஷத்தின் மேல் பாண்டவர்களின் ஆயுதங்கள் மறைந்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. பீமசேனதேவரின் போர், வடக்கை விட தெற்கில் மிக பயங்கரமாக இருந்தது என்பதை அறிய வேண்டும். ||18||

**குருசுதனு சங்கரதி நாராயணாஸ்திர கண
புர வணிஸி பரலு ஷஸ்த்ரவ பிசுடரு |
ஹரிக்குருபெய படுதிர்த்த பீம ஹுங்காரதிம்
த்ஹரிய திவ்யாஸ்திரகள நெரெ அட்டித ||19||**

முன்னுரை

துரோணாசார்யரின் புதல்வனான அஸ்வத்தாமாசார்யர், தனது தந்தையின் இறுதிப் பேச்சினைக் கேட்டு மிகவும் கோபம் கொண்டார். அதனால் நாராயண அஸ்திரத்தைப் பயன்படுத்தினார். வாகங்களிலிருந்து இறங்கி, தம் ஆயுதங்களை கீழே வைத்துவிட்டு, வணங்குவதே இந்த அஸ்திரத்திலிருந்து தப்பிப் பதற்கான ஒரே வழி. அதைப் போலவே அனைவரும் செய்தனர். ஆனால் பீமசேனர் மட்டும் ஸ்ரீஹரியின் அருளால், தன் ஹுங்காரத்தினால் மட்டுமே அந்த அஸ்திரத்தை எதிர்த்து தன்னுடைய சுத்தமான பாகவத தர்மத்தை வெளிப்படுத்தினார். துரோண பர்வத்தின் இந்தக் கதை இங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனுடன், ஹரியின் மற்ற அஸ்திரங்களையும் பீமசேனர் எப்படி எதிர்கொண்டார் என்னும் விளக்கம் இங்கே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

பொருளுரை

குருகளான துரோணாசார்யரின் புதல்வனான அஸ்வத்தாமர், போரில் நாராயண அஸ்திரத்தைப் பயன்படுத்தினார். பயங்கரமான சத்தத்துடன் அந்த அஸ்திரம் வரவும், அனைத்து வீரர்களும் தத்தம் அஸ்திரங்களைக் கீழே போட்டு, அதனை வணங்கினர். ஸ்ரீஹரியின் அருளுக்குப் பாத்திரமான பீமசேனர் மட்டும், ஹுங்காரத்தை செய்தவாறு ஹரியின் திவ்ய அஸ்திரத்தை மிகவும் சுலபமாக எதிர்கொண்டார்.

சிறப்புரை

குருசுதனு சங்கரதி

கௌரவர் பாண்டவர் என இருவருக்கும் குருவானவர் துரோணாசார்யர். இவரது புதல்வன் அஸ்வத்தாமர். மகன் மேல் துரோணருக்கு மிகவும் பிரியம். மகன் குடிக்கும் பாலுக்காக தன் தர்மத்தையே விட்டவர். மகனுக்கும் தந்தையிடம் அவ்வளவே பிரியம் இருந்தது.

துரோணருடன் போர் புரிய நின்றபோது, பீமசேனர் அவரது ரதத்தின் சக்கரத்தைப் பிடித்து, அவரின் சுய தர்மத்தை நினைவு

படுத்தினார். அதே சமயத்தில், ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் வாக்கின்படி, தர்மராஜர் 'அஸ்வத்தாமா ஹத:' என்று கூறினார். துரோணாசார்யர் மனம் நொந்தார். யாருக்காக தன் தர்மத்தையே விட்டாரோ, யாருக்காக இதுவரை உயிருடன் இருந்தாரோ, அந்த மகனே இல்லை என்னும் செய்தி, தர்மராஜன் மூலமாக கேட்டபோது தன் ரதத்திலேயே அமர்ந்துவிட்டார். அதே சமயத்தில், துரோணரின் சாவிற்சாகவே பிறந்திருந்த த்ருஷ்டயும்னன் வந்து துரோணரின் தலையைக் கொய்தான். அனைவரும் வெற்றியில் கூக்குரலிட்டனர்.

இந்த சம்பவங்களை அறிந்த அஸ்வத்தாமன், மிகவும் கோபத்துடன் போர்க்களத்திற்கு வந்தான். பயங்கரமாக போர் புரியத் துவங்கினான். பாண்டவரின் சையந்தை நாசம் செய்யத் துவங்கினான். அனைத்து பாண்டவ வீரர்களையும் வெல்வதாக சபதம் செய்தான். இதையே ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் 'குரு சுதன சங்கர' என்று கூறியிருக்கிறார்.

நாராயணாஸ்திர ரண வரவணிஸி பரலு

போர்க்களத்திற்கு வந்த அஸ்வத்தாமன், அனைத்து பாண்டவ வீரர்களையும் கொல்வதற்காக நாராயண அஸ்திரத்தை ஏவினான். அந்த மங்களமான அஸ்திரத்தின் மூலமாக, பல்வேறு திசைகளில் பல்லாயிரம் அஸ்திரங்கள் புறப்பட்டு வந்தன. எதிரில் வந்த அனைவரையும் அழிக்கத் தொடங்கியது. நாராயண அஸ்திரத்தினால் சையர்கள் அனைவரும் பயந்து ஓடத் துவங்கினர். இறப்பதற்கு தயாரான தர்மராஜரை, ஸ்ரீகிருஷ்ணர் தடுத்து நிறுத்தினார். 'அனைவரும் தங்களின் ஆயுதங்களை கீழே போட்டு, தேரை விட்டு இறங்கி, அஸ்திரத்தை வணங்குவது ஒன்றே இதிலிருந்து தப்பிப்பதற்கு ஒரே வழி. மனதால் இதை எதிர்ப்பவரைக் கூட இந்த அஸ்திரம் கொன்றுவிடும்' என்றார். ஆகவே வேகமாக கீழே இறங்கி அஸ்திரத்தை வணங்குங்கள் என்றார்.

ஷஸ்த்ரவ பிசுடரு

ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் வாக்கின்படியே எல்லா படைவீரர்களும் தங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள, உடனடியாக தத்தம் வாகனங்களிலிருந்து கீழே இறங்கி, கைகளிலிருந்து ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டனர். அந்த திவ்யமான நாராயணாஸ்திரத்தை வணங்கினர். தன்னை வணங்கியவர்களுக்கு எந்த பிரச்சனையும் தராமல் அந்த அஸ்திரம் முன்னே சென்றது. ஆனால் இந்த சம்பவத்தைக் கண்ட பீமசேனர், 'யாரும் ஆயுதங்களை கீழே போடவேண்டாம். அஸ்திரம் எப்படியானதாக இருந்தாலும் நான் அதை எதிர்கொள்வேன்' என்று கோபத்துடன் கர்ஜித்தவாறு, தன் கதாயுதத்துடன் ரதத்திலிருந்து இறங்கி தைரியத்துடன் முன்னேறினார். இரு தரப்பிலிருந்த அனைத்து வீரர்களில் அந்த அஸ்திரத்தை தைரியத்துடன் எதிர்கொண்ட வீராதி வீரர் பீமசேனர் மட்டுமே.

ஹரிக்குபெ பபெதிர்த்த பீம

பீமசேனர் சாக்ஷாத் முக்யபிராணரின் அவதாரம் என்று மகா பாரதத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வாயுதேவர் ருஜு கணஸ்தர். பாவி (எதிர்கால) பிரம்மன். ஸ்ரீஹரி இவரின் மேல் வைத்திருக்கும் பிரியம் (லட்சுமி தேவியைத் தவிர) வேறு யாரின் மேலும் அவர் வைத்திருக்கவில்லை. அதற்கு, இவரது ஞான, பக்தி, ஸ்வரூப யோக்யதைகளே காரணம். ஸ்ரீஹரியின் மேல் பீமசேனர் வைத்திருக்கும் திடமான பக்தி, சுத்தமான பாகவத தர்மா சரணைகள் வேறு யாராலும் சாத்தியமே இல்லை. அதற்காகவே அவர் ஜீவோத்தமர். திடமான பக்தியுடைய ஏகாந்த பக்தர்களில் முதல்வர். ஒவ்வொரு கணமும் இவரது பக்தி அதிகமாகிக் கொண்டே போகிறது. ஸ்ரீஹரியின் விருப்பத்திற்கு எதிராக எந்தவொரு செயலையும் இவர் செய்வதில்லை. ஸ்ரீஹரியின் விருப்பம் / முடிவு என்ன என்பது இவருக்கு தெரிந்திருக்கிறது. ஸ்ரீஹரியின் விருப்பம் என்பது யாருக்குமே தெரியாத விஷயம். அப்படிப்பட்ட விஷயத்தை அறிந்திருக்கிறார் என்றால், இவரது தகுதி எப்படி இருக்கவேண்டும்? தன்னுடைய

விருப்பம் என்ன என்பதை ஸ்ரீஹரி இவருக்கு தெரிவிப்பதே, ஸ்ரீஹரி இவர் மேல் காட்டும் அன்பாகும்.

ஹாங்காரதிந்த ஹரிய திவ்யாஸ்த்ர நெரெ அட்டித

அஸ்திரங்களை கீழே போடாமல், தேரிலிருந்து கீழே இறங்காமல், வணங்காமலும் இருந்த பீமசேனதேவரின் மேல் நாராயண அஸ்திரம் பாய்ந்தது. அவை தூழ்ந்தது. பீமசேனர் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. பயப்பட வில்லை. நாராயண அஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்த அஸ்வத்தாமர் வியப்படைந்தார். இந்தக் காட்சியை போர்க்களத்தில் இருக்கும் அனைத்து வீரர்களும் பிரமையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஒரு நெருப்பின் நடுவே இன்னொரு நெருப்புக் கோளமாக நின்றிருந்தார் பீமசேனர். (48). ஸ்ரீகிருஷ்ணர் மற்றும் அர்ஜுனன், பீமசேனரின் தேரிடம் ஓடினர். பீமசேனரின் ஆயுதங்களை பறித்துக்கொண்டு, அவரை தேரிலிருந்து வலுக்கட்டாயமாக இறக்கினர். ஆனாலும், பீமசேனர் பயங்கரமாக கர்ஜித்தவாறே நின்றிருந்தார். அந்த நாராயண அஸ்திரமும் உயிர்ப்புடனே இருந்தது. பீமனின் கர்ஜனையினால், முன்பின் சென்று அவரிடம் வந்து கொண்டிருந்தது அந்த அஸ்திரம் என்று மகாபாரதம் சொல்கிறது. (குரோண பர்வம் 201-8). இதையே ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் 'பீம ஹாங்காரதிந்த ஹரிய திவ்யாஸ்த்ர நெரெ அட்டித' என்று தெரிவிக்கிறார். நெரெ என்றால் திறமை என்று பொருள் உண்டு. மிகவும் திறமையுடன் (அந்த அஸ்திரத்தை) எதிர்த்தார் என்று பொருள்.

அனைவரும் நாராயண அஸ்திரத்தை வணங்க வேண்டிய வர்களே. ஆனால், போர்க்களத்தில் உயிருடன் இருக்கவேண்டுமென்ற ஆசையுடன் அதை வணங்கக் கூடாது என்று, சுத்தமானக்ஷத்ரிய தர்மத்துடன் இருந்த பீமன் அதை வணங்கவில்லை. பீமசேனர் எப்போதும் தன் மனதில், ஸ்ரீஹரியை வணங்கிக் கொண்டே இருக்கும் சுத்தமான பாகவதோத்தமர். இது இப்படியே நடக்க வேண்டும் என்பது ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மாவின் விருப்பமாக இருந்தது. அந்த விருப்பத்தை அறிந்த பீமசேனர், அதைப் போலவே நடந்துகொண்டார்.

பகவந்தனுக்கும், தன்னுடைய அஸ்திரம் மற்றும் பீமசேனர் இருவரும் யாராலும் வெற்றி கொள்ள முடியாதவர்கள் என்று உலகத்திற்கு காட்டவேண்டியிருந்தது. போர்க்களத்துக்கு நடுவில், இரு புறத்து வீரர்களுக்கு நடுவில், பீமனுக்கு சமமானவர்கள் வேறு யாருமில்லை; அவரே ஜீவோத்தமர் என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணர் தெள்ளத் தெளிவாகக் காட்டிய சந்தர்ப்பம் இது. 'நிர்ணய:சர்வ சாஸ்திராணாம் சத்ருஷ்டாம்தோஹி பாரதே' என்பது போல இதுவொரு மிகச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

ஹரிய திவ்யாஸ்திரகள நெரெ அட்டித

ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் 'திவ்யாஸ்திரகள நெரெ அட்டித' என்று பன்மையில் சொல்லியிருக்கிறார். வெறும் நாராயண அஸ்திரத்திற்கு மட்டுமல்லாமல், கர்ணன் பிரயோகித்த பார்கவாஸ்திர, அஸ்வத்தாமர் பிரயோகித்த பிரம்மசிரோஸ்திரங்களையும் கூட தைரியமாக எதிர்த்து நின்ற மிகச் சிறந்த வீரன் என்று பல விஷயங்களை 'திவ்யாஸ்திர கள' என்ற சொல்லில் அடக்கியிருக்கிறார் ஸ்ரீபாதராஜர்.

பதினாறாம் நாள் போர். கர்ணனின் தலைமையில், உதய தூரியனைப் போல் இருந்த பீமன், பெரிய மலையைப் போன்றிருந்த யானையின் மீதேறி போர் புரிந்தார். அஸ்வத்தாமர், கர்ணன் போன்றவர்களை எதிர்த்து தோற்கடித்தார். பதினேழாம் நாள் போரில், சல்யன் தேரோட்ட, கர்ணன் போரில் நுழைந்தான். அதைக் கண்டு சகிக்காமல், பீமசேனர், சிம்ம நாதம் புரிந்தவாறு, எதிர்ப்பட்ட கௌரவ சேனையினரை சின்னாபின்னமாக்கினார். துரியோதனனை ஆயுதம், ரதங்கள் இல்லாதவனாக ஆக்கினார். பீமனின் வீரத்தை எதிர்கொள்ள முடியாமல் கௌரவ சேனை ஓடி ஒளிந்தபோது, கர்ணன் வேறு வழியில்லாமல், பரசுராமர் கொடுத்த 'பார்கவ' என்னும் அஸ்திரத்தை பயன்படுத்தினான். மற்ற அனைத்து அஸ்திரங்களை வீழ்த்தும் சக்தி கொண்ட அஸ்திரம் இது. (49).

சரணடைந்தவர்களை இந்த அஸ்திரம் ஒன்றும் செய்யாது. ஆக, இதனிடம் சரணடைந்தவர்கள் மட்டும் உயிர் தப்பினர். த்ரிஷ்டத்

யும்னன், சாத்யகி, திரௌபதி புத்ரர்கள் போன்றோர் இப்படியாக அந்த அஸ்திரத்திடம் சரணடைந்தனர். பீமசேனர் மட்டும் சரணடையாமல் அந்த அஸ்திரத்தை எதிர்த்தார். ஆனால், அந்த அஸ்திரம் பரசுராமரின் அருளால் பீமசேனரை மட்டும் எதுவும் செய்யவில்லை. (50).

போர் முடிந்தபிறகு, துஷ்ட துரியோதனின் விருப்பத்திற்கேற்ப, திரௌபதியின் மகன்களின் தலைகளை ரதத்தில் ஏற்றி ஊர்வலமாகக் கொண்டு சென்றார் அஸ்வத்தாமரைப் பார்த்து பீமசேனர் அவரை சண்டைக்கு அழைத்தார். அஸ்வத்தாமரும் அந்த போரில் தோற்று, அடுத்து பிரம்மசிரோஸ்திரத்தை பிரயோகித்தார். (51). அந்த அஸ்திரத்தைக் கண்டும் பீமசேனர் பயப்படாமல் அதனை எதிர்த்தார். அந்த அஸ்திரத்திற்கு சவித்ரு நாமக நாராயணனே தேவதை. அந்த அஸ்திரம், பீமசேனர் இருவரும் வெற்றி கொள்ளமுடியாதவர்கள் என்பதை நிரூபித்துக் காட்டினார் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணன். ||19||

**கௌரவபல சவரி வைரிகள நெக்குத்தி
போரந்தெ கௌரவர முரிது தரிது |
வைரி துஷ்டாசனன ரணதொளகுருளகடஹி
வீர நரஹரிய லீலைய தோரித ||20||**

முன்னுரை

கௌரவ சேனையை சின்னாபின்னப்படுத்தியவர் பீமசேனதேவர். துரியோதனின் அனைத்து தம்பிகளையும் கொன்றது பீமசேனரே. அதிலும், துச்சாதனின் மார்பை நொறுக்கி, அவன் ரத்தத்தைக் குடிப்பதுபோல செய்து காட்டிய பீமரின் வீரபராக்கிரமத்தை இங்கு கொடுத்திருக்கிறார் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர்.

பொருளுரை

கௌரவர்களின் சேனையை நாசம் செய்ததுபோலவே, துரியோதனின் தம்பிகளையும் கொன்று, தன் மனைவியின் புடவைத் தலைப்பை பிடித்து இழுத்த தன் எதிரியான துச்சாதனனை, போரில் கீழே தள்ளி, அவன் மேல் அமர்ந்து,

அவன் மார்பை நொறுக்கி, ஸ்ரீநரசிம்மரைப் போல, அவரது பிரதிபிம்பரான பீமசேனர் காட்டிக் கொண்டார்.

சிறப்புரை

கௌரவரபல சவரி வைரிகள் நெக்குத்தி

மிகச்சிறந்த வீரரான பீமசேனர், கௌரவர்களின் படைபலமான 11 அக்ஷோஹிணி சைன்யத்தில் 6 அக்ஷோஹிணி சைன்யத்தை தனியாக கொண்டு குவித்தார். (52). ஒரு அக்ஷோஹிணி என்றால் 21,870 யானைகள், 21,870 ரதங்கள், 65,610 குதிரைகள், 1,09,350 வீரர்கள். இத்தகைய பலம் கொண்ட ஆறு அக்ஷோஹிணிகளை நாசம் செய்தவர் பீமசேனர். அதுவும் ஆயுதமில்லாமல், தன் கை பலத்தினால் மட்டுமே கொன்றது அதிகம். இதையே 'நெக்குத்தி' (பொடிப்பொடி ஆக்கினார்) என்று கூறுகிறார் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர்.

போரந்தெ கௌரவர முரிது

'போரந்தெ' என்றால் தன் கை பலத்தினால் எப்படி கௌரவர்களை கொன்றாரோ, அதைப் போலவே துரியோதனின் தம்பிகளையும் கொன்றார். யுத்தத்தின் நான்காவது நாளில் பீஷ்ம துரோணர்களின் தேரோட்டிகளைக் கொண்டு, அவர்களின் குதிரைகளை ஓடவிட்டு, அவர்களது சைன்யங்களை நாசம் செய்தார். அனைத்து ராஜாதிராஜர்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே பீமசேனர், கௌரவர்களின் சேனையில் புகுந்து, சேனாபதி, ஜலசந்த, சுஷேண, உக்ர, வீரபாஹு, பீம, பீமரத போன்ற 25 கௌரவர்களைக் கொன்றார். இதைப் போலவே அனைத்து கௌரவர்களையும் கொன்றவர் பீமசேனதேவர்.

வைரி துஷ்ஷாசனன ரணதொளகுருள கெடஹி வீர

பதினேழாவது நாள் போர். சகுனியை தோற்கடித்துவிட்டு, எதிரி வீரர்களைக் கொண்டு குவித்தவாறு முன்னேறினார் பீமசேனர். தன் சேனையரை வென்றுவந்த பீமசேனரைக் கண்டு, வில்லேந்திய துச்சாதனன் அவரிடம் வந்தார். தகாத வார்த்தைகளைப் பேசிவந்த அவன் மேல், சிங்கத்தைப்போல தாவினார் பீமசேனர்.

நொடியில் துச்சாதனனின் ரதத்தை நொறுக்கினார். அவன் சாரதியைக் கொன்றார். ரதத்தின் குதிரைகளை தன் கதையினால் கொன்றார். துச்சாதனனை நிலத்தில் வீழ்த்தினார். அவன் கழுத்தைக் கெட்டியாகப் பிடித்து 'ரத்தம் குடிப்பேன்' என்று கர்ஜித்தார்.

மிகவும் கஷ்டப்பட்டு பீமசேனரிடமிருந்து தப்பி ஓடிய துச்சாதனனை, மானைக் கொல்லும் சிங்கத்தைப் போல, தூக்கி நிலத்தில் அடித்தார். தன் கோடலியை தூக்கிப் பிடித்து, கர்ண துரியோதனர்களை அழைத்தார். 'தெரியமிருந்தால் உங்கள் துச்சாதனனை காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள். நான் இவனை கொல்கிறேன்' என்று கர்ஜித்தார். துச்சாதனனின் கழுத்தில் கால் வைத்து, அவன் கைகளைப் பிடித்து 'இதே கைகள்தானே திரௌபதியின் கூந்தலை பிடித்து இழுத்தன?' என்றவாறு அந்த கைகளைப் பிய்த்து அதனாலேயே அவரை அடித்தார். தன் கதையினால் அவன் மார்பில் அடித்தார். பாய்ந்து அவன் வயிற்றில் அமர்ந்தார். கோபத்தினால் தன் கோடலியை அவன் மார்பில் எறிந்தார். தன் கால்களால் எதிரியின் கழுத்தைப் பிடித்த மிகப்பெரிய வீரன் பீமசேனர்.

நரஹரிய லீலைய தோரித

தன் கோடலியால் துச்சாதனின் மார்பைப் பிளந்த பீமசேனர், அங்கு இரத்தக் குட்டையையே ஏற்படுத்தினார். அவன் செய்த தகாத செயல்களையும், கூறிய தகாத சொற்களையும் நினைத்துக் கொண்டவாறு, (53), அவனின் ரத்தத்தைக் குடிப்பதாக காட்டிக் கொண்டார். அந்த காட்சி மிகவும் பயங்கரமாக இருந்தது. கௌரவ சேனை மிகவும் பயந்தன. எதிரிகளின் நடுவே தொடையைத் தட்டியவாறு அவர்களை போருக்கு அழைத்தபோது, கர்ண, அஸ்வத்தாம, துரியோதனர்களால்கூட பீமனை எதிர்க்க முடியவில்லை. கர்ணனின் வில் கீழே விழுந்தது. (54). அந்தக் காட்சியைக் காணமுடியாமல் கர்ணன் கண் மூடிக் கொண்டான். கிருஷ்ண அர்ஜுனரைத் தவிர மீதி அனைவரும் ஓடிப்போயினர்.

போர்க்களமே காலியானது. எதிரி சையர்களின் நடுவே குதித்து ஆடினார் பீமசேனர். ஸ்ரீஹரியின் நரசிம்ம ரூபத்தை நினைத்தவாறு, மன்யசூக்தத்தை நினைத்துக் கொண்டார். போர் என்னும் யாகத்தில், துச்சாதனனின் ரத்தம் என்னும் சோம ரசத்தை நரசிம்மருக்கு அர்ப்பித்தார். 'ஹரிக்கு ப்ரீதியாகும்படி சோமரச பானம் குடித்தாயிற்று. இன்னும் துரியோதனன் என்னும் பசுவை பலி கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது' என்று கர்ஜித்தார். முன்னர் தான் செய்த சபதத்தை இவ்வாறாக நிறைவேற்றினார்.

இவ்வளவு விஷயங்களின் பின்னணியில் ஸ்ரீபாதராஜர் 'நரஹரிய லீலைய தோரித' என்னும் பொருள் பொதிந்த அற்புதமான சொல்லாடலை பயன்படுத்தியிருக்கிறார்.

* நரஹரியான பரமாத்மா துஷ்ட ஹிரண்யகசிபுவைக் அவன் வயிற்றைக் கிழித்துக் கொன்றார். நரஹரியான (ஆண்-சிங்கம்) பீமசேனர் துஷ்ட துச்சாதனனின் மார்பைக் கிழித்துக் கொன்றார்.

* 'சத்யம் விதாதும் நிஜப்ருத்ய பாஷிதம்' தன் மற்றும் தன் பக்தரின் வாக்கினை உண்மையாக்குவதற்காக (55) நரசிம்மனாகி லீலையைக் காட்டினார் ஸ்ரீஹரி. பீமசேனரும் கூட தன் பக்தளான திரௌபதி மற்றும் தன் (56) சபதத்தை உண்மையாக்குவதற்கு நரசிம்மனாகி லீலையைக் காட்டினார்.

* துச்சாதனன் விபரீத ஞானத்தின் (மித்யா ஞானம்) குறியீடு. (57). அஞ்ஞானத்தின் குறியீடு துரியோதனன். அனைத்து அஞ்ஞானம் என்னும் இருட்டினைப் போக்கும் சூரியன், நரசிம்மதேவர். (58). விபரீத ஞானம் என்னும் இருட்டினைப் போக்கும் சூரியன், நரசிம்மன் என்னும் பீம சேனதேவர்.

* நற்சாஸ்திரங்களை ஒதுக்கி அவற்றை அவமானப் படுத்தினான் ஹிரண்யகசிபு. அதனாலேயே அவனின் அழிவு நரஹரியின் ரூபத்தில். நற்சாஸ்திரங்களின் குறியீடே திரௌபதி.(59). அவளை அவமானம் செய்து நற்சாஸ்திரங்களுக்கு எதிராக நடந்தவன் துச்சாதனன். ஆகையாலேயே இவனைக் கொன்றார் பீம என்னும் நரஹரி.

* ஸ்ரீஹரி பிம்பர். ஜீவர்கள் அனைவரும் பிரதிபிம்பர். முக்யபிராணதேவர் ஸ்ரீஹரியின் முக்கிய பிரதிபிம்பர். ஆகையால், இவரது லீலைகளும் ஸ்ரீஹரியின் லீலைகளைப் போலவே இருக்கின்றன. பிம்ப-பிரதிபிம்ப பாவம்.

* நரஹரியான ஸ்ரீஹரி சில சமயங்களில் தானே சாக்ஷாதாக தோன்றி தன் லீலைகளைக் காட்டுவார். பெரும்பாலும் உலகத்தில் நடக்கும் அனைத்து செயல்களையும் முக்யபிராணர் மூலமாகவே நடத்துவார். இப் போது துச்சாதனைக் கொன்றது, நரஹரியான பகவந்தனே. ஆனால், பீமசேனரின் உள்ளிருந்து நடத்தியிருக்கிறார். இதுவே நரஹரியின் லீலை.

* பீமசேனதேவருக்கு, ஸ்ரீஹரியின் ஸ்வதந்திரமான குணங்கள் மற்றும் தம்முடைய அஸ்வந்திரத்தைப் பற்றி எப்போதும் நினைவில் இருந்தது. ஆகையாலே அவர் பவித்ரமானவர். தான் துச்சாதனைக் கொண்டு ரத்தம் குடித்ததைப் போல காட்டினார். போர்க்களத்தையே பயமுறுத்தி காலியாக்கினார். அனைத்தும் ஸ்ரீஹரியின் மூலமாகவே நடந்தவை. அவனின் சக்தியினாலேயே நடந்தவை. ஸ்ரீஹரியின் சக்தி, லீலைகள் அனைத்தும் தன் மூலமாக நடக்கின்றன என்ற நற்சிந்தனை பீம சேனருக்கு இருந்தது. ஆகையாலேயே 'சர்வோத்தமனான என் ஸ்வாமியின் விசித்திர சக்தியை பாருங்கள்' என்று துச்சாதனனின் மார்பைப் பிளந்தபோது கர்ஜித்தார். (60). நரஹரியின் லீலையைக் காட்டினார்.

* ஸ்ரீஹரி நரஹரியாக அவதரித்தது துஷ்டர்களுக்கு பாடம் எடுக்கவும், சிஷ்யர்களைக் காப்பாற்றுவதற்குமே ஆகும். அதைப் போலவே, ஸ்ரீஹரியின் பூமியின் பாரத்தைக் குறைக்கும் வேலையில் முக்கியப் பங்காற்றும் பீமசேனர், தன் க்ஷத்திரிய தர்மத்தை முன்னெடுத்து நடந்தார். நரஹரியைப் போலவே.

* துச்சாதனைக் கொண்டு ரத்தத்தைக் குடித்ததைப் போல காட்டியபிறகு, பீமசேனர் கூறியது மன்யு சூக்தத்தை. அது வரையில், அந்த சூக்தம் தேவலோகத்தில் மட்டுமே சொல்லப்பட்டு வந்தது. பூலோகத்தில் யாரும் அதை சொல்ல

வில்லை. மன்யு நாமக ருத்ராந்தர்கத பாரதிரமண முக்யபிராணா ந்தர்கத ஸ்ரீ நரசிம்மதேவரின் லீலையை விசேஷமாகக் கொண்டாடும் சூக்தம் மன்யுசூக்தம்.

ஸ்ரீ தீநேந்திரதீர்த்தர் 'வில் மற்றும் கோடலியைக் கையில் பிடித்த வேற நரசிம்மனே, நம் அக புறத்திலிருக்கும் எதிரிகளை நீ உன் சைன்யத்துடன் வந்து கொல்வாயாக' என்று இந்த சூக்தத்தின் உரையில் விளக்கியிருக்கிறார். நந்த என்னும் அந்த கோடலியே லட்சுமிதேவி. வில் - வாயுதேவர். அவரே ஸ்ரீஹரியின் சைன்யம் என்னும் விவரத்தை விளக்கமாகக் கூறியிருக்கிறார். ஸ்ரீஹரியின் லீலைகளை சஜ்ஜனர்களிடம் விளக்கவும், பூலோகத்தில் இந்த சூக்தத்தை பரப்புவதற்கும் முக்கிய காரணமானவர் பீமசேனர். அதற்காகவுமே 'நரஹரிய லீலைய தோரித' என்று பாடப்பட்டுள்ளது.

* துச்சாதனனைக் கொன்று அவனின் ரத்தத்தில் நனைந்த பீமசேனர், சிங்கத்தைப் போல இருந்தார் என்கிறது மகாபாரதம். (61).

பீமசேனர் திரௌபதியை போர்க்களத்திற்கு வரவழைத்து, அவளின் இடக்காலினால் துச்சாதனனைத் தள்ளவைத்து, தன் துடையின் மேல் அமரவைத்து, ரத்தத்தினால் அவளின் கூந்தலை நனைத்து, துச்சாதனனின் பற்களைப் பிடுங்கி மாலையைப் போல செய்து, ரத்தத் திலகமிட்டு, (62) அணிந்து, லட்சுமி நரசிம்மனைப் போல் திரிந்தார்.

(கிரிக்கெட் விளையாட்டில் ஒருவர் / அணி வென்றால், பட்டாசுகளைக் கொளுத்தி கொண்டாடுவதைப் பார்க்கிறோம். திரைப்படங்களில் தங்களின் நாயகரை திரையில் கண்டால், பணம் விட்டெறிந்து குதித்து கொண்டாடுவதையும் பார்க்கிறோம். இங்கு போர்க்களத்தில் வெற்றி வாகை சூடி நிற்கும் நிஜ நாயகரான, நிஜ பக்தரான, நிஜமான வீரரான, பீமசேனரின் இந்த அற்புத லீலைகளை படிக்கும் போதும் / கேட்கும்போதும், மெய் மறந்து, மயிர் கூச்செறிந்து குதித்து கொண்டாடவேண்டும். இதுவே உண்மையான பக்தி. உண்மையான தீக்ஷை).

மிகவும் அற்புதமான அர்த்தங்களைக் கொண்ட 'நரஹரிய லீலைய தோரித' என்னும் வாக்கியம், ஸ்ரீபாதராஜரின் திறமைக்கு தக்க சான்றாகும். ||20||

**நீரொளடகித்த துர்யோதனன ஹொரகெடஹி
ஊருத்வய தன்ன கதெயிந்த முரித |
நாரிரோதன கேளி மர மருகி குருசுதன
ஹார்ஹிடிது விரோரதன பபெத ||21||**

முன்னுரை

துரியோதனன் என்னும் பசுவை போர் என்னும் யக்ஞத்தில் கொல்லும் மிக முக்கிய சம்பவத்தின் வர்ணனை இதில் உள்ளது. சாவின் விளிம்பில் இருந்த துரியோதனின் பேச்சைக் கேட்டு, படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த உப பாண்டவர்களின் தலையைக் கொய்த அஸ்வத்தாமனைப் பிடித்து, அவன் தலையில் இருந்த ரத்னத்தை எடுத்த கதையும் இங்கு வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த நுடி மூலநூலில் இல்லை என்று சிலர் சொல்கின்றனர். மகாபாரதத்தின் முக்கியமான கட்டம் துரியோதனனின் வதம். அதுபோலவே, ருத்ராவதாரியான அஸ்வத்தாமனைப் பிடித்து, அவனது ரத்னத்தைப் பிடித்த பீமன், ருத்ரரைவிட உத்தமரான முக்யபிராணர் என்று நிரூபிக்கும் கட்டம். இவைகளின் வர்ணனை உள்ள இந்த நுடி இல்லாமல் இந்த கிருதி முழுமையடையாது.

பொருளுரை

பயந்தவாறு ஒரு ஆற்றில் போய் ஒளிந்து கொண்டிருந்த துரியோதனனை, சுடுசொற்கள் பேசி அவனை வெளியில் வரச்செய்த பீமசேனர், தன் கதாயுதத்தினால், போரின் விதிகள் எதுவும் மீறப்படாமல், துரியோதனின் துடை களை உடைத்தார். குருபுத்ரரான அஸ்வத்தாமன் துரியோதனனின் பேச்சைக் கேட்டு, அன்றிரவு கூடாரத்தில் இருந்த பாண்டவர்களின் (திரௌபதியின்) மக்களின் தலைகளைக் கொய்தான். திரௌபதி சாதாரண பெண்ணைப் போல அழத்தொடங்கினாள். அதற்காக, பீமசேனர்,

அஸ்வத்தாமனைப் பிடித்து, அவனின் தலையிலிருந்த ரத்னத்தை எடுத்துக் கொண்டார்.

சிறப்புரை

நீரொளடகித்த துரியோதனன ஹொரகெடஹி

18ம் நாளின் போர். சல்யனின் தலைமையில். சல்யனை தன் பாணங்களினால் துளைத்து, அவனை நிராயுதபாணி ஆக்கினார். இறுதிமூச்சு மட்டும் விட்டுக்கொண்டிருந்த சல்யனை தர்மராஜன் கொன்றார். மிச்சம் மீதியிருந்த துரியோதனனின் தம்பிகளை பீமசேனர் கொன்றார். சகதேவன், உலூகனை, சகுனியை கொன்றான். அஸ்வத் தாமன், க்ருதவர்மன், க்ருபாசார்யர் ஆகியோர் பயந்து காட்டினை அடைந்தனர். துரியோதனன் தனியாக பாண்டவர்களுடன் போர் புரிந்துவந்தான். பீமசேனர் அவன் ரதத்தை உடைத்தார். அவன் யானையின் மீதேறி வந்தபோது, அந்த யானையைக் கொன்றார் பீமன். பிறகு குதிரையின் மீதேறி வந்தபோது, அந்த குதிரையையும் பீமன் கொன்றார். வாளேந்தி வந்தபோது அதையும் பீமன் துண்டு துண்டாக்கினார். துரியோதனன் த்வைபாயன சரோவரத்திற்கு சென்றான். அதில் மூழ்கியவாறு மந்திரத்தை ஜெபிக்கத் துவங்கினான். இறந்தவர்கள் மீண்டும் வருவதற்கான மந்திரத்தை, துர்வாசர் துரியோ தனனுக்கு உபதேசம் செய்திருந்தார். தொடர்ந்து ஏழு நாட்கள் அதை ஜெபித்தால், பலன் கிடைக்கும். அப்படி பிழைத்து வந்தவர்கள், மறுபடி இறப்பதில்லை. யாராலும் வெல்லப்பட முடியாதவர்கள் ஆகின்றனர். (63).

இந்த விஷயங்களை தண்ணீரில் போவதற்கு முன், துரியோதனன் சஞ்சயனுக்கு தெரிவித்து, தன் தந்தை த்ருதராஷ்டிரனுக்கு தெரிவிக்குமாறு கூறினான். சஞ்சயன் மூலமாக அஸ்வத்தாமன் முதலானோர் இதை தெரிந்துகொண்டு, துரியோதனனை சந்திக்க வந்தனர். அந்த இடத்தில் நீர் குடிக்க வந்த வேடர்கள், இவ் விஷயங்களை தெரிந்துகொண்டு, அதை பீமசேனரிடம் தெரிவித்தனர்.

பாண்டவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடன் த்வைபாயன குளத்திற்கு வந்தனர். அப்போது துரியோதனன், அஸ்வத் தாமாதிகளுடன் சதியாலோசனை செய்து கொண்டிருந்தான். அஸ்வத்தாமாதிகள் ஓடிப்போயினர். துரியோதனன் நீருக்குள் சென்றான். 'பேடி' போன்ற கடுஞ்சொற்களால் யுதிஷ்டிரன் துரியோதனை பழித்தான். அதற்கு துரியோதனன் - நீங்களே அரசாளுங்கள். நான் தவத்திற்காக காட்டிற்கு செல்வேன் - என்றான். பீஷ்ம துரோணாதிகளைக் கொன்றபிறகு, நீ எடுக்கும் இந்த முடிவு எங்களுக்கு சம்மதமில்லை. நீ அளிக்கும் பிச்சை எங்களுக்கு தேவையில்லை. நீ ஒரு கோழை. குருகுலத்தில் பிறந்தவனே இல்லை என்றே ல்லாம் தர்மராஜன் கூறியதைக் கேட்டு, கோபத்தை அடக்கமுடியாமல், துரியோதனன் நீரிலிருந்து எழுந்து வந்தான். பீமனுடன் கதாயுத்தம் புரிந்தான். எனக்கு கதையே பிடிக்கும் என்றான். அப்படியே ஆகட்டும் என்று பீமசேன தேவரும் கூறினார்.

ஊருத்வய தன்ன கதையிந்த முரித

தர்ம அதர்மங்களில் ஸ்வரூபமான பீம துரியோதனர்களுக்கு நடுவே பயங்கரமான கதாயுத்தம் தொடங்கியது. பலராமர் வந்து இந்தப் போரினை நிறுத்த முயன்றாலும், அவரால் முடிய வில்லை. பீமனை ஏமாற்று வதற்காக வேண்டுமென்றே துரியோதனன், தலையை கீழே போட்டு, துடையை மேலே தூக்கினான். கதாயுத்தத்தின் விதிகளின்படி, நாபியின் கீழ் அடிப்ப தற்கில்லை. ஆனால், திரௌபதிக்கு தான் துரியோதனனின் துடைகளை முறிப்பேன் என்று சபதம் செய்திருக்கிறார் பீம சேனர். அனைத்தையும் அறிந்த பீமசேனர், போரின் எந்தவொரு விதியையும் மீறாமல், சரியாக முதுகுத்தண்டின் அடியில் அடித்தார். அது நாபிக்கு சரியாக பின்புறம் இருக்கும் இடம். நாபிக்கு மேலே கீழே அல்ல. (64). துரியோதனின் துடைகளை முறித்தார். துரியோதனன் கீழே விழுந்து உருண்டான். சபதத் திற்கேற்ப, அவனின் தலையை மிதித்தார். ரிஷப சூக்தத்தைப் படித்தார். துஷ்டன் செய்த அனைத்து பாவ கர்மங்களையும் அவன் நினைவுக்குக் கொண்டுவந்து, இன்னொருமுறை தன் கால்களால் அவன் தலையை மிதித்தார். இது அதர்மம் என்று

பலராமன் கூறினார். பீமனுக்கு கதாயுதத்தில் குரு ஆன பலராமருக்கு, துரியோதனின் சம்ஹாரத்தின் புண்ணியம் சேரக்கூடாது என்றே ஸ்ரீகிருஷ்ணன் நினைத்திருந்தான். பூமியின் பாரத்தைக் குறைப்பதற்கான முழுப் புண்ணியமும் பீமனுக்கே சேரவேண்டும் என்பதே ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் விருப்பமாக இருந்தது. (65).

பூமியின் பாரத்தைக் குறைக்கும் புண்ணியம் பீமசேனருக்கே அதுவும் துரியோதனனின் சம்ஹாரத்திற்குப் பிறகே என்பது ஸ்ரீமதாசார்யரின் நிர்ணய வாக்கியங்களினால் தெளிவாக தெரிகிறது. துரியோதனின் இறுதியை சொல்லும் இந்த நுடி இல்லாமல் இந்த கிருதி முழுமையடையாது என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

நாரிரோதன கேளி மர மருகி குருசுதன

முறிந்த துடைகளுடன், நாய் நரி காக்கைகளினால் கடிபட்டு கீழே கிடந்தான் துரியோதனன். அப்போது கிருதவர்மன், க்ருபருடன் அஸ்வத்தாமன் அங்கு வந்தார். பாண்டவர்களை திட்டியவாறு 'ராஜன், இப்போது நான் என்ன செய்யட்டும்?' என்று கேட்டான். மண்ணினாலேயே அபிஷேகம் செய்து, துரியோதனன், - பாண்டுவின் சந்ததிகளை சர்வநாசம் செய்து, என் வம்சத்தில் சந்ததிகளை வளர்த்து அந்த சந்ததிகளினால் அரசாளுமாறு கூறினான். (66). அப்படியே ஆகட்டும் என்று சொல்லி அஸ்வத்தாமன் புறப்பட்டான்.

நடுஇரவில் ஆந்தை ஒன்று காக்கைகளைக் கொன்று குவிக்கும் காட்சியைக் கண்டு, இதைப் போலவே பாண்டவர்களையும் கொல்வேன் என்று சபதம் செய்தான். பாண்டவர்களின் கூடாரங்களை அடைந்தான். தான் செய்யப்போவது தெய்வபூஜை என்று சங்கல்பம் செய்தான். கூடாரத்தின் உள்ளே சென்றான். அங்கு படுத்திருந்த த்ருஷ்டத்யும்னனைக் கண்டு, தன் தந்தையின் சாவிற்கு அவனே காரணம் என்று கோபத்துடன் அவனை தன் காலினால் எட்டினான். அவன் கழுத்தை இறுக்கிக் கொன்றான். திரௌபதியின் ஐந்து குழந்தைகளைக் கொன்றான். க்ருதவர்மன், க்ருபருடன் சேர்ந்து அந்த கூடாரங்களுக்கு தீ

வைத்தான். திரௌபதியின் மக்களின் தலைகளுடன் மகிழ்ச்சியுடன் துரியோதனனிடம் வந்தான். அப்போதே துரியோதனன் தன் உயிரை விட்டான்.

காலை ஆனது. பாண்டவர்களின் வம்சத்தினர் இறந்திருக்கின்றனர். திருஷ்டத்யும்னனின் சாரதியிடமிருந்து விஷயத்தை அறிந்த திரௌபதி மிகவும் துக்கமடைந்தாள். அழுதாள். பீமசேனரிடம் வந்து தன் புத்திர சோகத்தை சொல்லி அழுது அதை பரிகரிக்குமாறு வேண்டினாள். பீமசேனரின் மனது இரங்கியது. உடனடியாக தன் ரதத்தில் ஏறி அஸ்வத்தாமனிடம் வந்தார்.

குருசுதன ஹார்ஹிடிது

பீமனைக் கண்ட அஸ்வத்தாமன், பயந்து ஓடத் துவங்கினான். பிரம்மவிரோஸ்தரத்தை பீமன் மேல் பிரயோகித்தான். பிரம்மவிரோஸ்தரத்தின் மரியாதையும் காக்கப்பட வேண்டும். பீமசேனரின் திறனும் வெளிப்பட வேண்டும். இவ்விரண்டும் ஸ்ரீஹரியின் விருப்பமே (வரமே). ஆகையால், ஸ்ரீகிருஷ்ணன், அர்ஜுனனுடன் உடனடியாக பீமன் இருக்குமிடத்திற்கு விரைந்தான். பிரம்மவிரோ அஸ்திரத்திற்கு பீமசேனரே அபிமானி தேவதை. ஆகவே தைரியத்துடன் அதனை எதிர்த்து நின்றிருந்தான். ஸ்ரீகிருஷ்ணன், அர்ஜுனனுக்கு இன்னொரு பிரம்மவிரோ அஸ்திரத்தை பிரயோகிக்குமாறு கூறினார். இவ்விரு அஸ்திரத்தினால் உலகமே அழிந்துவிடும் என்றவாறு வேதவியாசர் அந்த இடத்திற்கு வந்தார். அஸ்வத்தாமனின் பிரம்மசரியம் போனது. ஆகையால், அர்ஜுனனை இரு பிரம்மவிரோ அஸ்திரங்களையும் அழிக்குமாறு கூறினார். அர்ஜுனனும் அதைப் போலவே செய்தான்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணன், அஸ்வத்தாமனுக்கு, அடுத்த 1000ஆண்டுகள் காட்டினில் குரங்காக இருப்பாயாக. நாற்றம் பிடித்தவனாக, வியாதியின் விழுந்தவனாக, தலைவலியுடன் இருப்பாயாக என்று சாபம் கொடுத்தார். அதுவே அவனது முன்வினைப் பயனாக இருந்தது. பீமசேனர், குரு-மகனை பிடித்து நிறுத்தினான்.

ஷிரோரத்ன பபெத

அஸ்வத்தாமனை திரௌபதியிடம் கொண்டு வந்தான். திரௌபதி அவனை விட்டுவிடுமாறு வேண்டினாள். பீமனோ இவனைக் கொல்வதே சிறந்தது என்றான். அப்போது வேதவியாசர், பீமனை வெல்ல முடியாத நீ, உன்னிடம் இருக்கும் ஷிரோரத்னத்தை அவனுக்குக் கொடு. பாண்டவர்கள் மேல் பிரயோத்த பிரம்ம ஷிரோ அஸ்திரத்தை திரும்பப் பெறு என்றார். தான் கண்ட கனவு பலித்தது என்று நினைத்த அஸ்வத்தாமன், தன் தலையில் இருந்த ரத்னத்தை பிய்த்து பீமசேனருக்குக் கொடுத்தான். (67). அந்த ரத்னமானது, பசி தாகம் சோர்வு என அனைத்தையும் போக்கவல்லது. அற்புத மணத்தை கொடுக்கவல்லது. இருட்டினை அழிக்கவல்லது. மங்கள கரமானது. பீமசேனர் அந்த ரத்னத்தை திரௌபதியிடம் கொடுத்தார். திரௌபதி அதை யுதிஷ்டிரனுக்குக் கொடுத்தாள். தர்மராஜன் அந்த ரத்னத்தை தன் தலையில் வைத்து அலங்கரித்தார்.

‘ஷிரோரத்ன தெகெத’ என்றும் சொல்வதுண்டு. எடுத்தவர் குருமகன் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். அல்லது அனைவரிலும் நின்று அனைத்து செயல்களையும் செய்பவர் பிராணதேவரே.(68). ஆகையால் அதை எடுத்தவர் பீமசேனதேவரே என்றும் சொல்லலாம். அல்லது ‘ஷிரோ ரத்ன பபெத’ என்று சொன்னால், எந்த பிரச்சனையும் இல்லை. ‘பபெத’ என்னும் சொல் நிர்ணயத்திற்கு சரியாக பொருந்துகிறது. ருத்ரரின் அவதாரமான அஸ்வத்தாமனை வென்று ஷிரோ ரத்னத்தைப் பெற்ற பீமசேனர் ஜீவோத்தமர் என்பது இன்னொரு முறை நிரூபணமானது. ||21||

சண்ட விக்ரமனு கதெகொண்டு ரணதலினிந்த
மண்டலதொளுத்பவிஸி தகிள களர |
ஹிண்டி பிசுடிஹய வருகோதரன ப்ரதாபவனு
கண்டு நிலலுவராரு த்ரிபுவனதொளு ||22||

முன்னுரை

இறுதியாக இன்னொருமுறை, பீமசேனரின் வலிமையை பறைசாற்றி, மூன்று உலகத்திலும் அவரை எதிர்த்து நிற்கக்கூடிய ஆண் யாருமில்லை என்று சொல்லி, அவரே ஜீவோத்தமர் என்று நிரூபிக்கிறார் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர்.

பொருளுரை

பீமசேனரின் வலிமைக்கு எதிராக நிற்பவர் யாருமில்லை. அப்படி நிற்கும் துஷ்டர்கள் அனைவரையும் ஒரே அடியில் கொல்லும் வலிமைசாலி பீமசேனர். வெறும் பூமண்டலத்தில் மட்டுமல்லாமல், மூன்று உலகங்கள் அதாவது 14 லோகங்களைக் கொண்ட பிரம்மாண்டத்திலும் அப்படி யாரும் இல்லை என்பதே உண்மை.

சிறப்புரை**சண்டவிக்ரமனு கதெகொண்டு**

பீமசேனதேவரின் வலிமை வர்ணிக்க முடியாதது. புஜபலம் மிகவும் அதிகமானது. அஸ்திரங்களைக் கண்டு பயப்படாத வீரன். வரம் / சாபங்களைக் கண்டு பயப்படாத வீரன். தான் எவ்வளவு பலசாலி என்று அறிந்தானோ, அதைவிட 1000 மடங்கு பலசாலி. இந்த விஷயத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணனே பீமனுக்கு கூறுகிறார். (69). குருக்ஷேத்ர யுத்தத்தின் பாரமெல்லாம் உன் மேலே இருக்கிறது என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்கிறார். மூன்று உலகங்களையும் வெறும் தன் கைகளால் கொல்ல வல்லவன். பிரம்மாண்டத்தையே வெல்லக் கூடியவன். இந்திராதி தேவதை களும்கூட பீமனின் புஜபலத்தில் சிக்கிக் கொண்டால் தப்பிப்பது கஷ்டம்.

ஆயுதப் போரினில், தத்வ நிர்ணயத்தில், தைரியத்தில், கருணையில், இந்த உலகத்திலேயே மிகச் சிறந்தவர் நால்வர். பீமசேனர், பலராமர், சல்யன் மற்றும் கீசகன். அவர்களிலும் முதலாமவரைவிட அடுத்தவர் பல மடங்கு வலிமை குறைந்தவரே.(70). இப்படியாக முதலில் இருக்கும் பீமசேனுக்கு சமம் என்று யாருமில்லை.

முதலிலேயே வீரன். அதிலும் கதை பிடித்து வந்தால், கேட்க வேண்டுமோ? பீமசேனரின் கையில் இருக்கும் கதை காண்டீபத் தைப் போன்று இலக்கை எட்டக்கூடியது. அது மூலத்தில், வாயு தேவர் பிடித்திருந்த கதையாகும். வாயுதேவரின் அருளால் ராஜா முசுருந்தனுக்கு அது கிடைத்தது. அதனை, அரக்கு மாளிகை கட்டும்போது மயாசுரன் பீமனுக்குக் கொடுத்தார். (71). அந்த கதையைக் கொண்டு போர்க்களத்தில் நின்றால் அவரை எதிர்க்க யாராலும் சாத்தியமில்லை. கதை, வில், ரதம், கவசங்கள் இவை எதுவுமில்லாமல் வெறும் தன் புஜபலத்தினால் போர் புரியும் பீம சேனரின் முன் நிற்பவர் யார்? என்று கேட்கிறது மகாபாரதம். (72). இன்னும் கதை பிடித்தால் சொல்வதற்கு எதுவுமில்லை. பிரளய நர்த்தனம் போலவே இருக்குமாம்.

மண்டலதொளுத்பவிஸி தகிள களர ஹிண்டி

பூமண்டலத்தில் பிறந்த அனைத்து களர (தைத்யர்களை) வென்றவன் பீமன். முன்னர் துரோணாசார்யரின் சிஷ்ய ராக இருந்த காலத்திலேயே, கர்ணன் வந்திருந்தான். அப்போது அவனை அரவணைத்தவன் துரியோதனன். அர்ஜுனனை அரவணைத்தவன் பீமசேனன். அப்போது மொத்த உலகமே இரு அணிகளாயிற்று. ஒன்று தர்மத்தின் பக்கம். இன்னொன்று அதர்மத்தின் பக்கம். அனைத்து தைத்யர்களும் பூமியில் பிறந்தனர். துரியோதனனின் அணியில் சேர்ந்தனர். விஷ்ணு பக்தர்கள் மேல் கைவைப்பதில்லை. விஷ்ணு த்வேஷிகளை விடுவதில்லை. இது ஒன்றே பீமனின் சபதம்.

வ்ருகோதரன்

பக்தி, வைராக்ய, தத்வஞான, ப்ரக்ஞ, மேதா, த்ருதி, ஸ்திதி, யோக, ப்ராண மற்றும் பல - என இந்த பத்து குணங்களைக் கொண்டவன் வ்ருகோதரன். (73).

பக்தி - தெளிவான ஞானத்துடன் திடமான அனைத்தையும்விட அதிகமான நட்பு.

வைராக்ய - கோபங்களைக் களைந்த குணம்

ஞான - தத்வஞானம் (அபரோக்ஷஞானம்)

ப்ரக்ஞ - விரைவில் புரிந்துகொள்ளும் சாமர்த்தியம்
 மேதா - நினைவுத் திறன்
 த்ருதி - தைரியம்
 ஸ்திதி - திடத்தன்மை
 யோக - ஸ்ரீஹரியிடம் எப்போதும் மனம் வைத்தல்
 ப்ராண - ப்ராணசக்தி
 பல - அனைத்து விதமான பலம்
 இப்படி 10 குணங்களைக் கொண்டவர் வருகோதரன்.

வ்ருக என்னும் ஜடராக்கனியை தன் வயிற்றில் கொண்டவர். அதற்காகவே வருகோதரன் என்று பெயர். (74) வ்ருக (மிருக) போல பெரிய வயிறு உடையவன் ஆகையால் வருகோதர என்றும் அந்த பெயருக்கு ஒரு காரணமுண்டு.

பிரதாபவனு கண்டு நில்லுவராரு த்ரிபுவனதொளு

பீமசேனனின் பிரதாபத்தின் எதிரில் நிற்பதற்கு இந்த உலகத்தில் யார் இருக்கின்றனர்? யாரும் இல்லை. ஒவ்வொரு கைப்பிடிக்கு ஒவ்வொரு யானை என்று ஜராசந்தனின் சைன்யத்தின் 10,000 யானைகளை தன் கைகளால் கொன்ற மகாவீரன். இன்னும் கையில் கதையைப் பிடித்தான் என்றால், போர்க்களத்தில் ஊழிக்கால நடனமே சரி. (75). இவர் ஒரு முறை கர்ஜித்தால், யானைகளின் கும்பல், பயந்து, கௌரவர்களின் படைகளுக்கு நடுவே போய், அவர்கள் மேல் விழுந்து அவர்கள் நாசமடையக் காரணமாக இருந்தன. கௌரவ பாண்டவர்கள் இரு சைன்யத்திலும் பீமசேனருக்கு சமமானவர் இன்னொருவர் இல்லை. (76). மூன்று (அனைத்து) உலகங்களிலும், தர்ம அர்த்த காம மோட்ச பெருமை முதலிய அனைத்தும் பீமசேனனின் கீழேயே.(77). அப்படியே, மூன்று உலகங்களிலும் அவருக்கு இணையானவர் யார்? யாரும் இல்லை என்று பீமசேனரின் பெருமைகளை சொல்லி முடிக்கிறார் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் ||22||

பீமாவதாரத்தில் வந்த குறிப்புகள்:

(1). பூபாரஹரணே விஷ்ணோ: ப்ரதானாங்கம் ஹி மாருதி: |
 மாகதாதி வதாதேவ, துர்யோதன வதாத பி ||

(தாத்தபர்ய நிர்ணயத்தில் வரும் பிரம்மாண்ட புராண வாக்கியம்)

(2). ஷஷ்டிஷதசஹஸ்ராணி சகாரான்யாம்ஸ சம்ஹிதாம் |
த்ரிம்ஷத் ஷத சஹஸ்ராணி தேவலோகே ப்ரதிஷ்டிதாம் |
பித்ரேபஞ்சதஷம் க்ஞேயம் யக்ஷலோகே சதுர்தஷ |
ஏகம் ஷதசஹஸ்ரம் து மானுசேஷு ப்ரபாஷிதம் ||
(ஸ்ரீமன் மகாபாரதம் ஸ்வர்காரோஹண பர்வம் 5-54,55)

(3). ஸ வாயுரேவாபவதத்ர பீம
நாமா ப்ருதாமா: சகலா ஹி யஸ்மின் |
ஸ விஷ்ணுனேஷேன யுத: சதெய்வ
நாம்னா ஸேனோ பீமஸேனஸ்ததோஸௌ || (தாத் நிர் 12-54)

(4). பூர்வம் ஷசீரமணமிச்சத ஏஷ விக்னம்
ஷக்ரஸ்ய தத்தர்ஷனோபகதோ ஹி சக்ரே || (தாத் நிர் 14-46)

(5). இதீரிதோ ப்ருதயாஹுதவாயு
சம்ஸ்பர்ஷ மாத்ராதபவத் பலத்வயே | (தாத்தபர்ய நிர்ணய 12-53)
தஸ்யைவ வாயோரவதாரமேனம்
சந்தோ த்விதீயம் ப்ரவதந்தி பீமம் |
ஸ்ப்ருஷ்டைவயம் ப்ரீதிமதானிலேன

நரேந்த்ரகாந்தா சுஷுவேந்த்ர குந்தி || (ஸ்ரீசுமத்வ விஜயம்)

(6). ஸந்தி தேவனிகாயஸ்ச ஸங்கல்பாஜ்ஜனயந்தி மே |
வாசாத்ருஷ்ட்வா ததா ஸ்பர்ஷாத் சங்கர்ஷணேதி பஞ்சதா ||
(ஸ்ரீமன் மகாபாரதம்)

(7). தஸ்மின் ப்ரஜாதே ருதிரம் ப்ரஸுஸ்ருவு
ர்மஹாஸூரா வாஹனஸ்யைன்ய சம்யுதா: |
ந்ருபாஸ்ச தத்வக்ஷபவா: சமஸ்தா
ஸ்ததா பீதா ஆசுரா ராக்ஷஸாஸ்ச || (தாத்தபர்ய நிர்ணய 12-56)

(8). ஸ்னாத்வா சசுதமாதாய தஷமேஹனியாததே |
தெய்வாதான்ய ஸ்சயிஷ்டந்தி நிர்ஜகமாஸ்ரமாத் ப்ருதா |

....

நிஸ்சக்ராம மஹாவியாக்ரோ ஜிகாம்ஸூர்கிரிகஹ்வரம் |

(ஸ்ரீமன் மகாபாரதம் ஆதி பர்வம் 129-57-60)

(9). த்வா வாத்மனௌ ஹி தேவேஷு த்வௌ ப்ராணௌ ச்வௌ
ச சேதஸௌ |

அஞ்ஞானாபி பவாஸ்ப்ருஷ்டௌ வாயுர் நாராயணஸ்சதௌ ||
(ஐதரேய பாஷ்யத்தில் வரும் பிரம்மாண்ட புராண வாக்கியம்)

- (10). த்ராஸாத் தஸ்யா: சுதஸ்த்வங்காத் பபாத பரதர்ஷப |
 சவிலாம் சூர்ணயாமாஸ வஜ்ரவத் வஜ்ரிஜோதித: ||
 (ஸ்ரீமன் மகாபாரதம் ஆதிபர்வம் 129-62)
- (11). பபாத சஞ்சர்ணித ஏவ பர்வத |
 ஸ்தேனாபிலோஸௌ ஷதஸ்ருங்கனாமா ||(தாத் நிர் 12-55)
- (12). கிரிவடெது ஷதஸ்ருங்கவெந்தெனிஸிது - மத்வ நாமா
 தேன பீமஸேனேன சஞ்சூர்ணித: ஷததா விபக்த: |
 அத ஏவ ஷதஸ்ருங்க நாமாபவதித்யர்த்த: ||
 (தாத்பர்ய நிர்ணய ஜனார்த்தன பட் வியாக்யானம்)
 அஸௌ ஷதஸ்ருங்க நாமாபர்வத: தேனசஞ்சூர்ணித: |
 (தாத்பர்ய நிர்ணய வரதராஜ வியாக்யானம்)
- (13). புரே குமாரானலஸான் விஹாரான்
 நிரீக்ஷ்ய சர்வானபி மந்தலீல: |
 கைஷோரலீலாம் ஹதசிம்ஹசங்காம்
 வனே ப்ரவ்ருத்தாம் ஸ்மரதிஸ்ம சூக்த: || (சுமத்வவிஜய 1-30)
- (14). அஸ்வைர் அஷ்வான் கஜை: நாகான் யோதை: யோதான்
 ரதைரதான் |
 ஸ கபி: நாஷ்யாமாஸ சஹஸ்ர அக்ஷ இவ அசுரான் ||
 (வா.ரா. 5-46-39)
- (15). தேவேஷ்வேவ ந ஜான்யேஷு வாசுதேவ ப்ரதீபத: |
 க்ஷத்ராதன்யேஷ்ட்வபி பலம் ப்ரமாணம் யத்ர கேஷவ: ||
 ப்ரவ்ருத்தோ துஷ்டனிதனே ஞானகார்யே ததைவ ச ||
 (தாத் நிர் 2-22)
- (16). தாம்ஸ்தான் விஹாய திதிஜா நரதேவவம்ஷ |
 ஜாதா விஜார்ய வதனிஸ்சயமஸ்ய சக்ரு: ||(தாத் நிர் 14-67)
- (17). வாயுரஸ்மா உபாமந்தத் பினஷ்டிஸ்மாகுனன்மமா |
 கேஷிவிஷஸ்ய பாத்ரேண யத்ருத்ரேணாபிபத் சஹ ||
 (ரிக்வேத 10-136-7)
- (18). ருத்ரஸ்யயஷஸோஸ்தாய ஸ்வயம் விஷ்ணுர்விஷம்ப்ரபு: |
 ந சஞ்சஹரே சமர்த்தோஸ்பி வாயும்ஜோசே ப்ரஷாந்தயே ||
 (பாகவத தாத்பர்ய 8-7-46)
- (19). ஏவம் விசார்ய விஷயல்பணமந்தகாபம்
 க்ஷீரோததேர்மதனஜம் தபஸா கிரீஷாத் |
 ஷக்ரேண லப்தமமுத: சுகலாத்மஜேன

- ப்ராப்தம் ப்ரதோஷ்ய மருதஸ்தனயாய ஜாது: ||(தாத் நிர் 14-70)
 (20). விஷ்ணோரனுக்ரஹ பலாஜ்ஜரயாம் சகார ||(தாத் நிர் 14-71)
 (21). தம் வீக்ஷ துஷ்டமேனசோனசோsதிவிஷண்ணசித்தா:
 சம்மந்த்ர்ய பூய உரனாககணானதாஷ்டௌ |
 ஷக்ரோக்த மந்த்ரபலத: புர ஆஹ்வயித்வா
 பஸ்சாத் சுபஞ்சரகதான் ப்ரதது: ஸ்வகூதே || (தாத் நிர் 14-75)
 (22). க்ஷிப்த்வா சுதூரஉருநாககணானதாஷ்டௌ
 தத்வாம்ஷஜான் ஸ வினிஹத்ய பிபீலிகாவத் |
 ஜக்னே ச சூதமபஹஸ்தத ஏவ பீம:
 சுஷ்டாவ பூர்வவதனுத்தித ஏவ தல்பாத் || (தாத் நிர் 14-77)
 (23). விஷ்ணுர்ஜயந்த இதி ஷம்புசஹாய ஆஸ்தே
 தேவோத்ஸவஷ்ச சுமஹான் பவிதாத்ர சுஷ்டு |
 பக்தாஸ்ச தே ஹி நிதராமரிஷங்கபாணௌ
 த்வச்சோதிதா: சமுபயாந்தி தமுத்ஸவம் த்ராக் ||(தாத் நிர் 19-23)
 (24). பூர்வம் ப்ரஹஸ்த இதி யஸ்த்வ பவத் சுபாப:
 சோப்யேத்ய பாண்டுதனயானபவச்ச மந்த்ரீ |
 துர்யோதனம் ப்ரதிவிஹாய பவத்ஸகாஷ
 மாயாத இத்யவததேஷு ஸ கூடவாக்யம் ||(தாத் நிர் 19-33)
 (25). தம் பாகினேயஸஹிதம் பகினீம் ச தஸ்ய
 பாபம் ததாஹ சக்ருஹாம் பவமானதுனு: ||(தாத் நிர் 19-39)
 (26). தப்தம் தயா சசுதயா ச தபோ நிதாந்தம்
 ஸ்யாம் சூனுபி: சஹ பலாததிதிஸ்ததாப்யாத் |
 தஸ்யா அதாச்ச கிரிஷோ யதி புத்ரகைஸ்த்வம்
 யுக்தா ந யாபி ம்ருதிமேஷ வரஸ்தவேதி ||(தாத் நிர் 19-40)
 (27). ஆர்யாமங்கேன வாமேன ராஜானம் தக்ஷிணேன ச |
 அம்ஸயோஸ்ச யமௌக்ருத்வா ப்ருஷ்டே பீபத்ஸுமேவ ச |
 (மகாபாரதம் வனபர்வம் 12-94)
 (28). ஸா ராக்ஷிஸீதனுமவாப சுரேந்த்ரலோக
 ஸ்ரீரேவ ஷக்ரதயிதா த்வபரெஇவ ஷச்யா: |
 ஷாபாத்ஸ்ப்ருதாஅ பதிமாவாப்யச மாருதம் ஸா
 ப்ராப்தும் நிஜாம் தனுமயாசத பீமசேனம் ||(தாத் நிர் 19-49)
 (29). சமர்ப்ய க்ருத்யானி க்ருதி க்ருதானி
 வியாஸாய பூம்னே சுக்ருதானி தாவத் |
 கரிஷ்யமாணானி ச தஸ்ய பூஜாம்

- சங்கல்பயாமாஸ ச சுத்தபுத்தி: || (சுமத்வவிஜயம் 1-33)
- (30). ஆக்ரம்ய பாதமபி பாததலேன தஸ்ய
தோர்ப்யாம் ப்ரக்ருஹ்ய ச பரம் விததார பீம: |
ம்ருத்வா ஸ சோரு தம ஏவ ஜகாம பாபோ
விஷ்ணுத்விடீவ ஹி ஷன்யைரனிவ்ருத்தி போக்ரம் ||
(தாத் நிர் 19-91)
- (31). பார்த்தார்த்தமேவ ஹி மயைஷ க்ருத: ப்ரயத்ன:
த்வம்பலுனோன்ய உத வாத்ய கரம் சுதாயா: |
க்ருஹ்ணாத்வீரீத இமம் ஸது தர்மதூ
ராஹ ஸ்ம சர்வ இதி மே மனஸி ப்ரருடம் ||(தாத் நிர் 19-151)
- (32). ஸ விப்ரசித்தேஷ்ச ஜராசுதோபுத்
வராத் விதாதுர்கிரிஷஸ்ய சைவ |
துல்யம் ப்ருதிவ்யாம் விவரேஷு வா க்வசித்
வஷே பலாட்யோ ந்ருபதீம்ஸ்ச சக்ரே ||(தாத் நிர் 11-203,204)
- (33). விரிஞ்சசர்வ வாக்யத: சமஸ்தலோகஜாயினி |
ஸ்திதேது தே ஜராசுதே ந சீதஸ்யேதி க்ரதூத்தம: ||(தாத்நிர்21-93)
- (34). இதி மத்வாஹ்யயாமாஸ பீமஸேனம் ஸ மாகத:
கதஞ்சிஜ்ஜீவிதம் வா ஸ்யான்ன து நஷ்யதி மே யஷ: |
ராஜ்யே நிஜம் ஜாத்மஜம்ப்யஷிஞ்சத் |(தாத் நிர் 21-151,152)
- (35). ஸப்ரணம்ய ஹ்ருஷிகேஷம்ஹர்ஷாதாஷ்லிஷ்ய பல்குனம்|
ரிபும் ஜக்ராஹ முகுடே வாரணம் ம்ருகராடிவ |
ம்ருஷ்டேஸ்ய ஜானுமாராய கூர்மதேஷம் பபஞ்ச ஹ |
ம்ருதிகாலே புனர்தேஹம் விததார யதா புரா ||(தாநி 21-161,162)
- (36). அஸாதாரண ஹேதுர்ய: கர்மணோ யஸ்ய சேதன: |
ஸ ஏவ தத்பலம் பூர்ணம் புங்கேன்யோஸ்பமிதி ஸ்திதி: ||
(தாத் நிர் 21-178)
- (37). தபோருமேனம் கதயோருவேகயா
விபேத்ய இத்யேவ புன: சுயோதன: | (தாத் நிர் 21-354)
- (38). துஷ்ஷாஸனஸ்யாஸ்ய விதார்ய வக்ஷ:
பிபாமி ரக்தம் ஜகத: சமக்ஷம் || (தாத் நிர் 21-362)
- (39). அதாப்ரவீத் வ்ருகோதர: க்ருதேவமானனே ஹரே: |
நிபாத்ய பூதலே ஹி தே ஷிரோ ம்ருதிஷ்ய இத்யலம் ||
(தாத்பர்ய நிர்ணயம் 21-355)
- (40). உத்பத்திதஸ்ச சர்வக்ரு சர்வாபரணபூஷிதா |

- சம்பராப்தயெளவனை வாசீதஜரா லோகசுந்தரீ ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய - 18-107)
- (41). யதாச ருத்ரவசனாதவத்யா ராக்ஷசாதிபா: |
 தீர்த்தவிஷ்ணுகரா: சர்வதீர்த்தான்யாச்சாத்ய சம்ஸ்திதா: |
 த்ரிஸ்ர: கோட்யோ மஹாவீர்யா பீமேன்யைவ நிபோதிகா: ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய 24-4,5)
- (42). நிபாத்ய பூமௌ பாதேன சம்பூர்ணதவிராஸ்தம: ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய 24-10)
- (43). த்ருஷ்ட்வாதிகந்தம் வரஹேமகஞ்சம்
 குதூஹலாத் த்ரௌபதீ பீமசேனம் |
 பஹூன்யயாசித் தாத்ருஷான்யானுபாவம் || (தாத் நிர் 22-290)
- (44). பஞ்சவர்ணானி புஷ்பாணிக்ருஷ்ணா விக்ஷயஹ்ருதானிது |
 மாருதேன குபேரஸ்ய க்ருஹான்யைபிரகம்யத: || (தாத் நிர் 22-312)
- (45). யத்ர ரூபம் தத்ர குணா பக்த்யாத்யா: ஸ்த்ரீஷு நித்யஷ: ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய 2-36)
- (46). சமஸ்தலட்சணாபிக்ரு: க்ருஷ்ண: சத்வா வ்ருகோதர: |
 க்ருஷ்ணா ச பஞ்சமோ நாஸ்தி வித்யா ஷுத்தேயயம்ஞ்ஸா ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய 30-125)
- (47). க்வாஸ்ய க்ரீவாக்வ சரணௌ, க்வபாணீ, க்வஸிரஸ்ததா |
 விரோ குதே பாணிபாணௌ ச தஸ்ய
 ப்ரவேஷயாமாஸ விம்ருத்ய வீர: || (தாத்தபர்ய நிர்ணய - 23-26)
- (48). அதஹ்ருமானே பீமேபி வஹௌ வன்ஹிரிவ ஸ்திதே: ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய - 26-302)
- (49). சோமோகம் ராமதெய்வத்யமஸ்த்ரம் பார்கவ சங்க்யதம் |
 சர்வாஸ்த்ரனாஷகம் திவ்யமப்ரதித்வந்த்வமாதவே ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய 27-103)
- (50). தச்ச பீமபுரோகேஷு சையேஷ்வமுசதுல்பணம் |
 ததஸ்த்ரம் பர்ஜயாமாஸ பீமம் ராமப்ரஸாதத: ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய 27-104)
- (51). ஆத்ரவந்தம் புனர்த்ருஷ்ட்வா பீமம்த்ரோணாத்மஜோருஷா |
 அவ்ருத்ய யுத்யன் விஜிதோஸ்த்ரம் ப்ரஹ்மஸிர ஆததே ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய 28-156)
- (52). ஏவம் அக்ஷோஹிணீஷ்டம் பீமேன விஹதம் ரணே ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய 28-43)

- (53). அக்ரம்ய கண்டம் ச பரோதரேஸ்ய
 நிவிஷ்ய பஸ்யன் முகமாத்தரோஷ: |
 விஷோகமாகாஸனிபம் விதாய
 மஹாசிமஸ்யோரஸி சஞ்சபான ||
 க்ருத்வாஸ்ய வக்ஷஸ்ய ருசத்தடாகம்
 பபௌ நிகாமம் க்ருஷிதோம்ருதோபமம் |
 தப்போணிதாம்போ ப்ருமதக்ஷமேனம்
 சம்ஸ்தாரயாமாஸ புரா க்ருதானி ||(தாத் நிர் - 27-145,146)
- (54). பயாஸ்ச கர்ணஸ்ய பபாத கார்முகம்
 நிமீலயாமாஸ தராக்ஷிணீ ச | (தாத் நிர் - 27-155)
- (55). நிஜப்ருத்ய: ஏகாந்த பக்த: ப்ரஹ்லாதேன பாஷிதம் |
 நிஜேன ஸ்வேனைவ ப்ருத்யௌ ப்ரதிபாஷிதம் ||(ஸ்ரீசத்யதர்மர்)
- (56). துஷ்ஷாசனஸ்யாஸ்ய விதார்யவக்ஷ:
 பிபாமி ரக்ஷம் ஜகத:சமக்ஷம் || (தாத்பர்ய நிர்ணய 21-362)
- (57). அஞ்ஞானாதி ஸ்வரூபஸ்து கலிர்துர்யோதன: ஸ்ம்ருத: |
 விபரீதம் து யக்ஞானாம் துஷ்ஷாசன இதீரித: ||(தாத் நிர் - 2-142)
- (58). நரசிம்மோ அகிலாஞான மதத்வாந்த திவாகர: ||
 (மாயாவாத கண்டனம்)
- (59). சர்வவித்யா த்ரௌபதீது யஸ்மாத்த்சைவ சரஸ்வதி |
 (தாத்பர்ய நிர்ணய 2-141)
- (60). பஷ்யந்து சித்ராம் பரமஸ்யசக்திம் | (தாத் நிர் - 27-151)
- (61). பூர்ணகாமோ மதோதக்ர: சிம்ஹோருருவிபோத்கட: |
 ருதிரார்த்ரோ மஹாராஜ வைஷோபத பரந்தப: ||
 (மகாபாரத கர்ணபர்வ - 88-11)
- (62). கதக்கின் ஸ்ரீ நாராயணரின் கன்னட மகாபாரதம்.
- (63). மந்த்ரா துர்வாசசா தத்தா ம்ருதசஞ்சீவனப்ரதா: |
 ஜலே ஸ்தித்வா ஜபன் சப்ததினை: சர்வான் ம்ருதாவபி |
 (தாத்பர்ய நிர்ணய 28-47)
- (64). கதாயுத்தஸ்ய மர்யாதாம் யஷஸ்சாப்யபிரக்ஷிதும் |
 நாதஸ்தான்மத்ய ஏவாசௌ நிஜக்னீ தம் வருகோதர: |
 ஏவம் ப்ரதிக்ஞாயுக்மார்த்தம் பக்னம்சக்தியுகம் ரணே ||
 (தாத்பர்ய நிர்ணய 28-78)
- (65). பூபாரக்ஷதிஜோ தர்மோ மச்சக்ரூபாத்மகஸ்ச ய: |
 பீமஸ்யைவ பவேத் சம்யகிதி புத்யா பர: ப்ரபு: ||(தாத் நிர் 28-95)

- (66). உச்சித்யசந்ததிம் பாண்டோ: க்ருத்வா ஸ்வக்ஷேத்ரசந்ததிம் |
 தயா பூரக்ஷணஹ்ருதா சோபிஷிக்தஸ்ததேத்யகாத் ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய 28-121)
- (67). நிவர்தனாசமர்தஸ்யத்வம் தேஹி நைசர்கிகம் மணிம் |
 இத்யுத்தோ மூர்தஜம் ரத்னம் ஜராமரணனாவனம் ||
 ...
 உத்ருத்ய பீமாய ததௌ .. (தாத்தபர்ய நிர்ணய 28-173,175)
- (68). ஏகோஹி கர்தா சர்வஸ்ய ரமாசாதப்ரசாதத: ||
 (சத்தத்வரத்னாவளி)
- (69). யுக்திம்சாத்மனி கல்யாணம் சம்பாவயஸி பாண்டவ |
 சஹஸ்ரகுணமப்யைதத் த்வயி சம்பாவயாம்யஹம் ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய 2-165)
- (70). பீமஸ்ச பலபத்ரஸ்ச மத்ரராஜஸ்ச வீர்யவான் |
 சதுர்த்த: கீசகஸ்தேஷாம் பஞ்சமம் நானுஷுஷ்டரும: |
 அன்யோன்யானந்தரபலா: க்ரமாதேவ ப்ரகீர்த்திதா: ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய 2-163,164)
- (71). ச வாயுதாரிதாம் கதாம் ஹி யௌவனாஸ்சபூப்ருதா |
 ப்ரஸாததோஸ்ய லம்பிதாமவாஸ்ய மோதமாப ஹ ||(21-2)
- (72). ஆகதஸ்யாப்ய தனுஷோ விரதஸ்ய விதர்மண: |
 பாஹுப்யாம் யத்யமானஸ்ய கஸ்திஷ்டேதக்ரத: புமான் ||
 (ஸ்ரீமன் மஹாபாரத)
- (73). பக்திர்ஞான ஸவைராக்யம் ப்ரக்ஞா:மேதா த்ருதி:ஸம்ருதி:|
 யோக: ப்ரானோ பலஞ்சைவ வ்ருகோதர இதிஸம்ருத: ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய 2-140)
- (74). யஸ்யதீக்ஷ்ணோ வ்ருகோனாம ஜடரே ஹவ்யவாஹன: |
 சம்பாவ்யதே ஸ தர்மாத்ம தேன சாஸௌ வ்ருகோதர: ||
 (பத்மபுராண ஸ்ருஷ்டிகண்ட - 23-16)
- (75). பாஹுப்யாம் யுத்தமானஸ்ய கஸ்திஷ்டேதக்ரத: புமான் |
 ந்ருத்யன்னேவ கதாபாணி: யுகாந்தம் தர்ஷயுப்யதி ||
 (ஸ்ரீமன் மஹாபாரத)
- (76). பீமசேன சமோனாஸ்தி சேனயோருபயோரபி ||
 (தாத்தபர்ய நிர்ணய 2-159)
- (77). தர்மசாஸ்த்ராஸ்சகாமஸ்ச மோக்ஷஸ்சைவயஷோத்ருமம் |
 த்வயாயத்தமிமம் சர்வம் சர்வலோகஸ்ய பாரத ||(தாநி2-160)

மத்வாவதாரத்தின் வர்ணனை

வேதங்களில் கூறியபடி வாயுதேவரின் மூன்றாவது அவதாரமான ஸ்ரீமதானந்ததீர்த்த பகவத்பாதரின் மகிமா வர்ணனை இந்த பகுதியில் உள்ளது. முக்யபிராணதேவரே ஸ்ரீமதானந்ததீர்த்தர் என்று சொல்லும் ஆதாரங்கள் பல உண்டு. இன்றும் கிடைக்கின்றன. ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணங்களில் காணக் கிடைக்கின்றன. ஸ்ரீமத்வரே தன் கிரந்தங்களில் தம் ஸ்வ ரூபத்தை தெளிவாக எடுத்துரைத்திருக்கிறார். பளித்தா சூக்தம் முதலான ஆதாரங்களை மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார். ஞான காரியத்திற்காக மட்டுமே எடுக்கப்பட்ட அவதாரம் ஸ்ரீமத்வ அவதாரம். ஸ்ரீமதானந்ததீர்த்தர், ஸ்ரீமன் மத்வாசார்யர், ஸ்ரீபூர்ணப்ரக்ஞர், ஸ்ரீஅனுமான தீர்த்தர் முதலான பல பெயர்களில் உலகப் புகழ் பெற்றிருக்கிறார்.

அனைத்து சாஸ்திரங்களையும் நிர்ணயம் செய்வதற்காக, அனைத்து தேவதைகளின் வேண்டுகோளின்படி, ஸ்ரீஹரியின் ஆணைப்படி, அனைத்து சஜ்ஜனர்களின் மேம்பாட்டிற்காக அவதரித்த கருணாமயி இவர். ருஜ்யோகிகள். ஸ்ரீஹரியின் அவதாரம் இல்லாத இந்த கோரமான கலியுகத்தில் எல்லா இடங்களிலும் அஞ்ஞான இருட்டு சூழ்ந்து ஞான காரியங்களே நடைபெறாதிருந்தபோது அவதரித்து யதார்த்த ஞானம் என்னும் சூரியனை உதிக்கச்செய்து மோட்சத்தின் வழியை அனைவருக்கும் காட்டி உதவி செய்தவர்.

ஸ்ரீமதாசார்யரின் சமகாலத்தவரான ஸ்ரீத்ரிவிக்ரம பண்டிதாசார் யரின் மகன் ஸ்ரீநாராயண பண்டிதாசார்யர். இவர் தாம் கண்ட, கேட்ட ஆதாரமுள்ள விஷயங்களை தொகுத்து ஸ்ரீமத்வவிஜயம் என்னும் சிறந்த காவியத்தை இயற்றினார். இதில் ஸ்ரீமத்வரின் சரித்திரத்தை வர்ணிக்கும் சமகாலத்திய ஆதாரபூர்வமான கிரந்தமாகும். ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர், இந்த மத்வவிஜயம், ஸ்ரீமதாசார் யரின் மகாபாரத தாற்பர்ய நிர்ணயம், பாகவத தாற்பர்ய, ஸ்கந்த புராண, வாயுபுராணம், மணிமஞ்சரி, கருடபுராணம் முதலான கிரந்தங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஸ்ரீமன் மத்வாசார்யரின் மகிமைகளை இந்தப் பகுதியில் தொகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்.

தானவரு கலியுகதொளவதரிஸி விபுதரொளு
வேனன மதவ நருஹலதனரிது |
ஞானிதா பவமான பூதளதொளுத்பவிஸி
மானநிதி மத்வாக்ய நெந்தெனிஸித ||23||

முன்னுரை

வேதங்களில் சொல்லியபடி வாயுதேவரின் மூன்றாவது அவதாரமான ஸ்ரீமத்வரின் அவதாரத்தின் பின்னணி மற்றும் நோக்கத்தை ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் இந்த நுடியில் கொடுத்திருக்கிறார்.

பொருளுரை

திதி தேவியின் மக்களான தானவர்கள் கலியுகத்தில் பிறந்து துஷ்டனான வேனன் என்னும் தைத்யனின் மதத்தை அனைத்து சஜ்ஜனர்களுக்கிடையே பிரசாரம் செய்து வருவதை அறிந்த, ஞானதேவதையான சர்வக்ஞரான முக்யபிராணதேவர், கர்மபூமியில் அந்த மதத்தை நிராகரிப்பதற்கு அவதரித்து 'மத்வ' என்னும் பெரியனால் பிரபலமானார்.

சிறப்புரை

தானவரு கலியுகதொளவதரிஸி

28வது த்வாபர யுகத்தில் பீமசேனரின் பெருமையைக் கண்டு பொறுக்காமல் தைத்யர்கள் (தானவர்கள்) அந்த கோபத்தை எப்படியாவது தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சிந்தித்தனர். 'ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் உதவியால் பீமசேனர் முதலான பாண்டவர்கள் வெற்றி பெற்றனர். கலியுகத்தில் ஸ்ரீஹரி அவதரிப்பதில்லை. அப்போது நாமெல்லாம் அங்கு பிறந்து திரௌபதியின் ஸ்தானத்தில் இருக்கும் நற்சாஸ்திரங்களை தவறாக வியாக்யானம் செய்து பிரம்மன் நிர்குணன் என்று பரப்புவோம்' என்று தீர்மானித்தனர்.

அதன்படியே தம் பகையை தீர்த்துக்கொள்ள கலியுகத்தில் பிராமண ஜாதியில் அவர்கள் பிறந்தனர். துஷ்ட சாஸ்திரங்களை இயற்றினர். சௌகந்திக வனத்தில் பீமனால் கொல்லப்பட்ட மணிமந்தன் என்னும் தைத்யன் கலியுகத்தில் மறுபடி பிறந்து, எல்லா இடங்களிலும் தவறான ஞானத்தை பரப்பினான். ருத்ர

தேவரைக் குறித்து தவம் செய்து, வரம் பெற்று 'சங்கர' என்ற பெயரில் புகழடைந்தான். பிரம்மதூதர்களுக்கு துர்பாஷ்யங்களை இயற்றி தத்வஞானம் மறையுமாறு செய்தான். (1). பாகவத தர்மங்களை நாசப்படுத்தினான்.

வேனன மதவ நருஹலு

சங்கரர் முதலானவர்கள் பிரசாரம் செய்த மதமானது, முதலில் வேனன் என்னும் தைத்யன் பிரசாரம் செய்த மதமே ஆகும். 'நானே பிரம்மன்' என்று சொல்லியவாறு தமஸ்ஸை அடைந்தவன் வேனன். அவனின் மதமான 'நானே பிரம்மன்', 'பிரம்ம சத்யம் ஜகத்மித்யம்' என்னும் விஷயத்தையே கலியுகத்தில் அசுரர்கள் பிராமணராகி பிறந்து வெவ்வேறு வழிகளில் பிரசாரம் செய்தனர். (2).

இந்த வேனன், உத்தானபாதன் என்னும் அரசனின் மகனாக த்ருவராஜரின் வம்சத்தில் வந்தவன். அங்கராஜனின் மகன். மகாதுஷ்டன். தந்தையான அங்கராஜன் இவனது தொந்தரவு தாங்காமல் இரவோடு இரவாக அரசை விட்டு ஓடிப்போனான். சம்பிரதாயத்தைப் போல, இளவரசனான வேனனையே அரசராக நியமித்தனர். அரசனான உடனேயே, வர்ணாசிரம கடமைகளை செய்பவர்களை, முனிவர்களை புறக்கணித்தான். தான, தர்ம, ஹோமங்கள் செய்யக்கூடாதென்று ஆணையிட்டான். முனிவர்கள் அவனை எச்சரித்தபோது, 'நானே கடவுள்', என்னையே பூஜியுங்கள் என்றான். ஹுங்காரத்துடன் ரிஷி முனிகள் அவனைக் கொன்றனர்.

நானே பிரம்மன் என்று தினந்தோறும் சொல்லிவந்த வேனனின் சித்தாந்தமான ஜீவபிரம்மைக்ய வாதமானது உலகத்தில் பரவியது. அசுரர்கள், பிசாசுகள் ஆகியோர் வேனனின் மதத்தைப் பின்பற்றினர். முன்னர் 28வது கலியுகத்தில் பற்பல அயோக்கியர்கள் பிறந்து இந்த மதத்தையே பிரசாரம் செய்தனர். அதில் பிரபலமானவர் காலடி என்னும் கிராமத்தில் பிறந்த சங்கரன். இவனின் மதத்தின் சாரம் என்னவென்றால் அது முழுக்க பொய். பிரம்மன் நிர்குணன், ஆத்மன் இல்லை. பேதம்

இல்லை. நானே பிரம்மன். இந்த விஷயங்களை அவரை பின்பற்றுபவர்கள் அனைத்து திசைகளிலும் பரப்பினர். பௌத்த மதம் மிகப் பிரபலமாக இருந்ததைக் கண்டு, அதே மதத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த இந்த சங்கரன், வைதிக மந்திரங்களை, பௌத்த மதத்திற்கு ஏற்ப பயன்படுத்தி, மஹாவைதிகன் என்று பிரசாரம் செய்தான். வைதிக மதத்தை காப்பாற்றியவன் என்று புகழடைந்தான். இதனால் சஜ்ஜனர்களின் மனங்களில், அனந்த கல்யாண குணபரிபூர்ணான பகவந்தன் மெதுவாக மறையத் தொடங்கினான். (3).

தத்வஞானம் என்னும் சூரியன் மெதுவாக மறையத் தொடங்கியது. அஞ்ஞானம் என்னும் இருட்டு எல்லா இடங்களிலும் பரவியது. சஜ்ஜனர்கள் ஞான மார்க்கத்திலிருந்து விலகினர். சஜ்ஜனர்களில் கருணை கொண்ட தேவதைகள், பிரம்மனின் தலைமையில், ஸ்ரீஹரியிடம் சென்று முறையிட்டனர். முகுந்தனிடம் சரணடைந்தனர். (4).

அவனரிது

தேவதைகளின் வேண்டுகளைக் கண்ட ஸ்ரீஹரி, த்ரியுகஹூதி (5) என்று அழைத்துக் கொண்டதால், தான் அவதரிக்க விரும்பவில்லை. (சிலர், கலியுகத்தில் ஸ்ரீஹரியே பாபா போன்றவராக அவதரித்திருக்கிறார் என்கின்றனர். இது சரியல்ல. இப்படி சொல்வது வேத சாஸ்திரங்களுக்கு எதிரானது என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும்).

பிரம்மதேவருக்கு அவதாரம் இல்லாத காரணத்தால் இன்னொரு சர்வக்ஞரான வாயுவேதருக்கு ஆணையிட்டார். சர்வக்ஞராக இல்லாதவர்களால் இச்செயல் செய்ய முடியாததாகும். 'ஹே வாயுவேவ! சஜ்ஜனர்கள் வேதாந்த மார்க்கத்திலிருந்து பிறழ்ந்து கெட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நம் கருணைக்கு உரியவர்கள். ஆகையால், இன்னொரு ரூபம் எடுத்து அங்கு அவதரித்து என் நற்குணங்களை நிர்ணயம் செய்து அவர்களுக்கெல்லாம் தத்வ ஞானத்தின் நல்வழியைக் காட்டி மகிழ்ச்சியைக் கொடு' என்று ஸ்ரீஹரி ஆணையிட்டார். ஸ்ரீஹரியின் ஆணையை தலைமேல்

ஏற்றி, தேவதைகளின் பிரார்த்தனையை இதயத்தில் ஏற்று, சஜ்ஜனர்களின் மேலிருந்த கருணையினால் அவர்களது நிலைமையை கண்டுகொண்டு அருள்வதற்காக, தாம் அவதரிக்க விருப்பம் கொண்டார். (6).

ஞானி தா பவமான

பவமானரான முக்யபிராணரின் ஞானம் அபரிமிதமானது. அபாரமானது. ருஜுகணஸ்தரின் யோக்யதையே அது தான். ஸ்ரீஹரி யைத் தவிர்த்து, மற்ற அனைத்து விஷயங்களில், சிறிதளவு கவனம் செலுத்தினாலும் மொத்த ஞானத்தையும் பெறும் சக்தி இவர்களுக்கு உண்டு. சரியான முழுமையான ஞானம். ஞானத்தில் பரோக்ஷ ஞானம், அபரோக்ஷ ஞானம் என்று இரு வகைகள் உண்டு. வேத, இதிகாச, புராண, தர்க்க, மீமாம்ச வியாகரண ஜ்யோதிஷ விக்ஞான, 64 கலைகள்.. இப்படி உலகத்தில் என்னவெல்லாம் ஞானம் இருக்கிறதோ அவையெல்லாம் இந்த மகானுபாவருக்கு அனாதி காலத்திலிருந்து மிகத் தெளிவாக தெரிந்திருக்கிறது. அனந்த ஜீவர்களின் அனந்த கர்மங்களை அனந்த ரூபங்களினால் அங்கங்கு இருந்து செய்து செய்வித்து, அங்கங்கு இருக்கும் பகவத்ரூபங்களுக்கு அவற்றை சமர்ப்பிக்கும் மகா சாமர்த்தியம் இவருக்கு உண்டு.

பிரம்மதேவரின் ஆயுள் ஒரு நூறு ஆண்டுகள். நம் பார்வையில் 432 கோடி ஆண்டுகள் ஆனால், பிரம்மருக்கு ஒரு பகல் பொழுது. இப்படியான 100 ஆண்டுகள் ஆயுள் அவருக்கு உண்டு. ஒரு நூறு கல்பம் பிரம்மரைவிட இவருக்கு அபரோக்ஷ ஞானம் ஆகியிருக்கிறது. அப்படி இருக்கையில், இந்த மகானுபாவரின் ஞானத்தின் எல்லையை ஊகிப்பது சாத்தியமா? அப்படியே மூன்று உலகத்திலும் இவரால் செய்யப்படாத வேலையே இல்லை. பிரளய காலத்திலும் இவர், பராபர வஸ்து விஷயத்தின் ஞானம் உள்ளவராகவே இருக்கிறார். (7). அனைத்து ஜீவர்களின் ஞானோபதேசகரும் இவரே. வேதங்களால் புகழப்பட்டு, சர்வக்ஞ சிகாமணியாகி, அனைத்து ஜீவர்களைவிட உத்தமராக இருக்கிறார். முன்னர் பிரம்ம பதவியை அடைபவர் இவரே. இந்த அனைத்து விஷயங்களின் பின்னணியில் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர்

‘ஞானிதா பவமான’ என்னும் சொல்லை பயன்படுத்தி யிருக்கிறார்.

பூதளதொளுத்பவிஸி

சர்வக்ஞரில்லாத இன்னொருவரால் செய்யப்பட முடியாத வேலையை செய்வதற்கு, பூமியில் அவதரிக்க முடிவு செய்தார் வாயுதேவர். அப்போது, கர்மபூமியான (8) பாரதத்தில் தெற்கு திசையில் பரம சாத்விகரான மத்யகேஹு என்னும் காரணப் பெயருடன் ஒரு தம்பதி வசித்து வந்தனர். ரஜதபீடபுரத்தின் (உடுப்பி) பக்கத்திலிருக்கும் பாஜக அவர்கள் வசித்த க்ஷேத்திரம். அந்த பிராமண தம்பதிகள் - வைஷ்ணவர்கள். மிகுந்த கடவுள் பக்தி கொண்ட அன்போன்ய வாழ்கை வாழ்ந்து வந்தனர். தினமும் புராண, பிரவசனங்களை தவறாமல் செய்து வந்தார் மத்யகேஹர். உடுப்பியின் அனந்தாசனரின் சன்னிதியில், அவரின் சேவைக்காக நிலைத்திருந்த தேவதைகளின் இந்திரியங்க ளுக்கும் இவரது உபன்யாசம் திருப்திகரமாக இருந்தது.

இந்த தம்பதிகளுக்கு, தம்மை அனைத்து விதங்களிலும் மேம்படுத்தக்கூடிய ஒரு நற்குழந்தை வேண்டும் என்னும் ஆசை இருந்தது. முன்னர், கர்தம, பராசர, பாண்டு போன்றோர் பின்பற்றிய வழியை இவர்களும் பின்பற்றி தம் குலதெய்வமான ஸ்ரீ அனந்தாசனரை சரணடைந்தனர். 12 ஆண்டுகள், மனைவியுடன் மத்யகேஹர், பயோவிரதம் முதலானவைகளை செய்து பகவந்தனை மகிழ்வித்தார். இந்திரியங்களை வென்று வாழ்ந்து வந்த அந்த தம்பதிகளின் மேல் ஸ்ரீஹரியின் பார்வை விழுந்தது. அந்த தம்பதிகளில் ஸ்ரீலட்சுமி நாராயணரின் சன்னிதானம் வந்தது. சுப முகூர்த்தத்தில், கர்ப்பவதி ஆனார், வேதவதி என்னும் அந்தப் பெண்மணி. அடுத்த பத்தாவது மாதத்தில், பிரசவ காலம் நெருங்கிற்று. அந்த சமயத்தில் முக்ய பிராணதேவர் சரியாக பீமசேனராகி அவதரித்த ஒரு அம்சத்தினால் பூமிக்கு வந்தார். (9). அனந்தாசனரின் முன்பக்கத்தில் இறங்கி அவரை வணங்கி, மத்யகேஹரின் வீட்டுக்கு வந்தார். (10). இதிலிருந்து வாயு தேவருக்கு கர்ப்பவாசாதி தோஷங்கள் (கஷ்டங்கள்) இல்லை என்று தெரியவருகிறது. அதுவரையில் அந்த கர்ப்பத்தில்

இருந்து கஷ்டங்களை அனுபவித்த ஜீவனே வேறு. வாயு தேவர் அந்த ஜீவனை வெளியே எடுத்து, தான் உள்ளே பிரவேசித்தார்.

ஒரு வலிமைசாலியான மகாராஜா, மிகவும் அழகான, வாயில்களைக் கொண்ட, கோயில்களைக் கொண்ட நகரத்தை, அங்கிருந்த எதிரிகளை வெளியில் தூரத்தி, தான் அங்கு நுழைவதைப் போல வாயுதேவரின் நுழைவு இருந்தது சுமத்வவிஜயம் வர்ணிக்கிறது. வாயுதேவர் நுழைந்த உடனேயே அந்த தேகம் 32 லட்சணங்களினால் அழகானது. அதுவரையில் அந்த கர்ப்பத்தில் இருந்த ஜீவன் குபேரனின் மகனான் மணிபத்ரன் என்றும் சொல்வதுண்டு. (11). இதனால் மற்றவர்களைப் போல வாயு தேவர் கர்ப்பத்தில் இருந்து பிறந்தவரில்லை. இவருக்கு கர்ப்பவாசத்தின் துக்கங்கள் இல்லை. ஸ்ரீஹரி யைப் போலவே அவதரிப்பவர் இவர் (முக்யபிராண தேவர்). அவரே ஸ்ரீமதானந்த தீர்த்தர்.(12). அதற்காகவே ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் 'உத்பவிஸி' என்ற சொல்லை பயன்படுத்தி யிருக்கிறார்.

மானநிதி மத்வாக்ய நெந்தெனிஸித

வாயுதேவர் மத்யகேஹரிடம் அவதரித்தபோது அவருக்கு வைத்த பெயர் 'வாசுதேவ'. பிறகு சன்யாசம் வாங்கியபோது பெற்ற பெயர் 'பூர்ணப்ரக்ரூர்'. வேதாந்த சாம்ராஜ்யத்தில் அமர்ந்தபோது குரு கொடுத்த பெயர் 'ஆனந்த தீர்த்தர்'. உலகத்தில் புகழ்பெற்றது மத்வாசார்யர் என்ற பெயரினால். இதன் பின்னணி மற்றும் சிறப்பினையே ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் 'மானநிதி' மற்றும் மத்வாக்ய என்னும் சொற்களைப் பயன்படுத்தி சொல்லி யிருக்கிறார்.

மத்யகேஹர் வைத்த பெயர் வாசுதேவ. வாசுதேவனான பகவந்தனின் பக்தர். ஞான காரியங்களுக்காகவே அவதரித்தவர். ஆகையால் வாசுதேவன் என்ற பெயரையே தேவதைகள் பரிந்துரைத்தனர். வா என்றால் கதி. கதி என்றால் ஞானம். வார்த்தம் என்றால் ஞானத்திற்காக என்று பொருள். ஞானத்திற்காகவே அவதரித்தவர் முக்யபிராண தேவர். ஆகையால் இவர் வாசுதேவர். (13).

மோட்சத்தை தரக்கூடிய சாஸ்திரங்களை இயற்றியவராதலால் அவர் வாசுதேவர். மோட்சத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஸ்ரீஹரியின் ரூபம் வாசுதேவன். இவரும் வாசுதேவன் என்ற பெயரிலிருந்தே மோட்சத்தைக் கொடுக்க வல்லவர். அதாவது மோட்ச சாஸ்திரங்களின் மூலமாக. மான என்றால் ஆதாரம். மானநிதி என்றால் ஆதாரங்களின் நிதி ஸ்ரீமன் மத்வாசார்யர். ஆதாரங்கள் இல்லாமல் எதையும் பேசுவதில்லை. (14) மான என்றால் ஆதாரம். அதாவது ஞானார்த்தமான சாதனைகள். இப்படியாக வார்த்தம் / மானார்த்தம் என்னும் சொல், ஞானார்த்தம் என்று வருகிறது. அசு என்றால் இந்திரியங்கள். உண்மையான ஞானத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவை இந்திரியங்கள். இப்படியாக அசுகள் (இந்திரியங்கள்) ஞானநிதிகளே ஆகியிருக்கின்றன. அப்படியே வாசுதேவ சொல்லின் பொருளை விளக்கும் 'ஞானநிதி' பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீமன் மத்வாசார்யர் உண்மையான ஞானத்தின் நிதி ஆவார். உண்மையான ஞானத்தைக் கொடுத்த ஞான தேவதை.

மத்வ என்பது வேதத்தில் சொல்லிய பெயர். வேதமாதெயான லட்சுதேவியே முக்யபிராணரின் உண்மையான தாய். அந்தத் தாய் இவருக்கு வைத்த பெயர் மத்வ. இந்த சொல்லில் நான்கு எழுத்துக்கள் உண்டு. ம த உ வ. வேதத்தில் சந்தஸ்க்கு பொருந்துமாறு உ கெட்டு, மத்வ என்றாகிறது. மது என்றால் ஆனந்தம் என்று பொருள். வ என்றால் தீர்த்த என்று பொருள். இப்படியாக, மது+வ என்றால் ஆனந்ததீர்த்த என்றே பொருள் வருகிறது. (15).

தேவதைகள் மத்யகேஹரில் நின்று வாசுதேவ என்று கூறியும், ஸ்ரீஅச்யுதப்ரேக்ஷரில் நின்று, வேதத்தில் சொல்லிய பெயரான மத்வவின் பொருளான ஆனந்த தீர்த்த என்னும் பெயரையும் சொல்லியிருக்கின்றனர். மத்வ என்னும் பெயரினாலேயே மூன்று உலகங்களிலும் புகழடைந்திருக்கிறார். முக்யபிராணர் தமது மூன்றாவது அவதாரத்தைப் பற்றிய விஷயத்தை தானே தம் கிரந்தங்களில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். (16). இப்படியாக தம் ஸ்வரூபத்தை ஆதாரங்களின் மூலமாக சொல்லிய இன்னொரு ஆசார்யர் இந்த உலகத்தில் இல்லை. ||23||

சர்வேஷஹரி விஷ்வவெல்ல தா ஹுஸியெம்ப
 தூர்வாதிகள மதவ நெரெ கண்டிஸி |
 சர்வேஷ ஹரி விஷ்வசத்யவெந்தருஹித
 ஷர்வாதி கீர்வாண சந்ததியலி ||24||

முன்னுரை

ஞானிகளான பவமானர் அவதரித்து மத்வ என்னும் பெயரில்
 புகழடைந்து உலகத்திற்குக் கொடுத்த தத்வ ஞானத்தின் சாரம்
 மற்றும் தூர்வாதி மதங்களைக் கண்டித்த விஷயம் இங்கு
 இருக்கிறது. ஸ்ரீமத்வர் அருளிய தத்வங்கள் தேவதைகளின்
 விருப்பமே என்னும் விஷயமும் இங்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பொருளுரை

ஸ்ரீஹரியே அனைத்து உலகங்களுக்கும் தலைவன். இந்த
 உலகமே பொய் என்று சொல்லும் தூர்வாதிகளின் மதத்தை
 தெளிவாக கண்டித்து, இந்த உலகம் உண்மையே. ஸ்ரீஹரியே
 இந்த உண்மையான உலகத்திற்கு தலைவன் என்று வெறும்
 பூலோகத்தில் மட்டுமல்லாமல் ருத்ராதி தேவதைகளின்
 நடுவிலும் நிரூபித்தார்.

சிறப்புரை

விஸ்வயெல்ல தா ஹுசியெம்ப தூர்வாதிகள மத

கண்ணுக்குத் தெரியும் இந்த உலகம் பொய், பிரம்மம் மட்டுமே
 உண்மை என்று சொல்லும் மதம் உண்டு. பேதமே இல்லை.
 பிரம்மன் ஒருவனே உண்மை. மற்றவை எதுவுமே இல்லை.
 இருக்கிறது என்றால் அது பிரமை மட்டுமே. அந்த பிரம்மன்
 கூட தர்மங்கள் இல்லாதவன். இதுவே மாயாவாதிகளின்
 நிலைப்பாடு. (17). இதற்கு அவர்கள் கொடுக்கும் ஆதாரம் பாம்பு
 என்று தவறாகக் கண்டுகொண்ட கயிறு. (18). அபௌரு
 ஷேயமான வேதங்களுக்கு முன், ப்ரத்யக்ஷமும் தவறான
 ஆதாரமே. அந்த வேதமே, இந்த உலகம் பொய். அனைத்தும்
 மாயையே என்றெல்லாம் சொல்கிறது.

பிரத்யட்சம் என்பது அபௌருஷேயமான வேதத்தின் முன்
 செல்லாத பிரமாணமாகும். பிரபலமான வேதத்தில், இந்த உலகம்

பொய், மாயை மட்டுமே என்றெல்லாம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மஞானம் உண்டானபோது, பாதிக்கப்படும் உலகம் உண்மையாவதில்லை. அசத்யமானது என்றால் அதை காண்பிப்பது சாத்தியம் இல்லை. ஆகையால், இது உண்மையும் அல்ல. பொய்யும் அல்ல. உண்மை, பொய் இவற்றிலிருந்து வேறான ஒன்று என்று சொல்லியவாறு பிரத்யட்ச ஆகமங்களின் உண்மையை பொய்யாக்க முயன்றனர் மாயாவாதிகள்.

நெரெ கண்டிஸி சர்வேஷ ஹரி விஸ்வசத்யவெந்தருஹித

உலகம் பொய் என்னும் மாயாவாதிகளின் மதத்தை கண்டித்திருக்கிறார். 'நெரெ' என்றால் முழுமையாக, சரியாக என்று பொருள். துர்மதங்களை அனாயாசமாக சரியாக முழுமையாக கண்டித்திருக்கிறார் என்று பொருள். அனுபவத்தினாலும் ஆகமங்களினாலும் காணப்படும் இந்த உலகம் பொய் என்று சொல்வதை தெள்ளத் தெளிவாக மறுத்திருக்கிறார். (19).

கனவில் காணப்படும் பொருட்கள் எப்படி பொய்யோ அதைப் போலவே நமக்குப் புரிந்த, நாம் எதிரில் காணும் பொருட்களும் பொய்யே. அதாவது அனைத்துப் பொருட்களும் பொய். இதுவே மாயாவாதிகளின் தர்க்கம். விதண்டாவாதத்திற்கு இது ஒரு உதாரணம். ஒரு பொருளின் இருப்பை அறிவதற்கு அதன் அனுபவமே நமக்கு ஆதாரம். சில சமயம் ஏதோ சில காரணங்களினால் சில பொருட்கள் காணப்படாது என்பதால், காணப்படும் பொருட்கள் அனைத்துமே பிரமை, பொய் என்று எப்படி வதிப்பது? இது சரியல்ல. பிரத்யட்ச ஆகமத்தினால் தெரிந்த பொருட்களை தந்திரத்தினால் இல்லை என்று சொல்லக்கூடாது. பிரத்யட்சத்திற்கு எதிராக ஆகமங்கள் என்றும் சொல்வதில்லை. அப்படியே மேலோட்டமாகப் பார்த்தால், அந்த ஆகம வாக்கியங்களுக்கு தவறான பொருட்களையே கொள்ள வேண்டியிருக்கும். 'மண்ணு மாதனாடிது' (மண் பேசியது) என்று ஆகமம் சொன்னால், அது பிரத்யட்சத்திற்கு எதிரானது. மண்ணிற்கு அபிமானியான தேவதை பேசியது என்றே அதற்கு பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

முத்துச்சிப்பியில் முத்து இருக்கிறது என்று சில சமயம் தோன்றும். ஆனால் அதை சரிபார்த்தபின் அது முத்து இல்லை என்று தெரியவரும். இது இரண்டாம் பிரத்யட்சம். முதல் பிரத்யட்சத்தைவிட பிரபலம் இதுவே. முதல் பிரத்யட்சம் சந்தேகத்துடனேயே இருக்கிறது. ஆகையால் அது சரியல்ல. இந்த உலகம் நடைமுறைக்கு உண்மை, பாரமார்த்திகத்திற்கு பொய் என்று சொல்லி, நடைமுறை என்பதை விளக்கமுடியாது என்று விட்டால், அது உண்மையும் அல்ல பொய்யும் அல்ல என்னும் துர்வாதிகளின் வாதம், எந்த பிரமாணங்களினாலும் நிரூபிக்கப்பட முடியாது.

உலகம் வெறும் பிரமை என்று சொல்வது சரியல்ல. தாமிரத்தைப் பார்த்து வெள்ளி என்று சொல்ல வேண்டுமெனில் எங்காவது முதலில் வெள்ளியைப் பார்த்திருக்க வேண்டுமல்லவா? வெள்ளியையே பார்த்திராத மனிதன், தாமிரத்தை வெள்ளியென்று சொல்ல மாட்டான். அதுபோலவே, காணும் உலகம் பிரமையென்றால், நிஜமான இன்னொரு உலகத்தை பார்த்திருக்கவேண்டும். இப்படியான இன்னொரு உலகம் இருக்கின்றதா? அப்படி இல்லையெனில், இந்த உலகத்தைப் பற்றிய பிரமை எப்படி வரமுடியும்? கற்பனையான பொருளுக்கு உண்மையான பொருள் இன்னொரு இடத்தில் இருக்கவேண்டும். கற்பனைக்கு ஆதாரமான பொருளும் இருக்க வேண்டும். இப்படி இரண்டு உண்மையான பொருட்கள் இல்லாமல் பிரமை வருவதற்கு சாத்தியமே இல்லை. கனவில் காணும் பொருட்கள் கூட உண்மையானவையே.

நேரில் கண்ட பொருட்களின் பாதிப்பில், மனதில் தோன்றும் காட்சிகளே கனவாக வருகின்றது. வெளியில் இருக்கும் பொருட்களே உள்ளே இருக்கும் என்னும் நினைப்பு மட்டுமே பிரமை. கனவு தற்காலிகமானது என்பதாலும், கனவில் தோன்றும் பொருட்கள் தன் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளன என்னும் பிரமையை இதை உலகத்திற்கும் அப்படியே ஒப்பிட்டு சொல்வதை அங்கங்கே (சாஸ்திரங்களில்) பார்க்கிறோம்.

உலகத்தின் பார்மார்த்திக உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளாதவரை, எந்த தத்வஞானியும் தன் சித்தாந்தத்தை நிரூபிப்பதற்கு சாத்தியமே இல்லை. அப்படி சொல்லப்படுவது சரியான சித்தாந்தமாகவும் இருப்பதற்கு சாத்தியம் இல்லை.(20). இந்த உலகத்திற்கு தலைவன் பகவந்தனே என்று பெரும்பாலும் எல்லா சித்தாந்தகாரரும் ஒப்பிக்கொண்டதே. அத்தகைய பகவந்தனின் தலைமையின் கீழ் வரும் இந்த உலகமே பொய் என்று விட்டால், பகவந்தனை கற்பனை உலகத்திற்கு தலைவன் என்று சொல்வதாக ஆகிவிடும். அபௌரு ஷேயமான, அனைத்திற்கும் ஆதாரமான வேதங்கள், ஜீவ பரமாத்மனின் பேதம் மற்றும் இந்த உலகம் உண்மை என்று சொல்லியிருக்கும்போது, அதை பொய் என்று சொன்னால் பவித்ரமான வேதங்களுக்கும் துரோகம் செய்ததுபோல் ஆயிற்று.

இதனை நிரூபிப்பதற்கு அந்த வேதத்தையே இரண்டாகப் பிரித்து விட்டால் (தத்வாவேதக, அதத்வாவேதக) அது மேலும் துரோகம் ஆகும். பேதம் சொல்லும் வேதம், தத்வாவேதக என்றும், அபேதம் சொல்லும் வேதம் அதத்வாவேதக என்று பிரிக்கும் மாயாவாதிகளுக்கு அதை நிரூபிக்க தகுந்த ஆதாரமில்லை. இப்படியாக வேதங்களை ஆதாரமாக ஏற்கத் தகுந்தவை அல்ல என்று சொல்லும் இவர்களை வைதிகர்கள் என்று எப்படி சொல்ல முடியும்? எந்த பாகத்தை தத்வாவேதக என்று சொன்னார்களோ, அதே பாகம் தத்வாவேதகம் என்று இன்னொருவர் ஆதாரம் இல்லாமல் பிரித்துச் சொன்னால் எப்படி? வேதங்களில் ஒரே ஒரு பாகம் பொய் என்று சொன்னாலும், அது மொத்த வேதத்தையே சொன்னது போலாகும். வேதங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள இந்த உலகம் உண்மை.

உண்மையான, விசித்திரமான, அற்புதமான இந்த உலகத்திற்கு தலைவனானவன் ஸ்ரீஹரி. அனந்த குணங்களுக்கு நிதியாகி சர்வோத்தமனாகி இருக்கும் மகாபிரபு. ஜீவன் வேறு பரமாத்மன் வேறு. அவர்கள் இருவரில் நிறைய பேதம் இருக்கிறது. மொத்த வேதங்களில் ஒரு வாக்கியத்தில் கூட அபேத்யத்தை சொல்வதில்லை. எல்லா வேதங்களும் பேதத்தையே விளக்குகின்றன (21) என்று ஆதாரத்துடன் நிரூபித்தவர் ஸ்ரீமதாசார்யர்.

ஷர்வாதி கீர்வாண சந்ததியலி

வாயுதேவரின் அவதாரமான ஸ்ரீமன்மத்வாசார்யர் ஞான ரூபி. தேவசிரேஷ்டர். பகவந்தனின் ஆணைக்கிணங்க அவர் செய்த ஞானகாரியம், தேவதைகளால் மதிக்கப்படுபவை. ருத்ராதி தேவதைகளுக்கும் தத்வஞானத்தை அருளிய மகானுபாவர். இதயத்தில் இருக்கும் சர்வஸ்வாமியான பரமாத்மனே அனைத்து வேதங்களினால் போற்றப்படுபவன் என்னும் தத்வத்தை அனைத்து சாஸ்திரங்களையும் நன்றாக அலசி ஆராய்ந்து நிரூபித்தார். ருத்ராதி தேவதைகள் விசேஷ ஞானத்தைப் பெற்று, ஞானிகளானது ஸ்ரீமன் மத்வாசார்யர் மூலமாகவே.(22).

ஸ்ரீமன் மத்வாசார்யர் தன் பயணத்தில், அங்கங்கு இருந்த முக்தி யோக்யர்களின் வாழ்க்கையை அருளி, சத்சித்தாந்தத்தை நிறுவியது, மூன்று உலகங்களிலும் பரவியது. அந்த காலத்தில் பூலோகத்தில் அவதரித்த தேவதைகள் மற்றும் கருட சேஷ ருத்ரர்கள் மூலரூபத்தினால் வானத்தில் நின்று ஸ்ரீமத்வரின் சொற்பொழிவைக் கேட்டு ஆனந்தத்தில் திளைத்திருந்தனர் என்றும் ருத்ராதி தேவதைகளும் கூட மனிதர்களாகப் பிறந்து, ஸ்ரீமத்வரின் உபதேசங்களைக் கேட்டனர் என்னும் விஷயம் வாயு புராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (23).

சேஷதேவர், சனகாதி முனிவர்களுடன் வந்து வானத்தில் நின்று, ஸ்ரீபூர்ணப்ரக்ஞரின் சூத்ரபாஷ்ய சொற்பொழிவை கேட்ட விஷயம், ஸ்ரீசுமத்வவிஜயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீமன் மத்வ சாஸ்திரத்திற்கு தேவதைகளே வாரிசுகள் என்று ஸ்ரீமத் டீகாக்ருத்பாதர் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார்.(24).

தேவதைகளுக்கும் வேதார்த்தங்கள் தெரிவதற்கு பிரம்ம சூத்ரங்களே ஆதாரம். அந்த பிரம்மசூத்ரங்களை ஸ்ரீமத்வ பாஷ்யத்துடன் படிக்கவேண்டும் என்னும் விஷயம் ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜரின் இந்த நுடியில் மறைபொருளாக இருக்கிறது ||24||

ஆர்பகதவனைதி பதரியலி மத்வமுனி

நிர்பயதி சகல சாஸ்திரவ படிசித |

உர்பியொளகாம்னாயயலி தத்வமார்க்கவனு

சர்வசுஜனரிகருஹிதனு மோததி ||25||

முன்னுரை

ஸ்ரீமத்வரின் பால்ய பருவத்திலிருந்து துவங்கி, பதரிக்குச் சென்று ஸ்ரீவேதவியாசரிடம் சிஷ்யத்வம் பெற்று, பிறகு பூலோகத்திலிருக்கும் அனைத்து சஜ்ஜனர்களுக்கும் அவர் அருளிய வேதோத்தமான தத்வஞான விஷயங்கள் இங்கு சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீமத்வரின் இளம் பருவத்தில் மற்றும் சன்யாசத்திற்குப் பிறகு வரும் அபூர்வமான விஷயங்களும் இங்கு இருக்கிறது.

பொருளுரை

இளம் பருவத்தில் பல லீலைகளை செய்து பதரிக்குச் சென்று ஸ்ரீவேதவியாசரிடம் அனைத்து சாஸ்திரங்களையும் படித்து அவரின் ஆணைப்படியே திரும்பி வந்து சன்யாசம் பெற்ற ஸ்ரீமத்வமுனிகள் மறுபடி பதரிக்குச் சென்று ஸ்ரீவேதவியாசரிடம் அவரிடம் பிரம்மசூத்ரங்களை அறிந்து அவரின் ஆணைப்படி, வேதோத்த வழியில் அனைத்து சஜ்ஜனர்களுக்கும் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் தத்வங்களை போதித்தார்.

சிறப்புரை

அர்ப்பகதனத நைதி பதரியலி மத்வமுனி

முக்யபிராணர் தமது முந்தைய இரு (வேதோத்தமான) அவதாரங்களான அனுமந்தன் மற்றும் பீமசேனர் ரூபத்தில் பாலலீலைகளை செய்ததைப் போல, மூன்றாவதான ஸ்ரீமத்வ ரூபத்திலும் பாலலீலைகளை செய்து காட்டியிருக்கிறார்.

ஸ்ரீமத்யகேஹபட்டர் பகவந்தனின் காருண்யத்தை நினைத்தவாறு தனது மகனுக்கு வாசுதேவன் என்று பெயரிட்டார். தம் குல தெய்வமான அனந்தேஸ்வரரின் அருளால் பெற்ற வாரிசை அவருக்கே அர்ப்பிக்க உடுப்பிக்குப் புறப்பட்டார். அன்றிரவே தன் ஊரான பாஜகக்கு திரும்பி வரும்போது வழியில் மத்யகேஹரின் குழுவினரில் ஒருவரை பிசாசு ஒன்று பிடித்தது. தன் குழந்தைக்கு ஒன்றும் ஆகவில்லை என்று மத்யகேஹர் திருப்தியுற்றார். 'இந்தக் குழந்தையின் கருணை மட்டும் இல்லாவிடில் உங்கள்

அனைவரையும் கொன்றிருப்பேன். இந்தக் குழந்தை உலகத் தையே காப்பவனாக இருக்கிறான்' என்று சொல்லி மறைந்தது அந்தப் பிசாசு. (25).

ஒருமுறை தாய் தனது மகனை தன் மகளிடம் ஒப்படைத்து விட்டு சற்று வெளியே சென்றார். துக்க பிரார்த்தமே இல்லாத ஸ்ரீமத்வர் தம் மகிமையைக் காட்ட சாதாரண குழந்தையைப் போலவே அழத் தொடங்கினார். எவ்வளவு சமாதானம் கூறினாலும் அந்தப் பெண்ணால் இந்த அழகையை நிறுத்தமுடியவில்லை. குழந்தைக்கு பசிக்கிறது என்றெண்ணி, பால் கொடுத்தால் சூடு வருமோ என்று நினைத்து, அங்கிருந்த கொள்ளினை முழுவதுமாக தின்னக் கொடுத்தாள்.(26). பசியினால் குழந்தை அழுமோ என்று எண்ணியவாறு ஓடிவந்த அந்தத் தாய், அக்குழந்தை சிரித்தவாறு விளையாடிக் கொண்டிருப்பதை பார்த்தாள். விசாரித்தபோது விஷயம் தெரிய வந்தது. வியப்பும் பயமும் வந்தது. ஆனால் குழந்தையோ ஆரோக்கியமாகவே இருந்தது. பாற்கடலை கடையும்போது, முக்யபிராணர், மிகவும் கடுமையான காலகூட விஷத்தையே குடித்தபோது, அவரின் தாயான லட்சுமிதேவி பயப்படவில்லை. அவரின் அவதாரமான பீமசேனரும் அதே காலகூட விஷத்தைக் குடித்து ஜீரணித்தார். அந்த பீமசேனனே நான். எனக்கு இந்தக் கொள்ளு எம்மாத்திரம் என்று காட்டுவதற்கு இந்த பாலலீலையை செய்து காட்டினார்.

ஒரு வயதுக் குழந்தையாக இருக்கும்போது ஒரு முறை எருதின் வாலைப் பிடித்து காட்டினில் அலைந்து மாலையில் மறுபடி அதே எருதோடு வீட்டுக்கு வந்த போது, அனைவருக்கும் வியப்பு மற்றும் மகிழ்ச்சியாயிற்று. குலதெய்வமான அனந்தேஸ்வரரின் கருணை என்று நினைத்தனர். ஏழை ஒருவனுக்கு சிந்தாமணி கிடைத்ததுபோல, முக்தியோக்யருக்கு தத்வஞானம் கிடைத்தது போல, அங்கிருந்தவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. (27). எருதானது தர்மத்தின் குறியீடு. காடு - சாஸ்திரங்களின் குறியீடு. வீடு - வாழ்க்கையின் குறியீடு. சம்சாரத்தில் மூழ்கியிருக்கும் நான், தர்மத்தைப் பின்பற்றியே இருக்கவேண்டும் என்று இந்த லீலையில் குறிப்பிடுகிறார்.

ஒருமுறை உணவு நேரம். தந்தையை சாப்பிட அழைத்தான் வாசுதேவன். அப்போது கடன் கொடுத்தவர் ஒருவர் வந்திருந்தார். எனக்கு பணம் கொடுக்காமல் சாப்பிடக்கூடாது என்று மத்யகேஹரிடம் சொல்லியிருந்தார். உடனடியாக, சில புளியங் கொட்டைகளைக் கொண்டு வந்த வாசுதேவன் அவரிடம் அவற்றைக் கொடுத்து 'இதோ உங்கள் பணம்' என்று கொடுத்தான். அவரும் அவற்றை மரியாதையுடன் பெற்று புறப்பட்டார். (28).

மற்றொரு நாள், வாசுதேவன் மூன்று வயது சிறுவனாக இருந்தபோது, ஒரு திருமணத்திற்காக தாயுடன் சென்றிருந்தான். அந்த திருமணத்தில், குழந்தையை யாரும் கவனிக்காதபோது, அங்கிருந்து புறப்பட்டு தாளெசூட வழியில் ரஜதபீடபுரத்திற்கு வந்தான் வாசுதேவன். சிறிது நேரம் கழித்து, குழந்தையை தேடத் துவங்கிய தந்தை, வழியில் வந்தவர்கள் சொன்னவாறு, ரஜதபீட புரத்திற்கு வந்து, அங்கு குழந்தையைக் கண்டு சமாதானம் அடைந்தார். 'குழந்தாய். இவ்வளவு நீண்ட தூரம் நீ எப்படி தனியாக வந்தாய்? உன்னுடன் யாரும் வந்தனரா?' என்று கேட்டார்.

வாசுதேவனோ 'அப்பா. என்னுடன் இருந்தவர் நாராயணனே' என்றான். அனைவருடனும் இருந்து அனைவரையும் எல்லா காலங்களிலும் காப்பாற்றுபவன் ஸ்ரீமன் நாராயணனே என்ற தத்வத்தை உலகிற்குக் காட்டியது அற்புதம். மற்றவர்களை, வேறொருவரை நியமித்து காப்பாற்றினால், தனக்கு மட்டும் (முக்ய பிராணர்) நேராக பகவந்தனே கூட இருந்து காப்பாற்று வான் என்னும் தத்வத்தை இதிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். (29).

இதைப் போலவே, அக்ஷராப்யாசத்தில் 'ஏகபாடி' என்பதற்கு சொற்பொழிவு ஆற்றிய சிவபட்ட என்பவரின் விளக்கம், ஸ்ரீவேத வியாசர் மற்றும் ஸ்ரீசகாசார்யருக்கு ஒப்புதல் இல்லை என்று சொல்லி தகுந்த விளக்கத்தைக் கொடுத்தது, தன் தந்தையின் சொற்பொழிவில் லிசுச என்னும் சொல்லுக்கு விளக்கம் கொடுத்து, உபநயனத்திற்குப் பிறகு குருகுலத்தில் குருவிற்கு

ஐதரேய உபநிஷத்தின் ரகசியத்தை சொல்லியது, குருவின் புத்திரருக்கு பிறந்ததிலிருந்து வந்த தலைவலியை, காதில் காற்று ஊதி சரிப்படுத்தியது என இவை அனைத்தையும் 'அர்ப்பகதனனைதி' என்னும் சொல்லில், ஸ்ரீபாதராஜர் சொல்லியிருக்கிறார். இன்னும் விளக்கினால், புத்தகம் பெரிதாகிவிடும் என்பதால் இத்துடன் நிறுத்திக் கொள்கிறேன்.

இந்த அர்ப்பகதன (குழந்தைப் பருவம்) இருந்தபோதே, உபநயனத்திற்குப் பிறகு, யாருக்கும் தெரியாமல், ஒரு ரூபத்தில் பதரிக்குச் சென்று ஸ்ரீவேதவியாசரிடம் 'அர்ப்பகதன நெய்தி பதரியலி' (பதரியலில் குழந்தைப் பருவத்தை கழித்தாய்) என்று சொல்கிறார். ஸ்ரீபாதராஜரின் இந்த வாக்கு ஸ்ரீத்ரிவிக்ரம பண்டிதா சார்யர் சொன்னதற்கும் சரியாகப் பொருந்துகிறது. வாயுஸ்துதியில் பண்டிதா சார்யர், 'புனரபி பதரீம் ப்ராப்ய' என்றிருக்கிறார். இதற்குப் பொருள் சொல்லும் பேஜாவர் மடத்தின் ஸ்ரீ விஷ்வபதி தீர்த்தர் 'சன்யாசம் பெற்றபிறகு இன்னொரு முறை' என்றதினால் சன்யாசம் பெறுவதற்கு முன் ஒரு முறை பதரி சென்றிருக்கிறார் என்ற பொருள் வருகிறது. (30). இதையே இங்கு ஆதாரத்துடன் நிரூபித்திருக்கிறார். ஸ்ரீவிஸ்வபதி தீர்த்தரைவிட முன்னவரான ஸ்ரீஸ்ரீபாதராஜர் இதை முதல்முறையாக தெரிவித்திருப்பது கவனிக்க வேண்டிய விஷயம்.

பதரியலி மத்வமுனி

பாலலீலைகளைக் காட்டியபிறகு ஸ்ரீஹம்ச நாமகனின் பீடத்தில் அமர்ந்திருந்த ஸ்ரீஅச்யுதப்ரேக்ஷரிடம் சன்யாசம் வாங்கி ஸ்ரீபூர்ணப்ரக்ஞர் ஆனார். அந்த மகாபீடத்தை அலங்கரித்து ஸ்ரீமதானந்த தீர்த்தர் ஆனார். தென்னிந்தியாவிற்கு பயணம் செய்து, பலரை வாதத்தில் வென்று தத்வவாதத்தை சஜ்ஜனர்களுக்கு போதித்தார். வட இந்தியப் பயணத்தில், தனது தேகம் மற்றும் கூர்மையான புத்தியினால் கங்காதி தீர்த்தங்களை மற்றும் சாஸ்திரங்கள் என்னும் தீர்த்தங்களை சுத்தம் செய்தவாறு** பதரி க்ஷேத்திரத்தை சென்று அடைந்தார். ஸ்ரீபதரி நாராயணனின் பாதத்தில் தாம் இயற்றிய கீதாபாஷ்ய கிரந்தத்தை சமர்ப்பித்து அதை சிஷ்யர்களுக்கு பாடம் சொன்னார். இரவில் பகவந்தன்

கூறியபடி, ஸ்ரீவேத வியாசரின் ஆசிரமத்திற்கு புறப்பட்டார். ஸ்ரீவேத வியாசரிடம் மறுபடி பாடம் படித்தார்.

நிர்பயதி சகல சாஸ்திரவ படிஸி

முக்யபிராணர் பயம் இல்லாதவர். அவரின் அவதாரமான ஸ்ரீமன் மத்வாசார்யரும் அப்படியே. இமாலயத்தில் பயங்கரமான மிருகங்கள் இருந்தாலும் எந்தவொரு பயமும் இல்லாமல் பதரி மற்றும் ஸ்ரீவேதவியாசரின் ஆசிரமத்திற்கு பயணம் செய்தவர். இவரை நம்பியவர்களுக்கு பயமில்லை. இப்படியிருக்கும்போது இவருக்கு ஏது பயம்?

‘சகல சாஸ்திரவ படிஸி’ என்னும் வாக்கியத்தில் முந்தைய அவதாரங்களைப் போலவே இங்கும் பாராயணம் செய்து (செய்வித்து) முடித்தார் என்ற செய்தி இருக்கிறது. அனாதி காலத்திலிருந்தே அனைத்து சாஸ்திரங்களின் ஞானம் முழுமையாக இருந்ததின் காரணமாக, நினைத்த மாத்திரத்திலேயே அனைத்தையும் தெரிந்து கொள்ளும் சாமர்த்தியம் கொண்டவரான ருஜுகணஸ்தர்

ஸ்ரீமன் மத்வாசார்யர். இப்படியாக அவர் எதையும் புதிதாக படிக்கவேண்டியதில்லை. பகவந்தனின் விஷயத்தில் மட்டும், அதுவும் ருஜுகணஸ்தருக்கு மட்டும் தெரிந்திருக்க வேண்டிய விஷயங்களை நேரடியாக பகவந்தனிடமிருந்தே தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்.

ஊர்பியொளகாம்னாயதலி தத்வமார்க்கவனு

பதரியில் ஸ்ரீவேதவியாசரிடம் அனைத்து சாஸ்திரங்களையும் படித்து, அவருடன் ஸ்ரீஹரியின் இன்னொரு ரூபமான நாராயணனின் ஆசிரமத்திற்குச் சென்று அந்த இரண்டு பகவத் ரூபங்களை விசேஷமாக வணங்கினார். ஸ்ரீமன் நாராயணர் ‘பிரம்மதூதர்களுக்கு பாஷ்யத்தை விரைவில் எழுதுங்கள்’ என்று சொல்லியபோது (31), அந்த ஆணையை பின்பற்றுவதற்காக மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன், வேத வேதாங்கங்களை நன்கு ஆராய்ந்து

அதில் சொல்லியவறு தத்வமார்க்கத்தை, பூமண்டலத்தில் இருக்கும் அனைத்து சஜ்ஜனர்களுக்கும் உபதேசித்தார்.

'பதரியலி மத்வமுனி' என்னும் வாக்கியத்தில் பதரியின் வர்ணனை, ஸ்ரீவேதவியாசரின் வர்ணனை, ஸ்ரீமத்வரின் வர்ணனை இவை அனைத்தையும் தொகுத்திருக்கிறார் ஸ்ரீபாதராஜர். இவற்றின் மேலதிக விவரங்களுக்கு ஸ்ரீமத்யவிஜய காவியத்தை பார்க்கலாம். ||25||

ஏகவிம்ஷதி குபாஷ்யகள பேரனு தரித
ஸ்ரீகரார்ச்சிதனொலுமெ சாஸ்திரரசிஸி |
லோகத்ரயதொளித்த சுரரு ஆலிசுவந்தெ
ஆ கமலனாபாதி யதினிகரகொரெத ||26||

முன்னுரை

பதரியில் ஸ்ரீமன் நாராயணர் மற்றும் ஸ்ரீவேதவியாசரின் ஆணை ப்படி அவருக்கு சம்மதமாகும் வகையில் பிரம்ம சூத்ர பாஷ்யத்தை இயற்றி ப்ரியசிஷ்யரான ஸ்ரீபத்னாப தீர்த்தர் முதலானவர்களுக்கு அதனை உபதேசித்தல், மூன்று லோகங் களிலிருக்கும் அனைத்து தேவதைகளும் அதனை படித்தல் முதலான விஷயங்கள் இந்த நுடியில் இருக்கின்றன. இது ஸ்ரீமத்வரின் அவதாரத்தின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

பொருளுரை

பிரம்மசூத்திரத்திற்கு அதுவரை இருந்த 21 குபாஷ்யங்களை கண்டித்து, ஸ்ரீவேதவியாசருக்கு சம்மதமான பிரம்மசூத்ர பாஷ்யத்தை இயற்றி மூன்று உலகங்களிலும் இருந்த தேவதை களுக்கு அது போய் சேருமாறு, ஸ்ரீமத்வர், பத்னாபதீர்த்தர் முதலான சிஷ்யர்களுக்கு அதனை உபதேசித்தார்.

சிறப்புரை

ஏகவிம்சதி குபாஷ்யகள பேரனு தரித

முக்யபிராணர், ஸ்ரீமத்வராக அவதரிக்கும் முன்னர், அதுவரை ஸ்ரீவேதவியாசரின் பிரம்மசூத்ர பாஷ்யத்திற்கு இயற்றப்பட்டிருந்த பாஷ்யங்களில் எண்ணிக்கை 21. பாரதிவிஜய, சம்விதா

னந்த, பிரம்மகோஷ, ஷதானந்த, உத்வர்த, விஜய, ருத்ரபட்ட, வாமன, யாடவப்ரகாச, மாதவதாச, பர்த்ருப்ரபஞ்ச, த்ரவிட, ப்ரம்மதத்த, பாஸ்கர, பிஸாச, வ்ருத்திகாரக, விஜயபட்ட, விஷ்ணுக்ராந்த, வாதீந்திர, சங்கர, ராமானுஜ.

இந்த 21 பாஷ்யங்களும், சூத்ரகாரரின் எண்ணத்தை புரிந்து கொள்ளாமல் இயற்றப்பட்டவையாகும். தம்முடைய சொந்த அபிப்பிராயங்களை சேர்த்து எழுதப்பட்டவையாகும். ஆதார மில்லாத விஷயங்களையே சொல்வதில் தேர்ந்தவை. பகவந்தனை விபரீதமாக சித்தரித்து, ஸ்ரீஹரியின் இருப்பையே கேள்விக்குறியாக்குபவை. அதற்காகவே இவை குபாஷ்யங்கள் எனப்படுகின்றன. இந்த எல்லா குபாஷ்யங்களில் இருக்கும் தோஷங்களை வெளிப்படுத்தியவர் ஸ்ரீமன் மத்வாசார்யர். அதுவுமே, சூத்ரகாரரான ஸ்ரீவேதவியாசரின் ஆணையினாலேயே.

ஸ்ரீகரார்ச்சிதனொலுமெ சாஸ்திர ரசிஸி

ஸ்ரீஅம்ப்ரிணி கரார்ச்சிதரான சூத்ரகாரரான ஸ்ரீவேதவ்யாசருக்கு மிகவும் பிடித்தமான சூத்ரபாஷ்யகாரர் ஸ்ரீமன் மத்வாசார்யர். அவரிடம் சிஷ்யராக இருந்ததே இதற்கு காரணம். அப்படியிருந்தால் மட்டுமே, மூல சூத்ரகாரரின் அபிப்பிராயத்தை அறிவது சாத்தியம். ஸ்ரீவேதவியாசர் என்னும் ரூபம், ரிஷி மட்டுமே என்று சிலர் சொல்கின்றனர். இதை மறுத்து, அவர் சாட்சாத் நாராயணரின் அவதாரமே என்னும் விஷயத்தை (32) சொல்வதற்கு ஸ்ரீபாதராஜர் வேதவியாசர் என்னும் சொல்லை பயன்படுத்தாமல் 'ஸ்ரீகரார்ச்சித' - லட்சுமி கரார்ச்சிதனான ஸ்ரீமன் நாராயணனே என்னும் பொருள் வருமாறு சொல்லை பயன்படுத்தியிருக்கிறார்.

ஸ்ரீமன் மத்வாசார்யர் இயற்றிய சூத்ரபாஷ்யத்திற்கு மோட்சத் தைக் கொடுக்கும் வல்லமை உண்டு. மோட்சம் கிடைப்பது ஸ்ரீஹரியின் அருளினாலேயே. அவன் மகிழ்ச்சியடைவது, அவனை சரியாக புரிந்து அவனிடம் நிஜமான பக்தி உண்டானால் மட்டுமே. அந்த பகவந்தனின் நற்குணங்களை சரியாக விளக்கி, பக்தியை உண்டாக்கி, பிறகு மோட்சத்தையும்

கொடுக்கவல்ல சாமர்த்தியம் கொண்டது ஸ்ரீமன் மத்வரின் பிரம்மதூத்ர பாஷ்யம். (33). அதற்காகவே ஸ்ரீபாதராஜர், 'ஸ்ரீகராச்சி சிதனொலுமெ சாஸ்திர' என்று கூறினார்.

ஆசார்யரின் தூத்ரபாஷ்யம், வேதவேதாங்கங்கள் சொன்னதற்கு ஏற்ப உள்ளது. பாஷ்யத்தின் அனைத்து லட்சணங்களையும் கொண்டது. எவ்வித தோஷங்களும் அற்றது. தேவதைகளாலும் மதிக்கப்படுவது. 21 குபாஷ்யங்களையும் மறுத்துள்ளது. அதற்கு பின்னும் எவ்வித பாஷ்யங்களால் மறுக்கப்படாத அற்புத பாஷ்யமாகியுள்ளது. (34).

லோகத்ரயதொளித்த சுரநு ஆலிசுவந்தெ ஆ கமலனாபாதி யதினிகரகொரெத

ஸ்ரீஹரியின் ஆணைப்படி பதரியிலேயே, ஒப்புமையில்லாத பிரம்மதூத்ர பாஷ்யத்தை இயற்றிய ஸ்ரீமத்வர், மறுபடி ரஜதபீட புரத்திற்கு வரும்போது கோதாவரி தீரத்தில் நடைபெற்ற வித்வத் சபையில் பங்கேற்றார். அந்த சபையில் ரிகாதி 18 பிரிவுகளில் தேர்ந்தவரான பண்டிதர்கள் பங்கேற்றிருந்தனர். அவர்கள் அனைவரின் கேள்விகளுக்கு சரியாக பதிலளித்தார். சபையில் அனைவரிலும் சிறந்தவரான தார்க்கிக சிகாமணிகளான, எல்லா மதங்களையும் கண்டித்து வந்த புராணங்களை நன்கு அறிந்தவரான ஸ்ரீசோபன பட்டர் என்னும் மகானானியும் இருந்தார். அந்த மகானுபாவர், ஸ்ரீமத்வரின் பாஷ்யத்தை நேரடியாக அவரிடமிருந்தே கேட்டார். எல்லா பாஷ்யங்களிலும் தோஷங்களை கண்டவரான அவருக்கு மத்வ பாஷ்யம் மிகவும் பிடித்தது. அவரின் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லாது போனது.

ஸ்ரீசோபன பட்டரின் பக்தி, சேவைகளினால் மகிழ்ச்சியடைந்த ஸ்ரீமத்வர், அவருக்கு ஆத்யாத்ம வித்யையை உபதேசித்தார். (35). அவரை ஹம்ஸ நாமக பரமபீடத்தில் அமர்த்தி தமக்கு அடுத்த வாரிசாக, ஸ்ரீபத்பனாப தீர்த்தர் என்று நாமகரணம் செய்தார். முதன்முதலாக ஸ்ரீமத்வ பாஷ்யத்தை கேட்ட கொடுப்பினை மட்டுமல்லாது, அனைத்து இடங்களிலும் அன்றைய கெட்ட

சூழ்நிலையிலும், மதம் என்றால் அது மத்வமதமே என்று பிரசாரம் செய்த புகழ் ஸ்ரீபத்னாப தீர்த்தரையே சேரும்.

ஸ்ரீபத்னாப தீர்த்தர், தமதேயான ஒரு மடத்தை துவக்கினார். அதே பரம்பரையில் வந்த ஸ்ரீபாதராஜர், மிகவும் பெருமையுடன் இந்த எல்லா விஷயங்களையும் 'ஆ கமலனாபாதி யதினிகர கொரெத' என்னும் வாக்கியத்தில் கூறியிருக்கிறார். வெறும் ஸ்ரீசோபனப்பட்ட (ஸ்ரீபத்னாப தீர்த்தர்) என்னும் ஞானிகளுக்கு மட்டுமல்லாமல், ருத்ராதி தேவதைகளும் பூஜை செய்யத் தகுந்த வரானார் ஸ்ரீமதா சார்யர் (36) என்னும் அம்சத்தை 'லோகத்ரய தொளித்த சுரரு ஆலிசுவந்தெ' என்று சொன்னதில் தெரிகிறது.

அவதாரத்தின் முக்கிய வேலையான ஸ்ரீபிரம்மசூத்ர பாஷ்யாதி கிரந்தங்களின் இயற்றல் மற்றும் வேதாந்த சாம்ராஜ்யத்தின் பரம்பரையை வளர்த்தல் மற்றும் ஸ்ரீமத்வ பாஷ்யத்தின் பெருமைகளை தெரிவித்தல் ஆகியவற்றை இந்த நூடி விளக்குகிறது. ||26||

பதரிகாஸ்ரமக்கெ புனரபியைதி வ்யாசமுனி
பதக்யெரகி நிகிள வேதார்த்தகளனு |
பதுமானபன முகதி தினிது பிரம்மத்வவை
தித மத்வமுனிராயகபிவந்திபெ ||27||

முன்னுரை

பகவந்தனின் ஆணைப்படி சூத்ர பாஷ்யத்தை இயற்றி, சஜ்ஜனர் களுக்கு போதித்த பிறகு மறுபடி ஸ்ரீமதானந்ததீர்த்த பகவத்பாதர் பதரிக்குச் சென்று அனைத்து வேதார்த்தங்களை, ஸ்ரீபத்னாபன அவதாரமான ஸ்ரீவேதவியாசரிடமிருந்து கேட்டு, பிரம்மபதவியை பெற்ற விஷயத்தை இந்த நூடி சொல்கிறது.

பொருளுரை

பிரம்மசூத்ரங்களுக்கு பாஷ்யம் எழுதியபிறகு மறுபடி பதரிக்குச் சென்று ஸ்ரீவேதவியாசரின் பாதங்களில் பணிந்து, அனைத்து வேதார்த்தங்களையும் அவரிடம் மறுபடி கற்று, பிரம்மபதவியைப் பெற்ற மத்வமுனி ராயருக்கு என்னுடைய விசேஷமான வந்தனங்கள்.

சிறப்புரை

பதரிகாஸ்ரமக்கெ புனரபியைதி

பகவந்தனின் ஆணைப்படி பிரம்மதூத்ரங்களுக்கு சிறந்த பாஷ்யத்தை இயற்றி, உடுப்பியில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை நிறுவி, குருபுத்ரனால் யாகத்தை செய்வித்து, மறுபடி பதரிக்குச் சென்று வந்த விஷயம், ஸ்ரீமத்வவிஜயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த விஷயத்தின் தொகுப்பு இந்த நுடியில் இருக்கிறது.

யாருக்கும் தெரியாமல், சன்யாசியாவதற்கு முன்பாகவே, வேறொரு ரூபத்தில் பதரிக்குச் சென்றது - முதல் முறை. பிரம்மதூத்ர பாஷ்யத்திற்கு ஒப்புதல் பெறுவதற்கு சென்றது - இரண்டாவது முறை. இயற்றிய பாஷ்யத்தை சமர்ப்பிக்க மற்றும் ஸ்ரீமன் மகாபாரதத்திற்கு நிர்ணயம் இயற்றுவதற்கு ஒப்புதல் பெறுவதற்கு சென்றது - மூன்றாவது முறை. இந்த மூன்று பயணத்தின் விஷயத்தையும் ஸ்ரீபாதராஜர் தொகுத்திருக்கிறார். அடுத்த நுடியில் மூன்றாவது முறை பயணத்தின் விஷயம் இருக்கிறது. அப்படி செல்லும்போது பற்பல மகிமைகளை சொல்லியிருக்கிறார் ஸ்ரீமன் மத்வாசார்யர். அதன் விவரணை ஸ்ரீமத்வ விஜயத்தின் 10வது சர்க்கத்தில் பார்க்கலாம்.

மூன்றாவது முறை பதரிக்குச் சென்றபோது ஸ்ரீமன் மத்வாசார்யர் ஸ்ரீவேதவியாசரிடமிருந்து மற்றும் ஸ்ரீ நாராயணரிடமிருந்து எட்டு வியாசமுஷ்டிகளைப் பெற்றார். இவற்றில் ஸ்ரீவேதவியாசரின் நித்ய சன்னிதானம் உள்ளது. அனைத்து தீர்த்தாபிமானிகளின் சன்னிதானமும் உள்ளது. (37). 'வியாசமுனி பதகெரகி' என்னும் வாக்கியம் அணுமத்வ சரிதத்தில் 'புனர் கத்வாச வியாசமானம்ய பூர்ணதீ:' என்று இருப்பதை கவனிக்க வேண்டும். அப்போது ஸ்ரீ வேதவியாசர் மத்வாசார்யருக்கு மகா பாரத தாத்பர்ய நிர்ணயத்தை இயற்றுவதற்கு ஆணையிட்டார். இந்த விஷயத்தை ஸ்ரீமத்வ தாம் இயற்றிய நிர்ணயத்திலேயே சொல்லியிருப்பதை பார்க்கலாம். (38).

பிரம்மத்வவைதித மத்வமுனிராய

பிரம்மதூத்ர பாஷ்யத்தை இயற்ற வேண்டும் என்னும் வேத வியாசரின் ஆணையை சிரமேற்கொண்டு முடித்த ஸ்ரீமன் மத்வா சார்யருக்கு, பரிசாக முன்னர் தானே ராம ரூபத்தினால் ஹனுமந்தனுக்கு கொடுத்திருந்த 'சஹபோக' என்னும் பிரம்ம பதவியை மறுபடி கொடுத்தார். (39). (சஹபோக என்னும் பிரம்ம பதவியைப் பற்றி முன்னர் அனுமத் அவதாரத்தில் விளக்கப் பட்டுள்ளது).

இங்கு ஸ்ரீபாதராஜர் 'பிரம்மத்வவைதித' என்று சொல்லி யிருக்கிறார். அடுத்த கல்பத்தில் பிரம்மபதவியைப் பெறுவார். ஆகையால், ஐதுவ-மத்வமுனி என்று இருந்திருக்க வேண்டும். பின்னர் நடக்கவேண்டியது முன்னரே தெரிந்தது எப்படி? என்ற கேள்வி வரலாம். இப்படியான சொல்லை ஸ்ரீபாதராஜர் பல இடங்களில் பயன்படுத்தியிருப்பதை காணலாம். இதற்கான பதிலாக ஸ்ரீமத்வரே தனது பாகவத தாத்தர்ய நிர்ணயத்தில் கொடுத்திருக்கிறார். கண்டிப்பாக நடக்கப் போகும் விஷயத்தை, இறந்தகாலமாக சொல்வது சாஸ்திரங்களில் பயன்பட்டிருக்கும் வழி. அல்லது, எல்லா கல்பங்களும் மறுபடி மறுபடி சுழற்சியில் வருவதால் முன்னர் நடக்கப் போவதை திடமாக சொல்லி யிருக்கலாம். அல்லது துர்ஜனர்களுக்கு ஆசை காட்டுவதற்காக வும் இருக்கலாம். (40). இந்த சூழ்நிலையில், சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டவாறே ஸ்ரீபாதராஜரும் சொல்லியிருக்கிறார் எனலாம்.

அபிவந்திபெ

வணங்கும்போதும் தாரதம்யத்திற்கேற்பவே வணங்க வேண்டும். அனைவரையும் ஒரே மாதிரியாக வணங்கக் கூடாது. அனைத்து ஜீவர்களைவிட உத்தமர், ஸ்ரீமுக்ய பிராணர். அவரே ஸ்ரீமன் மத்வாசார்யர். முன்னர் பிரம்ம பதவியை பெறும் தகுதி உள்ளவர். அனைத்தையும் செய்ய வல்லவர். ஆகவே, அவரை வணங்கும்போது விசேஷ கௌரவம், மரியாதை, பணிவு, பக்தி யுடன் வணங்கவேண்டும். அந்த மரியாதைகளானது மற்றவர்

களை வணங்கும்போது இருப்பதைவிட அதிகமாக இருக்க வேண்டும். லட்சுமி நாராயணரிடம் செய்வதை விட சற்று குறைவாக இருக்கவேண்டும். இவ்வளவு பின்னணியிலேயே 'மத்வமுனிராயகெ அபிவந்திபெ' என்னும் வாக்கியத்தை ஸ்ரீபாதராஜர் சொல்லியிருக்கிறார் என்று அறியவேண்டும். ||27||

ஜயஜயது துர்வாதி மத்திமிர மார்த்தாண்ட

ஜயஜயது வாதிகஜ பஞ்சானன |

ஜயஜயது சார்வாக கர்வபர்வத குலிஷ

ஜயஜயது ஜகன்னாத மத்வநாத ||28||

முன்னுரை

வேதங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸ்ரீமுக்யபிராணரின் மகிமைகளை தொகுத்து கொண்டாயிருக்கும் ஸ்ரீபாதராஜர், மங்களம் சொல்லும்போது அம்மகிமைகளை மறுபடி இங்கே சொல்லியிருக்கிறார்.

பொருளுரை

துர்வாதிகளின் மதம் என்னும் இருட்டிற்கு சூரியனாக இருக்கும், துர்வாதிகள் என்னும் யானைகளுக்கு சிங்கம் போல இருக்கும், சார்வாகரின் கர்வம் என்னும் மலைக்கு வஜ்ராயுதம் போல இருக்கும் ஸ்ரீமத்வாசார்யருக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும். உலகத்திற்கே நாயகரான மத்வ ராயரே, உங்களுக்கு மங்களமாகட்டும் மங்களமாகட்டும்.

சிறப்புரை

முதல் ஸ்லோக மங்களாசரணையில் பகவந்தன் மற்றும் வாயு தேவருக்கு அர்ப்பித்தாகிவிட்டது. இப்போது இறுதி மங்களத்திலும், ஹரிவாயுகளுக்கே அர்ப்பிக்க முயல்கிறேன். சஜ்ஜனர்கள் மன்னிக்க வேண்டும்.

துர்வாதி மத்திமிர மார்த்தாண்ட

வாயுதேவரின் அவதாரமான ஸ்ரீமன் மத்வாசாயர் துர்வாதிகளின் மதம் என்னும் இருட்டிற்கு சூரியனைப் போல இருக்கிறார் என்று ஸ்ரீபாதராஜர் வர்ணிக்கிறார். இது வெறும் அலங்காரத்திற்

காக சொன்னது இல்லை. முழுவதுமான உண்மை. இந்த நுடியில் சொல்லப்பட்டுள்ள அனைத்து உவமைகளும் உண்மையே.

உண்மையான ஞானமே வெளிச்சம். பொய்யான ஞானமே இருட்டு. உள்ளே துவேஷத்தை வைத்திருக்கும் தாமசர்கள் வேதம் மற்றும் வேதார்த்த, பிரம்ம சூத்ரங்களுக்கு தவறான பொருளை சொல்லத் துவங்கினர். ஸ்ரீஹரியை அறிய முற்பட்ட அனைத்து வைதிகர்களுக்கும், விபரீத அர்த்தத்தை சொல்லி, பகவந்தனிடம் தமக்கு இருக்கும் த்வேஷத்தை வெளிப்படுத்தினர். அதாவது தவறான ஞானம் என்னும் இருட்டினை எல்லா இடங்களிலும் பரப்பினர். அதன் காரணமாக பல சஜ்ஜனர்கள், அஞ்ஞானம் என்னும் இருட்டில் விழுந்தனர். அந்த சமயத்தில், ஸ்ரீஹரியின் ஆணைப்படி அவதரித்தவர் ஸ்ரீமன் மத்வாசார்யர். இதுவே ஆசார்யரின் அவதாரத்தின் பின்னணி. அஞ்ஞானம் என்னும் இருட்டினை போக்க வேண்டுமெனில், உண்மையான ஞானம் என்னும் சூரியன் வேண்டுமல்லவா? அதிலும், உலகத்தையே பொய் என்று சொல்லும் மாயாவாதிகள் உள்ளனர்.

இத்தகையவர்களை அடக்கவேண்டுமெனில், ஒளிமயமான சூரியனின் தேவை உண்டு.

ஸ்ரீமதானந்ததீர்த்தர் எப்போதும் சப்தசதாகமங்கள் என்னும் நான்கு வேதங்கள், மூலராமாயணம், மகாபாரதம், பஞ்ச ராத்திரங்கள்) குதிரைகள் உள்ள, வேதாந்த சாம்ராஜ்யம் என்னும் ரதத்தில் அமர்ந்து, விஷ்ணுபதி என்னும் ஆகாயத்தில் ஒளிரும் சூரியர். தத்வஞானம் என்னும் வெளிச்சத்தை எப்போதும் சஜ்ஜனர்களுக்கு மட்டும் கொடுக்கும் சூரியர். சித்தாந்தம் என்னும் ஒரே சக்கரத்தினாலான ரதத்தில் வீற்றிருப்பவர். அனைத்து தூர்வாதிகளின் மதம் என்னும் அஞ்ஞான இருட்டினை மொத்தமாக நீக்கவல்ல சூரியன்.

உலகில் உள்ள சூரியன் வெளியில் இருக்கும் இருட்டினை போக்கினால், ஸ்ரீமன் மத்வாசார்யர், உள்ளிருக்கும் அஞ்ஞானம்

என்னும் இருட்டினை போக்கவல்ல சூரியர். இங்கிருக்கும் சூரியன் பூமண்டலத்தில் மட்டும் ஒளி பாய்ச்சி, மற்ற உலகங்களில் பாய்ச்ச மாட்டார். ஆனால், ஸ்ரீமத்வர் என்னும் சூரியரின் ஒளி, பிரம்மாண்டத்தின் உள்ளே மற்றும் வெளியே மற்றும் அனைத்து உலகங்களில் உள்ள அனைத்து சஜ்ஜனர்களின் அஞ்ஞானம் என்னும் இருட்டினை களையும் ஒளியாகும். மத்வர் என்னும் சூரியரை மூடுவதற்கு (துர்வாதிகள்) எந்த மேகங்களாலும் சாத்தியமில்லை. இப்படியிருக்கும்போது, துஷ்ட மாயாவாதிகள் என்னும் இருட்டு அவரை மூடுவதற்கு எப்படி சாத்தியம்?

இப்படிப்பட்ட வர்ணனைகளை ஸ்ரீசுமத்வவிஜயத்தின் 12வது சர்க்கத்தின் இறுதி பாகத்தில் மற்றும் பாவ பிரகாசிகா என்னும் மத்வவிஜயத்தின் வியாக்யானத்தில் ஸ்ரீ நாராயண பண்டிதாசார்யர் கொடுத்திருக்கிறார். (41). அதுபோலவே, புண்டரீகன் என்னும் மாயாவாதியை ஸ்ரீமதாசார்யர் தோற்கடித்தபோது, ஆசார்யரின் சிஷ்யர்களும் இதைப் போலவே ஆசார்யரை சூரியனுக்கு ஒப்பிட்டு வர்ணித்தது, தத்வோத்யோத என்னும் ஆசார்யரின் கிரந்தத்தில் வந்திருக்கிறது.

மார்த்தாண்ட

அதியின் கர்ப்பத்தில் சூரியன் இருந்தபோது, பிக்ஷை வேண்டி புதன் அங்கு வந்தார். கர்ப்பத்தின் தொந்தரவினால், பிக்ஷை கொடுப்பதில் அதிதிக்கு சிறிது கால தாமதம் ஏற்பட்டது. கோபம் கொண்ட புதன், அந்த கர்ப்பம் பிழைக்காதிருக்கட்டும் என்று சாபமிட்டார். அதிதி, கஷ்யபரிடம் முறையிட, அவரும் தமது தவ வலிமையால் அந்தக் குழந்தை இறக்காது என்று சாபத்தை நீக்கினார். அப்படி பிறந்துவந்தவரே சூரியன். அதற்காகவே சூரியனுக்கு மார்த்தாண்ட என்று பெயர் வந்தது. (42).

வாதிகள் பஞ்சானன

கறுப்பாக பிரம்மாண்டமான மிருகம் என்றால் அது யானை. அதனை வீழ்த்துவதற்கு சிங்கமே சரி. துர்வாதிகள் தமோ குணங்களைக் கொண்டிருப்பர். வலிமையானவர்கள். அத்தகைய

வலிமையான மதமேறிய தூர்வாதிகள் என்னும் யானையின் மதத்தை அடக்குவதில், ஸ்ரீமதாசார்யர் என்னும் சிங்கமே சரியானவர்.

நற்சாஸ்திரங்களின் உபதேசம் என்னும் கர்ஜனையினால், மிகக்கூரான நகங்களினால் அந்த யானையை அடக்க வல்லவர் ஸ்ரீமதானந்ததீர்த்தர். பஞ்சபேதங்களினால் கூடிய இந்த உலகத்தை, பொய் என்னும் சொல்லும் மாயாவாதிகள் என்னும் மதம் பிடித்த யானைகளை வெல்லக்கூடிய பஞ்சானனர். பஞ்சபேதம் என்னும் ஆதாரங்களுடன் கூடிய நகங்களைக் கொண்டு, தத்வவாதம் என்னும் கர்ஜனையினால் கூடிய சிங்கம் அவர்.

சார்வாககர்வ பர்வத குலிஷ

உலகத்தில் ஆத்திகர்கள், நாத்திகர்கள் என்று இரு வகையினர் உள்ளனர். இறைவன், தர்ம, அதர்மங்கள் என்னும் விஷயங்களை ஒப்புபவர்கள் ஆத்திகர்கள். ஒப்பாதவர்கள் நாத்திகர்கள். பிரத்யட்சத்தை மட்டுமே ஆதாரம் என்று சொல்லி, அனுமானம் மற்றும் ஆகமங்களை ஆதாரமாக ஒப்பாதவர்கள் நாத்திகர்கள். (அனுமானங்களிலும் மிகச்சிலவற்றை மட்டும் ஆதாரம் என்று ஒப்புக் கொள்கிறார்கள்).

இந்த மதத்தை தொடங்கியவர் பிருஹஸ்பத்யாசார்யர். இதன் பாஷ்யகாரர் சார்வாக என்னும் பண்டிதர். அதனால் இந்த மதத்திற்கு சார்வாக அல்லது சார்வாக மதம் என்று பெயர். உலகத்தில் மிகவும் புகழ்பெற்ற மதமான காரணத்தால் லோகாயதமத என்ற பெயரையும் பெற்றிருக்கிறது.

ஆகமங்களை ஆதாரமாக ஒப்பாத இவர்கள், ஆத்யந்தமில்லாத ஆகமம் என்னும் வேதத்தை எப்போதும் ஒப்புதேயில்லை. இவர்களுக்கு கர்வம் அதிகம். அனைத்தையும் பிரத்யட்சமாக நிரூபித்தே ஆகவேண்டும் என்றால், வேத வாக்கியம் ஒன்றை ஒப்பிக்கொண்டே ஆகவேண்டும். இல்லையெனில், உலகத்தில் ஒருவருக்கு தவறு என்று தோன்றுவது மற்றொருவருக்கு சரி என்று தோன்றி, கடைசியில் எது சரி எது தவறு என்ற முடிவே கிட்டாமல் போய்விடக்கூடும். ஆகவே, சார்வாகர்களுக்கு எதிராக

வேதங்களை ஒப்பியவர், ஸ்ரீமதானந்த தீர்த்தர். கர்வபர்வத்தைப் போல இருக்கும் சார்வாக மதத்தினரை, மிகவும் கூரான யுக்திகள் என்னும் வஜ்ராயுத்தினால் குத்திக் கிழிக்கும் காட்சி மிகவும் அற்புதமானது. ஸ்ரீமத் விஷ்ணுதத்வ நிர்ணயம் என்னும் கிரந்தத்தில் ஸ்ரீமத்வர் இந்த மதத்தை நிராகரித்துக் காட்டியிருக்கிறார். போலவே, கீதாபாஷ்யம் மற்றும் அனுவியாக்யானாதி கிரந்தங்களிலும் இந்த மதத்தை நிராகரித்திருக்கிறார்.

ஒரு பொருள் இருக்கிறது அல்லது இல்லை என்பதற்கு ஆதாரம் வேண்டும். அனுமானம் மற்றும் ஆகமங்களை ஆதாரம் இல்லை என்று நிராகரிக்கும் சார்வாகர்களின் நிலை தவறானதாகும். தன் மதத்தை, தன் அபிப்பிராயத்தை மற்றவர்களுக்கு விளக்க சார்வாகர்கள் பயன்படுத்துவது, ஆகமம் மற்றும் அனுமானங்கள் மூலமாகவே. ஆகமமே ஆதாரம் இல்லை என்றுவிட்டால், தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளவைகள் அனைத்தும் பொய் என்றாகின்றன. (43). நாம் பேசும் பேச்சுகள் மற்றவர்களுக்கு புரிந்துவிட்டது என்று எப்படி தெரிந்துகொள்வது? அவர்கள் தலை ஆட்டினால் அல்லது புரிந்துவிட்டது என்று பதில் அளித்தால் மட்டுமே, ஒஹோ, நான் சொன்னது இவருக்கு புரிந்துவிட்டது போலும் என்று நினைக்கமுடியும். இதுவே அனுமானம் எனப்படுகிறது. கூறிய சொற்களே ஆகமம். அனுமானம் ஆகமங்களை நிறைய பயன்படுத்தும் சார்வாகர்கள் அவற்றை ஆதாரம் இல்லை என்று சொல்வதே நமக்கு வியப்பாக இருக்கிறது. அனுமான, ஆகமங்களினால் அறிவு வருகிறது, செயல்கள் நடைபெறுகின்றன ஆனால் அந்த அறிவு உண்மையானதல்ல என்பது அவர்களின் வாதம்.

அறிவு - உண்மை, பிரமை, சந்தேகம் என்று மூன்று விதம். பெற்ற அறிவு உண்மையானதல்ல என்று அனுமான ஆகமங்களினால் நிரூபிக்கப்பட்டால், அது பிரமை அல்லது சந்தேகம் என்றாகிறது. ஆனால் சாதா ரணமாக பேசும்போது, அனைவரின் பேச்சிலும் பிரமை அல்லது சந்தேகம் வருகிறது என்று சொல்வது சாத்தியமில்லை. அனுபவத்திற்கு எதிரான இந்த மதத்தை ஒப்புவதற்கும் சாத்தியமில்லை. எந்தவொரு

ஆதாரமுமில்லாமல் நாம் பெற்ற அறிவை, பிரமை அல்லது சந்தேகம் என்று சொல்லலாகாது.

தன்னுடையது ஒரு சித்தாந்தம் என்று சார்வகர்கள் சொல்கின்றனர். அனைத்தையும் பிரத்யட்சம் மூலமாகவே நிரூபிக்க வேண்டும் என்று சொல்லும் சார்வாக மதத்தில் பொருள் இல்லை. பிரத்யட்சம் மூலமாக அறியவேண்டிய விஷயங்களை, அவர்களின் சித்தாந்தத்தைப் படித்தே அறியவேண்டும் என்பது இல்லை. ஆக, அவர்களது சித்தாந்தத்தில் விஷயமே இல்லை. அதனால் எந்தவொரு பயனும் இல்லவே இல்லை. கண்ணுக்குத் தெரியாத புண்ணிய பாவங்களை அவர்கள் ஒப்புக் கொள்வ தில்லை ஆகையால், பயன் இல்லாதவை எதுவும் சித்தாந்தம் ஆகாது என்று அந்த மதத்தை நிராகரிக்கிறார் ஸ்ரீமதாசார்யர்.

தர்ம அதர்மங்களே இல்லை என்று அவர்கள் சொல்கின்றனர். புண்ணிய பாவங்களின் பயத்திலிருந்து வெளிவந்து, தற்காலிக சுகங்களில் திளைப்பதே தேவை என்கிறது சார்வக மதம். புண்ணிய பாவங்களைப் பற்றிய பயமே இல்லாவிட்டால், அது உலக அமைதிக்கே பங்கமாகிவிடும். அதுமட்டுமல்லாமல், நீ உபதேசித்த மதம் உனக்கே எதிராகிறது. உலகத்திற்கு உதவுவதற்கு வந்த உன் மதம், மக்களை அறிவற்ற பசுவாக மாற்றி, உலகத்திற்கு பயன்படாதவாறு மாற்றுகிறது' (44) என்று மிகவும் அழகாக சார்வக மதத்தை நிராகரிக்கிறார் ஸ்ரீமதானந்த தீர்த்தர். குலித: சர்வதான் ஷதி இதி குலின: வஜ்ராயுத: |

ஐகன்னாத

மொத்த உலகத்திற்கும் முக்யபிராணதேவரே இரட்சகர். இந்த உலகத்தைத் தாங்கி, அனைத்து இடங்களிலும் வியாபித்து, அனைவரிலும் நின்று, செயல்களை செய்து செய்வித்து, பலன்களை அவர்களுக்குக் கொடுத்து, மோட்சத்திலும் அவர்களை பாதுகாத்து நிரந்தர சுகத்தைக் கொடுக்கும் இவர் உண்மையான பொருளில் ஐகன்னாதனே ஆகிறார். அந்த ஐகன்னாதனின் முக்கிய பிரதி பிம்பரான இவரிடம் இவை அனைத்தும் இருப்பது சாதாரணமே.

மத்வநாத

மத்வ என்னும் சொல்லின் பொருளை துவக்கத்தில் பல இடங்களில் பார்த்துவிட்டோம். ம து வ என்னும் மூன்று எழுத்துக்களில் மது என்றால் மகிழ்ச்சி என்று பொருள். வ என்றால் சாஸ்திரங்களின்படி 'தீர்த்தர்' என்று பொருள். ஆக, மத்வ என்றால், ஆனந்ததீர்த்த என்றே பொருள். இன்னும் பல காரணங்களை சொல்லலாம். மோட்ச சுகத்தைக் கொடுக்கும் சாஸ்திரங்களை இயற்றியவர். ஆனந்த ஸ்வரூபனான பகவந்தனின் முக்கிய பக்தர். இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீமதானந்த தீர்த்தருக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும்.

துர்வாதி மத திமிர மார்த்தாண்ட (ஸ்ரீஹரியைக் குறித்தான விளக்கம்)

கௌதமரின் சாபத்தினால், உண்மையான ஞானத்தை இழந்து மூன்று உலகத்து சஜ்ஜனர்களும் அஞ்ஞானம் என்னும் இருட்டில் விழுந்து மூழ்கினர். நாத்திக, பௌத்த மதங்களின் துவக்கமாயிற்று. கலி மற்றும் அவரின் குடும்பமான துர்வாதி களின் ஆதிக்கம் அதிகமானது. தேவதைகளின் வேண்டுகலின் பெயரில், அஞ்ஞானத்தை அழிக்க, ஸ்ரீவேதவியாசர் என்னும் சூரியன் வெளிப்பட்டார்.

உலகத்தில் காணப்படும் சூரியன் ப்ராக்ருதர். அனைத்து தேஜோ குணங்களைக் கொண்டவர். பகலில் மட்டுமே காட்சி தருபவர். அஸ்வதந்திரர். கஷ்யபரின் சாபத்தை பெற்றவர். கிரகணங்களால் பீடிக்கப்படுபவர். புற இருட்டினை அழிப்பவர். ஆனால், ஸ்ரீவேத வியாசர் என்னும் சூரியன் ஸ்வதந்திரர். அப்ராக்ருதர். பரிபூர்ணர். நித்யர். பற்பல குணங்களைக் கொண்டவர். எப்போதும் இருப்பவர். கிரகணாதி தோஷங்கள் அற்றவர். பிறப்பில்லாதவர். பக்தர்களின் அக மற்றும் புற இருட்டினை போக்குபவர். (45). துர்வாதிகளின் மதம் என்னும் இருட்டினை போக்குவதற்கு, சத்யவதிதேவி கன்யையாக இருக்கும்போதே அவதரித்தவர்.

வாதிகஜ பஞ்சானன

பகவந்தன் நிர்குணன், நிராகாரனாக இருக்கிறான் என்று சொல்லும் துர்வாதிகளின் போதனை என்னும் யானையை கொல்வதற்கு, தூணிலிருந்து வெளிவந்த சிம்மனே நரசிம்மன். அஞ்ஞானம் என்னும் இருட்டினை, தனது கூரிய நகத்தினால் கிழிக்கும் சிம்மன். துர்வாதிகளான அசுரர்கள் என்னும் யானையின் மதத்தை அடக்கியவர். அவற்றை கொல்லும் வஜ்ராயுதங்களே இவரின் நகங்கள். அப்ராக்ருத நகங்களைக் கொண்ட நரசிம்மன். தேவதைகளின் மனதின் இருட்டினை போக்கிய சிம்மன் நரசிம்மன். (46).

சார்வாககர்வபர்வத குலிஷ

பிரத்யட்சம் மட்டுமே ஆதாரம் என்னும் நாத்திகர்களின் மதமே கர்வத்தினால் கூடிய மலை. பிரம்மதூத்ரங்கள் என்னும் வஜ்ராயுதத்தினால் சார்வகரின் கர்வ மலையை பொடியாக்கியவர் ஸ்ரீமதானந்ததீர்த்தர். வேதவியாசரின் இன்னொரு ரூபமே பிரம்மதூத்ரங்களாக இருக்கின்றன. இப்படியாக வேதவியாசரே, சார்வாக கர்வமலைக்கு வஜ்ராயுதம் ஆனார். ஜடமானது தனது இஷ்டத்திற்கு ஏற்ப தானே அனைத்தையும் செய்கின்றது என்றும், பஞ்சபூதங்களே உலகத்திற்குக் காரணம் என்றும் (நிரீஷ்வர சாங்க்ய மதங்கள் என்னும்) நாத்திகரை 'அபிமானி வ்யப தேஷஸ்து விசேஷானுகதிப்யாம்' என்னும் தூத்ரத்தினால் கத்தரித்தவர். தேவதைகளின் இருப்பை அறிவித்தவர். ஜடப் பொருட்களில், தேவதைகளே இருந்து செயல்களை செய்கின்றனர் என்னும் தத்வத்தையும், ஜடங்களுக்கு தானே செயல்கள் புரியும் தன்மை இல்லை என்றும் நிர்ணயம் செய்தார் ஸ்ரீமதாசார்யர். வேதங்களை பிரித்து வேதார்த்த நிர்ணயத்திற்கு தூத்ரங்களை இயற்றி, ஆத்யந்தம் இல்லாத ஆகமங்கள் ஆதாரமானவையே என்று நிரூபித்தார். இன்றைக்கு ஆத்திகம் தழைத்திருப்பதற்கு, ஆகமமும் ஆதாரம் என்பதை நிர்ணயித்தவர்.

ஐகன்னாத

மத்வ - சொல்லின் பொருளை முன்னரே பார்த்ததுபோல, மோட்ச சுகத்தைக் கொடுக்கும் சாஸ்திரங்களை இயற்றுவதில் ஸ்வதந்திரமான நாதன், பகவந்தனே. மத்வர் என்று அழைக்கப்படும் ஸ்ரீமதானந்த தீர்த்தருக்கும் நாதனானவர் ஸ்ரீவேதவியாசரூபி பரமாத்மன். மத்வரின் நாதனாகி நின்றவன். இத்தகைய பகவந்தனுக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும். அல்லது இத்தகைய பகவந்தன் நமக்கு வெற்றியை தரட்டும். ||28||

**துங்ககுல குருவரன ஹ்ருத்தமலதொளகிரிஸி
பங்கவில்லத சுக சஜனரிகெல்ல |
ஹிங்கதெ கொடுவ நம்ம மத்வாந்தராத்மக ஸ்ரீ
ரங்கவிட்டலனெந்து நெரெ சாரிரோ ||29||**

முன்னுரை

ஸ்ரீபாதராஜர், தமது கிருதிக்கு பலஸ்ருதியை இந்த நுடியில் சொல்லியிருக்கிறார். முக்யபிராணனை பக்தியுடன் இதயத்தில் வைத்தால், அவனின் இதயத்தில் இருக்கும் ஸ்ரீரங்கவிட்டலன், மகிழ்ச்சியடைந்து மோட்சத்தையே கொடுப்பான் என்று சொல்லி, இதை திடமாக நம்புமாறு சொல்கிறார்.

பொருளுரை

ஸ்ரீமுக்யபிராணரை இதயகமலத்தில் நன்றாக நிலை நிறுத்தி பூஜித்தால், குறைவில்லா மகிழ்ச்சியை (மோட்சத்தை) சஜ்ஜனர்களுக்கு, மத்வாந்தர்கத ஸ்ரீரங்க விட்டலன் கொடுப்பான் என்று திடமாக நம்புங்கள். (கண்டிப்பாக கொடுப்பான் என்று பொருள்).

சிறப்புரை**துங்ககுல குருவர**

உத்தம ஞானிகளின் குலத்திற்கு உத்தமோத்தம குருகள் ஸ்ரீமுக்யபிராணரின் அவதாரரான ஸ்ரீமதாசார்யர். தரை லோக்யா சார்யர் என்று அழைக்கப்படுபவர். ஐகத்குருவானவர். நம் குரு களிலிருந்து தொடங்கி, அனைத்து குருகளிலும் மற்றும் அவர்

மேலிருக்கும் தத்வாபிமானி தேவதைகளிலும் நின்று அனைத்தையும் நடத்தும் முக்யபிராண தேவரே ஜீவகோடிகளில் உத்தமோத்தம குருகள் எனப்படுகிறார். குருவிற்குத் தேவையான அனைத்து லட்சணங்களையும் பெற்றவர். துங்ககுல குருவரர். அந்த முக்யபிராணருக்கும் குரு என்றால் அது ஸ்ரீமன் நாராயணர். அவனே துங்ககுலகுருவரர்.

ஹ்ருத்தகமலதொளகிரிஸி

முக்யபிராணர் என்னும் குருகுலோத்துங்கரை இதய கமலத்தில் நிலை நிறுத்தினால், வாழ்க்கையையே வென்றதுபோல ஆகும். எங்கு வாயுதேவரின் பிரதிமை நிறுவப்பட்டிருக்கிறதோ, அங்கு ஸ்ரீஹரியும் விசேஷமாக இருப்பார். இது அந்த பகவந்தனின் விருப்பமே ஆகும். இப்படியாக, துங்ககுல குருவரரை இதய கமலத்தில் நிறுத்துவது என்றால், ஸ்ரீஹரியை இதயத்தில் காண்பதேயாகும். அப்படி செய்யவேண்டுமெனில், முக்ய பிராணரை மனதில் நிறுத்த வேண்டும். அப்போது ஸ்ரீஹரியை நிறுத்துவது மிகச் சலபம். அவனே தானாக வந்து நிற்பான். இதுவே ஸ்ரீஹரியை நம் இதயத்தில் நிறுத்தும் வழி. 'ஹ்ருத்தய கமல தொளு நெலெஸி' என்று சொன்னால், முக்யபிராணரின் இதயத்தில் இருக்கும் ஸ்ரீஹரி என்றும் பொருள் வருகிறது. அது சரியாக வருவதில்லை. முக்யபிராணரை பிடித்தால், இதயத்தில் நிறுத்தினால், பகவந்தனையும் நிறுத்தியது போலவே ஆகும் என்னும் பொருளை கொடுக்கும் 'ஹ்ருத்தகமல தொளகிரிஸி' என்னும் பிரயோகமே சரியாக இருக்கிறது.

பங்கவில்லத சுக சஜனரிகெல்ல

பங்கவில்லத சுக - என்றால் நிரந்தரமான சுகம். ஸ்வரூப சுகம். அதற்கு என்றும் குறைவில்லை. அதுவே மோட்சம். இத்தகைய மோட்சம் அனைவருக்கும் கிடைப்பதில்லை. சஜ்ஜனர்களுக்கு மட்டுமே கிடைக்கக்கூடியது. எனில், முக்தியோக்யர்களுக்கு மட்டுமே கிடைக்கக்கூடியது. வாழ்க்கையில் இருக்கும் சுகமானது, துக்கங்கள் அடங்கியது. நிரந்தரமானது அல்ல.

தற்காலிகமானது. இந்த சம்சாரத்தை கடக்க வேண்டுமெனில் முக்யபிராணரை நம் இதயத்தில் நிலைநிறுத்தவேண்டும்.

நம்ம மத்வாந்தராத்மக ஹிங்கதெ கொடுவ

பகவந்தனை வணங்கவேண்டுமெனில், முக்யபிராணரில் அந்தர்யாமியாக இருப்பவர் என்றே வணங்கவேண்டும். மத்வரின் அந்தர்யாமியாகி இருக்கும் ஸ்ரீஹரியே மோட்சம் கொடுப்பவர் என்று அறிந்துகொண்டால், அவரும் விடாமல் மோட்சம் கொடுப்பார். இதை அறியவில்லை எனில் இல்லை. 'நம்ம' என்றால் அது நம் அன்பினைக் காட்டுகிறது. இப்படியான அன்பைக் குறிக்கும் சொல், இந்த க்ருதி முழுக்க காணலாம். இத்தகைய அன்பு, பக்தியின் இன்னொரு வடிவமே ஆகும்.

ஹிங்கதே - என்றால் விஸ்வாசத்தைக் காட்டுகிறது. 'விஷ்வாச: பலதாயக:' என்ற சாஸ்திர வசனத்தின் அடிப்படையில் இங்கு பயன்படுத்தியிருக்கிறார் ஸ்ரீபாதராயர்.

மோட்சத்தைக் கொடுப்பவர் ஸ்ரீஹரியே. முக்யபிராணர் கூட ஸ்வதந்த்ரனாக மோட்சத்தைக் கொடுக்க மாட்டார் என்னும் உபநிஷத்தின் ஆதாரத்தை, பிரம்மதூதரத்தின் நிர்ணயத்தை 'மத்வாந்தராத்மக' என்னும் சொல்லில் தெரிவிக்கிறார்.

ஸ்ரீரங்கவிட்டல

இது ஸ்ரீபாதராஜரின் அங்கித நாமம். ஸ்ரீபாதராஜருக்கு கனவில் வந்த சிலை, ரங்கவிட்டல. இதன் பின்னணி இப்படியாக இருக்கிறது.

ஒருமுறை ஸ்ரீபாண்டுரங்கள், வியாசராஜரின் கனவில் வந்து, 'நீங்கள் உங்களின் இரு குருகளுடன் (ஸ்ரீபிரம்மணய தீர்த்தர் மற்றும் ஸ்ரீபாதராயர்) பண்டரிபுரத்திற்கு வாருங்கள்' என்று கூறினார். போலவே இம்மூவரும் பண்டரிபுரத்திற்கு வந்து பண்டரிநாதனை வணங்கினர். மறுபடி ஸ்ரீபாண்டுரங்கள், ஸ்ரீபாதராஜரின் கனவில் வந்து - 'ஹே ராஜரே! பீமரதி-புஷ்பவதி நதிகள் சங்கமிக்கும் இடத்தில், பாண்டவர்களின் வம்சத்தில் வந்த

க்ஷேமக அரசன், ஒரு தேவரபெட்டியை புதைத்து வைத்திருக்கிறான். அதில் நான் இருக்கிறேன். உங்கள் கைகளால் பூஜை செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்' - என்று கூறினார்.

வியப்புடன் உடனே அந்த இடத்திற்கு விரைந்த மூவரும், அங்கு தோண்டியபோது அந்த தேவரபெட்டி சிக்கியது. அதில் இரு சிறு சம்புடங்கள் இருந்தன. ஒன்றில், லட்சுமி சத்யபாமா சமேத ஸ்ரீரங்கவிட்டல மூர்த்திகள் இருந்தன. இன்னொன்றில் லட்சுமி சத்யபாமா சமேத வேணு கோபால கிருஷ்ண மூர்த்திகள் இருந்தன. இந்த மூர்த்திகள், நீலாதேவி மற்றும் அர்ஜுனனால் வெகு காலம் பூஜிக்கப்பட்டவை. இந்த விஷயம் ஸ்ரீவியாசவிஜய மற்றும் ஸ்ரீபாதராஜாஷ்டகம் மூலமாக நமக்குத் தெரிய வருகிறது'. (47).

முன்னர் ஒருமுறை ஸ்ரீபாதராஜர், தம் சிஷ்யரான ஸ்ரீவியாசராஜரை நிர்மால்ய விசர்ஜனம் செய்யுமாறு கூறியபோது, ஸ்ரீவியாசராஜரின் பக்திக்கு மெச்சி ஸ்ரீகோபால கிருஷ்ணன் ஆடத் துவங்கினான். ஸ்ரீவியாசராஜரும் அதைக் கண்டு, சாலிகிராமத்தினாலேயே தாளம் போடத் துவங்கினார். மெய் மறந்தார். இந்த காட்சியைக் கண்ட ஸ்ரீபாதராஜர், நீலாதேவி மற்றும் அர்ஜுனனால் பூஜிக்கப்பட்ட ஸ்ரீருக்மிணி சத்யபாமா சமேத ஸ்ரீவேணுகோபால கிருஷ்ணர் சிலைகளை ஸ்ரீவியாசராஜருக்குக் கொடுத்து, ஸ்ரீஜாம்பவதி மற்றும் அர்ஜுனனால் பூஜிக்கப்பட்ட ருக்மிணி சத்யபாமா சமேத ஸ்ரீரங்க விட்டலனின் சிலைகளை தாம் வைத்துக் கொண்டார். இந்த சிலை, ஸ்ரீபாதராஜரின் உபாஸ்ய சிலையானது. இந்த சிலையின் பெயரிலேயே (அங்கிதம்) பல கீர்த்தனைகளை இயற்றினார். இந்த மத்வநாமா என்னும் கிருதியையும் ஸ்ரீரங்கவிட்டலனுக்கே சமர்ப்பிக்கிறார்.

நெரெ சாரிரோ

நெரெ - என்றால் நன்றாக, பூர்ணமாக என்றெல்லாம் பொருள் இருக்கிறது. குறைவில்லாத சுகம் (மோட்சம்) கொடுப்பவன் - ஸ்ரீரங்கவிட்டலன் மட்டுமே. வேறு யாருக்கும் மோட்சத்தைக்

கொடுக்கும் சாமர்த்தியம் இல்லை. இது நிரூபிக்கப்பட்ட விஷயம். உபநிஷத் வாக்கியங்களினால் தெரியவருகிறது. (48). இதை தவறாக புரிந்து கொள்ளக்கூடாது. இந்த விஷயத்தை நன்றாக, திடமாக நம்பி வாழவேண்டும் என்கிறார் ஸ்ரீபாதராஜர். மற்றவர்கள், குருகள், தேவதைகள் - மோட்சத்திற்கான வழியை காட்ட வல்லவர்கள். ஆனால், மோட்சத்தை பகவந்தன் மட்டுமே கொடுக்க வல்லவன். வாயு தேவருக்கும் இத்தகைய மோட்சத்தை கொடுப்பவர் ஸ்ரீஹரியே.

ஸ்ரீரங்க விட்டலன், மோட்சத்தை மட்டுமே கொடுப்பவன் என்று நினைக்கக்கூடாது. ஸ்ரீமுக்யபிராணரின் அந்தர்யாமியான (மத்வாந்தராத்தமக ஸ்ரீரங்கவிட்டல) பகவந்தனே மோட்சத்தைக் கொடுப்பவன். இது மிகவும் முக்கியமான விஷயமாகும். முக்ய பிராணரில் பகவந்தனை நினைத்தால் மட்டுமே, அவரின் மூலமாகவே ஸ்ரீஹரி மோட்சத்தைக் கொடுப்பான். இதையே நன்றாக நம்ப வேண்டும். பின்பற்ற வேண்டும். அனைத்து சஜ்ஜனர் களுக்கும் நன்றாக எடுத்துரைக்க வேண்டும் என்பதை ஸ்ரீபாதராஜரின் விருப்பம்.

ஸ்ரீரங்கவிட்டலன் மட்டுமே ஸ்வதந்திரன். வேறு யாரும் இல்லை. அவனுக்கே அனைத்தையும் அர்ப்பிக்க வேண்டும். பிறரின் சரித்திரத்தைக் கொண்டாடுவதும், ஸ்ரீஹரியின் மகிமையை அறியும் உத்தேசத்தினாலேயே. (49) என்பதை நம்பி பின்பற்றுவது சஜ்ஜனர்களின் கடமையாகும். ||29||

மத்வாவதாரத்தில் வந்த குறிப்புகள்:

- (1). அசுரா ராக்ஷசாஸ்சைவ பிஷாசா சத்பதே ஸ்திதா: |
நிரஸ்தா பீமசேனேன த்வாபரேது மஹாத்மனா ||
புன: கலியுகெ ப்ராப்தே த்வஷ்வாவிம்ஷதிகே மனோ: |
வைவஸ்வதஸ்ய சமயே ஜாதா க்ரோதவஷா புவி ||
ஹத: செளகந்திகவனே மணிமான் ச புன: கலெள |
ஜாடோமித்யாமதிம் சம்ய காஸ்தேர்யாபி தமோதிகம் ||
- (2). அஹம்ப்ரம்மேதி வேனஸ்து த்யாயன்னாபாதரம் தம: |

ததிராத்தாந்தோ மஹீவ்யாப்தோ பேர்யாக்யாபேயதோனிஷம் ||
(பாகவத தாத்தபர்யத்தில் காட்டிய ஆதாரம் - பவிஷ்யோத்தர
புராணம்).

(3). விஷ்வம்மித்யா விபுரகுணவான் ஆத்மனாம் நாஸ்தி பேதோ
தைத்யாம் இத்தம் வ்யதத கிராம் திக்ஷுபூய ப்ரசித்திம் |
ஆனந்தாத்யை குருகுணகணை: பூரிதோ வாசுதேவோ
மந்தம்மந்தம் மனசிஜசதாம் ஹந்தனூனம் திரோபூத் ||
(ஸ்ரீமத்வவிஜயம் 1-55)

(4). மார்காத் சதாம் ஸ்கலதி கின்னஹ்ருதோ முகுந்தம்
தேவாஸ்சதுர்முக முகா: சரணம் ப்ரஜக்முஹு: ||(ஸ்ரீமத்வவி 2-1)

(5). யுகத்யாரதாரேண த்ரியுகஸ்சேதி கத்யதே ||(பாகதாத்-3-25-26)

(6). அக்ஞ ஞானார்த்தி ஞானயோக்ய பகவத்ருபாபாத்ரபூத
சலோக க்ருபாஹ் ப்ரம்மருதாத்யர்த்தித பகவதாஞாம்
சிரஸி பரமாதரேண அனர்க்ய ஸிரோரத்னவன்னிதாய
ததா அசேஷ தேவதா ப்ரார்த்தனாம் ஹாரவத் ஹ்ருதினிதாய
சர்வ ஸ்வகீய சஜ்ஜனானுக்ரஹேச்சயா கர்மபுவி
அவதீர்ணானாம்..

(ராகவேந்திர யதிகளின் ப்ராத:சங்கல்ப கத்யம்).

(7). அதிரோஹித விக்ஞானாத்வாயுர்ப்யஸ்மத: ஸ்ம்ருத: |
ஏவம் ப்ரலயகாலேபி ப்ரதிபாத பராவர: ||

(சத்தத்வரத்னாவளி - 178)

(8). யத்ரக்ருதானிசுபாசுபகர்மாணிஸ்வர்காதிசாதனானிபவந்தி சா
கர்மபூமிரித்யுச்சேத - ஸ்ரீமத்வவிஜய வியாக்யானம் (விஸ்வ-2-9)

(9). ஜாத: புனர்விப்ரதம: ஸ பீமோ
தைத்யர்னிகூடம் ஹரிதத்வமாஹ ||(தாத் நிர் - 32-131)

(10). அம்ஹேன வாயுரவதீர்ய சரூப்ய பீடே

விஷ்ணும் ப்ரணம்ய பவனம் ப்ரயயெள ததீயம்||மத்.விஜ-2-24)

(11). வாயோராக்க்ஞாம் புரஸ்க்ருத்ய மணிபத்ர: ச ஏவ ஹி |
மத்யகேஹஸ்ய பார்யாயாம் ப்ரவேஷம் க்ருதவான் ப்ரபு: ||
(வாயுபுராணம்|

(12). த்வாத்ரிம்ஷத் லக்ஷணையுத்தோ கர்பதுக்கவிவர்ஜித: |
ச ஏவானந்ததீர்த்தேதி புவி க்யாதோகிலைர்ஜன்யை: ||
(வராஹபுராணம்)

- (13). வார்த்தம் ஞானார்த்தம் பூதோ அசுதேவ: வாசுதேவ இதி மத்யம பதலோபீ சமாஸ: || (ஸ்ரீமத்வவிஜய - விஷ்வ 2-29)
- (14). நைவாஸ்திப்ரதிபக்ஷயக்திரதுலம்ஷுத்தம்ப்ரமாணம்ஸ மே| பூயாத்தத்வ வினிர்ணயாய பகவானானந்த தீர்த்தோ முனி: || (ஸ்ரீஜயதீர்த்தரு - ஸ்ரீமன் நியாயசுதா - 3)
- (15). மத்வித்யானந்த உத்திஷ்டோ வரிதி தீர்த்தமுதாஹ்ருதம் | மத்வ ஆனந்ததீர்த்தாஸ்யாத் த்ருதீயோ மாருதீ தனு: || (உபநிஷத் பாஷ்யத்தில் பாவவ்ருத்த வசனம்)
- (16). யஸ்யதீர்ண்யுதினானி வேதவசனே ருபாணி திவ்யாஞ்சலம் பட் தத்வரஷதமித்தமீவ நிஹிதம் தேவஸ்ய பர்கோ மஹத் | வாயோ ராமவஜோனயம் ப்ரதமகம் வ்ருக்ஷோ த்விதீயம் வபு: மத்வோ யத்து த்ருதீயயேதமுனா க்ரந்த:க்ருத: கேசவே || (ஸ்ரீமதாசார்யர் - பல கிரந்தங்களில்)
- (17). ஸ்லோகார்த்தேன ப்ரவக்ஷாமி யமக்ஷம் க்ரந்தகோடிஷு | ப்ரம்மசத்யம் ஜகன்மித்யா ஜீவோ ப்ரம்மைவ நாபர: || (பிரம்மஞானாவலிமாலா)
- (18). இவம் ப்ரபஞ்சாக்யம் மாயாமாத்ரம் த்வைதம் ரஜ்ஜு வன்மாயா விவச்சாத்வைதம் பரமார்த்த: || - மாண்டக சங்கரபாஷ்யம்
- (19). யஸ்ச ப்ரமாணத்ருஷ்டானாமபி பதார்த்தானாம் மித்யாத்மகல்பனம் தஸ்ச ப்ரமாணவிருத்தத்வாதேவ ப்ரகாஷதஸ்கரத்வம் || (ஸ்ரீமத் விஷ்ணுதத்வ நிர்ணயம்)
- (20). No system of thought can be considered a true philosophy unless it takes fully into account the world of Reality - St.Thomas
- (21). நசாபேதே கஷ்சிதாகம: சந்தி ச பேதே சர்வாகமா: | (ஸ்ரீமத் விஷ்ணுதத்வ நிர்ணய:)
- (22). ஈஷானாஸ: ஸவசா க்ரந்த சூரய: || (பளித்தாகூக்தம்)
- (23). அனுத்பன்னாஷ்ச யோதேவா விஷவிக்ஷ்ணஹராதய: | வியத்பரே சம்ஸ்திதாஷ்ச வ்யாக்யானம் ஷுஷ்ருவ்யுதா | ஸ்ருதா தத்வர்ணயம்தஸ்ச நந்தனாதிஷு ரேமிரே ஹரேந்த்ரபூர்வகா தேவா: மானுஷம் ப்ராப்ய ஷுஷ்ருவு: || (வாயுபுராணோக்த ஸ்ரீமத்வாவதார மகிமை - 111,112,159)
- (24). ஆனந்ததீர்த்த பகவத்வசஸாம் விசிஷ்ட வ்யாக்யான கர்மணி சுதா அதிகாரிணோத்ர |

(விஷ்ணுதத்வ நிர்ணய டிகா)

(25). ஆவிஷ்ய பூருஷமுவாச மஹாக்ரஹோசௌ அஸ்மத்
விஹார சமயோப கதான் சமஸ்தான் |

யச்சக்தி குப்தி ரஹிதானலமஸ்மி ஹந்தும் லோகேஸ்வர: சபர
பாலதம: கிலேதி || (ஸ்ரீமத்வவிஜயம் 2-34)

(26). கர்தவ்ய மௌயமபி பத்ய நிரூப்யசாதம் ப்ராபோஜயத்
கலுகுலஸ்த குலம்ப்ரபக்வம் |

ஷீதம் பயோபி சததம் பரிபாயயந்தி யஸ்யோஷ்ண ரோகமதி
வேலமஷங்கதாம்பா || (ஸ்ரீமத்வவிஜயம் 2-38)

(27). சிந்தாமணீந்த்ரமிவ சிந்திததம் ததித்ரோ
விக்குான மார்க்கமிவ விஷ்ணுபரம் முமுக்ஷு: |

நஷ்டம் ச நந்தனமிதி ஸ்வஜனோஸ்ய லப்த்வா
நாதஸ்ய தஸ்ய தமனுக்ரஹமேவ மேனே || (ஸ்ரீமத்வவிஜ2-49)

(28). லீலாகரேண சகரேண சுகோமலேன பீஜாந்தராணி கிலகானி
சிதாஷுதஸ்மை |

ஸ்மித்வார்பகோபிமத நிஷ்கபதே யதாதாத்ன ஆதத்த தானி
தனிகோ பஹுமான பூர்வம் || (ஸ்ரீமத்வவிஜயம் 2-51)

(29). ய: சர்வகுணசம்பூர்ண: சர்வதோஷ விவர்ஜித: |
ப்ரியதாம் ப்ரீதயே வாலம் விஷ்ணுர்மே பரம: சுஹ்ருத் ||

(தாத்தபர்ய நிர்ணயம் 32-178)

(30). புனரபி இதுயுக்த்வா சன்யாசாஷ்ரமக்ருஹணாத் பூர்வமபி
பதரிகாஷ்ரமகமனம் சூசிதம் |

ஏதச்ச வெங்கடேஷமஹாத்மயே ப்ரசித்தம் |

சப்தசம்வத்சராதூர்த்வம் கத்வா பதரிகாஷ்ரமம் |

ப்ரபேதே சர்வசாஸ்த்ராணி வேதாம்ஸ்சைவாவ்யயானபி |

இத்தம் ஹி சர்வவித்யாஸ்ச வ்யாசதேவான்மஹாத்மன: |

அவாப்த சர்வசாஸ்த்ரோசௌ வடுஸ்ததிதமுப்ரவீத் ||

(ஸ்ரீவாயுஸ்துதி வ்யாக்யானம் ஸ்ரீவிஷ்வபதி தீர்த்தர் - 36).

**புத்திசுத்திகரகோ நிகராட்யம் தீர்த்தசாதமுபயம் ச தரண்யாம் |

ஆத்மமஜ்ஜனத ஏவ நிகாமம் பர்யஷோதயதமந்த மனீஷ: ||

(ஸ்ரீமத்வவிஜயம் 6-35)

(31). குருதூத்ர பாஷ்யமவிலம்தம் வ்ரஜே: சுமதேன யோஜய கவே
ஸ்ருதிஸ்ம்ருதீ: || (ஸ்ரீமத்வவிஜயம் 8-46)

(32). த்ருதியோ சப்தமோசைவ ஷோடஷே பஞ்சவிம்ஷகே

அஷ்டாவிம்ஷே யுகேக்ருஷ்ண: சத்யவத்யாமஜாயத |
 வ்யாசாசார்யஸ்து பூர்வேஷு சரமேஸ்வயமேவது
 விவ்யாஸ வேதாம்ஷ்சக்ரீச பாரதம் வேதசம்விதம் ||
 (பாகவத தாத்தர்ய நிர்ணய - ஸ்காந்தபுராண வாக்கியம்)
 (33). வியாசதேவ ஹ்ருதயாதி வல்லபம் வாசுதேவமகண்ப்ய
 சத்ருணம் |
 சாதயத் சகலதோஷவர்ஜிதம் ஞானபக்தி தமனந்தசௌக்யதம்||
 (ஸ்ரீமத்வவிஜயம் 9-8)
 (34). ஏகவிம்சதி குபாஷ்யதூஷகம் பிரம்மதூத்ர கனபாப்யமத்புதம்|
 அப்யதூப்யமதனோதனந்ததீ: பூதபாவி பவதாத்மபி: க்வசித் ||
 (ஸ்ரீமத்வவிஜயம் 9-12)
 (35). ஸ்ருத்யா மத்யா சதா பக்த்யா விரக்த்யா நித்ய சேவயா |
 யஸ்மை ப்ரசன்ன: ப்ராஜ்யேக்ஷ: சத்யோ வித்யாம் ததௌ
 ஷுபாம் || (ஸ்ரீமத்வவிஜயம் 15-121)
 (36). நேத்ருஷை: கவிபிரேவ கேவலம்
 ஹந்த பூஜ்யசரணோப்ய பூஜ்யத |
 ஷர்வஷக்ர குருபூர்வ தெய்வதை
 ரப்யலம் சுசமயோத்க மோத்ஸவே || (ஸ்ரீமத்வவிஜயம் 9-27)
 (37). கக்கதாக்ஷரசம்யுக்தோ நனாம ச புன: புன: |
 தஸ்மைமத்வாய விஷ்வாத்மா ஸ்வாதிஷ்டானஷிலாஷ்டகம் ||
 (வாயுபுராணத்தில் மத்வாவதாரத்தைப் பற்றிய வர்ணனை 157)
 நாராயணேன யா தத்தா: வேதவ்யாசாபிதா: ஷிலா: |
 ரேஜே ஸ தாபிரஷ்டாபி: மூர்த்தாபிரிவ சித்திபி: ||
 (ஸ்ரீசத்யநிதிவிஜய 2-40)
 இதைப் போலவே, ஸ்ரீசத்யாபினவ தீர்த்தரின், ராமாம்ருத மஹார்
 ணவ கிரந்தத்தில், சலாரி ஆசார்யரின் மத்வவிஜய வியாக்யா
 னத்தில், பற்பல ஹரிதாச கீர்த்தனைகளில் வியாச முஷ்டிகளின்
 எண்ணிக்கை எட்டு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
 (38). ஆனந்ததீர்த்தாக்யமுனி: சுபூர்ணப்ரக்ஞாபிதோ கிரந்தமிமம்
 சகார |
 நாராயணேனாபிஹிதோ பதர்யாம் தஸ்யைவ சிஷ்யோ
 ஜகதேகபர்து: || (தாத்தர்ய நிர்ணய 32-170)
 (39). சஹபோகமனன்ய லப்யமஸ்யை
 ஹனுமத்ருபவதே ததௌ புரா ஹி |

- அனவேக்ஷ்யபரம் ஸ்வபீஷ்டகர்த்ரே
 ப்ரதிதாதும் ஹரிரைதயத் தமேவ || (ஸ்ரீமத்வவிஜய 9-54)
- (40). ஏஷ்யத்து நிஷ்சிதம்யத்தத் அதீதத்வேன பண்யதே |
 சக்ரவத் பரிவ்ருத்தேர்வா துஷ்டானாம் மோஹாய வா ||
 (பாகவத தாத்பர்யத்தில் இருக்கும் ஸ்காந்த புராண வாக்கியம் 3-3-28)
- (41). த்ரவத த்ரவதாஷு மாயின: நிவிஷத்வமதந்த்ரிதா: குஹா: |
 கமலாரமணாம்பராஷ்ரய: ஸமுதேதி அகிலஞ பாஸ்கர: ||
 (சுமத்வவிஜய பாவபிரகாசிகா 12-47)
- (42). ம்ருதே அண்டேஜாத: மார்தண்ட: |
 ந கல்வயம் ம்ருதோண்டஸ்த இதி ஸ்னேஹாதபாஷத |
 அஞ்ஞானாத்கஷ்ய பஸ்தஸ்மான்மார்தண்ட இதி போச்யதே ||
 (ஹரிவம்ச பர்வம் 9-5)
- (43). அன்யதா சர்வவாசானிக வ்யவஹார அசித்தேஷ்ச ||
 (கீதாபாஷ்யம்)
- (44). நச தேன லோகோபகார: த்ர்மாத்யபாவஞானே பரஸ்பர
 ஹரிம்சாதினா
 அபகாரஸ்யைவ ப்ராப்தே: || (ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வ நிர்ணய)
- (45). ஜயத்யஜோ கண்டகுணோருமண்டல:
 ஸ்வதோதிதோ ஞானமரீசிமாலி |
 ஸ்வபக்தஹார்தோச்சதமோ நிஹந்தாம்
 வியாசாவதாரோ ஹரிராத்ம பாஸ்கர: ||
 (தாத்பர்ய நிர்ணயம் 3-1)
- (46). நரசிம்ஹோ அகிலஞானம் மதத்வாந்த திவாகர:
 ஜயதி அமித சங்ஞான சுக சாந்தி பயோநிதி: |
 (மாயாவாத கண்டனம்)
 பாந்த்வஸ்மான் புருஹூதவைரி பலவன் மாதங்கமாத்யத்கடா
 கும்போச்சாத்ரவிபாடனாதிகபடு ப்ரத்யேக வஜ்ராயிதா: |
 ஸ்ரீமத்கண்டீரவாஸ்ய ப்ரதிதசுனகரா தாரிதாராதிதூர
 ப்ரத்வஸ்த த்வாந்தஷாந்த ப்ரவிததமனசா பாவிதா
 நாகிவ்ருந்தை: || (நகஸ்துதி)
- (47). ஸ்வப்னேதஜாதே ஸச பீமரத்யாம்
 ப்ராக்க்ஷேமகாக்ஷ்ய பதினா க்ஷமாயாம் |
 க்ஷிப்தாம் ஹரேர்மங்கள திவ்யமூர்த்திம்
 ப்ரேக்ஷாவதக்ரேரசர ஐக்ஷதாஸௌ || (ஸ்ரீவியாசவிஜய - 51)

ஸ்ரீமத்யாசாம்புவத்யாயதுபதினகரே பூஜிதாதல்குனேன
 ப்ராப்தாத்நேனார்சிதாச்யா சகலசுககரே பாண்டுரங்கேசுபூமௌ |
 குப்தாதக்ஷேமகேணாகிளசுஜன குரோஸ்ஸத்ரஜித்பேஷ்மகன்யா
 சம்யுக்தாவிடலாக்யா சுலபமுபகதாய்ஸ்ருசோவ்யாத்யதீந்த்ர: |
 னிலாபார்தார்சிதாங்க்ரி: கலுஷசயஹரே: பீமரத்யா: சுதீரே
 ரங்கக்ஷேத்ரேதகுப்தா சகலகுணயுதா வேணுகோபாலமுர்த்தி: |
 ஸ்வப்னே லப்தாதயஸ்ய த்விஜவரகுரவே வ்யாசராஜாயயேனா
 தாயி ஸ்ரீபாதராஜ: ச பவதுனிர்நாம பூயசேஸ்ரேயசேன: ||
 (ஸ்ரீநிதிதீர்த்தர் எழுதிய ஸ்ரீபாதராஜாஷ்டகம்)
 (48). நாயமாத்மா ப்ரவசனேனலப்யோ
 ந மேதயா ந பஹுனா ஷ்ருதேன |
 யமேவ்யைஷ வ்ருணுதே தேன லப்ய:
 தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தனுமஸ்வாம் ||
 (காடகோபநிஷத் - 1-2)
 (49). சரிதம் வைஷ்ணவானாம் து விஷ்ணோத்ரோகாய கத்யதே |
 (பாகவத தாத்பர்ய நிர்ணய)

பலஸ்துதி

ஸ்ரீபாதராஜரின் குறைகளற்ற இந்த கிருதிக்கு பலஸ்துதி
 இருப்பது சிறப்பு. அந்த பலஸ்ருதியுடனேயே இந்த கிருதியை
 படிப்பது சம்பிரதாயம்.

இந்த பலஸ்துதியை இயற்றியவர் ஸ்ரீஜகன்னாததாசர். ஹரிவாயு
 குருகளை வணங்குவதன் மூலம் இஹபர சுகங்கள் கண்டிப்பாக
 கிடைக்கின்றன. இஹ சுகங்களுடன் பர சுகங்களான
 மோட்சமும் கிடைக்கும் என்பதை மறக்கக் கூடாது.
 'ரோசனார்த்தம் பலஸ்ருதி:' என்பது போல இந்த கிருதியை
 பக்தியுடன் படித்தால், இந்த சுகங்கள் கிடைக்கின்றன.

சோமசூர்யோபராகதி கோசஹஸ்ரகள
 பூமிதேவரிகெ சுரனதிய தடதி |
 ஸ்ரீமுகுந்தார்ப்பணவெனுத கொட்ட பலவக்கு
 ஈ மத்வநாம பரேதோதிதவகெ ||1||

பொருள்:

சூர்ய கிரகண, சந்திர கிரகண பர்வ காலங்களில், கங்கைக்கரையில், 1000 பசுக்களை பிராமணர்களுக்கு தானம் கொடுத்தால் எவ்வளவு புண்ணியம் வருமோ அவ்வளவு புண்ணியம் ஸ்ரீபாதராஜரின் இந்த மத்வ நாமாவை எழுதினால், படித்தால் வருகின்றது.

இடம் பொருள் ஏவலுக்கு தகுந்தாற்போல, தானம் கொடுப்பவருக்கு விசேஷ பலன்கள் கிடைக்கின்றன. (1). சூர்ய சந்திர கிரகண புண்ணிய காலங்கள், கங்கைக்கரை என்னும் புண்ணிய இடம், சதாசாரங்களை பின்பற்றும் பிராமணன் மற்றும் தாரதம்யத்திற்கேற்ப ஸ்ரீஹரியின் சர் வோத்தமத்வத்தை அறிந்து பசு என்னும் சிறந்த பொருளை, சாஸ்திரங்களுக்கேற்ப ஸ்ரீஹரிக்கு சமர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். இப்படி அனைத்தும் சிறந்தவையே. இத்தகைய தானத்தினால் வரும் புண்ணியத்தின் பலனானது - உண்மையான ஞானமே. இத்தகைய அனைத்து பலன்களும் இந்த மத்வநாமாவை எழுதி, படித்தாலே வரும் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. ||01||

புத்ரரில்லதவ சத்புத்ரகெய்துவனு ச
ர்வத்ரதலி திக்விஜயவஹுதுதின |
ஷத்ருகளு கெடுவரபம்ருத்யு பரலஞ்சுவது
சூத்ர நாமகன சம்ஸ்ருதி மாத்ரதி ||2||

பொருள்:

'சுபுத்ரவந்த: கலுபாக்யவந்த:' என்பது போல, நன்மக்களை பெற்றவர்கள் பாக்கியசாலிகள். ஞானபக்தாதி குணங்களுடன் வைஷ்ணவ தீட்சை கொண்ட மக்களே உண்மையான மக்கள். இத்தகைய மக்கள் பிறந்தால், நம் குலத்தில் வைஷ்ணவன் பிறந்திருக்கிறான் என்று பித்ருக்கள் நடனம் ஆடுவார்களாம். (2). இந்த மத்வ நாமாவை படிப்பவர்கள், ஸ்ரீமத்வ சாஸ்திரத்தை சரியாகப் படிக்கும் வீர வைஷ்ணவர்கள் ஆகின்றனர். மத்வநாமாவை படித்தால் எங்கு சென்றாலும் வெற்றியே. அந்த வெற்றியின் மகிழ்ச்சிக்கு ஈடு இணையே இல்லை.

எதிரிகளின் தொந்தரவுக்கு அடிக்கடி ஆளாகிறோம். இந்த எதிரிகள் நம் அக, புறங்களில் இருக்கின்றனர். காம, க்ரோதாதி களே முக்கிய எதிரிகள். இந்த மத்வநாமா படிப்பதினால் இந்த அனைத்து எதிரிகளும் நாசமடைகின்றனர்.

சாதனை சரீரம் கிடைத்தபோது அதை முழுவதுமாக பயன் படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். நேரத்தை வீணடிக்கக் கூடாது. சில சமயங்களில் சாதனை செய்யமுடியாமல் வினைப்பயன் வந்து விடுகின்றது. அத்தகைய பாவங்களுக்கு பரிகாரம் இந்த மத்வ நாமா.

இந்த மத்வநாமாவினால் இவை அனைத்தும் எப்படி சாத்தியம் என்றால், இங்கு புகழ்ப்படுபவர் ஸ்ரீமுக்யபிராணர். சூத்ர நாமகர். ஜயா ரூபியான லட்சுமிதேவியிடம், சங்கர்ஷண ரூபியான ஸ்ரீஹரியிடம் பிறந்தவர், வாயுதேவர். (3). மொத்த உலகத்திற்கும் ஆதாரம் இவரே. ஆகையால், இவரை புகழ்ந்த மட்டிலேயே இவை அனைத்தும் சாத்தியமே. ||02||

ஸ்ரீபாதராய பேளித மத்வ நாம சன்
தாப களெதகிள செளக்யவ நீவுது |
ஸ்ரீபதி ஜகன்னாதவிட்டலன தோரி பவ
கூபாரதிந்த கடெகைதிசுவுது ||3||

பொருள்:

ஸ்ரீபாதராஜரின் இந்த கிருதி, நம் துயரங்களை களைந்து, இஹத்தில் அனைத்துவித சுகங்களையும், இதயத்தில் லட்சுமி பதியான ஜகன்னாதவிட்டலனான ஸ்ரீஹரியைக் காட்டி (அபரோக்ஷ), பிறகு சம்சார சாகரத்தை கடக்கவும் உதவுகிறது. பக்தியுடன், பொருளைப் புரிந்துகொண்டு பாராயணம் செய்தவர் களுக்கு மட்டுமே இது கிடைக்கின்றது என்று அறியவேண்டும்.

சுகம் மட்டுமே கிடைக்கவேண்டும். துக்கம் கொஞ்சம் கூட கிடைக்கக்கூடாது என்பதே அனைவரின் ஆசை. மத்வ நாமாவினால் இந்த ஆசை நிறைவேறும். இதில் புகழ்ப்பட்டுள்ள ஸ்ரீஹரிவாயு குருகளினால் இவை கிடைக்கும். இதுவே ஸ்ரீஜகன்னாததாசரின் வாக்கு.

குறிப்பு:

இங்கு சொல்லப்பட்டிருக்கும் பலன்கள் அனைத்தும், மகாபாரதம் படிப்பதால் கிடைக்கும் பலன்களே ஆகும். (4). அவ்வளவு பலன்கள் இங்கு சொல்லப்பட்டிருப்பது சரியா? என்ற கேள்வி வருகிறது. ஸ்ரீமன் மகாபாரதத்தில் இல்லாததே இல்லை. அங்கு இருக்கும் சில விஷயங்களே இந்த மத்வநாமாவில் தொகுக்கப் பட்டிருக்கிறது. மொழி மட்டுமே பேசுமொழி. மகாபாரதத்தின் நாயகர் ஸ்ரீஹரிவாயுவே. அந்த நாயகர்களை அங்கு சொல்லப் பட்டிருப்பதைப் போலவே, இங்கும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால், அதற்கு இருக்கும் பலன்கள் இதற்கும் உண்டு. தகுதிக்கேற்ப பலன்கள் உண்டு என அறிவதே சிறப்பு. சாஸ்திரங்களை படிக்கத் தகுதி உள்ளவர்கள் அதைப் படித்தே மோட்சத்தை அடைய வேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு வரும் தடைகளை தகர்த்து, சாஸ்திரத்தை படிப்பதற்கு இந்த மத்வநாமா உதவுகிறது. சாஸ்திரம் படிக்கத் தகுதி இல்லாதவர்களுக்கு, நற்பலன்களைத் தருகிறது. இதுவே நற்சம்பிரதாயம். இதை இப்படியே அறியவேண்டும். நாம் இப்படி அறிவதே, வாக்வஜ்ர முதலிய கிரந்தங்களை இயற்றிக் கொடுத்த மற்றும் ஸ்ரீவியாசராஜருக்கு குருவாக இருந்த ஸ்ரீபாதராஜருக்கும், ஸ்ரீஜகன்னாதாசருக்கும் சம்மதமாகும். இப்படியில்லையெனில், மத்வநாமா, மகா பாரதத்திற்கு சமமாகிறது என்றாகிறது. அது சரியில்லை. ||03||

பலஸ்ருதியில் வந்த குறிப்புகள்:

- (1). தானம்த்ருவம்பலதிபாத்ர குணானுசூல்யாத் |
(ஸ்ரீமத்வவிஜய-2-30)
தாதவ்யமிதியத்தானம் தீயதே஽னுபகாரிணே |
தேஷேகாலே ததாபாத்ரே தத்தானம் சாத்விகாம் ஸ்ம்ருதம் ||
(பகவத்கீதை - 17-20)
- (2). அஸ்போடயந்தி பிதர: ப்ரன்ருத்யந்தி பிதாமஹா: |
வைஷ்ணவோஸ்மத்குலே ஜாத: சன:சந்தாரயித்யதி ||
(கிருஷ்ணாம்ருத மஹார்ணவம் - 264)
- (3). சங்கர்ஷணாச்சாபி ஜயாதனோஜோ

பயுவ சாக்ஷாத்பலசம்விதாத்ம |

...

சூத்ரம் ச வாயு: || (தாத்தபர்ய நிர்ணய - 3-10,11)
 (4). யோ கோஷடம் கனகஷ்ருங்கமயம் ததாதி
 விப்ராய வேதவிதுஷே பஹுவிஷ்ருதாய |
 புண்யாம் ச பாரதகதாம் ஷ்ருணுயாச்ச தத்வ
 த்துல்யம் பலம் பவடி தஸ்ய ச தஸ்ய சைவ ||
 யோ ஹரிவம்ஷம் லேகயதி
 யதாவிதினா மஹாதபா: சபதி |
 ச ஜயதி ஹரிபதகமலம்
 மதுபோ ஹி யதா ரசேன லுப்த: ||
 (ஹரிவம்ச பர்வம் - 1-3,6)

இணைப்பு - 3

ராகம்: கல்யாணி. தாளம்: த்ரிவிட

தூகிரோ ராமன தூகிரோ வியாசன
 தூகிரோ விட்டலன

காலல்லி கிரிகெஜ்ஜெ ம்யேலே பொன்னந்திகெ
 லோலாக்ஷி சீதேயனாளிதவன
 மூலராம பஞ்சவேதவியாசனாகி
 கலியுகதலி மத்வமுனிகொலிதவன ||1||

தசரத நந்தன தசமுகன தரிதவன
 பசுபதி ருத்ரகெ ப்ரியனாதவன
 வசுதியொளகெ சுகதீர்த்தரிஷ்டவ நித்ய
 பிசஜாக்ஷ ஸ்ரீ திக்விஜய ராமன ||2||

குக்ஷியொளீரேளு ஜகவன்யல்லவதாளி
 ரக்ஷிப பேளிகெ ராமன
 அக்ஷொப்ய முனிபகெ அதிகபலவனித்து
 பக்ஷிவாஹன ப்ரசன்ன விட்டலன ||3||

நாகலோகதல்லி நாகஷயனனாத

நீகா ஜோஜோயிந்து தூகிரெ
ரகுனாதமுனிபகெ ராஷ்ட்ரதொளகெல்ல
யோகியந்தெ சரிசுதலிம்ஹன ||4||

பொங்கொளலு கம்பு பிடிது நலிவுதலிஹ்ய
அங்கஜனய்யனன தூகீரோ
மங்கள ஸ்ரீ லட்சுமிரமணனிசிகொம்ப
ரங்கவிட்டலனெந்து தூகிரோ ||5||
